

சக்தி தரிசனம்

காஷ்யபன்

விகடன்
பிரசுரம்

ACCNO 33559

34/1

சக்தி தரிசனம் காஷ்யபன்

விகடன்
பிரகரம்

முதற் பதிப்பு: ஏப்ரல் 2003

புத்தக அமைப்பு : பிரபு

விலை : ரூ. 75

ஆனந்த விகடன்
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

என்னுரை

34/1

இன்மீக மகான்களின் அற்புத வரலாறுகளையும் புண்ணிய பாரதத்தின் பல்வேறு ஆலயங்களின் தலப் புராணங்களையும் ஆனந்த விகடனில் தொடர் கட்டுரைகளாக முன்பு சுவைபட எழுதிவந்தார் பரணீதரன். ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் புனிதப்பயணம் மேற்கொண்டு, அதன் அருமை பெருமைகளை சம்பந்தப்பட்டவர்களிடமே கேட்டு அறிந்து, வாரா வாரம் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் ஆன்மீக அன்பர்கள் மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு தரப்பினரிடமும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன.

பிறகு வந்த நாட்களில் 'ஆன்மீகத்துக்கென்று சில பக்கங்களைத் தொடர்ந்து ஒதுக்குங்கள்.. திருத்தலங்களின் அருமை பெருமைகளை விளக்கும் விரிவான கட்டுரைகள் விகடனில் வெளியானால் எங்களுக்கும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்' என்கிற ரீதியில் வாசகர்களிடமிருந்து எண்ணற்ற கடிதங்களும் எங்களுக்கு வந்தன.

ஆனந்த விகடனில் 'சக்தி தரிசனம்' என்ற தலைப்புடன் அம்மன் அரசாட்சி செய்யும் கோயில்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு எழுதலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பொதுவாகவே கேஷத்ராடனம் என்பது இன்றைய தமிழக மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட ஒன்று. மனதில் பக்தி சிந்தனையுடன், குடும்பத்தில் அமைதி வேண்டி அநேகம் பேர் பயணப்படுகிறார்கள். இவர்களை மனதில் வைத்தே இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் திட்டமிடப்பட்டது.

ஒரு கோயில் என்றால் அதன் பூர்வீக வரலாறு, சிறப்புகள், அங்கு இருக்கும் சௌகரியம், அசௌகரியம் போன்றவை 'சக்தி தரிசன'த்தில் வெளியானது. காஷ்யபனின் தெளிவான கதை சொல்லும் போக்குடன் அமைந்த எழுத்து, வாசகர்களை ஒவ்வொரு ஆலயத்துக்கும் நேரிலேயே அழைத்துச் செல்வது போல ஒரு சுகம் தந்தது. ஜெ.பிரபாகரின் ஒவியங்கள் அந்தக் கோயில் சூழ்நிலைக்கே வாசகர்களை அழைத்துச் சென்றன.

சக்தி தரிசனம் தொடரில் வெளியான அத்தனை கோயில்களையும் ஒரே புத்தகத்தில் வாசகர்களுக்குக் கொடுப்பது என்பது இயலவில்லை. எனவே, முதல் பகுதி இப்போது வெளியாகியுள்ளது.

சக்தி தரிசனம் செய்யப் பயணம் மேற்கொள்பவர்களுக்கு இந்த நூல் பயனுள்ள ஒரு 'கைடு' மாதிரி அமையும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

நன்றி.

03.04.03

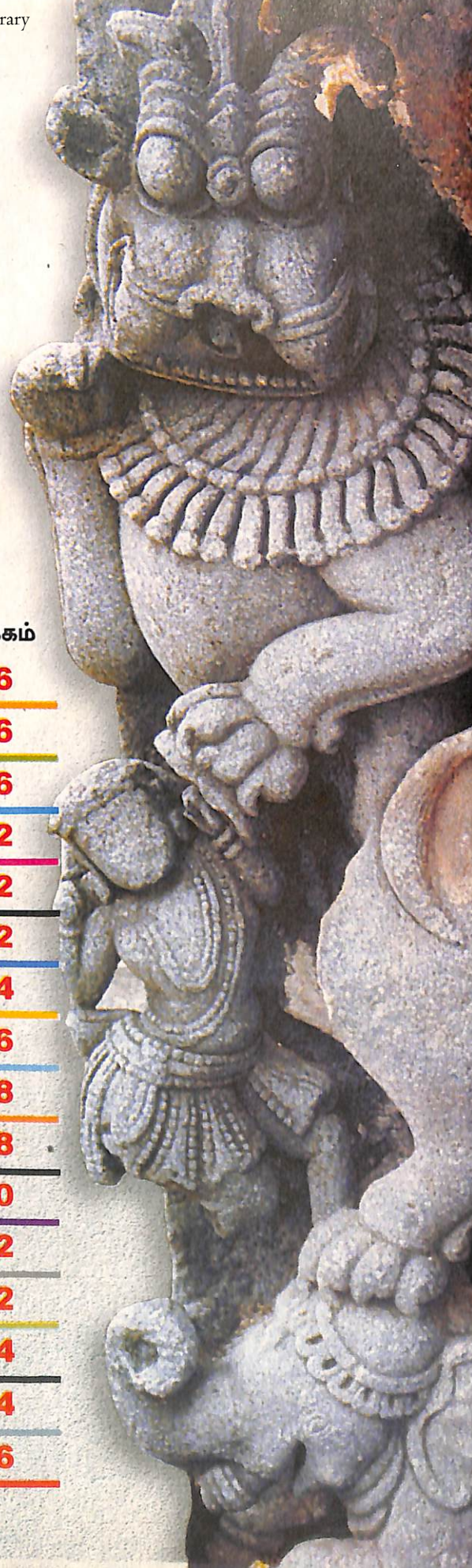
எஸ். பாலசுப்ரமணியன்
ஆசிரியர்

சக்தி தூரிசனம்

பக்கம்

1. திருவொற்றியூர் வடிவுடையம்மன்	6
2. மதுரை மீனாட்சி	16
3. கங்கா மாதா	26
4. காசி விசாலாட்சி	32
5. காசி அன்னபூரணி	42
6. தலக்காவேரி	52
7. திருவாலங்காடு வடபத்ரகாளி	64
8. கொல்கத்தா காளி	76
9. கொல்லூர் மூகாம்பிகை	88
10. வீரபாண்டி கௌமாரியம்மன்	98
11. அமராவதி பாலசாமுண்டிகா	110
12. அன்னை பிரகதாம்பாள்	122
13. கொடுங்கல்லூர் கன்யகாதேவி	132
14. மீன்குளத்தி அம்மன்	144
15. ஏமூர் ஹேமாம்பிகை	154
16. சிறுவாச்சூர் மதுரகாளி	166

முன்னுரை

காற்றை அசைப்பது சக்தி.

கனலை எரிப்பது சக்தி.

நதியை நடத்துவது சக்தி.

மண்ணில் விதைப்பது சக்தி.

விண்ணை நிறைப்பது சக்தி.

சுற்றி விட்ட பம்பரம் போல் சுழல்கிறது பூமி. பூமியை வட்டமிட்டு தொடர்கிறது நிலா. யார் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு இவை காலாகாலத்துக்கும் களைப்பின்றி கடமையாற்றுகின்றன?

விழி காண்பதற்கும், செவி கேட்பதற்கும், குரல் ஒலிப்பதற்கும், நாசி நுகர்வதற்கும், விரல் உணர்வதற்கும் தேவை சக்தி. யாவற்றுக்கும் இந்த உயிரை ஊட்டி இயக்குவது யார்?

அன்னை.

அன்னை பராசக்தி.

ஆக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும் ஆணை இடுபவள் அவளே.

லக்ஷ்மி என்பவள் இச்சை சக்தி.

சரஸ்வதி என்பவள் ஞான சக்தி.

பார்வதி என்பவள் க்ரியா சக்தி.

யாவும் அவளான பின் வேறு யாரிடம் யாசிக்கத் தோன்றும்? தீயதை அழிக்க ஆயுதங்கள் ஏந்தும் அதே கரங்கள்தாம் பணிந்தவருக்குப் பரவசமும் ஆசியும் அருள்கின்றன.

நீக்கம் ஏங்கும் அன்னை நிறைந்திருந்தாலும், அவளைத் தொழுது வழிபட ஆலயங்கள் அமைத்தனர் ஆன்றோர்.

இவ்வாலயங்களுக்கு முனிவர்களும், மகான்களும் கருக் கொடுத்தார்கள். மன்னர்களும் மக்களும் உருக் கொடுத்தார்கள். அன்னை ஆட்சி செய்யும் இக்கோயில்களுக்குப் புனித யாத்திரை மேற்கொண்டால் புண்ணியம் பெருகும்.

பாரதத்தின் பல்வேறு புனிதப் புள்ளிகளில் அமைந்துள்ள அன்னையின் ஆலயங்களில் அவளை தரிசித்து, அங்கு கண்டதை, கேட்டதை, உணர்ந்ததை விகடன் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளப் பணிக்கப்பட்டபோது - உள்ளம் கொள்ளை இன்பம் கொண்டு களித்தது. உயிர் அவள் அருளை அள்ளிப் பருகும் பேறு பெற்றது.

சக்தி தரிசனம் துவங்கியது.

புகைப்படங்கள் எடுக்க அனுமதிக்கப்பட்ட பகுதிகளை பொன். காசிராஜன் பேசும் பிம்பங்களாய்ப் பதிவு செய்து தந்தார்.

கருவறையில் நின்று, வீற்றும் கருணை பொழியும் அன்னையின் திருஉருவை உங்கள் கரங்களில் கொண்டு கொடுக்க ஓவியர் ஜெ. பிரபாகர் துணை வந்தார். ஆலய அமைப்பையும் மூல விக்கிரகங்களின் திருத்தோற்றத்தையும் தன் தூரிகை நுனியால் அற்புதச் சித்திரங்களாய் வழங்கி சக்தி தரிசனத்துக்கு இன்னொரு கோணம் தந்தார்.

மாநிலத்துக்கு மாநிலம் மொழிகள் மாறின. ஆலய அமைப்புகள் வேறாயின. அன்னையின் அலங்காரங்கள் வித்தியாசமாயின. வழிபடும் முறைகள் பலவிதமாயின. ஆனால், எங்கும் பொதுவாக, அன்னையின் எல்லையில்லா சக்தியை எங்கள் புலன்கள் உணர்ந்து பரவசமாயின.

யாதுமாகி எங்கும் நிறைந்த அன்னையின் அருளாசி உங்களுக்குப் பூரணமாகக் கிடைக்க அவளை வேண்டி வணங்குகிறோம்.

இதோ, அன்னையின் அருட்கோயில்களுக்கு விகடன் உங்களை அழைத்துப் போகிறது.

- காஷ்யபன்

தீருவொற்றியூர்

வடிவாடையம்மன்

ஒன்பொரு காலம். கோசல தேசம். தேவதத்தன் என்றொரு பிராமணன். வெகு காலத்துக்கு அவனுக்குப் புத்திரப்பேறு இல்லை. அதற்காக, புத்திரகாமேஷ்டி யாகம் செய்ய முனைந்தான். தமசா நதிக்கரையில் யாகம் துவங்கியது. கோபிலர் என்ற மகரிஷி சாம வேத கானம் செய்கையில், மூச்சையடக்க முடியாமல் அடிக்கடி அவர் கானம் ஸ்வரபங்கமானது. தேவதத்தன் கோபமுற்றான்.

“உஸ், உஸ் என்று சுவாச சத்தம் எழுப்பி, ஸ்வர ஹீனமாக வேதம் சொல்கிறீர்... நீர் என்ன மூடரா?” என்று மகரிஷியைக் கேட்டுவிட்டான்.

“தேவதத்தனே... உள்ளே செல்வதும், வெளியே வருவதும் அன்னை சக்தி தரும் பிராண வாயு. மூப்பின் காரணமாக என் உடல் தளர்ந்து மூச்சுத் திணறினால், அதுவும் அன்னையின் விளையாட்டே. அதற்காக என்னை மூடன் என்றா அழைப்பது? என்னை நிந்தித்தவனே... உனக்குப் பிறக்கும் மகன் மூடனாகப் பிறப்பான்... வாய்மொழி பேச வக்கற்றவனாகத் திரிவான்.”

– மகரிஷியின் சாபம் தேவதத்தனை மிரள வைத்தது.

“அறியாமல் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு அடியேனுக்கு மாபெரும் தண்டனையா? வேதம் இசைக்க மகன் கேட்டால், வாய்மொழியற்றவனாக அவதரிக்க சாபம் இடலாமா? முன் ஜென்மத்தில் மற்றவரின் கல்வி ஏடுகளைப் பறித்தவருக்கும், அறிந்த வித்தையை வஞ்சகமாக மாற்றிக் கற்பித்தவருக்கும் அல்லவா இத்தனை பெரிய தண்டனை விதிக்கப்படும்? மாமுனிவரே, என்னை மன்னித்தருள வேண்டும். மகனுக்கு சாபநிவர்த்திக்கும் வழிசொல்ல வேண்டும்” எனக் கெஞ்சிக் கதறினான்.

பெரியவர்கள் பிறரை வருத்திப் பெருமை கொள்வதில்லை. கோபிலர் கோபம் தணிந்தார். “மூடனாக வளரும் உன் மகன் அன்னை பராசக்தியின் அருளால் வித்தைகள் பெறுவான்” என ஆசிகளும் தந்தார்.

தேவதத்தனின் மனைவி ரோகிணி அழகான ஆண்மகவு பெற்றெடுத்தாள். மகனுக்கு உதத்தியன் எனப் பெயரிட்டான் தேவதத்தன்.

வருடங்கள் உருண்டன. உதத்தியன் மகா மூடனாக வளர்ந்தான். என்ன கற்பித்தாலும் அவன் மூளையில் பதியவே இல்லை. வேதமந்திரங்களை உச்சரிக்கும் வலிமை அவன் நாவுக்கு இல்லை. ஆனால், ஒரு விஷயத்தில்

கூடல் அமுதே செங்கரும்பே அருட் கற்பகக் கணியே
உடல் உயிரே உயிர்க்குள் உணர்வே உணர்வுள் ஒளியே
அடல் விடையார் ஒற்றியார் இடங் கொண்ட அருமருந்தே
மடல் அவிழ் ஞான மலரே வடிவுடை மாணிக்கமே.

முத்தேவர் விண்ணன் முதல் தேவர் சித்தர் முனிவர் மற்றை
எத்தேவரும் நின்அடி நினைவார் நினைக்கின்றிலர் தாம்
செத்தே பிறக்கும் சிறியர் அன்றோ ஒற்றித் தேவர் நூற்றா
முத்தேவர் வாம மயிலே வடிவுடை மாணிக்கமே...

- இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளிய
வடிவுடை மாணிக்க மாலை

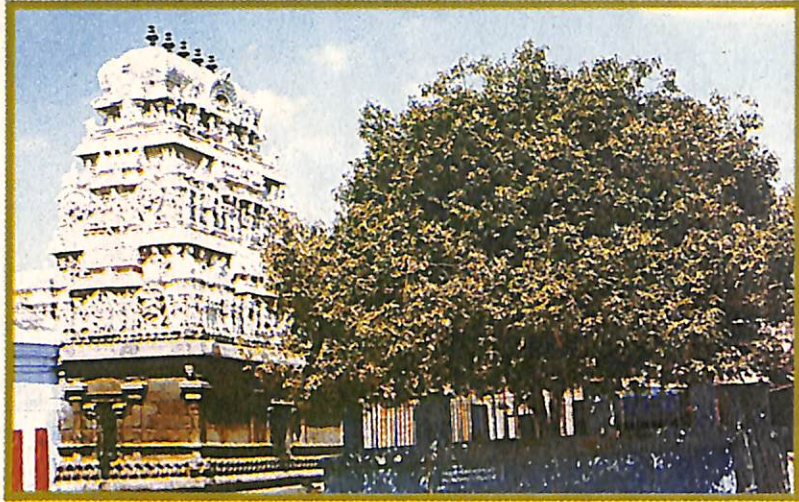
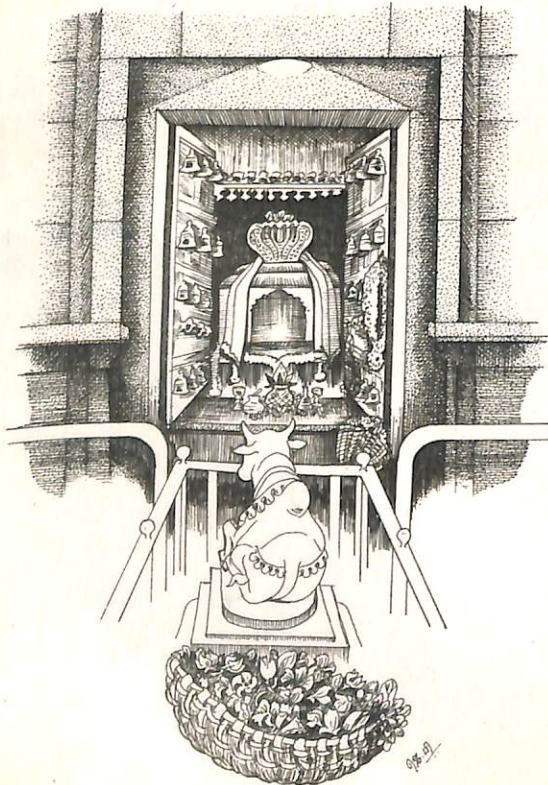
தீர்மானமாக இருந்தான். எக்காரணம் கொண்டும் உண்மைகள் அன்றி, பொய்களை சைகைகளால்கூடச் சொல்லமாட்டான். அதனால் அவன் சத்தியவிரதன் என்றே அழைக்கப்பட்டான்.

உற்றார் ஏளனமும், ஊரார் கேலிப் பேச்சும் அவனை வதைத்தன. தேவத்தனே தன் மகனை அவமானச் சின்னமாக நினைத்துத் தூற்றினான். சத்தியவிரதனின் தாய் மட்டுமே அவன்பால் கருணை காட்டினாள். பராசக்தியிடம் மகனுக்கு நல்வழி காட்டுமாறு பரிதவித்து வேண்டினாள்.

சத்தியவிரதன் மனம் வெறுத்தான். வயது பன்னிரண்டானபோது, வீட்டை விட்டே வெளியேறினான். கங்கைக் கரையருகில் ஒரு குடில் அமைத்தான். அகப்பட்ட காய்கனிகளைப் புசிப்பான். ஆனந்தமாகக் குளிப்பான். ஆழமாக நித்திரை கொள்வான். விழித்திருக்கும் நேரம், அருகிலிருந்த ஆலயத்தில் அன்னை சந்நிதியில் நின்றுருப்பான். அவளை நினைத்து விளையாட்டாகச் சிரித்திருப்பான்.

அன்னை அவனுக்கொரு சோதனை

வேதபுரீஸ்வரர்

சந்தரர் - சங்கிலியார் திருமணம் நடந்த மகிழ் மரத்தடி

வைத்தாள்.

ஒரு நாள், பன்றியொன்று ஓடிவந்து அவன் காலடியில் வீழ்ந்தது. வேடனின் அம்பு பாய்ந்து, அதன் உடலில் குருதி. சத்தியவிரதனுக்கு அந்தப் பன்றியைப் பார்த்ததும் இரக்கம் ஊற்றெடுத்தது. ஆறுதல் சொல்ல வார்த்தையின்றி, 'ஹ்ரு, ஹ்ரு' என்ற தொனியெழும்பக் கூவினான். ஸ்ரீவித்யா மந்திர பீஜாக்ஷர உச்சரிப்பு அது. அறியாமல் சொன்னாலும், அரிய சக்தி கொண்டது.

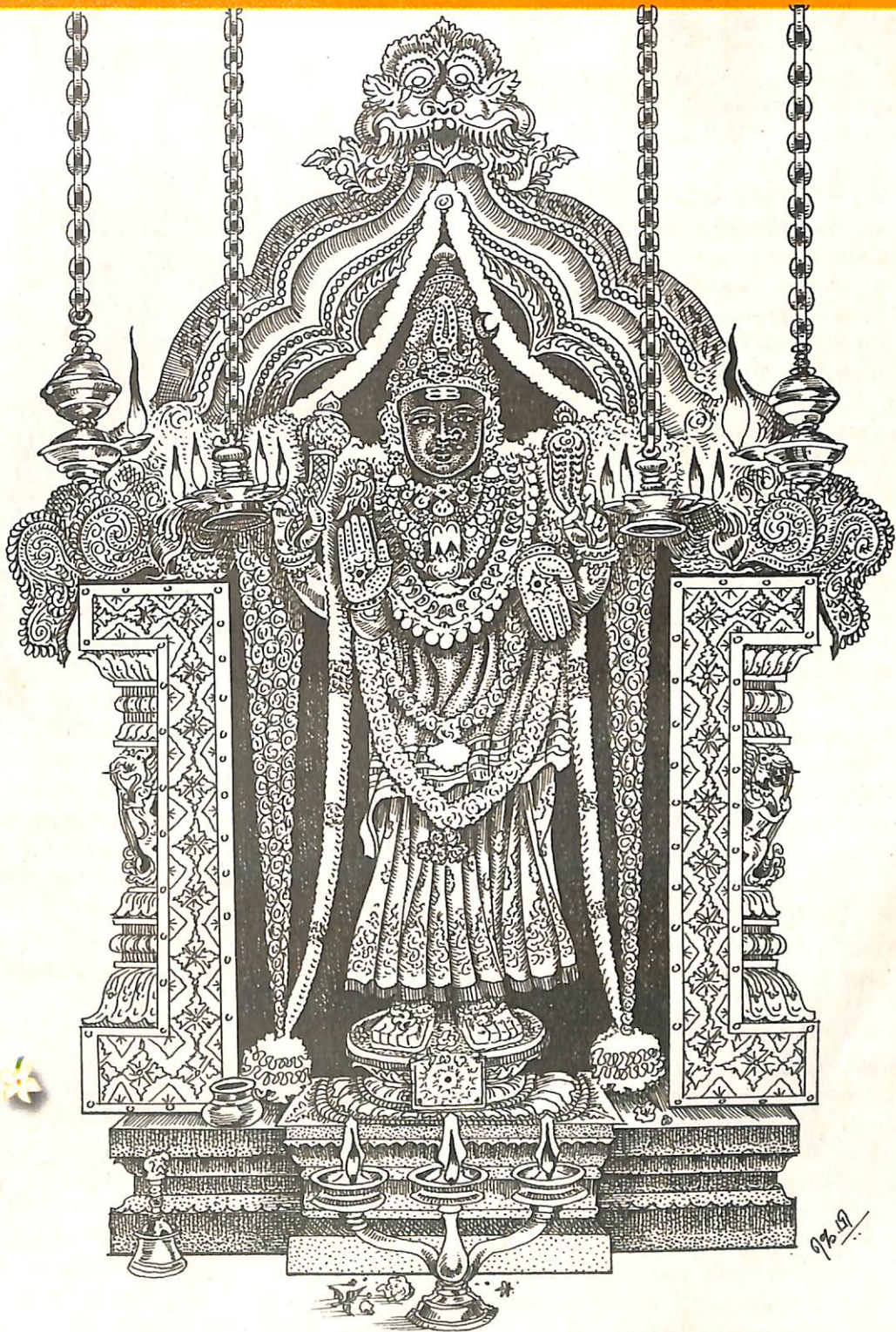
வேடன் வரும் சத்தம் கேட்டு, பன்றி ஓடி அங்கிருந்த புதருக்குப் பின்னே மறைந்தது. குரூரத் தோற்றமும், எமகிங்கரன் போன்ற வடிவமுமாக வேடன் வந்து நின்றான். "பொய்கள் சொல்லாத சத்தியவிரதனே, என் அம்பு தாக்கிய பன்றி எங்கே ஒளிந்துள்ளது? அந்தப் பன்றியைப் புசித்தால்தான் என் குடும்பம் பசியாறும்."

சத்தியவிரதன் தடுமாறினான். 'பன்றி ஒளிந்திருக்கும் இடத்தைச் சொன்னால், சத்தியம் தவறாதவனாவேன். ஆனால், பன்றியைக் காட்டிக்கொடுத்த காரணத்தால் தர்மநெறி மீறியவனாவேன். தெரியாதென பொய் சொன்னால், சத்தியம் தவறியவனாவேன். பசித்திருக்கும் வேடனின் குடும்பத்துக்கு அந்த இழைத்தவனாவேன்.'

உண்மையும் சொல்லாது, பொய்யும் சொல்லாது மௌனமாக இருப்பதே மேலல்லவா? சத்திய விரதனால் உச்சரிக்க முடிந்ததெல்லாம் 'ஹ்ரு, ஹ்ரு' என்ற ஒலிதான்.

அச்சொற்களுக்கு அதிதேவதையான ஞான சக்தியாகத் திகழும் வடிவுடையம்மன் அவன் நேர்மை கண்டு அகமகிழ்ந்தாள். சத்தியவிரதன் முன் அன்னை ஒரு கணம் தோன்றி அவனுக்கு சகல வித்தைகளையும் நொடிப்பொழுதில் தந்தருளி மறைந்தாள்.

அத்தனை சாஸ்திரங்களையும் கற்றறிந்த பண்டிதன் போல் ஞானம் பெற்ற சத்தியவிரதன், 'யா. பஸ்யதி' என்றதொரு ஸ்லோகம் சொன்னான்.

ஞான சக்தி: வடிவுடையம்மன் சொல், அறிவுணர்வு, கல்வி, மெய்யறிவு, கலைகள் ஆகியவற்றின் ஆதார நாயகி. சகல சித்தி, வித்தைகளின் வடிவம். வணங்குகிறவர்களின் புத்தியில் உறைபவள். தன்னைப் பாடுபவர்களின் கவிதை இசையினில் ஒலிப்பவள். வித்தைகளை வரங்களாக அருளும் கலா வடிவினள்.

‘எவன் காண்கின்றானோ அவன் சொல்வதில்லை.. எவன் சொல்கின்றானோ அவன் காண்பதில்லை..’

என்ற பொருள் தரும் ஸ்லோகம் அது. வேடனுக்கு அது பன்றியைப் பற்றிச் சொன்னதாகத் தோன்றவில்லை. படைப்பின் மாபெரும் தத்துவத்தைச் சொல்லிவிட்டதாகவே தோன்றியது. பன்றியைத் தேடுதலைக் கைவிட்டு, சத்தியவிரதனை வணங்கித் தொழுது போய் விட்டான்.

ஞான சக்தியின் அருளால் சத்தியவிரதன் ஞாலம் போற்றும் பண்டிதனானான். கற்றவர் மத்தியில், மாபெரும் கவிஞனாக அறியப் பட்டான். பன்றியைக் குறித்து சத்தியவிரதன் எழுப்பிய ஒலிக் குறிப்பையே தன் மந்திரமாக ஏற்று, அவனுக்கு ஞானம் தந்த அன்னையின் கருணை அளவிடுதற்கு அரியது.

நுனிமரத்தில் அமர்ந்து, அடிமரத்தை வெட்டிய காளிதாசனுக்கும் கவிதைகள் சொல்லும் வித்தைகளை வரங்களாக அருளியவன் அன்னை சக்தியல்லவா?

புத்தி தருபவள் அன்னை, அறிவு சக்தி தருபவள் அன்னை. அப்படி ஞானவடிவினளாக அன்னை சக்தி எழுந்தருளியிருக்கும் திருத்தலம் திருவொற்றியூர்.

‘வாவியெல்லாம் தீர்த்தம்,
மணல் எல்லாம் வெண்ணீறு
காவணங்கள் எல்லாம் கணநாதர்
- பூவுலகில் ஈது சிவலோகம்.’

என்று பட்டினத்தார் போற்றிப் புகழ்ந்த திருத்தலம் திருவொற்றியூர். பிரம்மன் தன் படைப்புத் தொழிலைத் துவங்கும் முன், திருவொற்றியூரில் அக்கினி ரூபத்தில் எழுந்து அருளி இருந்த ஈசனை வணங்கித்தான் அருள் பெற்றான் என்பதால், திருவொற்றியூருக்கு ஆதிபுரி என்றொரு ஆகுபெயரும் உண்டு.

இந்த ஆதிபுரியில்தான் அன்னை மகா சக்தி ஞானவடிவினளாக எழுந்தருளி ஞாலத்துக்கெல்லாம் நல்லருள் பொழிகிறாள். வித்தைகளை வரங்களாக வாரி வழங்கும் அன்னை இங்கு வடிவுடையம்மன் என்று அழைக்கப் பெறுகிறாள்.

காலையில் மேலூரில் இச்சா சக்தி திருவுடையம்மனைத் தொழுதவர்க்கு, உச்சிப் பொழுதில் வணங்குவதற்கு உகந்தவளாக வடிவுடையம்மன் விளங்குகிறாள்.

வடிவுடையன்னையைக் கண்டதும் உள்ளம் உவகை கொள்ளும். ஞானத்தாயை வணங்கி நல்லருள் யாசிக்கும். வேண்டுவன தருவாள் வித்தை நாயகி.

வட்டப்பாறை அம்மன்

ஞானப் பசியாற்றுவது மட்டுமா அம்மாவின் நோக்கம்? குழந்தையின் வயிற்றுப் பசியையும் கூறாமலேயே உணர்ந்து, புசிக்கக் கொடுப்பவள் அன்றோ அன்னை?

சிறுவன் இராமலிங்கத்துக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் கால் பதிய மறுத்தது. ஏட்டுக் கல்வியை அவன் இதயம் வெறுத்தது. திருவொற்றியூர் ஆலயத்தில் என்றைக்கு அடியெடுத்து வைத்தானோ, அன்றிலிருந்து தாய் வடிவுடையம்மனிடம் தீராத பாசம் வளர்ந்தது. பள்ளி செல்ல வேண்டிய சிறுவன், பரந்து விரிந்த ஆலயத்துக்கு அன்றாடம் வந்துவிடுவான். ஈசன் தாள் பணிந்து இறையருளை இறைஞ்சி நிற்பான். அன்னை சந்திதி முன் ஊன் உருகக் கரைந்து நிற்பான்.

அப்படி ஒரு மாலைப் பொழுதில் ஆலயம் வந்தவன் தன் மனதை அன்னையிடம் முற்றிலும் இழந்துவிட்டான். நேரம் உணராமல் நள்ளிரவு நீளும் வரை நாயகியுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்துவிட்டான்.

வீடு திரும்பியபோது, அவனுக்கு அமுது படைக்கும் அண்ணி உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டிருக்க, அவளை எழுப்ப மனமின்றி,

திண்ணையில் தலைசாய்த்து விட்டான். எத்தனையோ நாட்கள் பசியைப் பொறுத்துப் பழகிய அவனுக்கு அன்றைக்கு அகோரப் பசி வயிற்றைப் பிசைந்தது. உறங்க விடாமல் புரட்டிப் புரட்டி வாட்டியெடுத்தது.

“ராமு.. சாப்பிடாமல் படுக்கலாமா?” - அண்ணியின் அன்புக் குரல் அருகில் ஒலித்ததும் சிலிர்த்து எழுந்தான். கை - கால்கள் கழுவி அமர்ந்தான். அண்ணி வாழையிலை போட்டு, அமுதன்னங்கள் படைத்தாள். அவன் பசியாறு வதை அருகமர்ந்து அன்புடன் ரசித்தான். என்றைக்கும் இல்லாத அற்புத ருசியை ரசித்து இராமலிங்கம் வயிறு நிரம்பினான். கனிவான விழிகள் கொண்ட அண்ணியின் கருணையில் மனம் நிறைந்தான். திருப்தியுடன் திண்ணையில் தலைசாய்த்தான். சற்று நேரத்தில் மீண்டும் எழுப்பப்பட்டான்.

“ராமு.. சாப்பிடாமல் படுக்கலாமா?” - மீண்டும் அண்ணியின் அன்புக்குரல்!

திசைத்து எழுந்தான். இப்போது எழுப்புவது தான் அசல் அண்ணி என்றால், அவனை அமர்த்தி அமுதங்கள் படைத்து பசியாற்றியது யார்? விழிகளை மூடினால், இமைகளுக்குள் அன்னை வடிவுடை அம்மன் விளையாடிச் சிரித்து வீற்றிருந்தான். மகனின் பசி பொறுக்காது மடைப்பள்ளி திறந்து பரிமாறியவள் மங்கலநாயகி வடிவுடையம்மன் என்றுணர்ந்ததும், இராமலிங்கம்

வெற்றிகளாக மாறிய தோல்விகள்

“எனக்கு ஆரம்பத்தில் கடவுள் நம்பிக்கையே கிடையாது. எந்தக் கோயிலுக்கும் போகமாட்டேன். என் மனைவி மல்லிகாவுக்கு வடிவுடையம்மன் மீது அபார பக்தி. என் மனம் மாற வேண்டும் என்று நாற்பத்தெட்டு வாரம் தொடர்ந்து கோயில் வந்து அம்மனை வேண்டிக்கொண்டான். என் தோல்விகளையும் அவள் பிரார்த்தனைகள் வெற்றிகளாக மாற்றித் தந்தது கண்டு நான் மனம் தெளிந்தேன். அன்னையின் சக்தியை உணர்ந்தேன். அம்மன் அருள் இல்லையென்றால் ஒரு சரியான நோக்கமின்றி என் வாழ்க்கை எப்படியோ திசை மாறியிருக்கும். இன்றைக்கு சொந்த வீடு, புத்திசாலிக் குழந்தைகள், சுகபோகமான வாழ்க்கை. எல்லாமே அம்மனை வேண்டிக் கொண்டு கிடைத்த பிரசாதங்கள்தான்” என்று சொல்கிறார் அன்பழகன்.

அன்பழகன் தம்பதி

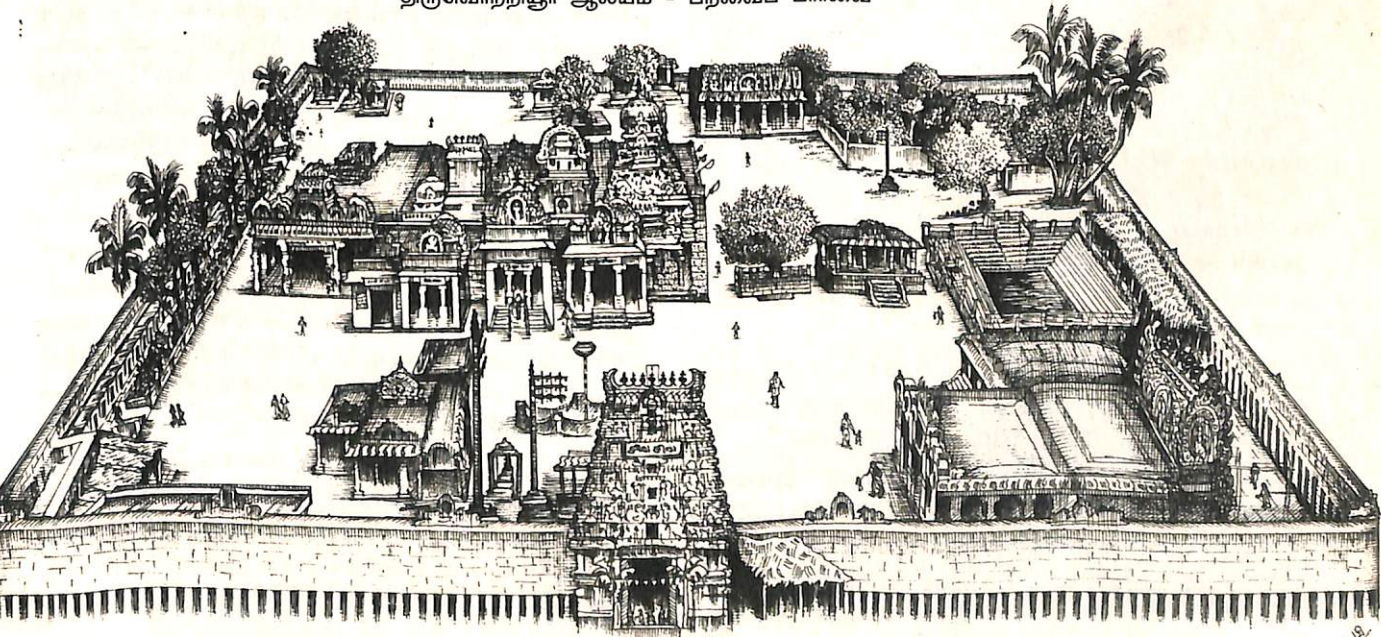
மனம் நெகிழ்ந்தான். அவள் கருணைக்குத் தன் கண்ணீரைக் காணிக்கை ஆக்கினான்.

எழுத்தறிவற்ற அந்தச் சிறுவன் எழுச்சியுடன் ஞானம் பெற்று, பின்னாளில் இராமலிங்க அடிகளார் என இறவாப் புகழ் பெற்றார்.

இராமலிங்க அடிகளார் ‘ஸ்ரீ வடிவுடை மாணிக்க மாலை’ என்று 101 பாடல்களை இயற்றினார். ஆதிபுரீஸ்வரர் மீது ‘எழுத்தறியும் பெருமான் மாலை’ என்று 31 பாடல்களும் இயற்றினார். அவர் இயற்றித் தந்த ஆறு திருமுறைகளில் மூன்று திருமுறைகள் திருவொற்றியூரின் மகிமையைப் பேசுகின்றன.

அன்றைக்கு அடிகளாருக்கு தாயினும் சாலப் பரிந்தூட்டிய அன்னையின் கருவறைக்கு முன்பாக இன்றைக்கு பதினாறு கால் மகா

திருவொற்றியூர் ஆலயம் - பறவைப் பார்வை

காத்துக் கூடவே வந்தனர். திருவொற்றியூர் வந்ததும் தியாகராஜரின் கால்களில் கள்வர்கள் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டனர்.

தியாகராஜர் திருவொற்றியூர் ஆலயத்தில் அன்னை வடிவுடை நாயகியை தரிசனம் செய்ததும் அவள் அழகு கண்டு பிரமித்தார். மனம் மகிழ்ந்து அன்னையைத் துதித்து ஐந்து கீர்த்தனைகள் இசைத்தார்.

மண்டபம் மற்றும் எட்டுக்கால் அர்த்த மண்டபம். மண்டபத் தின் முகப்பு உச்சியில் சிறிய உருவமாக அன்னை யின் திருப்பதுமைகள்.

கருவறை. அன்னையின் திருமுகத்தை தரிசித்து ஒளிபெறும் சரவிளக்குகளின் தீபச்சுடர்கள். மாதாவின் சிரசை அலங்கரிக்கும் பொன் கிரீடத்தில் பதித்த மினுக்கும் கற்கள். நாசியில் ஒளிரும் புல்லாக்கு. மார்பில் புரளும் மங்கல ஆபரணங்கள், மின்னும் அணிகலன்கள். மணம் வீசும் மலர் மாலைகள். தாயின் திருமேனியைத் தழுவி மேன்மை பெறும் பட்டாடை.

தென்திசை நோக்கி நின்ற திருக்கோலத்தில் வடிவுடையம்மன். நான்கு திருக்கரங்கள். பின்னிரு கரங்களில் மலர்ச் செண்டுகள். முன்னிரு கரங்களில் இடது கரம் அன்னையின் திருப்பாதங்களில் சரணடையத் தூண்ட, வலது கரம் வரங்கள் அருளும் அபயஹஸ்தம். அறிவு தரும் அன்னையின் பாதங்களில் அர்ச்சித்த மலர்கள், ஆனந்தக் குங்குமம்.

சங்கீத மும்மூர்த்திகளில் மிக்கச் சிறப்பு பெற்ற தியாகராஜ சுவாமிகளும் அன்னை வடிவுடை நாயகியின் பூரண அருள்பெற்ற அதிர்ஷ்டசாலி. திருப்பதிப் பயணம் மேற்கொண்டபோது, அவரை திருவொற்றியூர் ஆலயம் வருமாறு அவருடைய சீடர் அழைத்தார். அன்னை அவருடன் விளையாடத் தீர்மானித்தாள். வரும் வழியில், அவர் பல்லக்கில் பொற்காசுகள் வைக்கப் பட்டிருப்பது அறிந்து வழிப்பறிக்க கள்வர்கள் பல்லக்கைச் சூழ்ந்தனர்.

வடிவுடையம்மனின் விளையாட்டாக வழிப்பறிக்க கள்வர்கள் பல்லக்கைச் சுற்றி நின்றபோதும் தியாகராஜர் மிரளவில்லை.

‘அந்தச் செல்வம் ஸ்ரீராமனுக்குரியது. வேண்டு மென்றால், அவனே காத்துக் கொள்ளட்டும்’ என்று உருக்கமான கீர்த்தனை இயற்றினார் தியாகராஜர். ராமனும் லக்ஷ்மணரும் பல்லக்கின் இருபுறமும் கள்வரை நெருங்கவிடாது காவல்

‘ஆதிபுரம் எனும் திருவொற்றியூரில் உறைந் திருப்பவளே, நாள்தோறும் எனக்கு நற்பேறுகள் வழங்குபவள் நீயே என்று உணர்ந்துவிட்டேன். இனி வேறு தெய்வங்களை என் மனம் நாடுமோ? வெண்ணெயைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு யாராவது நெய்க்கு அலைவார்களோ? பரம ஏழைக்கு செல்வம் கிடைத்தாற்போல், எனக்கு உன் தரிசனம் தந்தாய். இன்றுதான் இந்தப் பிறவியின் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது’ என்றெல்லாம் அவருடைய கீர்த்தனைகள் உருகுகின்றன. (‘கந்த தல்லி நீவு’ என்ற கீர்த்தனை).

ஆதிசங்கரரின் வழிநடத்தலின்படி, வடிவுடையம்மன் சந்திதியில் செய்ய வேண்டிய பூஜை, வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தையும் கேரளத்தைச் சேர்ந்த நம்பூதிரிகளே செய்து வருகின்றனர்.

‘திரிபுரசந்தரியே, உன் பேரழகை வர்ணிக்க பிரம்மன் முதலான தேவர்களால்கூட சாத்தியமாகுமோ?’ என்று இன்னொரு கீர்த்தனையில் தியாகராஜர் பிரமிக்கிறார்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஒளிவீசும் சுந்தர அழகி வடிவுடையம்மன் வஞ்சனையற்று அருள்பொழியும் திருவொற்றியூரில், அன்னை சக்திக்கு இன்னொரு சந்தியும் உண்டு. உக்கிர காளியாக அவள் அங்கே வீற்றிருந்தாள். கவியரசர் கம்பரின் கைச் சொடுக்கலுக்கு ஓடி வந்து சேவைகள் செய்தவள் இந்த அன்னை...

வடமொழியில் வால்மீகி வழங்கிய ராமாயணத்தை கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் கற்கண்டுத் தமிழில் எழுத முடிவு செய்தார். வடமொழி கற்கவும் வால்மீகியின் காவியத்தை ருசித்து உணரவும், உணர்ந்ததை தமிழ் உலகுக்கு எழுதவும் கம்பர் தேர்ந்தெடுத்த தலம் திருவொற்றியூர்.

வடமொழியில் வல்லமை கொண்ட சதுராணை பண்டிதர் திருவொற்றியூரில் மடம் ஒன்றை நிறுவியிருந்தார். பகலெல்லாம் பண்டிதரிடம் வட மொழி ராமாயணத்தைக் கேட்டறிந்தார் கம்பர். கற்றறிந்த காவியத்தைக் காரிருள்கூழ் இரவில்

தமிழில் எழுத கம்பர், அன்னை காளியின் கருணை சந்திதியைத்தான் தேர்ந்தெடுத்தார்.

எழுதுகோல் எடுத்து எழுத முனைந்தபோது தீப்பந்தத்தின் ஒளி, எழுது ஓலையில் சீராக விழாமல் கவிஞனை அலைக்கழித்தது.

“ஒற்றியூர் காக்க உறைகின்ற காளியே,
நந்தாது எழுதற்கு நல்லிரவில் பிந்தாமல்
பந்தம்பிடி”

என்று கம்பர் காளியிடம் கோரிக்கை வைத்தார். தமிழுக்குத் தொண்டு செய்யும் கலைமகன் கம்பருக்கு கனிவுடன் தொண்டு செய்ய தாய் காளி ஓடி வந்தாள். நீளம் இரவில் நந்தா விளக்காகத் தீப்பந்தம் பிடித்தாள். தமிழின் தலைமகன் கம்பர் தடையின்றி காவியத்தை எழுதிட ஒளி தந்தாள். யாருக்குக் கிடைக்கும் இப்பேறு?

மங்காப் புகழ்பெற்ற மகோன்னத காவியத்தை மக்களுக்கு கம்பர் எழுதி வைத்தது அன்னையின் அன்பினால்தான்.

தாய் சக்தி தன் உற்ற மகன்கள் மீது வைத்திருக்கும் அன்புக்கும் பாசத்துக்கும் இதற்கும் மேலாக சான்றுகள் வேண்டுமா?

ஆதிகாலத்தில் உக்கிர காளியின் சந்தியில் கால்நடைகளை பலியிடும் அசுரப் பழக்கம் இருந்தது. ஆதிசங்கரர் இந்த ஆலயத்துக்கு வந்திருந்தபோது, காளியின் உக்கிரம் கண்டார். அன்னையை அமைதிப்படுத்தும் முயற்சியில் அவளைத் தொழுது, அவள் சக்தியை ஆக்ஷித்து சந்திதி முன் ஒரு மூச்சுக்கரம் நிறுவினார். உயிர்ப் பலி கொடுக்கும் வன்மையான வழக்கத்தை ஒழித்தார். சந்திதி முன் மூச்சுக்கரம் நிறுவப்பட்ட பாறை வட்ட வடிவானதால், அன்னை சக்தி இங்கு வட்டப்பாறையம்மன் என்ற திருப்பெயர் கொண்டு வற்றாத வளங்களை வாரி வழங்கி அருள்கிறாள்.

பாற்கடல் கடைந்து, அமிழ்தம் திரண்டபோது, கூடவே ஆலகால விஷமும் பொங்கி வந்தது. ஈசன் விஷம் எடுத்து உண்ண, அன்னை சக்தி அவன் திருக்கண்டம் பிடித்து அதை அங்கேயே நிறுத்தினாள். அப்போது, பரமன் ‘தீம் ததீம்’ என ருத்ரதாண்டவம் ஆடினான். நந்தி பெருமான் பிரதோஷ காலத்தில் நமசிவாயன் ஆடிய தாண்டவத்தைத் தரிசிக்க பேராவல் கொண்டார். ஈசனை வேண்டி விண்ணப்பித்தார்.

“தில்லை, திருவாலங்காடு, திருமதுரை, திருக்குற்றாலம், திருநெல்வேலி என நடனசபை ஐந்திலும் திருக்கூத்தை நின்றாடும் யான் ஆரூரில் மட்டும் அன்னைக்கென அமர்ந்தாடி மகிழ்வித்தேன். உன் பொருட்டு மீண்டும் அவ்வாறே ஆடிடுவேன்... என் அமர்ந்தாடும் கோலம் காண திருவொற்றியூர் தலத்துக்கு வா” என ஈசன் அருளினான்.

நந்திதேவர் அந்தணர் வடிவெடுத்து ஒற்றியூர் வந்தார். ‘நந்தி ஓடை’ என்றொரு ஓடை அமைத்து, அதன் கரையில் நற்றவம் இயற்றினார். நந்தி தேவருக்கென நமசிவாயன், இணையில்லா ஈசன் தியாகராஜனாக தாய் சக்தியைத் தன் அருகில் அமர்த்தி, சிறப்பு நடனம் ஆடி திருவொற்றியூரைச் சிறப்பித்தான். அமர்ந்த நிலையில் பதினெட்டு முறை பத்ம தாண்டவமாடி நந்திதேவரின் நல்லாவலைப் பூர்த்தி செய்தான்.

தியாகராஜனின் திருநடனம் காண, திருமாலும் நான்முகனும் திசையெங்கிலும் இருந்து தேவர்களும் திரண்டனர். ஓளதம்பர சபை என்று திருப்பெயர் கொண்ட திருவொற்றியூர் தலத்தில் பரமனின் பத்ம தாண்டவம் கண்டு பரவசமுற்றனர்.

நின்றாடும் நடராஜன், தாய் சக்தியுடன் அமர்ந்தாடும் அரியதொரு தலம் திருவொற்றியூர்.

இறையருள் பெற்றதால், நந்தி இங்கு நந்தீசர் எனப் புகழ் பெற்றார். நந்திக்கென வடக்கு மாடவீதியில் நந்தீஸ்வரர் ஆலயம் இருக்கிறது. வீதி உலாவின்போது, தியாகராஜர் இக்கோயிலின் முன் நின்று, இன்றும் நடனக் காட்சி அருள்கிறார்.

அன்னை சக்தியும் அமரசேனும் திருக்கயிலையில் திருமணக் கோலம் பூண்டபோது, அரியவர்கள், பெரியவர்கள், முனிவர்கள், மகான்கள் என அனைவரும் கயிலையில் திரண்டனர். அன்னை பூமி, ஒருபுறம் பாரம் மிகுந்து திணறியது. ஈசனும் இறைவியும் அகத்தியரை அழைத்து, தென்புறம் போய் பாரத்

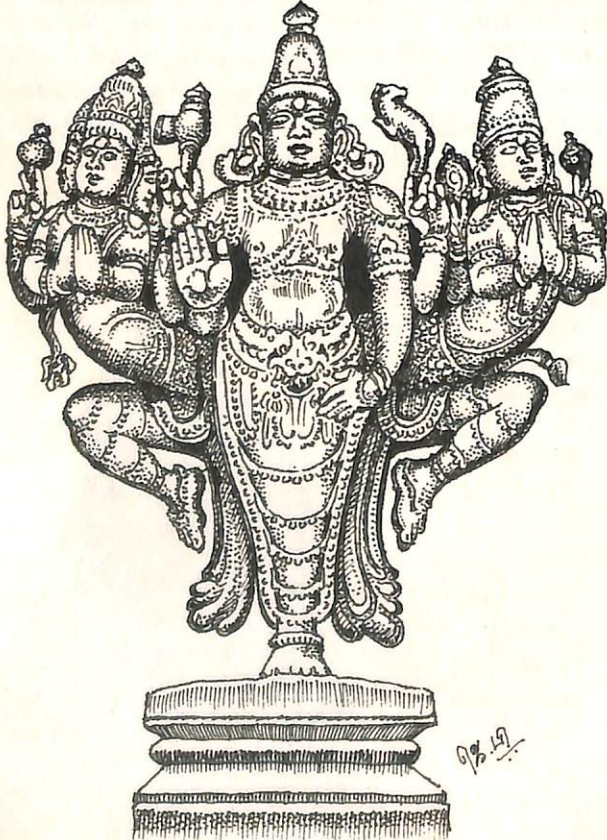
தைச் சமனப்படுத்துமாறு அன்புக்கட்டளை இட்டனர். அவர்களின் திருமணக் கோலத்துடன் அகத்தியருக்குக் காட்சியளிக்கவும் அன்புடன் இசைந்தனர். மேளதாளத்துடன் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் பரமசிவனும் மணப்பெண் கோலத்தில் பார்வதி அன்னையும் அகத்தியர் கண்டுகளிக்க எழுந்தருளியதும் திருவொற்றியூர் தான்.

ஆலயத்தில் நுழைந்ததும் சூரியன், தேவாரமுவர், சுந்தரர், சகஸ்ரலிங்கம் என்று வரிசையாக மேற்கு நோக்கிய சந்நிதிகள்.

சுந்தரர் திருவாரூரில் கணிகையர் குலத்தில் தோன்றிய பரவையார் என்ற பெண்மணியை முதலில் மணந்தார். ஆதிபுரீஸ்வரரைக் காண திருவொற்றியூர் வந்தார். அருகில் இருந்த ஞாயிறு என்ற ஊரைச் சேர்ந்த சங்கிலி என்ற பெண் திருவொற்றியூருக்கு வந்து கன்னி மாடத்தில் வசித்தபடி, அன்னைக்கும் ஈசனுக்கும் பூமாலை கட்டித்தரும் திருத்தொண்டு செய்து வந்தாள். அழகிலும் சிவத்தொண்டிலும் சிறந்து விளங்கிய சங்கிலியாரைப் பார்த்ததும் பூர்வஜென்ம விதிப்படி சுந்தரர் மையல் கொண்டார். ஆதிபுரீஸ்வரரை காதல் தூது செல்லுமாறு விரும்பிக் கேட்டார்.

ஒற்றிசன் சங்கிலியாரின் கனவில் தோன்றி,

பூங்கொத்தமூர்த்தி

சுந்தரரை மணக்கும்படி உத்தரவிட்டார். “திருவாரூரில் பரவையார் இருக்க, மணந்த பின் என்னை விட்டுப் பிரியமாட்டீர்கள் என்று ஈசன் முன் சத்தியம் செய்து தந்தால், தங்களை மணக்கிறேன்” என்று சங்கிலியார் சுந்தரருக்கு நிபந்தனை விதித்தார்.

சுந்தரர் ஈசனிடம் ஒரு வித்தியாசமான விண்ணப்பம் வைத்தார். “பரவையாரைப் பார்க்கப் போகாமல் நான் எப்படி இருப்பேன்? திருவொற்றியூர் எல்லையைத் தாண்ட மாட்டேன் என உன் சந்நிதியில் நான் சத்தியம் செய்யும்போது, நீ மகிழ் மரத்தடிக்குச் சென்று விடு... அப்போதுதான் அந்த சத்தியத்தை மீற முடியும்.”

தொண்டர் கேட்டு ஈசன் எப்படி மறுப்பான்? சம்மதித்தான்.

ஆனால், ஒரு பெண்ணுக்குத் துரோகம் இழைக்கப்பட அன்னை எப்படிப் பொறுப்பான்? சங்கிலியாரிடம் இந்த சத்தியத்தை மீறும் திட்டத்தை ஈசனை விட்டே தெரிவிக்கவைத் தான்.

மறுநாள் மணக்கோலத்தில் சுந்தரர் வந்து சேர்ந்தார். ஆதிபுரிநாதன் பழைய ஏற்பாட்டின்படி, மகிழ் மரத்தடிக்குச் சென்று விட்டார். சங்கிலியார் சுந்தரருக்குத் திகைப்பூட்டும்படி புது விண்ணப்பம் போட்டார் -

“மானிட சத்தியங்களைச் செய்வதற்கு இறைவனின் சந்நிதியைத் தேர்ந்தெடுப்பது நியாயமல்ல! மகிழ் மரத்தடியில் வந்து சத்தியம் செய்யுங்கள், போதும்.”

தான் விரித்த வலையில் தானே சிக்குண்ட சுந்தரர் வேறு வழியின்றி மகிழ் மரத்தடியில் சங்கிலியாருடன் வந்து சத்தியம் செய்தார். வடிவுடைநாயகியுடன் ஒற்றியூர் ஈசன் மகிழ் மரத்தடியில் சுந்தரர் தம்பதிக்குக் காட்சி தந்தருளினார். இன்றைக்கும் மாசிப் பெருவிழா வில் மகிழடி சேவை மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. (செய்த சத்தியத்தை மீறி சுந்தரர் திருவொற்றியூர் எல்லையைத் தாண்டிய போது ஈசன், சுந்தரர் என்றும் பாராமல் தண்டித்தார். அவர் தன் இரண்டு கண்களையும் இழந்தார். சக்தியையும் சிவனையும் தொழுது அவர் பின்னர் பார்வையை மீட்டது தனிக் கதை)

திருவொற்றியூரில் எண்ணெய் ஆட்டி விற்கும் சொக்கர் குலத்தில் தோன்றியவர் கலியன். திருக்கோயிலுக்கு விளக்கேற்றும் சிவத்தொண்டு செய்துவந்தார். அவருடைய உண்மையான பக்தியை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்ட, ஈசன் அவர் செல்வங்களைப் பறித்து, எண்ணெய்க்கும் காசில்லாத ஏழையாக்கினான். ‘மணிவண்ணச்

சுடர் மாளின் யானும் மாள்வேன்' எனத் தன் கழுத்தையே அறுத்து அவர் குருதியால் விளக்கேற்ற முனைந்தார். ஒற்றீசன் காட்சி தந்து, கலியநாயனார் என்று அவரைப் பெரும் தொண்டராக ஆக்கிக்கொண்டார்.

திருவொற்றியூர் ஆலயம் தொண்டர் போற்றும் ஆலயம். தொன்மை மிக்க ஆலயம். ஏழு கலசங்கள் கொண்ட திருக்கோபுரம். ஆலயத்தில் நுழைந்ததும் உவப்பூட்டும் உயர்ந்தோங்கிய கொடிமரங்கள். ஒன்றல்ல, மூன்று கொடிமரங்கள்.

ஈசனுக்கு ஒன்று. வடிவுடையம்மனுக்கு ஒன்று.

பட்டினத்தார் முக்திபெற்ற தலம்

வட்டப்பாறையம்மனுக்கு ஒன்று.

'அருவாய் உருவாய் அருவருவாகிச்
குருவாய் வரும் சக்திக்கோன்'

என்று திருமூலர், சக்தியின் மணாளனுக்கு மூன்று வடிவங்கள் உண்டென்று சொல்கிறார்.

ஆதிபிரம்மனுக்குப் படைப்புத் தொழிலைத் துவங்க அனுமதித்து அருள்புரிந்த ஈசன், இங்கு ஆதிபுரீஸ்வரனாக அக்கினி ரூபத்தில் அருவ நிலையுடன் குடிகொண்டிருக்கிறார். (கல் திரை போட்டு இந்த சந்நிதி மூடப்பட்டிருக்கிறது.)

நந்தி தேவருக்கு நல்நடனம் புரிந்து அன்னையை அருகமர்த்திக் காட்சி தந்த இறைவன், தியாகராஜனாக உருவநிலை கொண்டு நல்லாட்சி செய்கிறார்.

வாசுகி என்ற சர்ப்பம் உபமன்யு என்ற முனிவரிடம் சிவதீட்சை பெற்று பூசித்த சுயம்பு வடிவான லிங்கரூபத்தில், அதே பரமன் படம்பக்க நாதராக மூலஸ்தானத்தில் அருவுருவ நிலையில் அருள் புரிகிறார். இப்படி மூன்று ரூபங்களில் ஈசன் எழுந்தருளியிருக்கும் தனிச் சிறப்பு திருவொற்றியூருக்கு உண்டு.

மூலஸ்தானத்தில் சுயம்பு வடிவான ஆதிபுரீஸ்வரர் புற்று மண் வடிவில் லிங்க

ரூபத்தில், தீண்டாத திருமேனியாக விளங்குகிறார். லிங்கம் கவசம் கொண்டு மூடப்பட்டிருக்கும். கார்த்திகை பெளர்ணமி தொடங்கி மூன்று நாட்கள் மட்டும் கவசம் திறந்து, புனுகு, ஜவ்வாது, சாம்பிராணி தைலம் சாத்தி தரிசனம் தருவார்.

வடிவுடையம்மன் திருக்கோயிலுக்கு வெளியே பிரம்ம தீர்த்தம், உள்ளே நந்தி தீர்த்தம் என்று இரண்டு திருக்குளங்கள் உண்டு.

திருவொற்றியூரில் ஆறு சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வெவ்வேறு சந்நிதிகளில் பரம்பரைப் பரம்பரையாக பூஜைகள் செய்து வருவது இன்னொரு தனிச் சிறப்பு.

மூன்று தெய்வங்களும் ஒரே சக்தியின் வடிவே என்பதை உலகுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் ஏகபாத சிற்பம் ஒன்றும் திருவொற்றியூர் ஆலயத்தின் அற்புதம். பிரம்மனை வலது புறமும், திருமாலை இடது புறமும் கொண்டு பரமசிவன் ஒற்றைப் பாதம் பதித்துத் திருக்காட்சித் தருகிறார்.

குருவுக்கு இழைத்து ரோகத்துக்காக சந்திரன் சாபமிடப்பட்டபோது, சாப விமோசனம் பெற, அவனுடைய மனைவிகளான இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களும் திருவொற்றியூர் வந்து பூஜை செய்த இருபத்தேழு நட்சத்திர லிங்கங்களும் வரிசையாக உள்ளன.

பதினெட்டு சித்தர்களுள் ஒருவரான பட்டினத்தார் திருவொற்றியூர் வந்து அம்மையப்பன் அருள் பெற்று கடற்கரை ஓரம் உயிரோடு ஜீவசமாதியாகி முக்தி பெற்றார்.

இன்னும் எண்ணற்ற பெருமைகள் கொண்ட திருத்தலம் திருவொற்றியூர்.

பௌர்ணமிகள், வெள்ளிக்கிழமைகளில் அன்னையைத் தரிசிக்க பக்தர் கூட்டம் அலைமோதும்.

ஞான வடிவினளாக நல்லருள் சுரக்கும் வடிவுடையம்மனையும், கம்பருக்கு கலைத் தொண்டு செய்து வரலாற்றுச் சிறப்பு கொண்ட வட்டப்பாறையம்மனையும் மூன்று ரூபங்களில் உறைந்திருக்கும் ஈசனையும் தொழுதார்க்கு முக்தி நிச்சயம்.

காலையில் இச்சா சக்தியும், பகலில் ஞான சக்தியும் தரிசித்து, மாலையில் தரிசிக்க உகந்தவள் க்ரியா சக்தியான கொடியுடை அம்மன்.

சீராரும் பூங்கமலத் தெள்ளமுதே சேயிறையே
காராரு மேனிக் கருங்குயிலே - ஆராயும்
வேதமுத லாகிநின்ற மெய்ப்பொருளே
மின்னாளியே
ஆதிபரா பரையே அம்பிகையே - சந்ததமும்
நீயே துணையாகி நின்றிரட்சி
அங்கயற்கண் தாயே சரணஞ் சரணம்.

- திருப்போரூர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள்

தொடுக்கும் கடவுள் பழம்பாடல்
தொடையின் பயனே நறை பழுத்த
துறைத்தீந் தமிழின் ஒழுக்குறால்
கவையே அகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்
தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்
கேற்றும் விளக்கே வளர்ச்சிமய
இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
இளமென் பிடியே எறிதரங்கம்
உடுக்கும் புலனங் கடந்துநின்ற
ஒருவன் திருவுள் ளத்தில் அழகு
ஒழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும்
உயிரோ வியமே மதுகரம்வாய்
மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள
வஞ்சிக் கொடியே வருகவே!
மலயத் துவசன் பெற்றபெரு
வாழ்வே வருக வருகவே!

- குமரகுருபரர்

(மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்)

உயிரினங்களிலேயே மீனுக்கென ஓர் உயர் குணம்
உண்டு.

தானீந்த முட்டைகளை, தன் கண்களால் ஒரு
கருணைப் பார்வை பார்த்தே பொரித்துவிடும். சின்னச்
சின்ன மீன்குஞ்சுகள் சிறு நீச்சல் அடிக்க ஆரம்பித்து
விடும்.

அதன் பின்னரும் அந்த அன்னை தன் குஞ்சுகளை
அலட்சியப்படுத்தி, விட்டு விலகிச் செல்வதில்லை.

ஒரு முறை இமைத்துவிட்டால், குஞ்சுகள் கோடியும்
திண்டாடித் திணறிப்போகுமென, காலமெலாம்
கண்ணிமைக்காமல் தன் வயிற்று சிசுக்களைப் பாசப்
பார்வையாலேயே பரிபாலனம் பண்ணும்.

அப்படிப்பட்டதொரு தனித்துவ குணத்தைத்
தன்னகத்தே கொண்டு இந்தத் தரணி மக்களைத்
தாங்குபவள்தான் ஆலவாய் அங்கயற்கண்ணி.

ஆதிசக்தியின் அங்கயற்கண் அலர்ந்ததால் உயிர்கள்
உருக்கொண்டன.

மலர்ந்த கண், மூடி மொட்டாகிவிட்டால் உலகம்
உயிர்களும் உருத்தெரியாமல் அழிந்து, ஆழியுள்
அமிழ்ந்துவிடும் என்பதாலேயே அங்கயற்கண்ணி
அன்றலர்ந்த கண்களை ஒருபோதும் இமைக்காமல்
இவ்வுலகைக் கட்டிக்காத்து வருகிறாள்.

இந்த அங்கயற்கண்ணி, ஆலயம் கொண்டு அருளும்

மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் கல்யாண காட்சி...

மதுரை மீனாட்சி

அந்த அற்புதத்தலம்...

ஆனமலை, பசுமலை, நாகமலை எனப்படும் முக்குன்றங்களை முன்னிறுத்தி அமைந்த தலம். சந்தனப்பொதிகையும், தமிழ் கண்டதோர் வைகையையும் தன்னகத்தே கொண்ட தலம்.

அது அசுத்தியன் ஆராதித்த ஆலவாய். சங்கத்தமிழ் வளர்த்த தமிழ்க் கூடல். ஆலவாய், கடம்பவனம், கன்னிபுரீசம், நான்மாடக் கூடல் என பற்பலப் பெயர்களால் அன்றுதொட்டு அறியப்பட்டு வந்தாலும், அன்றைக்கும் - இன்றைக்கும் - என்றைக்கும் உள்ள ஒரு பெயரைச் சொன்னால் உடலுக்குள் ஒரு சிலிர்ப்பு ஊடுருவும் உன்னதத் தலம் அது.

அதுதான் மதுரை.

இம்மையில் இருக்கும் மாந்தரை இமைப் பொழுதும் கண்துஞ்சாமல் காத்தருளி மறுமைக்கு அழைத்துச் செல்லும் அங்கயற்கண்ணி மீனாட்சி அருளாட்சி புரிவது இங்கேதான்.

மாநகரின் மையத்தில் மதுரை மீனாட்சிக்கு மாபெரும் கோயில்.

அன்னை அவள் ஆலயத்தில்

குளப் பெருமை!

★ இந்தக் குளத்தில் மலர்ந்த பொன்தாமரையைக் கொண்டு ஈசனை இந்திரன் வழிபட்டதால் குளத்துக்குப் பொற்றாமரைக் குளம் என்று பெயர்.

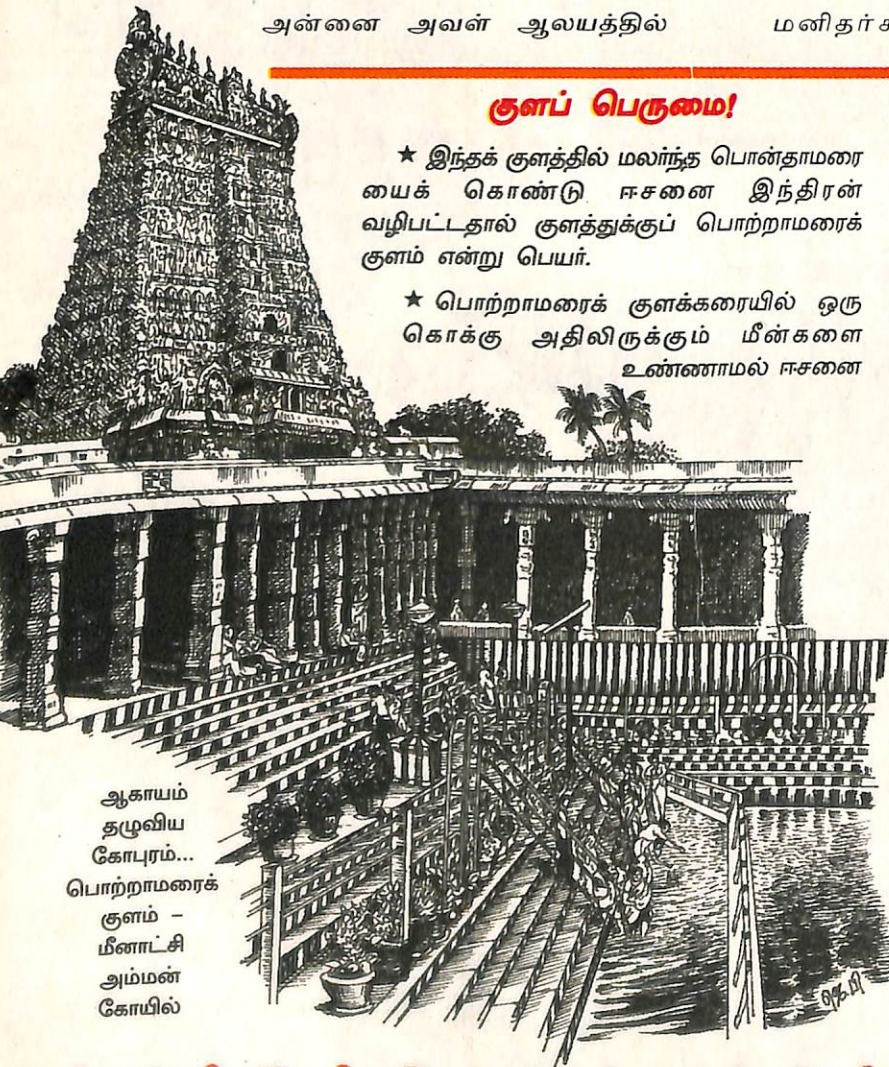
★ பொற்றாமரைக் குளக்கரையில் ஒரு கொக்கு அதிலிருக்கும் மீன்களை உண்ணாமல் ஈசனை

நோக்கித் தவம் செய்ததால், நாரைக்கு நற்கதி அளித்தான் ஈசன். அன்று முதல் பொற்றாமரைக் குளத்தில் மீன்கள் உட்பட எந்த ஜீவராசிக்கும் இடமில்லை என ஈசன் விதித்தான். இன்றுகூட பொற்றாமரைக் குளத்தில் மீனோ, ஆமையோ, நண்டோ என எந்த நீர்வாழ் உயிரினமும் கிடையாது.

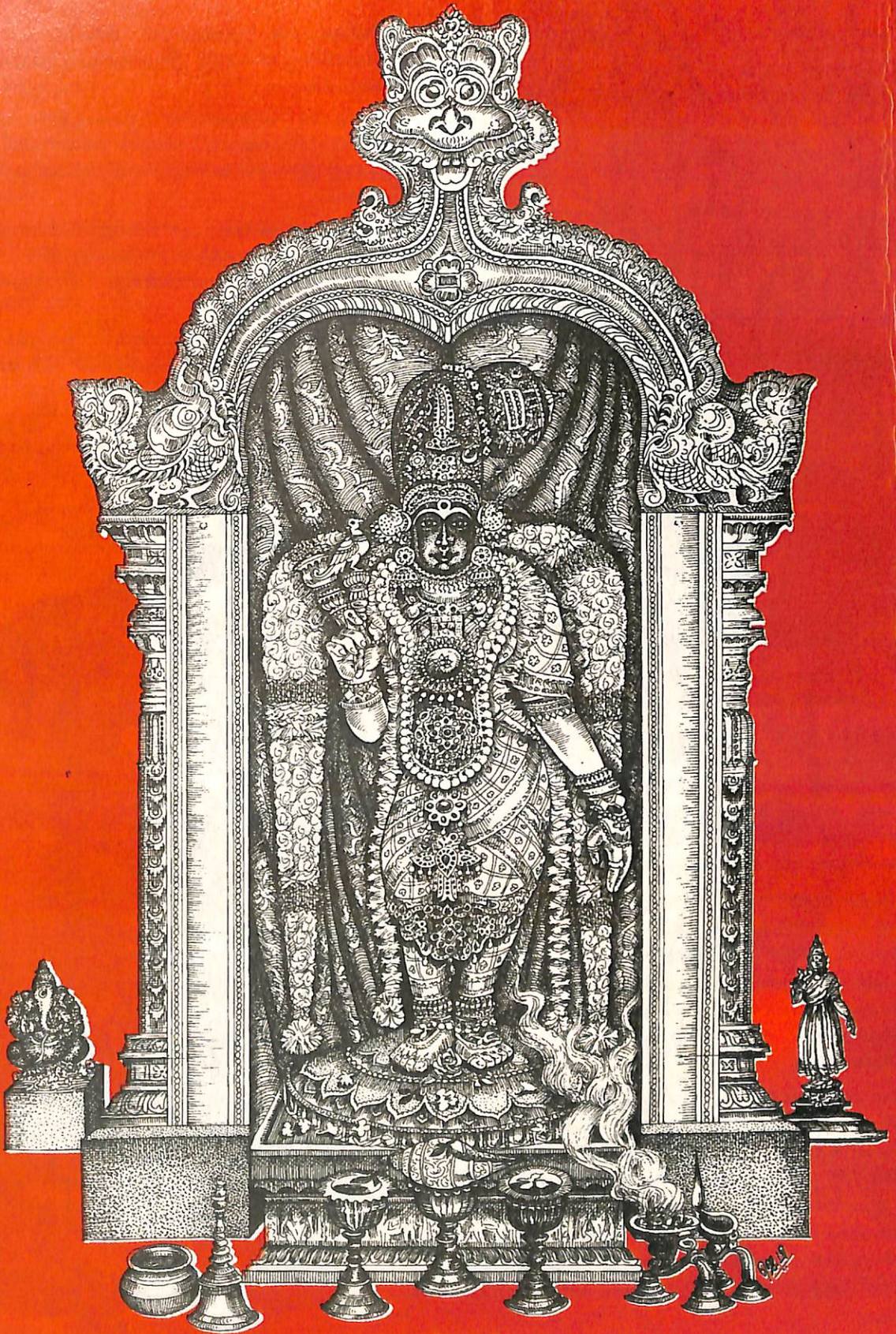
★ இந்தக் குளக்கரையில்தான் திருவள்ளுவர் தனது திருக்குறள்களை அரங்கேற்றினார். குறளை அங்கீகரித்து சங்கப்பலகை மிதந்த குளம் இதுவே.

★ பொற்றாமரைக் குளத்துக்கு ஆதி தீர்த்தம் (எல்லாவற்றுக்கும் முன் தோன்றியதால்) என்றும், முக்தி தீர்த்தம் (மூழ்குபவருக்கு முக்தி கிடைப்பதால்) என்றும், சிவகங்கை (சிவன் சடை கங்கை கலப்பதால்) எனவும், உத்தம தீர்த்தம் (புனிதமான நீராக இருப்பதால்) என்றும் பல பெயர்கள் உண்டு.

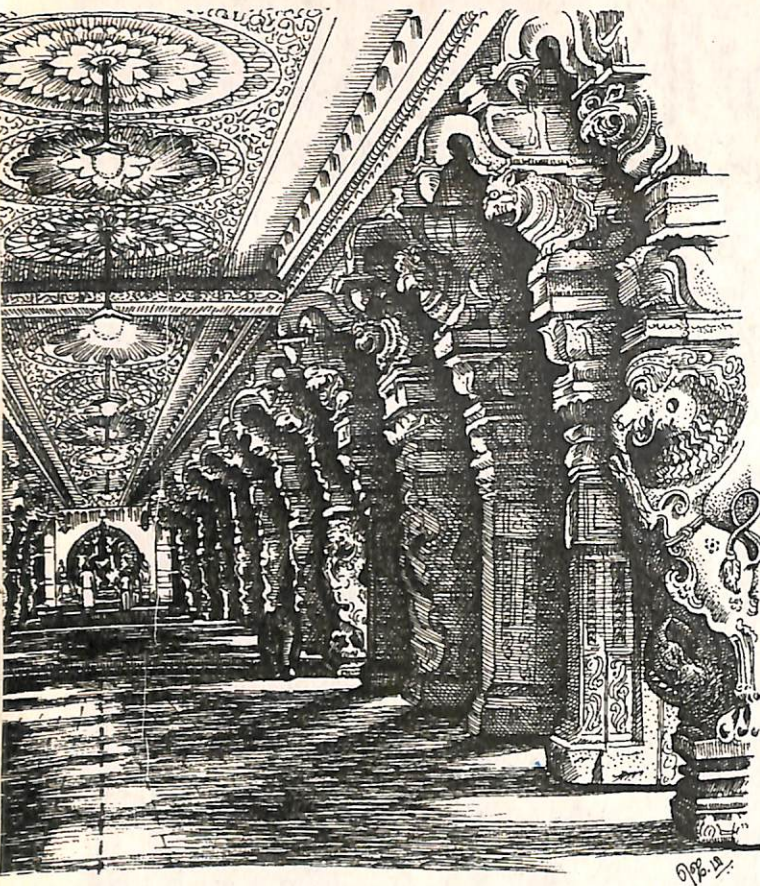
★ பொற்றாமரைக் குளத்தின் ஒரு பக்கச் சுவரில் திருக்குறள் பாக்கள் அத்தனையும் பளிங்குக் கற்களில் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆகாயம்
தழுவிய
கோபுரம்...
பொற்றாமரைக்
குளம் -
மீனாட்சி
அம்மன்
கோயில்

மதுரை மீனாட்சி

ஆயிரங்கால் மண்டபத்தின் ஒரு பகுதி தூண்கள்...

இருந்தார்கள். தடியெடுத்தவன் தண்டல் நாயகனானான். வலியவன் எளியவனை வதைத்தான். ஆள் பலம் கொண்டவன் எல்லாம் அரசன் எனத் தன்னை அறிவித்து அரியணையில் அமர்ந்தான். அப்பாவிக் குடிமக்கள் அனைவரையும் வரிகளால் வாட்டினான்.

அணுஅணுவாய் சிதைந்துகொண்டு இருந்த மக்கள் அனைவரும் அகிலாண்டேஸ்வரியை அகத்தில் தியானித்து அழுதனர்.

தன் மக்களின் தவிப்பை அவர்கள் சொல்லாமலே அறிந்துகொள்ளும் தாயான உமையவள் உதவிக்கரம் நீட்ட உள்ளங் கொண்டாள்.

அரசு என்றால் எப்படி அமைய வேண்டும் என ஆட்சியாளர்களுக்கு அறுதியிட்டுக் காட்டுவதற்கு ஆசைப்பட்டாள். மன்னன் ஒருவனின் மகவாக உதிப்பதற்கு உறுதி பூண்டாள்.

ஆலவாய் என அழைக்கப்படும் அழகிய மதுரையை, மாட்சிமை பொருந்திய மலையத்துவச பாண்டியன் என்னும் மன்னன் ஆண்டு வந்தான்.

மன்னனின் மனைவியின் பெயர் காஞ்சன மாலை.

அன்றைய மன்னர்களில் மலையத்துவசன்

விதிவிலக்காக இருந்தான். அவன் ஆட்சியில் மதுரையின் ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் மகிழ்ச்சியின் தாண்டவம்.

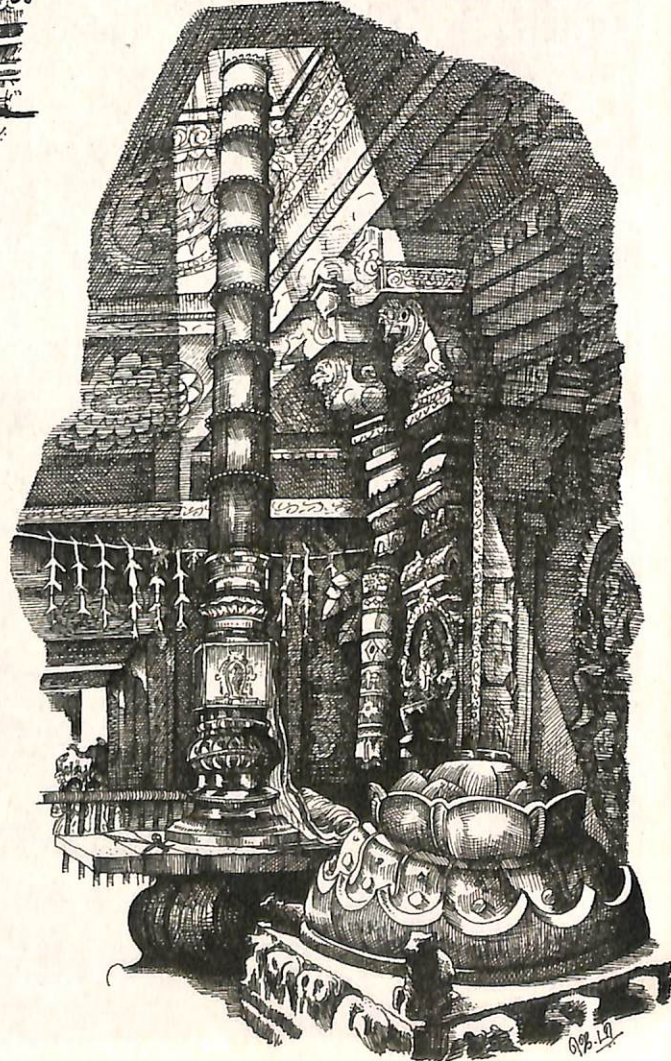
ஆனால், மன்னனின் இல்லத்தில் மட்டும் ஒரேயொரு குறை. கொஞ்சி விளையாட ஒரு குழந்தை இல்லை. மார்பில் ஏறி மிதிக்க ஒரு மகவு இல்லை.

மலையத்துவசன் மகப்பேறு வேண்டி தன் மனைவி காஞ்சனமாலையுடன் ஒரு புத்திரகாமேட்டி யாகத்தை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தான்.

புலவர்கள், புரவலர்கள், அந்தணர்கள், ஆலவாய் மக்கள் என அத்தனை பேரும் யாக மண்டபத்தை அலங்கரித்தார்கள்.

வேள்வித் தீயில் வேந்தன் அந்தணர் சொன்னதையெல்லாம் எடுத்து, அடுத்தடுத்து ஆகுதியாகப் படைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அம்மனைக் காண ஆதவன் வருகை...
மீனாட்சி ஆலய கொடிமரம்!

அவன் மனம் மலையன்னையிடம் மகப் பேறுக்காக இறைஞ்சிக் கொண்டிருந்தது.

மன்னனின் மனையாள், மங்கையர்க்கரசி காஞ்சனமாலையும் மாதாவிடம் மகப்பேறுக்காக மன்றாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆலவாய் மக்களும், யாகசாலையில் குழமியிருந்த அத்தனை பேரும் அரசனுக்கு ஒரு வாரிசை வேண்டி ஆண்டவனை யாசித்தார்கள்.

யாகத்தீயிலிருந்து புகை சுருண்டு, சுருண்டு வானோக்கி அளாவிய நேரம் -

ஒரு குழந்தைக் குரல் 'அம்மா, அப்பா' எனக் கூவிக் கூவி அழைத்தது.

யாகசாலையில் அமர்ந்திருந்த அத்தனை பேர் காதிலும் அந்தக் குரல் ஒலித்தது. கூடியிருந்த ஒவ்வொருவரும் 'எந்தக் குழந்தையின் மழலை இது?' என்று தத்தம் அருகில் அலமலர்ந்து நோக்கினார்கள்.

'அம்மா'வென அழைத்த குரலை அரசியும் கேட்டாள். அவளது அடிவயிற்றில் அமுதக் கலசம் திரண்டாற்போலொரு உணர்வு.

'அப்பா'வென அழைத்த குரலை மன்னன் மலையத்துவசனும் செவிமடுத்தான்.

இதுகாறும் இல்லத்தில் இசைக்கப்படாத பண் ஒன்று, யாகசாலையில் ஆர்த் தெழுந்தது கேட்டு அவன் நெஞ்சு விம்மியது.

சுற்றிலும் நோக்கினான்.

என்ன ஆச்சரியம்! என்ன அற்புதம்!

யாககுண்டத்தில் செந்தாமரை இதழ் களாக மலர்ந்து கொண்டிருந்த செந்தீ நாக்குகளின் நடுவே ஒரு குழந்தை அகன்ற கண்களுடன் அரசனைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

'அப்பா'வென இன்னொரு முறை அழைத்தது.

குண்டத்து நெருப்பில் குழந்தையா?

ஆச்சரிய, அற்புத அனுபவங்களைக் கடந்து அரசனைத் திகில் தீண்டியது.

அரசன் அக்கணமே யாகநெருப்பில் ஊடுருவி, அந்தக் குழந்தையை அள்ளி எடுத்து அரசியின் மடியில் கிடத்தினான்.

அரசி தன் மடியில் மலர்ந்திருந்த மொட்டைக் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்தாள். அவள் கண் சுரந்து, வைகை

பெருகி பச்சிளங்குழந்தையின் மேனியை நனைத்தது.

அந்தத் தளிரை அக்கினிச் சுடர்கள் என்ன பாடு படுத்தினவோ என்ற மனத்தவிப்பில் மாதரசி காஞ்சனமாலை மயங்கிச் சரிந்தாள்.

யாக குண்டத்து அக்கினியில் குருத்தொன்று உதித்த செய்தி யாகசாலையெங்கும் பரவியது.

பார்த்தவர் தம்மை நம்பமுடியாமல் மறுபடி பார்த்தனர். செய்தி கேட்டவர் குழந்தையைக் காணும் ஆவலில் முட்டி மோதினர்.

மலையத்துவசன், மனைவியின் மடியில் கிடந்த குழந்தையை அள்ளி எடுத்தான்.

அது ஒரு பெண் குழந்தை என்பதை அப்போதுதான் கவனித்தான். அது மட்டுமல்ல... அந்தக் குழந்தையின் நெஞ்சில் மூன்று மார்புகள் முகிழ்த்திருந்ததையும்

கண்டான்.

இரு மொட்டுகள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இயற்கைக்கு மாறாக மூன்றாக உருக்கொண்டு இருப்பதைக் கண்டவுடன் அவன் நெஞ்சில் கவலை மேகங்கள் கருக்கொண்டன.

அரசன் குழந்தையை இரு கைகளிலும் ஏந்தி எழுந்து நின்றான்.

ஆகாயம் நோக்கி அண்ணாந்து, "அம்மையே, குழந்தை வரம் கேட்டேன். மஞ்சத்தில் என்பால் மகிழ்ந்திருக்க ஒரு பிஞ்சை அளித்துவிட்டாய். ஆனால், வேதனை அளிக்கும் வகையில் இது என்ன சோதனை? பச்சிளம் பாலகிக்கு எதற்கு மூன்று முத்துக்கள்? இவள் வளர்ந்து என்னைப் பார்த்து, 'ஏன் அப்பா இப்படி?' என வினவினால் என்ன விடை அளிப்பேன்? இவளுக்கேற்ற மணாளனை எங்கே போய்த் தேடுவேன்?" எனக் கதறினான் அவன்.

ஆகாய வெளியிலிருந்து அசரீரி ஒன்று ஒலித்தது.

“மலையத்துவசனே.. மனம் மயங்க வேண்டாம். நீ நடத்திய வேள்வியின் பலன்தான் உன் கரங்களில் தவழும் குழந்தை. இவளை நீ பாலூட்டி, சீராட்டு. சோறூட்டி ஆளாக்கு. இந்த அங்கயற்கண்ணி அழகுறத் திகழ்வாள். கரம் பிடிக்க இருக்கும் கணவனைக் கண்ணுற்றவுடன் இவள் நெஞ்சில் கிளைத்திருக்கும் இன்னொரு மொட்டு, தானாக மாயமாகிவிடும். உன் அழகு மகளை யாரோ ஒருவனுக்கு நீயாகத் தாரை

‘மீனா.. நீ அதிர்ஷ்டக்காரிடி!’

அன்னை மீனாட்சி என் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியிருக்கிறாள். இன்றைக்கு பேரன், பேத்தியோடு நான் இருக்கிறேன் என்றால், அது அன்னையின் கருணையால்தான்.

நாற்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் நாங்கள் மதுரையில் இருந்த காலம். சின்ன வயதிலேயே அப்பாவை இழந்துவிட்ட எனக்கு எல்லாமே என் அண்ணன்தான். அவனுக்கு உயிருக்கு உயிராக இருந்த ராமமூர்த்தி என்ற நண்பன் இறந்து அண்ணன் சோகத்தில் வேறு இருந்தான்.

எனக்கு கல்யாணம் நிச்சயமாகி, ஏற்பாடுகள் மும்முரமாக நடந்துகொண்டிருந்தன. என் அண்ணனிடம் இருந்த கையிருப்பு முற்றிலும் கரைந்துவிட்ட நிலை. மறுநாள் மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து இறங்கப் போகிறார்கள். அண்ணன் என்னைத் தனியாக அழைத்தான். “மீனா.. நான் பணம் தேடி வெளியே போறேன். பணம் கிடைச்சா வீட்டுக்கு வருவேன். இல்லைன்னா, திரும்பி வரவேமாட்டேன். யார்கிட்டயும் சொல்லாதே..” என்று தொண்டை அடைக்கச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

உறவினர்கள் வந்து இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என் கல்யாணம் நடக்கப்போகிறதா இல்லையா என்றே புரியாத நிலை. நேரமாக நேரமாக என் வயிற்றில் நெருப்பு. மீனாட்சியம்மன் கோயில் இருந்த திசை பார்த்துக் கண்களை மூடினேன்.

“ஏம் மீனாட்சி... உங்கண்ணன் உலகத்துலயே பெரிய பணக்காரன். உனக்கு ஊர்ப்பட்ட சீருசெனத்தி எல்லாம்

தங்களுக்குக் கிடைத்த அந்த பொக்கிஷத்துக்கு அவர்கள் தடாதகை எனப் பெயரிட்டு வளர்த்தனர். கயற்கண்ணி எனவும் மீனாட்சி எனவும் பெயரெடுத்து அழைத்தனர்.

தடாதகை சூட்டிகையான பெண். யாக குண்டத்தில் அன்றலர்ந்தபோதே அவளுக்கு வயது மூன்று. எனவே தேங்காய் உடைத்தது போலொரு பேச்சு.

அவள் வயதொத்த சிறுமிகளுடன் அம்மானை ஆடினாள். அரண்மனையை அடுத்திருந்த

கொடுத்து இதே ஊர்ல ஜாம்ஜாம்னு கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்தான். எங்கண்ணன் அப்படியா? பத்தொம்பது வயசுலேர்ந்து குடும்ப பாரத்தை அவன்தான் சுமந்திட்டிருக்கான். அவன் கஷ்டப்படுறதை என்னால தாங்க முடியலை... இதுவே உங்கண்ணனா இருந்தா, இப்படித்தான் கருணை இல்லாம அலைய விடுவியா? உன்மேல இருக்கற பிரியத்துலதானே எனக்கு மீனாட்சின்னு பேரு வெச்சாங்க? எங்கண்ணன் மட்டும் திரும்பி வரலே, உன் மூஞ்சியிலேயே முழிக்க மாட்டேன்...”

அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு மீனாட்சியிடம் இன்னும் என்னென்னவோ சண்டை போட்டேன். திடீரென்று பின்னாலிருந்து ஒரு கைவந்து அணைத்தது. திரும்பிப் பார்த்தால், என் அண்ணன்!

“மீனா, நீ அதிர்ஷ்டக்காரிடி...” என்று பணத்தை எடுத்துக் காட்டினான்.

அவன் பணத்துக்காக அலைந்து கொண்டிருந்தபோது, வழியில் அற்புதராஜ் என்ற நெருக்கமில்லாத நண்பர் பார்த்திருக்கிறார்.

“நேத்து கனவுல - செத்துப்போன ராமமூர்த்தி வந்தான்பா... ‘தங்கைக்குக் கல்யாணம் பண்ணப் பணம் போதாம தண்டபாணி அலைஞ்சிட்டிருக்கான். நீ போய் ஹெல்ப் பண்ணக் கூடாதா?’னு கேட்டான். உன்னைத் தேடித்தான் வந்திட்டிருக்கேன். எவ்வளவு பணம் வேணும்னு சொல்லுப்பா” என்று கேட்டு, பணத்தை எடுத்து நீட்டியிருக்கிறார்.

ராமமூர்த்தி வடிவில் போய் அற்புதராஜ் கனவில் அண்ணனுக்குப் பணம் கொடுக்கச் சொன்னது மீனாட்சிதான் என்று எனக்குத்தானே தெரியும்?

— மீனாட்சி வைத்தியநாதன் (வயது 69)

வார்த்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் இது இப்படி நிகழ்ந்திருக்கிறது. கவலையை விடு. களிப்புடன் உன் மகளை ஊர் மெச்சும் வகையில் உயர்த்து” என்றது அந்த மாயக்குரல்.

மலையத்துவசன் மனம் தெளிந்தான். மனையாளை எழுப்பினான். மகளை அவளிடம் அளித்தான். மாயக்குரல் பற்றிச் சொன்னான். காஞ்சனமாலை குதூகலத்துடன் குழந்தையைக் கொஞ்சி நெஞ்சோடு அணைத்தாள்.

கடம்பவனத்துத் தடாகத்தில் தோழியர் புடைசூழ நீராடினாள். மானும் மயிலும் அவளை அண்டி விளையாடின. கிள்ளைப் பருவத்திலேயே கிளிகள் அவளோடு உறவாடின.

அரசகுலக்கொழுந்து என்பதால் அங்கயற் கண்ணிக்கு ஆனையேற்றமும், புரவியேற்றமும் கசடறக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன. அதுமட்டுமல்லாது, அரசகுமாரி வாட்பயிற்சியிலும் வில்வித்தையிலும் வித்தகி

ஆனாள்.

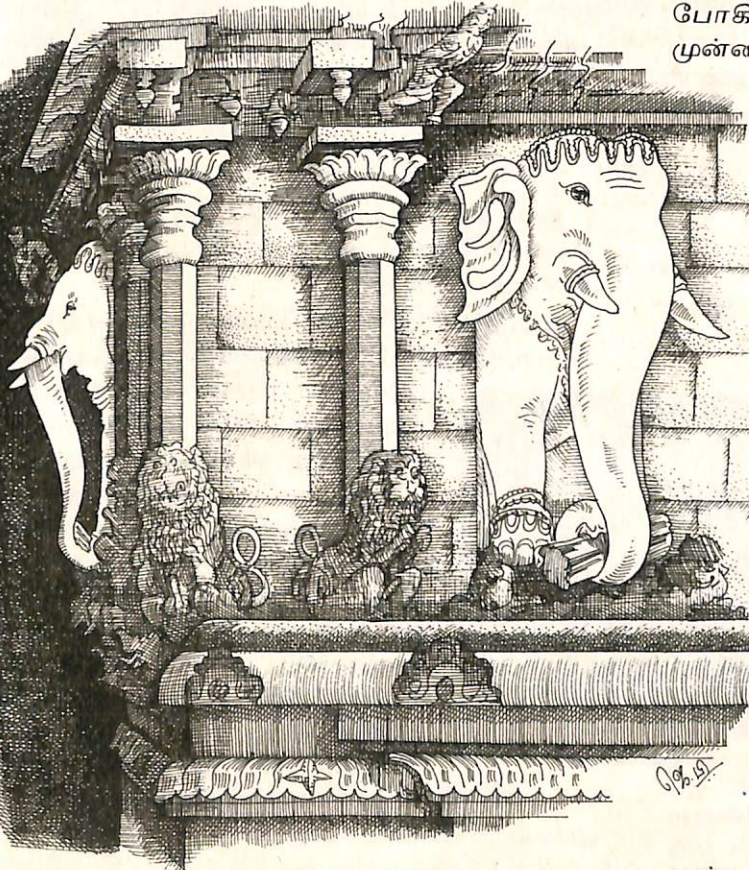
உரிய காலத்தில் பாலகி தடாதகை, பருவம் எய்தினாள்.

அங்கயற்கண்ணியை ஆளாக்கிவிட்ட நிறைவோடு மன்னன் மலையத்துவசன் விண்ணுலகு ஏகினான். அவனுக்குப் பின் அரசுக் கட்டிலில் அங்கயற்கண்ணி அமர்ந்தாள். அன்றிலிருந்து அவள் மதுரை மீனாட்சி என அழைக்கப்பட்டாள். பாட்டில் வைத்து பாடப்பட்டாள்.

கன்னியாக இருந்து கையில் செங்கோல் ஏந்தியதால் கடம்பவனமான ஆலவாய், கன்னிநாடு எனக் காரணப்பெயர் பெற்றது.

அங்கயற்கண்ணியின் ஆட்சியில் நீதி வழுவ வில்லை. நெறி பிறழவில்லை. ஆனால், அகிலத் தின் மற்ற அரசர்கள் எல்லாம் தான்தோன்றித் தனமாக ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். அவர்கள் அனைவரையும் அடக்கி, அவர்கள் செருக்கை ஒழிக்கும் வகையில் அங்கயற்கண்ணி தன் நால்வகைப் படைகளுடன் நாற்றிசையும் ஏகினாள்.

அவளை எதிர்த்த அரசர்கள் அத்தனை பேரும் மண் கவ்வினர். அங்கயற்கண்ணியின் அடிமை

கல்யாணைகள் தாங்கும் சுந்தரேஸ்வரர் கருவறை

எனப் பட்டயம் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு அவள் அறுதியிட்டுக் காட்டிய வழியில் ஆட்சி புரிய ஒப்புக்கொண்டனர்.

அத்தனை அரசர்களும் அவளது பிரதிநிதி களாயினர். அன்னையின் திருவுளப்படி ஆட்சி புரிந்தனர். செருக்கு ஒழிந்தது. நீதி மீண்டது. நெறி பிழைத்தது. மக்கள் மனம் மகிழ்ந்தனர். அகிலம் அங்கயற்கண்ணியின் வசப்பட்டது.

அங்கயற்கண்ணியின் அடிபடுவதற்கு கையால் கிரி மட்டும் தான் மிச்சம் இருந்தது. இமயமலை மீதிருந்த கையால் நோக்கி கன்னியின் படை கலகலப்புடன் நகர்ந்தது.

கையால் அடைந்ததும் அங்கயற் கண்ணியின் போர் முரசம் ஒலித்தது. கையால் தன் கணங்களோடு கன்னியை எதிர்க்க வெஞ்சமார்க்களம் வந்து சேர்ந்தான்.

அரையில் யானைத்தோல் அணிந்து, அரவும் ஊரும் உடம்புடன், சடைமுடி தரித்து சமருக்கு வந்தவனைக் கண்டதும் அங்கயற்கண்ணியின் மூன்று மார்பகங்களில் ஒன்று மாயமாகிப் போனது.

தடாதகைப் பிராட்டிக்குத் தான் யார் என்று அப்போதுதான் புரிந்தது. தன் கைத்தலம் பற்றப் போகிறவன் கையால் தான்தான் என்பதை முன்னறிவிப்புப்படி உணர்ந்த அவள் நாணம் மேலிட தரைபார்த்து தலைசரித்தாள்.

“அங்கயற்கண்ணி... ஆலவாய் வந்து உன்னை நான் மணக்கிறேன். போய் வா” என்று ஈசன் இயம்பினான்.

கன்னி காதலுடன் நாடு திரும்பினாள்.

மதுரையில் மணவிழா ஏற்பாடுகள் தொடங்கின. அங்கயற்கண்ணி கல்யாணத் துக்கு முன்பாக தன் கிளியைக் காதல் தூதாக அனுப்பினாள்.

அங்கயற்கண்ணியின் அண்ணன் திருமால் ஆலவாய் அடைந்தான். தேவர்களும், முனிவர்களும் தென்மதுரை அடைந்தார்கள். பிரம்மதேவனும் பிராட்டியின் மணத்தை நடத்திவைக்க நான்மாடக் கூடல் எய்தினான்.

கடம்பவனக் கன்னியைக் கல்யாணத் துக்கு முன்பே பார்த்து ரசிக்க, கையால் தான் கடம்பவனத்தில் ஒரு கயம்புவாய் எழுந்தருளினான்.

வீதிகளும் வீடுகளும் அலங்கரிக்கப் பட்டன.

திருமணநாள். கடம்பவனநாதன் மண் மண்டபம் ஏகினான். அன்னை தடாதகை

அவனருகில் அமர்ந்தான். முரசங்கள் ஒலித்தன. சங்குகள் முழங்கின.

பிரம்மதேவன் நடத்திவைக்க, திருமால் திருமகளின் கைத்தலத்தைக் கைலாயநாதனிடம் பற்றித் தர, யோகநாதன் மலைமகள் கழுத்தில் மங்கலநாணைப் பூட்டி போகநாதனாக மாறினான்.

ஈசன் கையில் ஏந்திய கபாலமும், கழுத்தைச் சுற்றிய அரவமும், மெய்யில் பூசிய சாம்பலும், அரையில் அணிந்த யானைத்தோலுமாய்க் காட்சி அளிப்பதைக் காணச் சகியாத பார்வதி, அவனை மணவிழாக் கோலத்தில் கண்டு களிக்கவே ஆலவாய் அடைந்து ஆண்டவனை வரவழைத்து மணந்தாள்.

அங்கயற்கண்ணியை மணந்தவுடன் ஈசனிடம் இருந்த ரிஷபக் கொடி, மீன் கொடியாக மாறியது. பாம்புகள் பரிதிக்க கதிராய்ச் சுடர்விடும் அணிகலன்களாயின. கொன்றை மாலை வேப்பம் பூ மாலையாயிற்று. இடுப்புத் தோலுடை பீதாம்பரமானது. சடைச்சந்திரன் வைரமுடியாக மாறினான். கைலாயநாதன் சுந்தரபாண்டியனாக மாறினான். அவனது கணங்கள் அத்தனையும் மானுட வடிவம் கொண்டன.

தூது சென்ற கிளி தடாதகையின் தோளில் தொற்றிக்கொண்டது.

ஈசன் சுந்தரபாண்டியனாகவும், ஈஸ்வரி மீனாட்சியாகவும் அரசுக் கட்டிலில் அமர்ந்து ஆட்சிபுரியத் தொடங்கினார்கள்.

கத்தினார் டாக்டர்!

மீனாட்சியின் சக்திக்கு நானே சாட்சி.

1984 மார்ச் மாதம் 18-ம் தேதி மதுரை ரயில்நிலையத்தில் பாட்ஷாவின் அரிவாள் என் தலையில் இறங்கி வெட்டியது. ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த என்னை மதுரை ராஜாஜி மருத்துவமனையில் சேர்ப்பித் தார்கள். ஆபரேஷன் தியேட்டருக்கு உடனடியாக அழைத்துச் செல்லப் பட்டேன்.

ரத்தம் கட்டி உள்ளதால் என்னுடைய பேச்சு, ஞாபகசக்தி போய்விடும், வலது கை செயலிழந்துவிடும், உயிரோடு இருப்பதே கடினம் என்றெல்லாம் என்னைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்த டாக்டர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால், அந்த நேரத்திலும் மதுரை மீனாட்சியைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு நினைவு தவறவில்லை. உணர்வுடன் இருந்தேன். டாக்டர்கள் பேசிய பேச்சைக் கேட்டு சிரித்தேன்.

ராமகோபாலன்

நான் சிரித்ததைக் கவனித்த டாக்டர் ஒருவர் 'நோயாளி முழு உணர்வுடன் இருக்கிறார்' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கத்தினார்.

அற்புதம் நிகழ்ந்தது. நான்கு நாட்களுக்குள் அனைவரும் ஆச்சரியப்படும்படியாக எனது எல்லாப் புலன்களும் வழக்கம்போல் செயல்படத் துவங்கி விட்டன.

இந்த ஆச்சரியமான மறுபிறவிக்குக் காரணம் மதுரை அரசாளும் மீனாட்சிதான் என்பது எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. அதனால்தான் நான் மதுரைக்குப் போகும் போதெல்லாம் அம்மனைத் தரிசித்து வருவேன். அம்மன் அளித்த மறுபிறவி இது.

இந்த எழுபத்தைந்து வயதிலும் மாதத்தில் குறைந்தது இருபத்தேழு நாட்கள் சுற்றுப்பயணம் செய்து எந்த பாதிப்பும் இன்றி அம்மன் பணியாற்றி வருகிறேன்.

- ராமகோபாலன் நிறுவனர், இந்து முன்னணி

சிறப்புகள்

★ மாபெரும் கோயில். பதினமூன்று ஏக்கர் பரப்பளவு. நான்கு பெரிய கோபுரங்களையும், எட்டு சிறிய கோபுரங்களையும், இரண்டு விமானங்களையும் கொண்டது. பிரமிப்பேற்

படுத்தும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த கோயில்.

★ ஈசனின் திருவிளையாடல்கள் அறுபத்து நான்கும் இந்த ஊரில்தான் அரங்கேறியுள்ளன. இந்தக் கோயிலில் அனைத்துக் கடவுளுக்கும் சந்நிதிகள் உண்டு.

அன்னை இங்கு நின்ற கோலத்தில் காட்சி தருகிறாள். அவள் திருமேனியைப் பிரமிப்பூட்டும் ஆபரணங்கள் அலங்கரிக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து மின்னும் வெளிச்சம் அவள் பிரகாசத்தைக் கூட்டுகிறது.

உயர்த்திய வலது கையில் பூச்செண்டின் மீது விற்று அன்னையை அனுவரதமும் கொஞ்சம் பச்சைக்கிளி.

தாழ்ந்த இடது கை, வளைந்த இடுப்பை உரசித்தாண்டி அவள் திருப்பாதங்களில் பணியத் தூண்டும்.

அன்னை மீனாட்சி ஓர் அழகுப் பெட்டகம். அவளுடைய வசீகரமான திருவிழிகள் தாய்மீனைப்போல குழந்தைகள் மீது எல்லையற்ற கருணையைப் பொழிகின்றன. அந்தக் கருணை முகத்தைக் கண்ணுற்றதும், காலம் காலமாக சேர்த்து வந்த கவலையெல்லாம் கரைந்தோடும்.

அன்னையின் சந்நிதியிலிருந்து வடக்குப் பக்கம் சுவாமியின் சந்நிதிக்குப் போகும் வழியில் ஏழடி உயர முக்குறுணிப்

★ ஆறு கால பூணு நடைபெறும் இந்தக் கோயில் காலை ஐந்து மணிக்குத் தொடங்கி மதியம் பன்னிரண்டு மணி வரையிலும் மாலை நான்கு மணியிலிருந்து இரவு பத்து மணி வரையிலும் திறந்திருக்கும்.

★ கோயில் வளாகத்துக்கு உள்ளேயே மிகப்புகழ் வாய்ந்த பொற்றாமரைக் குளம் அமைந்திருப்பது தனிச்சிறப்பு. அமைதியான இடம்.

★ ஆயிரம்கால் மண்டபமும் அதனுள் அமைந்திருக்கும் அருங்காட்சியகமும் சிற்பவேலைப்பாடுகளுக்கு மிகப் புகழ்பெற்றவை.

★ ஈசனின் பிராகாரத்தில் இடப்புறம் அமைந்திருக்கும் தூர்க்கை காண்போரை மயக்கும் மோகனச் சிரிப்பைக் கொண்டவள். சக்தி வாய்ந்தவள்.

★ நடராஜரின் கூத்தில் கால்மாற்றி ஆடிய வெள்ளி அம்பலம் மதுரை மீனாட்சி கோயிலில்தான் உள்ளது. நடராஜருக்கு எதிர் நடனம் ஆடிய பத்ரகாளிக்கு ஒரு பிரமாண்டமான சிற்பம் கோயில் சுவாமி சந்நிதிக்கு எதிரில் அமைந்துள்ளது. அற்புதமான வேலைப்பாடுகள் நிரம்பிய அகோர வீரபத்திரர் சிற்பமும் பத்ரகாளி சிற்பத்துக்கு அருகிலேயே அமைந்துள்ளது. தவிர, அக்கினி வீரபத்திரர், ஊர்த்துவ தாண்டவர் சிற்பங்களும் இருவேறு தூண்களில் செதுக்கப்பட்டு காண்பவர் கண்களைக் கவரிகின்றன.

★ அன்னைக்கே திருமணம் நடந்த தலம் என்பதால் திருமணத்துக்குக் காத்திருக்கும் கன்னிகளுக்கு மதுரை மீனாட்சியின் அருள் தப்பாமல் உண்டு.

பிள்ளையார் அமர்ந்திருக்கிறார்.

கம்பத்தடி மண்டபம் என அழைக்கப்படும் மண்டபத்தில் நந்தியும், கொடிக்கம்பமும் அழகுற அமைந்துள்ளன. இதற்கு எதிரே உள்ள சந்நிதியில் சொக்கலிங்கப் பெருமான் என்றும், சோமசுந்தரர் என்றும், சுந்தரேசுவரர் என்றும் அழைக்கப்படும் ஈசன் லிங்கவடிவில் எழுந்தருளியுள்ளார்.

ஈசன் எழுந்தருளியிருக்கும் கருவறை விமானம் இந்திரனால் வழங்கப்பட்டது. எட்டு கல்யாணைகளும், முப்பத்திரண்டு சிங்கங்களும், அறுபத்து நான்கு சிவகணங்களும் தாங்கும் இந்தக் கருவறை போல வேறு எந்தக் கோயில் கருவறையும் இல்லாதது இந்தக் கோயிலின் தனிச்சிறப்பு.

ஆலவாய் என்ற பெயரைக் கேட்டாலே முக்தி அடைய முடியும் என்ற சிறப்பு இந்த மதுரை கோயிலுக்கு மட்டுமே உண்டு.

‘அங்கயற்கண்ணி’ என ஒரு கால் ஓதின், துயர் கெடும், பகை மாளும், தொலைவிலாத செல்வம் உண்டாகும், சொர்க்கமும் எளிதாம்’ என திருவிளையாடற் புராணம் சொல்கிறது.

ஆலவாய் அழகியே, அங்கயற் கண்ணியே சரணம்.. சரணம்..

உலகங்களுையல்லாம் தூய்மை செய்வல்ல
கங்காதேவி பிரகிருதி தேவியின் பிரதான அம்சமாவாள்.
பாவிகளின் பாவம் எனப்படும் பாவும் காட்டைச்
கட்டுடரிக்கும் அக்கிரியைப் போல் திகழ்பவள்.
தூய்மை நதிகளிலல்லாம் உன்னதமானவள்.
ஸ்நானபானங்களால் ஆனந்தமாக ஸ்பரிசிக்க
வந்தவள். மோட்சத்தை அருள்கிறவள்...

- ஸ்ரீ தேவி பாகவதம்

காசி.

ஒற்றை நாளில் எழுப்பப்பட்ட
நவீன நகரமல்ல. சரித்திரங்களுக்கெல்
லாம் முன்பே சரித்திரமான நகரம்.
புராணங்களைக்கூடப் பின்தள்ளி
புராதனமாக விளங்கும் புண்ணிய
பூமி.

வியாசமுனிவர் அருளிய ஸ்கந்த
புராணத்தில் நூறு அத்தியாயங்களில்,
பதினையாயிரம் ஸ்லோகங்கள்
காசியின் பெருமையைப் பாடுகின்றன.

வருணா மற்றும் ஆசி என்ற
கங்கையின் கிளை நதிகளுக்கு நடுவில்
அமைந்திருப்பதால் காசிக்கு
வாரணாசி என்ற சிறப்புப் பெயரும்
உண்டு.

ஈசன் ஏந்தியிருக்கும் திரிகுலத்தில்
அமைந்திருக்கும் பகுதியே காசி என்று
புராணம் சொல்கிறது.

காசி அகிலேஸ்வரனின் அம்சம்.
ஆனால், அந்தப் புண்ணிய பூமிக்கே
புண்ணியம் சேர்ப்பவள் அன்னை
கங்கை.

காசியின் கிழக்கு விளிம்பை
அன்னை கங்கை தொட்டுத் தழுவும்
பகுதிகளில் எல்லாம் சிருஷ்டிக்
கடவுள் நான்முகனும், நம்பினார்க்கு
அருளும் நாராயணனும், முக்திக்
கடவுள் முக்கண்ணனும் குடிக்கொண்டு
அருள்கிறார்கள்.

கங்கைக் கரையின் காவியங்களாக
காசி நகரம் தன் விளிம்பில் அணிந்த

ஆபரணம் போல் ஐம்பதுக்கும்
மேற்பட்ட படித்துறைகள் ஒன்றுடன்
ஒன்று நெருக்கி நிற்கின்றன.

கங்கையில் மூழ்கி புண்ணியம்
சேர்க்கும் விழைவோடு கதிரவன் தன்
முதல் கிரணங்களால் அவளை
நமஸ்கரிக்கிறான். ஆனால், அவனுக்கும்
முன்னதாகவே இந்தப் படித்துறைகள்
பக்தர்களின் கூட்டத்தால் விம்மி
நிற்கின்றன.

எங்கு திரும்பினும் தலைகள்.
புதிதாய்ப் பிறந்தவர்கள்; பிறந்து
வளர்ந்தவர்கள்; பிறவியின் முடிவில்
இருப்பவர்கள்!

கதிரவன் நனைந்து பொன்னொளி
தந்ததும் கங்கை சிரிக்கிறாள். அவளைத்
தொட்டு மகிழ்ந்து, சிரம் வரை
நனைத்து சிலிர்த்து நிற்கிறார்கள்
அவள் குழந்தைகள். அன்னையின்
மடியில் அமிழ்ந்து எழுபவர்களின்
அத்தனை பாவங்களையும் அவள்
அகமகிழ்ந்து ஏற்கிறாள்.

அவளுடைய புண்ணிய குழந்தைகள்
பூரிப்போடு புஷ்பாஞ்சலி செய்கிறார்
கள். தீபங்களை ஏற்றி அவள்
திருமேனியில் சிறு தெப்பங்களாக
மிதக்க விடுகிறார்கள்.

மொட்டுக் குழந்தைகள் நனையும்
படித்துறை ஒருபுறம் என்றால்,
மரணத்தின் மகத்துவத்தை மனப்பூர்வ
மாக ஏற்றுக்கொண்ட மணிகர்ணிகா
படித்துறை மறுபக்கத்தில்!

கங்கா மாதா

மாய வாழ்க்கையின் முதலும் முடிவும் இங்கே மறுப்பின்றி ஏற்கப்படுகின்றன. முந்தின தலைமுறையினருக்கு மந்திரம் சொல்லி, கங்கையில் பிண்டங்கள் கரைக்கப்படுகின்றன. வந்தவர்க்கு மட்டுமின்றி அவருக்கு முந்தையருக்கும் முக்தி தந்து அன்னை அருள்கிறாள்.

புனலாடும் பக்தருக்கெல்லாம் புண்ணியம் கோடி பரிந்து அருளும் அன்னையைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆவல் அலைபாய்கிறது.

கங்கா. பாரதத்தின் உயிர்நாடி.

அன்னை சக்தி தன்னை ஜலரூபினியாக வெளிப்படுத்திக்கொண்ட நதிருபங்களில் முதன்மையானது.

வறளாத நீரும் வற்றாத வளமும் வாரிவழங்கும் ஜீவநதி.

முப்பெரும் தெய்வங்களுடன் தொடர்புள்ள முக்கிய நதி.

வானோர்க்கும், வரமளிக்கும் தெய்வங்களுக்கும் உரித்தாக இருந்த வசியநதி.

பூமி தேவியைத் தன் ஸ்பரிசத்தால் தூய்மைப்படுத்தும் நதி. தரிசனத்தாலும், ஸ்பரிசத்தாலும் பக்தர்களுக்கு முக்தி தரும் நதி.

கங்கை - சில தகவல்கள்

★ கங்கையின் மொத்த நீளம் 2,510 கிலோ மீட்டர்.

★ கங்கை உற்பத்தியாவது வெள்ளிப் பனிமலையான இமயத்தில் 22,000 அடி உயரத்தில். பாகீரதி நதியாக வெளிப்படுவது இமயமலையில் 10,300 அடி உயரத்தில்.

★ தேவபிரயாகை என்ற இடத்தில் பாகீரதி நதி அலக் நந்தா என்ற நதியுடன் இணைந்தபின் கங்கையாக பாயத் துவங்குகிறது.

★ பகீரதனின் கடும் தவத்தால் தேவலோகத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்ததால் நதியின் துவக்கத்தில் கங்கையின் பெயர் பாகீரதி. 2,500 கிலோ மீட்டர் பயணம் செய்து பங்களாதேஷில் நுழைந்ததும் பத்மா நதி என்ற பெயரில் ஷிவாலயா என்ற நகரம் வரை பாய்கிறது கங்கை. அதன் பின் மீண்டும் பாகீரதி என்ற பெயருடன் வங்கக் கடலில் சென்று கலக்கிறது.

ஒரு காலத்தில் கங்கை நதி கடவுள்களின் நதி. தேவர்களுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் மட்டும் உரித்தாக இருந்த நதி.

அன்னையிடமிருந்து கங்கை எப்படிப் பிறந்தது?

இறையனார் குடிகொண்ட கயிலை.

அன்னை உமைக்கு ஈசனுடன் விளையாட வேண்டும் என்ற வேட்கை எழுந்தது. ஆபரணங்கள் ஒலிக்காமல், பூப்பாதங்கள் வைத்து உமை, ஈசனுக்குப் பின்னே போய் நின்றாள்.

சிவபெருமான் சற்றும் கலையவில்லை. திசையனைத்தும் பார்க்க வல்லவனுக்கு திருமதி வந்திருப்பது தெரியாதா என்ன? அடியார்களோடு விளையாடி மகிழ்பவன், அன்னை சக்தியுடன் விளையாட மறுப்பானா? அந்த விளையாட்டின் விளைவாக இரண்டு காரியங்களைச் சாதிக்க அவன் நினைத்திருப்பதுதான் சக்திக்குத் தெரியாதா?

அன்னை பூவினும் மிருதுவான தன் திருக்கரங்களால் அகிலேஸ்வரனின் இரு கண்களையும் பின்புறமிருந்து பொத்தினாள்.

அன்னை செய்தது வேடிக்கைக்காக இருக்கலாம். ஆனால், ஈசனின் திருக்கண்களிலிருந்து தானே ஏற்றமிகு ஜோதி அகிலத்துக்கே அருளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது..?

கயிலைநாதனின் கருணை விழிகள் மூடப்பட்டதும், அக்கினி குளிர்தான். சூரியன் அணைந்தது. சந்திரன் இருண்டது. புவனமெங்கும் பொல்லாத இருள் சூழ்ந்தது. தேவர்களும் தம் ஒளி இழந்தனர்.

★ கங்கை பிறப்பெடுக்கும் இடத்திலிருந்து சுமார் 16 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் கங்கைக் கரையின் முதல் கோயில் அமையப் பெற்றுள்ளது. அதன் பெயர் கங்கோத்ரி.

★ கிளம்பிய இடத்திலிருந்து 250 கிலோமீட்டர் பயணம் செய்தபின் கங்கை ஹரித்வார் என்னும் புண்ணிய தலத்தைத் தொடுகிறது. பாய்ந்தோடும் கங்கை இந்த இடத்தில் பனிக்கட்டியின் குளிர்ச்சியோடு பரவசப்படுத்துகிறது.

★ துவங்கிய இடத்திலிருந்து 785 கிலோ மீட்டர் பயணம் செய்தபின் கங்கை அலஹாபாத்தைத் தொடுகிறது. இந்தப் புண்ணிய பூமியில்தான் கங்கையுடன் யமுனையும் கலக்கிறது.

★ புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் பாயும் கங்கை அலஹாபாத்தை நீங்கியபின் காசியைத் தொடுவதற்காக வடக்கு நோக்கிப் பாய்வது ஓர் ஆச்சரியம்.

கண்களைப் பொத்தியது கணநேரமே என்றாலும், கயிலை இருண்டதும், பிரபஞ்சமே இருளில் மூழ்கியது. உயிரினங்கள் அனைத்தும் ஊழியில் சிக்கின.

கயிலைநாதன் கருணை மிக்கவன். பிரபஞ்சத் துக்கு உடனே ஒளியூட்ட வேண்டும் என்ற போதிலும் கொஞ்சி விளையாடும் மகேஸ்வரியின் திருக்கரங்களைத் தட்டி விடவில்லை.

மூடிய கண்கள் மூடியபடி இருக்க, மூன்றாவதாகத் தன் நெற்றியில் ஒரு கண்ணைத் தோற்றுவித்தான். நெற்றிக்கண் திறந்ததும் ஞானஒளி பாய்ந்தது. அக்கினி உயிர் பெற்றான். சூரியன் சூடானான். சந்திரன் ஒளி பெற்றான். உயிர்கள் அனைத்தும் உவகையுடன் மீண்டு எழுந்தன.

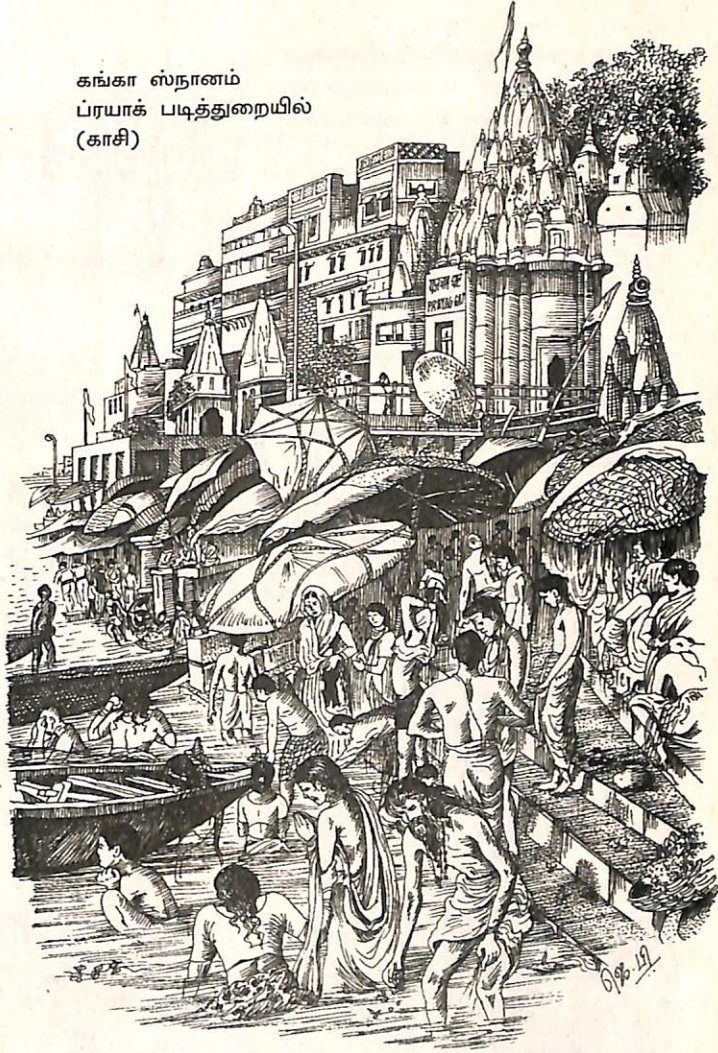
நெற்றிக்கண்ணின் வெப்பம் உமாதேவியின் திருக்கரங்களையும் நாடித் தொட்டது.

உமை பதறினாள். காத்து ரட்சிக்க வேண்டியவள் காரிருள் பெருகக் காரணமானது கண்டு கலங்கினாள். ஐயன் முகம் பார்த்தபடி அச்சத்துடன் தன் திருக்கரங்களை உதறினாள்.

அவள் பத்து விரல்களிலும் பூத்திருந்த வியர்வைத் துளிகள் பத்து, நூறு, ஆயிரம் நதிகளாக சீறிப் புறப்பட்டன. சமுத்திரங்களையே மூழ்கடித்தன.

விஷ்ணுவும், பிரம்மாவும், இந்திரனும், தேவரும் கயிலைக்கு ஓடோடி வந்தனர். விபரீத நிலையைச் சொல்லி அன்னையிடம் விண்ணப்பம் செய்தனர். கருணை நாயகி புன்முறுவலோடு கயிலைநாதனை நோக்கினாள்.

கங்கா ஸ்நானம்
ப்ரியாக் படித்துறையில்
(காசி)

பரமேஸ்வரன் தன் பத்தினியின் வியர்வையில் இருந்து உருவாகி பலதிக்குப் பெருகி ஓடும் நீரையெல்லாம் ஒன்றாக அள்ளினான்.

“தேவரீர்... சக்தியின் உடலிலிருந்து உருவான இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தம் கங்கை எனப்படும். புண்ணியங்கள் செய்தவர்களுக்கு மேலும் புண்ணியம் சேர்க்கும்! முந்தின கணம் வரை செய்த பாவங்களை நீக்கி முக்தி தரும்...” என்று சொல்லி கங்கையைத் தன் திருச்சடையில் முடிந்தான், பிறைகுடியி பித்தன்.

தேவர்கள் தொழுது வணங்கினர்.

“ஈசனே, அன்னை சக்தியின் அம்சமான இந்த கங்கை தங்கள் திருச்சடைமுடியிலும் தரிக்கப்பட்டதால் இரட்டிப்புச் சிறப்பு கொண்டது. எங்கள் தேவ நகரங்களில் இந்தத் தீர்த்தம் பாய அருள்புரிந்திட வேண்டும்..”

ஈசன் இசைந்தான். இந்திரனுக்கும், பிரம்மனுக்கும், நாராயணனுக்கும் தன் திருச்சடையில் புகுந்திருந்த தீர்த்தத்தை அள்ளி எடுத்துக் கொடுத்தான்.

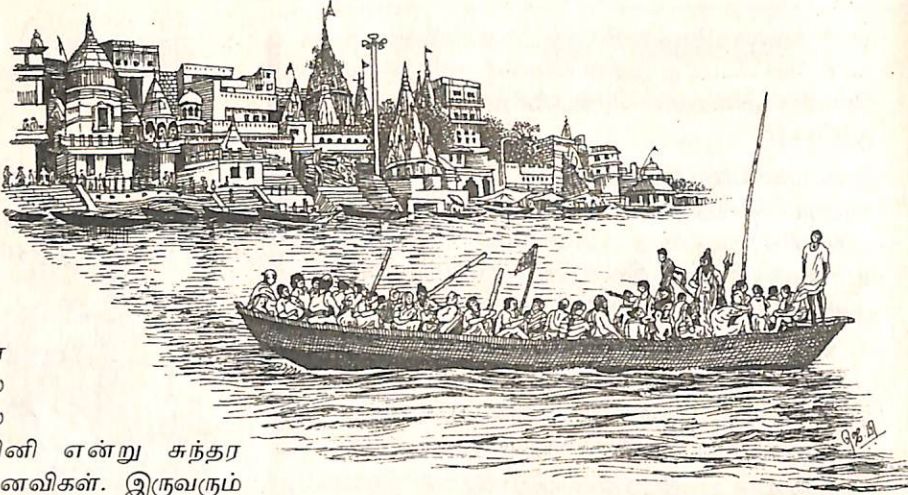
தேவர்கள் உலகில் அன்னை யிடம் இருந்து உற்பத்தியான கங்கை புண்ணிய நதியாகப் பாய்ந்தது.

தேவர்களுக்கும் தெய்வங் களுக்கும் மட்டுமே உரித்தாக இருந்த இந்த கங்கையை பரலோகத்திலிருந்து பூமிக்குக் கொண்டுவந்தவன் பகீரதன்.

யார் இந்த பகீரதன்?

சொல்லற்கரிய சிறப்புகள் கொண்ட சூரியவம்சத்தில் வந்தவன் சகரன். அரசர்க்கெல் லாம் அரசன். சுமதி, கேஷினி என்று சுந்தர வடிவழகு கொண்ட இரு மனைவிகள். இருவரும் சம காலத்தில் கர்ப்பமாயினர். கேஷினி பெற்றெடுத்தது ஒரு பிள்ளை. அஸமஞ்சன். சுமதிக்குப் பிறந்ததோ ஒரு மாமிசப் பிண்டம். சுமதி அழுதாள். புரண்டாள். அகிலநாயகனிடம் முறையிட்டு பூஜைகள் செய்தாள்.

சுமதியின் வீட்டுக்கு சிவபெருமான் பிராமண வடிவில் வந்தான். சதைப் பிண்டம் கொண்டுவரச் சொன்னான். அதை பூமியில் ஓங்கி அடித்தான். அது அறுபதாயிரம் குழந்தைகளாக சிதறியது.

அஸமஞ்சன் அசடனாய் இருந்தான். அவனுடைய அறுபதாயிரம் சகோதரர்கள் வீரம் மிக்கவர்களாக வளர்ந்தனர். ஆனால், விவேகமில்லை. வேட்டையாட வனத்தினில் புகுந்தவர்கள் வீண் வம்புகளில் இறங்கினர். கானகத்தில் கடும் தவம் புரியும் கபில முனிவரைச் சீண்டினர். அவர் தவம் கலைத்து துடுக்காக நடந்தனர்.

கபிலர் சினந்தார். சீறினார். தராதரம் இன்றி தன்னிடம் விளையாடிய தற்குறிகளின் செருக்கையடக்க சாபமிட்டார்.

அறுபதாயிரம் பேரும் அக்கணமே சாம்பலாயினர்.

வேட்டைக்குப்போன புத்திரர்கள் திரும்பா தது கண்டு சகரன் பதறினான். அவர்களைத் தேடும் பணியை அஸமஞ்சனை நம்பி ஒப்படைக்க அவனுக்குத் தைரியமில்லை. அஸமஞ்சனின் புத்திரன் அம்சுமான் வீரம் மிக்கவன். விவேகமும் உள்ளவன்.

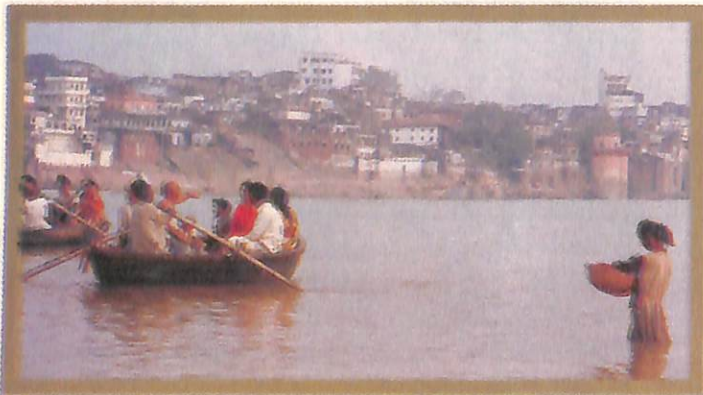
சகரன் தன் பேரனை அழைத்தான். புத்திரர்களைத் தேடித் தரச் சொன்னான்.

ஆணவம் மிக்க சித்தப்பாக்களைத் தேடி அடர்வனத்தில் புகுந்தான் அம்சுமான். சித்தப்பாக்களின் செருக்கால் அவர்கள் சாம்பலான சேதி கிடைத்தது. அவர்களை மீட்டு வருவதாக தாத்தாவுக்குக் கொடுத்த வாக்கு அவன் சிந்தையைக் கலக்கியது.

கபிலரை நாடினான். அவர் கால்களில் வீழ்ந்தான்.

அறிவொளி மிக்க அம்சுமானைக் கண்டதும் கபிலர் மனம் இரங்கினார்.

“குழந்தாய்... செய்யத்தகாத பாவங்களைச் செய்து உன் சித்தப்பாக்கள் சாம்பலாகிவிட்

டார்கள். அவர்கள் பாவங்களைக் களையாமல் சாப விமோசனம் கிட்டாது.”

“பாவங்களைக் களையும் வழியையும் பரிந்துரைக்க வேண்டும், முனிவரே.”

“பண்ணிய பாவங்களைக் கரைக்கும் சக்தி தேவலோகத்திலும் கயிலையிலும் பாயும் கங்கைக்கு மட்டும் உண்டு. முடிந்தால் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வா..”

அம்சுமான் அயரவில்லை. காட்டிலேயே கடும் தவம் புரிந்தான். பல நூறு ஆண்டாகியும் பலன் கிட்டவில்லை. அவனை அடுத்து அவன் மகன் திலீபன் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றான். திலீபனின் ஆயுட்காலம் முடிந்தும் கங்கை வந்த பாடில்லை.

திலீபனின் மகன் பகீரதன் வனம் வந்தான். அப்பாவும், தாத்தாவும், தாத்தாவின் அப்பாவும் சாதிக்காததைச் சாதிக்கப் போவதாக சபதம் செய்தான். அதுவரை அரியணை ஏறேன் என்று குளுரைத்தான்.

உணவு இன்றி, உறக்கம் இன்றி, ஒருபோதும் மனம் மாற்றமின்றி உலக ஈசனை நோக்கி ஒற்றைக்காலில் தவம் இருந்தான் பகீரதன்.

பகீரதப் பிரயத்தனம் தெய்வங்களை அசைத்தது.

மகாவிஷ்ணு கங்கையை அழைத்தார். “கங்காதேவியே! நீ தேவலோகம் நீங்கி பூவுலகம் செல்லும் காலம் வந்துவிட்டது. புண்ணியர்கள் பலரும் உலவும் பாரதத்தில் பாவங்கள் செய்பவர்களும் பல்கிவிட்டனர். அவர்கள் பாவங்களைக் களையும் சக்தி உனக்கே உண்டு. உன் நதிக் காற்று தீண்டினாலே பாவங்கள் விலகும். அதுவரை அறிந்து செய்த பாவங்களும், அறியாமற் செய்த பாவங்களும் உன் ஸ்பரிசம் பட்டதும் அக்கணமே கரைந்து போகும். உன் நீர்த் திவலைகள் பட்டதும் சகரனின் புத்திரர்கள் அறுபதாயிரம் பேரும் பாவங்கள் விலகி என்னிடம் பரிசாரகர்களாய் வந்து பெருமை கொள்வர்.”

பரந்தாமனின் ஆணை ஏற்று, பகீரதனின் தவத்தை மெச்சி தேவலோகத்திலிருந்து பூமிக்கு கங்கை பாய்ந்தனள்.

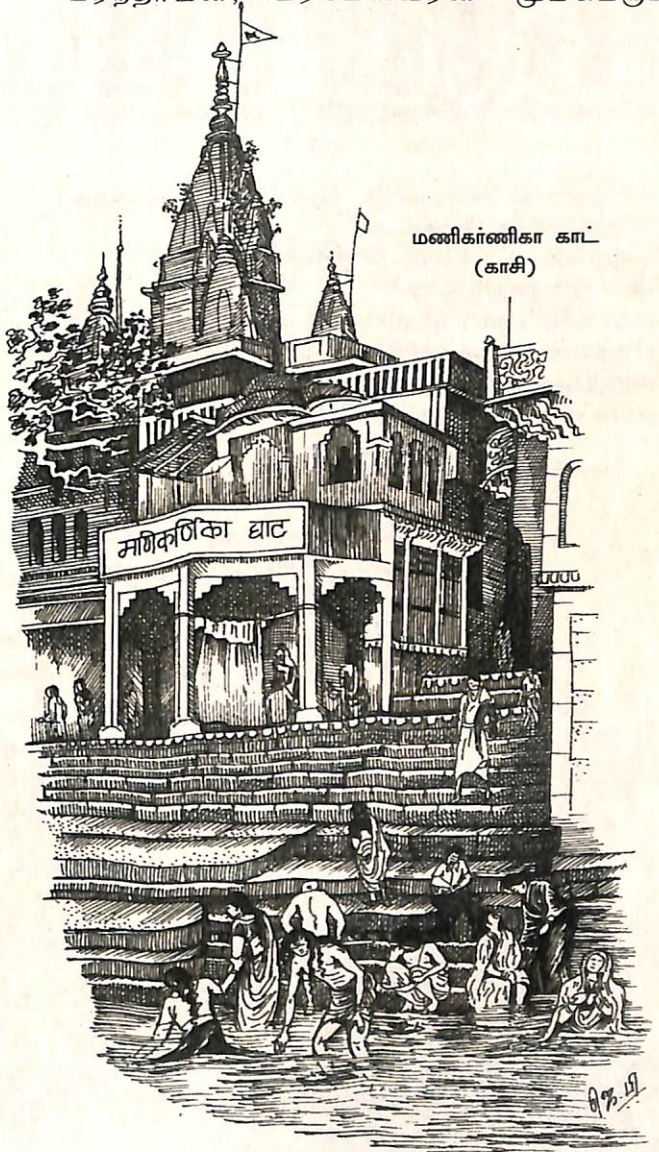
அவள் பாய்ந்த வேகத்தில் பூமி முன்னிலும் வேகமாக சுழன்றது. பிரளயமே வந்தது என உயிரினங்கள் ஓலமிட்டு ஓடின.

தேவர்கள் அனைவரும் ஈசனை மண்டியிட்டு வணங்க... அவர் கங்கையை அள்ளி மீண்டும் தன் திருச்சடையில் தரித்தார். ஒற்றைக் கேசத்தின் வழியே பூவுலகில் கங்கையை நிதான வேகத்தில் ஓடவிட்டார்.

பகீரதனின் பிரயத்தனத்தால் பாரதத்துக்குள்

பாய்ந்த கங்கை பாபநாசினியாகப் பாய்ந்து ஓடுகிறது.

சக்தியின் அம்சமாகப் பிறப்பெடுத்து, பிரம்மன், பரந்தாமன், பரமேஸ்வரன் முப்பேரும்

தெய்வங்களுடன் தொடர்புகொண்டு பூமிக்கு வந்த தெய்வநதி கங்கை.

பிரம்மனின் ஸ்பரிசம், நாராயணனின் ஸ்பரிசம், சர்வேஸ்வரன் சிவபெருமானின் ஸ்பரிசம் என்று முப்பேரும் தெய்வங்களின் ஸ்பரிசமும் கங்கை ஸ்பரிசத்தில் கலந்துள்ளன.

இந்த கங்கையின் கருணைக் கரையாக காசி.

அகிலத்தை ஈன்ற அன்னை இந்த அருமைத் தவத்தில் இன்னும் எந்தெந்த எழிற்கோலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிறாள்?

காசி விக்ஸாஸாட்சி

சேர்த்தானும் அன்னையே சேய்செய்த பாவத்தைச்
சிறிதும் மதிக்க வேண்டாம்
சிறுநீர்வை ஆசானின் பேரறிவு காப்பதும்
தேவி நீ மறந்த ஒன்றா?
புத்தாமரை எனப் பொங்குகிற நாகத்தைப்
புரிந்தவன் கலந்த மயிலே
புகழ்பெருகு காசிநகர் தகவுடைய தேவியே
பூவை விசாலாட்சி உமையே!

- கவியரசு கண்ணதாசன்

நன்றே வருகிலும் தீதே
விளைகிலும் நான் அறிவது
ஒன்றேயு மில்லை உனக்கே
பரம் எனக்கு உள்ள எல்லாம்
அன்றே உனதென்று அளித்து
விட்டேன் அழியாத குணக்
குன்றே அருட்கடலே
இமவான் பெற்ற கோமளமே!

- அபிராமி அந்தாதி

‘கங்கைக்கு நிகரான நீருமில்லை, காசிக்கு நிகரான ஊருமில்லை’
என்பது இந்துக்களின் திருமந்திரம்.

காசி புண்ணியத் தலம். அதன் எல்லையில் காலடி பட்டதுமே
பண்ணிய பாவங்கள் விட்டொழிகின்றன. கங்கையில் மூழ்கி எழுந்தால்,
பூர்வ கர்மாக்கள் கரைந்து போகின்றன.

ஒரு முறை சூரியன் ஆகாச மண்டலத்தில் பயணம் செய்கையில்,
பூமியில் நாராயணனைக் கண்டான். அவரைத் தரிசிக்க ஆதித்யன்
இறங்கி வந்தான். நாராயணன் காசி நகரத்தில் சிவலிங்க பூஜையில்
லயித்திருப்பதைப் பார்த்தான். ஆச்சரியமானான்.

“பாரையே ரட்சிக்கும் பரந்தாமா! நீங்கள் யாரைப் பூஜிக்கிறீர்கள்?”

சூரியனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு சுந்தரநாராயணன் திருவாய் மலர்ந்தான்: “இந்த காசி கேஷத்திரத்தில் காரணங்களுக்குக் காரணராய், தேவர்களுக்குத் தேவராய் விளங்கும் திருநீலகண்ட மகேஸ்வரனை வணங்கினால் புண்ணியம். உமாபதியின் திருத்தலம் இது. ஜனனம், மூப்பு, மரணம் - இவற்றை வெற்றி கொள்ள ஜகந்நாதனைப் பூஜிப்பதே புத்திசாலித்தனம்...”

ஆதித்யன் உடனே தெளிந்தான். ஆதிகேசவரையே குருவாகக் கொண்டு ஸ்படிக மணியிலான லிங்கத்தை ஸ்தாபித்து பூஜை செய்யலானான்.

நாராயணன் மட்டுமல்ல, நான்முகன் பிரம்மாவும் காசியின் திருப்பெருமை தெரிந்து பூஜை செய்தவர்தான். காசி நகரத்தில் பிரம்மா கங்கைக்கரையில் ஒரு புனித இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல... ஈசனை நினைந்து இங்கு பிரம்மா பத்து அசுவமேத யாகங்கள் நடத்தினார். தசாஸ்வமேத கட்டம் என்று இன்றும் அந்தப் புண்ணிய தீர்த்தம் கொண்டாடப்படுகிறது.

தசாஸ்வமேத தீர்த்தத்தில் இன்றைக்கும் தவறாமல் பிரம்மா வந்து சர்வேஸ்வரனுக்குப் பூஜைகள் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார் என்று பக்தர்கள் அந்தத் தீர்த்தத்தை மிகப் புனிதமாகக் கருதுகிறார்கள்.

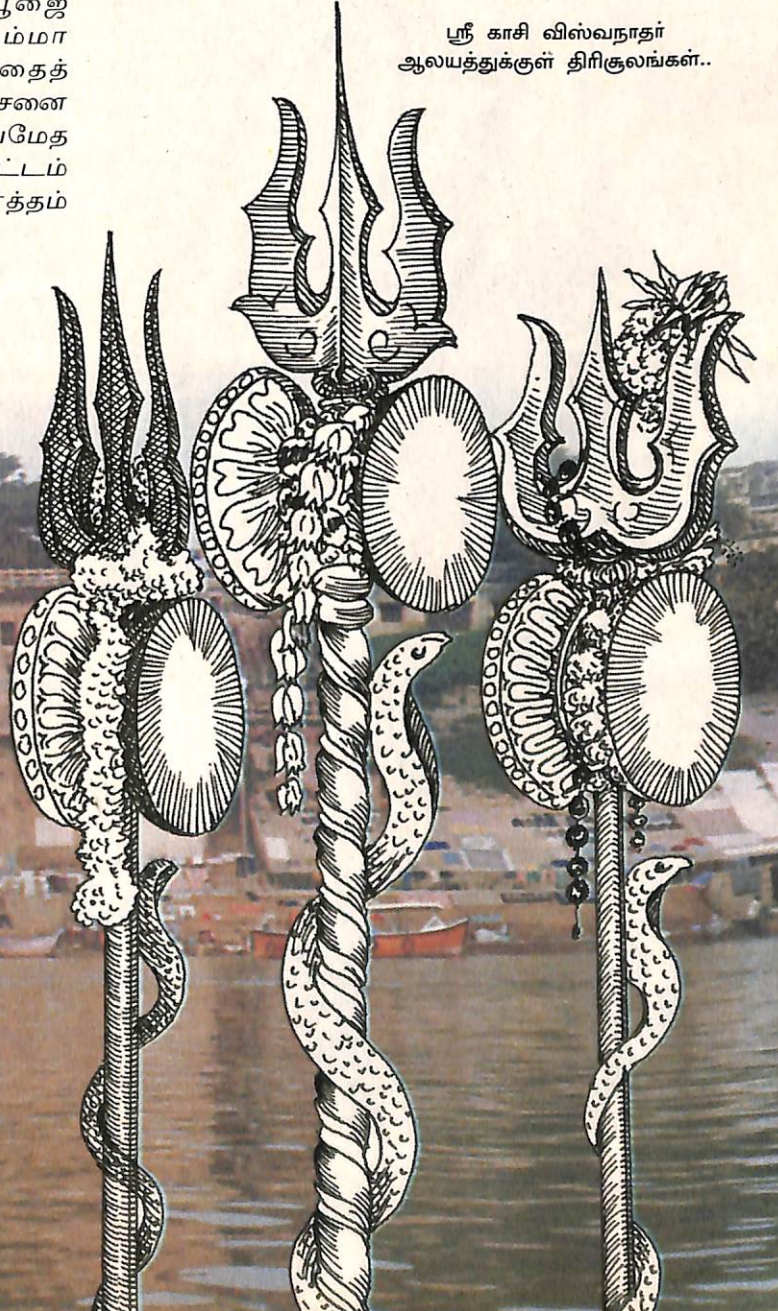
அகிலங்களைக் காக்கும் அச்சுதனிடம் கங்கை கேட்டதாம்: “அனைத்துயிர்களுக்கும் அருமருந்தானவனே! என் ஸ்பரிசும் தேடிவரும் குழந்தைகள் அறிந்து செய்த பாவங்கள், அறியாமல் செய்த பாவங்கள் என்று அனைத்தையும் நான் விரும்பி ஏற்கிறேன். என்மீது சுமத்தப்படும் இந்தப் பாவங்களை நான் எப்படிச் கரைப்பது?”

மகாவிஷ்ணு மந்தகாசப் புன்னகை விரித்தார்.

“தேவநதியே... உன் பெருமை பாரதம் எங்கும் பேசப்படும். நடமாடும் புண்ணியத் தலங்களாகக் கருதப்படும் பல குருமார்கள் உன் நதிக்கரைக்கு வருவர். ஆயிரம் பேரிடமிருந்து நீ ஏற்ற பாவங்கள், ஒரு மகானுடைய பாதத்துளி உன்மீது பட்டதும் கரைந்துபோகும். பயப்படாதே!” என்றாராம் லக்ஷ்மி சமேதர்.

கங்கைக்கரை காசிக்கு அத்தனை பெருமை.

ஸ்ரீ காசி விஸ்வநாதர்
ஆலயத்துக்குள் திரிகுலங்கள்..

அங்கு வாழ்பவர்கள் வணங்குகிறார்கள். இறந்தவர்கள் இணைகிறார்கள்.

தன் பிராணநாதனின் திருமேனியின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்படும் காசியைத் தன் சக்திபீடமாக அன்னை சக்தி தேர்ந்தெடுத்தது ஆச்சரியமே இல்லை!

காஞ்சி காமாட்சி, மதுரை மீனாட்சி, காசி விசாலாட்சி என்று இணைத்துச் சொல்வதே இன்றளவும் பழக்கமாக உள்ளது.

பாவங்களை அறுக்கும் புண்ணிய தலத்தில் பாங்குடன் வீற்றுக் கோலோச்சுகிறாள் விசாலாட்சி.

புண்ணியத் தலத்தில் புகழ்கொண்டு விளங்கும்

ஸ்ரீ விசாலாட்சி

அன்னையைத் தரிசிக்க, கங்கையில் துவங்குகிறது பயணம்.

தீர்த்தக்கரையில் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் பக்தர் கூட்டம்.

முண்டியடித்து நிற்கும் கடைகள், மூச்சுமுட்டும் கூட்டம், முடிவில்லாத குறுகிய சந்துகள், பிசுபிசுப்பான மெல்லிய தெருக்கள், சந்தடிமிருந்த கிளைத் தெருக்கள்.

படாடோபமான ஆபரணமும் பட்டாடையுமாக ஒரு சிலர், பதவிசான செல்வாக்குடன் சிலர். இவர்களுக்கு மத்தியிலேயே சிடுக்காகிச் சீரிழந்த கேசமும் செயலிழந்த தேகமுமாய் சிலர். காகள்ளவர்களின் நடமாட்டத்துக்கு நடுவில்தான் காவியணிந்தவர்களின் நடமாட்டமும். கோயில் மணிகளின் ரீங்காரம். நான்கு திக்கிலும் புஷ்பங்களின் நறுமணம்.

குறுகலான தெருக்கள், காசியின் இதயமான விஸ்வநாதர் கோயிலில் கொண்டு சேர்க்கின்றன.

‘ஓம் நமசிவாய, சிவாய நமஓம்’ என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கில் விம்மும் குரல்கள். ஈசனின் திரிகுலத்தில் ஒரு பகுதியாக காசி விளங்குவதைக் குறிப்பதற்காகவோ என்னவோ, வித்தியாசமான குலங்கள். கோபுரத்தில் தங்கக் கலசங்கள்.

திருக்கோயிலின் பிராகாரத்தில் திருவழகுடன் திரிகுலங்கள். ஈசனின் ஆபரணமான சர்ப்பமும் ஈசனின் நாதமான உடுக்கையும் இந்தத் திரிகுலங்களை அலங்கரிக்கின்றன.

மண்தோன்றிய காலத்திலிருந்தே இங்கு எழுந்தருளியிருப்பதாகக் கருதப்படும் மகாதேவனின் ஜோதிவிங்கம்.

இங்கு ஈசனின் லிங்கத்தைத் தொடலாம். கங்கை கொண்டு பக்தரே அபிஷேகம் செய்யலாம்.

காசிநாதனைக் கண்கள் தரிசித்ததுமே களைத்த உடல்களில்கூட புத்துணர்ச்சி. விஸ்வநாதனை விரல்கள் தொட்டதும் வேதபுரியான கயிலைக்கே சென்று மீண்டது போன்ற பரவசம்.

ஈசனுக்கு இணையான புகழ்பெற்ற அன்னை விசாலாட்சி, தன் நாதனின் கோயிலில் தனக்கொரு சந்நிதி அமைத்துக் கொள்ளாமல் - தனக்கென்று தனிக் கோயிலே கொண்டு தனித்து நின்று அருள்கிறாள்.

விஸ்வநாதரைத் தரிசித்தபின், காசியின் அதே குறுகலான தெருக்களில் நடந்தால், அன்னை விசாலாட்சியின் திருக்கோயில்.

தென்னாட்டு வழக்கப்படி கோபுரம். நுழைந்ததும் அன்னை தரிசனம். கருவறையில் அன்னை விசாலாட்சி

இரண்டு திருக்கோலங்களில் காட்சி அளிக்கிறாள்.

என்னது! ஒரே கருவறையில் இரண்டு திருக்கோலங்களா?

ஆம்! சுயம்புவாகத் தோன்றிய வடிவம் ஒன்று. அங்கு திருமுகத்தை வெள்ளிக் கவசம் அலங்கரிக்கிறது. சுயம்பு வடிவின் முன்புறம் நின்ற கோலத்தில் நித்தம் அருள்புரியும் சிற்ப வடிவம் மற்றொன்று. இந்தச் சுந்தர வடிவத்தைப் பட்டாடைகளும் பலநிற மலர்களும் அலங்கரிக்கின்றன.

முன்னால் நிற்கும் மூர்த்தியே முதலில் கண்களுக்கு விருந்தளிக்கிறது. பக்கவாட்டில் இருந்து பார்த்ததும் தான் சுயம்பு வடிவம் பார்வைக்குள் வருகிறது.

அன்னையின் திருமுகத்தில் மஞ்சள், குங்குமம்.. திருமேனியில் பளபளக்கும் பட்டு.. பரவசப் படுத்தும் மலர்கள்.. பூமாலைகள்!

வினைகளை அறுத்து, விசனங்களைக் களைந்து, வேண்டும் வரங்களை வாரி வழங்கும் விசாலாட்சி, இந்தத் திருத்தலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தது ஏன்?

சக்திபீடம், சக்திபீடம் என்று குறிப்பிடுகிறார்களே... அன்னை சக்தியின் பீடங்களை யார் தீர்மானித்தது?

விடைகள் தேடி விழைகிறது மனம்.

பதிலைச் சொல்லிப் புரியவைக்கிறது புராணம்.

நான்முகனுக்கு ஓர் ஏக்கம்.

நாராயணனாவது சற்று சந்தோஷமான தெய்வம். காமம் என்பதை ஒரு கலையாக ஏற்றுக் களிப்பாக இருக்க, சில அவதாரங்கள் எடுத்தவர். ஆனால், இந்த சிவபெருமான் இதிலெல்லாம் சிக்குவதே இல்லையே!

அன்னை சக்திக்குச் சரிபாதி உடலைக் கொடுத்துவிட்டதே போதும் என்று நினைத்துவிட்டாரா?

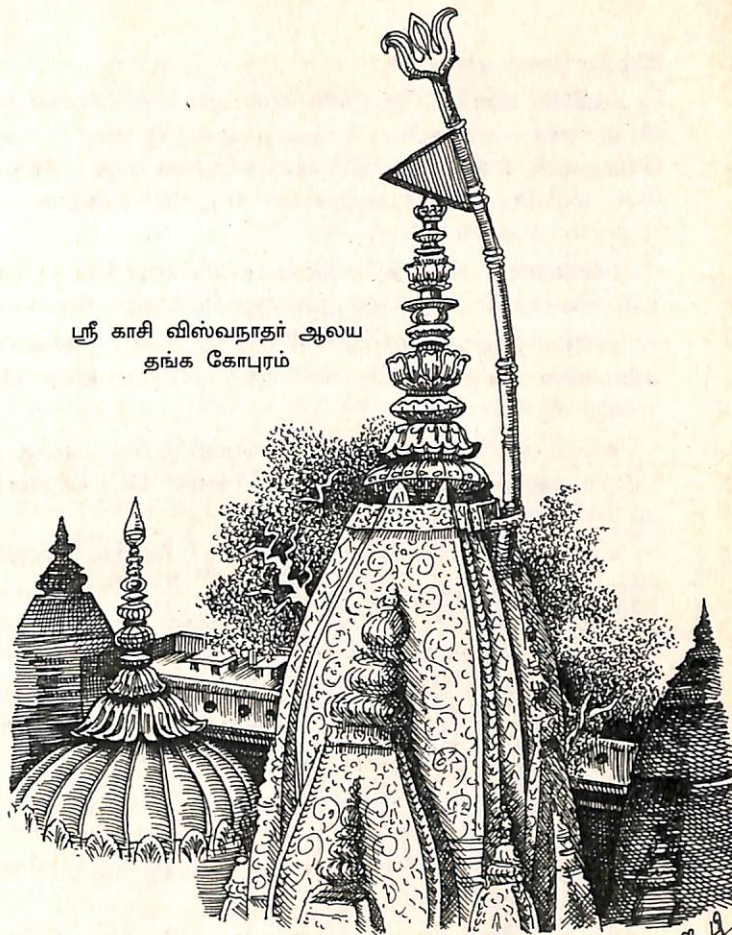
சதாகாலமும் திருமேனியில் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு, சுட்டெரிக்கும் பார்வையுடன் இருக்கும் இந்தச் சுடலையாண்டிக்குச் சம்சார சுகம் தெரியவே வேண்டாமா?

தக்க தருணத்துக்காகக் காத்திருந்தார்.

தரணி முழுவதும் தனித்து ஆளும் வல்லமை பெற்ற தட்ச மன்னன் அவரை நோக்கித் தவமிருந்தபோது, அந்தக் காத்திருப்பு முடிவுக்கு வந்தது.

“தட்சனே, உனக்குப் புத்திரபாக்கியம் வேண்டுமென்று பொதுவான வரம் கேட்காதே... அன்னை சக்தியே உனக்கு மகளாகப் பிறப்பெடுக்க வேண்டும் என்று பேராசை

ஸ்ரீ காசி விஸ்வநாதர் ஆலய
தங்க கோபுரம்

கொள்...” என்றார். அன்னை சக்தியை நோக்கி என்ன தவம் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் எடுத்துரைத்தார்.

அகிலத்தையே ஆளும் ஆதிசக்தி, அவனுக்கு மகளாக வருவதா? தட்சன் முதலில் திகைத்தான். நான்முகன் நல்கிய தைரியம் அவனுக்குத் தெம்பு தந்தது.

அன்னையை நோக்கி அவன் புரிந்த கடுந்தவம் பலனைக் கொண்டுவந்தது. அன்னை பிரத்யட்சமானதும் அவளைப் பணிந்தான் தட்சன்.

“தாயே... நீ எனக்குச் சேயாகப் பிறக்க வேண்டும்...”

சக்தி, தட்சனின் மகளாகப் பிறந்ததும் தாட்சாயணி என்று அழைக்கப்பட்டாள். தெய்வ அம்சம் ததும்பும் திருமுகம் கண்டு சக்தியைப் பெற்றவள் வியந்தாள்.

சக்தியைப் பெற்றவள், தன் வயிற்றைத் தொட்டுப்பார்த்தாள். இந்தக் கருப் பையா கயிலைநாயகியைச் சுமந்தது? பெருமிதத்தில் நெஞ்சு விம்மியது. குழந்தையின் கால்களில்

வீழ்ந்து வணங்கினாள்.

சக்தியே பிறப்பெடுத்த வீடு என்பதால், தட்சனின் சபைக்குத் தேவர்கள் அனைவரும் தவறாமல் வந்தனர். தாயையே பெற்றவன் என்பதால், தட்சன் தன் சபைக்கு வந்ததும் அவர்கள் மரியாதை தரும்விதமாக எழுந்து நின்றனர் - ஒரே ஒருவரைத் தவிர!

தன்னைப் பிரிந்த சக்தியை மீட்டுப்போக வந்திருந்த பரமசிவன், தட்சனுக்குத் தலைகுனியத் தயாராயில்லை.

தனக்கு இது அவமானம் என்று தட்சன் மறுகினான். அதே சபையில் அகிலேஸ்வரனை அவமானப்படுத்த வேண்டும் என்று கறுவினான்.

காலம் சுழன்றது. தாட்சாயணி தெவிட்டாத அழகு ததும்பும் குமரியானாள். உரியவனிடம் உமையவள் சேர விரும்பியபோது தட்சன் மறுக்கவில்லை.

ஈரேழு உலகங்களையும் இயக்கி ரட்சிக்கும் ஈசனுக்கே தன் இனிய மகளைக் கன்னிகாதானம் செய்கையில், அவனை விடவும் உயர்ந்த நிலை கிடைத்தது என்று உன்மத்தம் கொண்டான். அதன்பின்தான் மௌன யுத்தம் துவங்கியது.

தட்சன் பல யாகங்களை நடத்தி, வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் கைவரப் பெற்றவன். யாகங்கள், தெய்வங்களை நம்பி நடத்தப்படுபவை. கடவுள்களின் அருளை யாசிப்பவை.

தட்சன், தன் யாகத்துக்கு அத்தனை தெய்வங்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்தான் - ஒரே ஒருவரைத் தவிர! மாப்பிள்ளையாகிவிட்ட மகாதேவனுக்கு மமதையுடன் அழைப்பு அனுப்பாமல் தவிர்த்தான்.

யாகமந்திரங்களில் ஈசனைக் குறிக்கும் மந்திரங்களை உச்சரிக்க மறுத்தான். புவிகளை ஆளும் பரமேஸ்வரனைப் பூணைகளில் புறக்கணித்தான். ஈசனுக்கு என்று குறிப்பிட்டு அக்கினியில் சேர்ப்பிக்க வேண்டிய அவிர்பாகத்தை அறவே நிராகரித்தான்.

உமையவள் பதறினாள். இறைவனுக்கு உரியவள் ஆனாலும் தட்சனின் மகளாகவும் இருந்த நாட்களை நினைந்து வருந்தினாள். தக்க அறிவுரை சொல்லித் தந்தையைத் திருத்தவும் துணிந்தாள்.

செருக்கேறிக் கிடக்கும் செவிகளில் சிவசக்தியின் சொற்கள் ஏறவா போகின்றன?

“சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு சுடுகாடுகளில் சுற்றும் சிவனுக்காக நீ பேசாதே... தாட்சாயணி யாக வா. யாகத்தில் கலந்துகொள். எல்லாப் பெருமைகளும் மரியாதைகளும் உனக்குக் கொடுக்கப்படும்...”

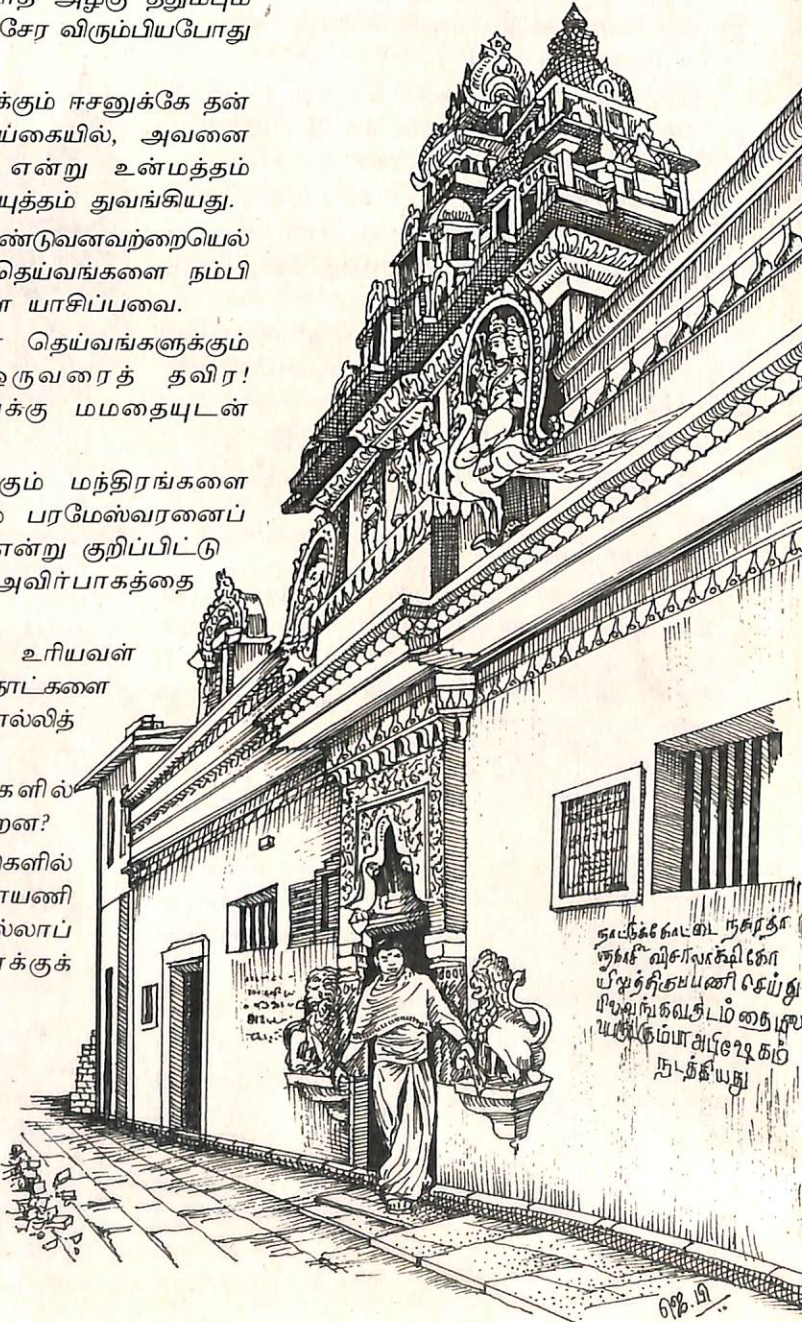
திமிர் ததும்பும் சொற்கள் தட்சனின் வாயிலிருந்து உதிர்ந்தன.

அன்னை மட்டுமல்லாது அத்தனை தெய்வங்களும் தட்சனிடம் விண்ணப்பித்தனர். ‘ஈசனை விடுத்தால் யாகமே வீண்’ என்று எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தனர். தட்சன் தீர்மானத்திலிருந்து தளரவே இல்லை.

தாட்சாயணி வெகுண்டாள். தட்சனின் தலைக்கேறிவிட்ட ஆணவத்தை அடக்க வேண்டுமானால், அவன் யாகத்தைக் குலைக்க வேண்டும்!

தட்சன் வளர்த்த யாகத் தீக்குள் தாமதமின்றிப் பாய்ந்தாள் அன்னை தாட்சாயணி.

வேள் வித்தியில் அன்னை பாய்ந்ததும் அகிலமே அதிர்ந்தது.

அன்னை வழங்கும் அருள்சக்தியால்தானே அக்கினியே இயங்கும்? அவளே தீயில் பாய்ந்ததும் அக்கினிபகவான் அரண்டார். சக்தியைத் தீண்டும் சக்தி அவருக்கு இல்லை. ஆனால், புவியில் இறங்கி வந்த சரீரத்தைச் சுட்டெரிப்பதுதானே அவருக்கு இட்ட பணி?

சக்தியின் சரீரத்தைச் சற்றே தீய்த்து சர்வமும் அடங்கினார்.

சக்தியற்ற சடலம் யாககுண்டத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தது. நான்முகனும் நாராயணனும் பதைத்தனர். சர்வேஸ்வரனின் செவிகளுக்குச் சேதி சென்றது. சினந்து எழுந்தார் சிவபெருமான். பொங்கிப் புறப்பட்டன அவருடைய பூதகணங்கள்.

தட்சனின் யாகசாலையில் சிவகணங்கள் சீறி நுழைந்தன. தட்சனின் படை தடுக்கப் பார்த்தது. தவிடுபொடியானது.

சக்தியே பிரிந்தபின் சாத்திரம் ஏது? சாத்திரம் சொல்லும் யாகங்கள் ஏது?

யாககுண்டம் நொறுக்கப்பட்டது.

அண்டம் அதிர அங்கே ஆர்ப்பாட்டமாக நுழைந்தார் அகிலேஸ்வரன். துணைவியின் சடலம் கண்டதும் துக்கம் தொண்டையை நிரப்பியது.

“உற்றதுணையாய் இருந்த உமையவளே, உன்னைப் பிரிந்த பின் உலகங்கள் எதற்கு? நீ வேண்டும், நீ மட்டும் எனக்கு வேண்டும்! நீ இல்லாத எதுவுமே வேண்டாம்...”

அன்னையின் உயிரற்ற சரீரத்தை உயர்த்தித் தோளில் போட்டுக் கொண்டார்.

“சக்தி... நீ எங்கே போனாய் சக்தி?” என்று குரல் அரற்ற, பதினான்கு லோகங்களிலும் பரதேசி போல் அலையலானார்.

திசையெங்கும் தேடுவார். துன்பம் பொங்கித் துடிப்பார். சக்தி பிரித்த சரீரத்தைச் சேர்த்தணைத்துக் கொஞ்சுவார். உமையவளின் சடலத்தை உச்சிமுகர்ந்து முத்தமிடுவார். மகேஸ்வரியின் மாய்ந்துபோன உடலை மடியில் கிடத்தி மதிமயங்குவார். திரிபுரசுந்தரியின் தீய்ந்த தேகத்தைத் தழுவித் தழுவித் துயரம் கொள்வார்.

அகிலநாயகனே அடங்கிப் போனால் அனைத்துயிரும் என்ன ஆவது? அனைத்துமே தலைகீழானது.

சமுத்திரம் நதிகளுக்குள் பாய்ந்தது. சூரியன் மேற்கில் உதித்தான். மிருகங்கள் பறக்கத் துடித்தன. மீன்கள் தரையில் நடக்க முனைந்தன. மழை வானை நோக்கிப் பொழிந்தது.

அத்தனை தேவர்களும் ஈசன் திருவடிகளில்

காசி - சில சிறப்புகள்

★ இந்துக்களுக்கு மட்டுமல்ல, புத்த மதத்தினருக்கும் காசி சிறப்புத்தலம். ஞானம் பெற்றபின் கௌதம புத்தர், தன் முதல் போதனையை இங்கேதான் துவக்கினார்.

★ மகாவீரருக்கு முன்னோடியாக இருந்த தீர்த்தங்கரர் பரஸ்வநாதர் அவதரித்த இடம் என்பதால், ஐணர்களுக்கும் காசி புனிதத் தலம்.

★ 1777-ல் இந்தூர் மகாராணி அகல்யாபாய் எழுப்பிய விஸ்வநாதர் கோயில்தான் இன்றைக்கும் இருக்கிறது.

★ பஞ்சாப் தேசத்து மன்னன் ரஞ்சித்சிங், 1835-ல் விஸ்வநாதர் கோயிலின் கலசங்களைப் பொன்கலசங்களாக்கினார். இதற்கு எண்ணூற்றிருபது கிலோ தங்கம் பயன்படுத்தப்பட்டது.

★ காசி, நெசவாளர்களுக்குப் பெயர் பெற்ற ஊர். ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே கிரேக்கம், ரோம நாடுகளுக்கு பணரஸ் பட்டு ஏற்றுமதியானதாம்.

★ காசியில் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் கோயில்கள்தான். சிவனுக்குப் பிரதானமான வழிபாடு. இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட கோயில்கள் காசியை அலங்கரிக்கின்றன.

★ ரயில், விமானம், பஸ் - மூன்று வழியிலும் காசியை அடையலாம். தங்கும் விடுதிகளும் உணவு விடுதிகளும் நகரமெங்கும் சிதறிக் கிடக்கின்றன.

வீழ்ந்தனர். ‘செத்த சடலம் எதற்கு?’ என்று சாந்தமாகக் கேட்டனர். அன்னை சக்தி இன்னொரு உரு எடுப்பாள் என்றும் அவள் விட்டுப்போன சரீரத்தைச் சுட்டுப் பொசுக்கு மாறும் விண்ணப்பித்தனர்.

“மாட்டேன்... எனக்கு என் மனைவிதான் முக்கியம்...” - மறுத்த மகாதேவனின் குரலில் காமம் கலந்து வந்தது.

சர்வேஸ்வரனைச் சமாதானப்படுத்த முடியாமல் சகல தேவரும் சளைத்தனர். ஒன்றும் செய்ய இயலாமல் பிரம்மா, ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் தாள்களில் வீழ்ந்தார்.

“பரந்தாமனே... பிரிந்துபோனவளை எண்ணிப் பித்தனைப் போல் அலையும் பரமனைப் பார்த்தாயா? உயிரற்ற உடலை வேண்டிச் சுமந்தபடி வேறெதிலும் நாட்டமின்றி அவன் உலவுவதை உணர்ந்தாயா? அப்புறமும் ஏன் இந்த மௌனம்? சக்தியும் இயங்கவில்லை, சிவனும் இயங்கவில்லை என்றால் சர்வமும் நாசமாகும் என்று புரிந்தும் நீ ஏன் வாளாவிருக்கிறாய்? ஏதாவது செய்!”

நான்முகன் தவிப்பைப் பார்த்தார் நாராயணன்.

“பிரம்மனா இப்படிப் பேசுவது? ஈசனுக்கு

இந்திரிய இச்சைகள் இல்லையே என்று ஏக்கப்பட்டவன்தானே நீ? கயிலைநாதனுக்குக் காம உணர்வே இல்லை என்று கசந்து சொன்னவன்தானே நீ? சர்வேஸ்வரனுக்குச் சரீர சுகமே கிடையாதா என்று சலனப்பட்டுக் கேட்டவன்தானே நீ? உன் ஏக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்காகத்தான் ஈசன், இறந்த உடலை இச்சையுடன் சுமக்கிறான். மடிந்த சடலத்தைக் காதலுடன் அணைக்கிறான்...”

பாற்கடல் நாயகன் சொல்லச் சொல்ல, பிரம்மனுக்குத் தெளிவு பிறந்தது.

“உள்நின்று ஒளிரும் சக்தியை விடுத்து, வெளிப்புச்சு அழகில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுப்பது கேவலம் என்று எனக்கு உணர்த்திவிட்டான் எங்கள் ஈசன். மாசற்ற உள்ளத்தை மதிக்கலாமே தவிர, மதிமயக்கும் மேனியழகில் மேன்மை தேடுவது மதியீனம் என்று எனக்கு விளங்கிவிட்டது. ஒப்பற்ற அழகாக நான் உருக்கொடுத்தாலும், அதை உள்நின்று இயக்கும் சக்தியை மதிக்கத் தெரிந்தவனே மாநிலத்தில் சிறப்பான் என்று எனக்குத் தெளிவாகிவிட்டது. ஈசனை இயல்புக்கு வரச்சொல், தாமோதரா...” என்று பிரம்மன் பணிந்து சொன்னார்.

நாராயணன் நிமிர்ந்தார். தன் சக்ராயுதத்தை ஏவினார். சுழன்று சென்றது திருச்சக்கரம். பிறை சூடிய பித்தனின் தோளில் பிணமாகக் கிடந்த தாட்சாயணியின் உடலைச் சக்கரம் தாக்கித் துண்டம் துண்டமாக வெட்டிப் போட்டது.

சிலிர்த்து எழுந்தார் ஈசன். பிரம்மனைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

“யாகத்தியில் வீழ்ந்த கணமே சக்தி என்னைச் சேர்ந்துவிட்டாள். ஆனால், காமக்கனலில் சிக்குற்று அவதியுறும் மாந்தருக்கெல்லாம் ஒரு பாடமாக அமைய விளையாடினேன்...”

என்றுரைத்தார். சக்தி சமேதராகப் பிரம்மனுக்குத் தரிசனம் தந்து பரவசப்படுத்தினார்.

“உலகம் உள்ள வரையில் இந்த உண்மை உணரப்பட வேண்டும். எனவே, உமையவள் உடலிலிருந்து விடுபட்ட அம்சங்கள் எல்லாம் எங்கெங்கு வீழ்ந்தனவோ, அந்தந்த இடங்கள் எல்லாம் சக்தி பீடங்களாக விளங்கட்டும்...”

சௌகரியங்கள்:

★ கடவுள்களின் நதியாகப் போற்றப்படும் கங்கைக் கரையில் அமைந்திருக்கிறது கோயில்.

★ முக்திக்கு வித்திடும் காசியில் அமைந்திருக்கும் சிறப்புடன் அன்னையின் சக்தி பீடங்களில் பெரும் பெருமை கொண்ட பீடம் காசி விசாலாட்சி.

★ காசி வில்வநாதர் கோயிலுக்கு அருகாமையில் உள்ளது.

அசௌகரியங்கள்:

★ தலபுராணம் இந்தி தவிர, இதர மொழிகளில் இல்லை.

★ அர்ச்சனைப் பொருட்கள் வாங்கவோ, புஷ்பமாலைகள் வாங்கவோ அக்கம்பக்கத்தில் கடைகளே இல்லை. வில்வநாதர் கோயிலை ஒட்டியுள்ள கடைகளிலிருந்தே வாங்கி வரவில்லை என்றால் பக்தர்களுக்கு ஏமாற்றமே...

என்று இறைவன் இனிது அருளினார்.

புண்ணிய பாரதத்தில் அன்னையின் அம்சங்கள் ஐம்பத்திரண்டு இடங்களில் வீழ்ந்ததாகத் தந்திர சூடாமணி சொல்கிறது. அன்னை சக்திக்கு அப்படித்தான் ஐம்பத்திரண்டு பீடங்கள் அமைந்ததாகப் புராணம் விளக்குகிறது.

புண்ணிய பூமியான காசியில், அன்னையின் திருச்செவிகளிலிருந்து அற்றுப்போன குண்டலம் வீழ்ந்தது. அப்படி வீழ்ந்த தலம் மணிகர்ணிகை பீடத் தலமானது.

கர்ணம் என்றால் காது. அன்னை அணிந்திருந்த விலைமதிப்பற்ற மணிகள் பதித்த காதணி வீழ்ந்ததால், பீடத்தின் பெயர் ‘மணிகர்ணிகை’ ஆயிற்று.

அன்னை இங்கு விசாலாட்சி என்ற திருப்பெயருடன் தன் சக்தி பீடத்தை ஆட்சி செய்கிறாள்.

காசியின் விளிம்பில் ஓடும் கங்கைக் கரையில் மற்ற தீர்த்தங்களைவிடவும் மணிகர்ணிகைக்கு மேன்மை அதிகம்.

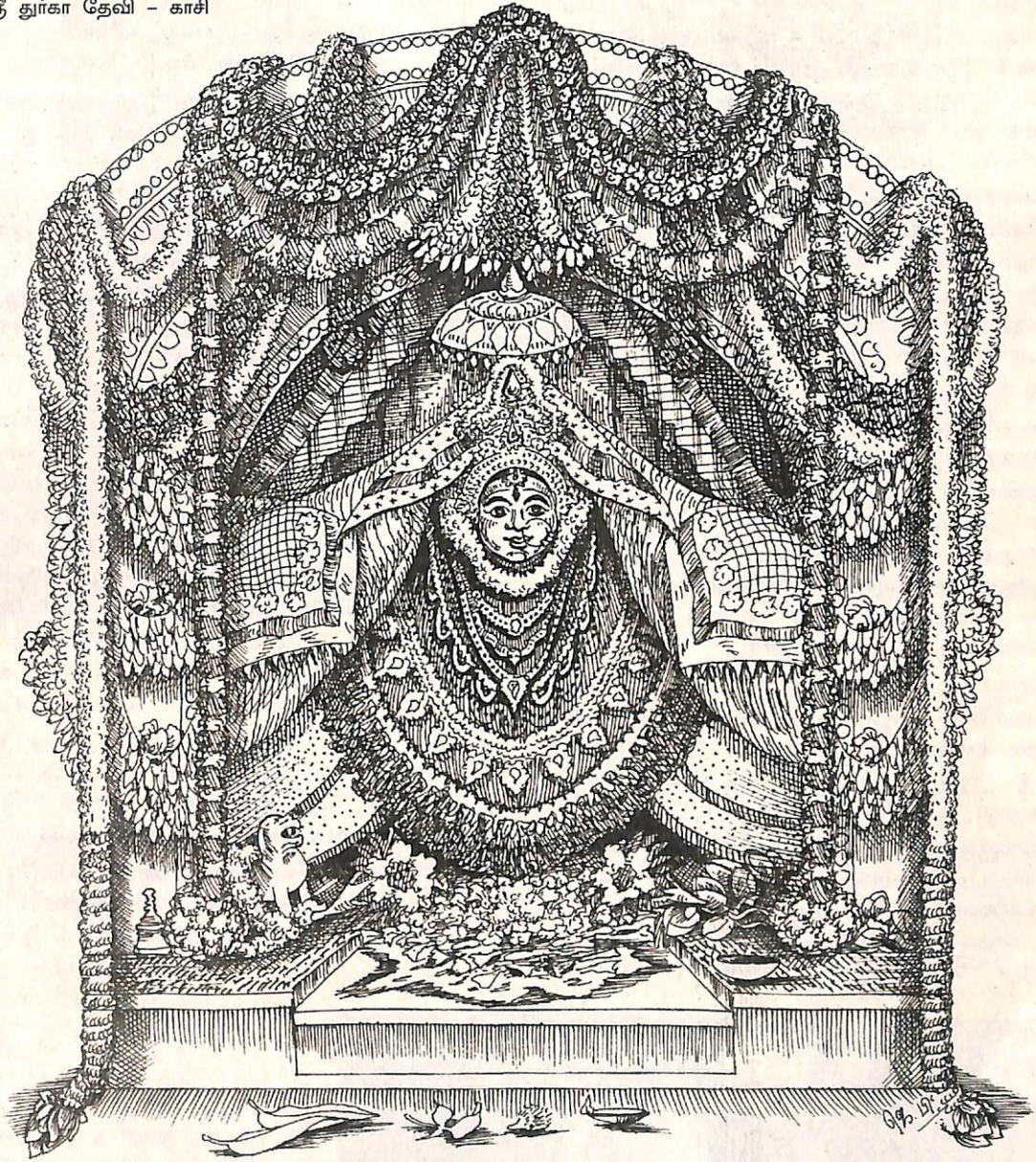
அன்னையின் அம்சம் அங்கு குடிகொண்ட சிறப்பு. அதுமட்டுமல்ல, ‘உருவத்தையும் அழகையும் காழறுவது உபயோகமற்ற செயல்’ என்று இங்கு உளமார உணரப்பட்டிருக்கிறது.

கங்கையில் நின்று மணிகர்ணிகைப் படித்துறையை நிமிர்ந்து பார்த்தால் மெய் சிலிர்க்கும்.

மரணத்தை இங்குபோல் வேறெங்கும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பதில்லை. விண்ணை முட்டுவது போல் படித்துறை எங்கும் அடுக்கடுக்காக விறகுகள். மணிகர்ணிகை நோக்கி மிதந்து வரும் படகுகளில் மேலும் மேலும் விறகுகள். உடல்கள் எரிக்கப்பட்ட இடங்களில், சுவர்களில் பூத்திருக்கும் கரும்புகை.

அன்னை இட்ட அமுதப் பிச்சைதான் இந்த உயிர். அதை உள்ளிறுத்திச் சுமக்கும் வாகனம்

ஸ்ரீ தூர்கா தேவி - காசி

தான் இந்த உடல். மரணம் என்பது, வாழ்க்கையின் முரட்டுத்தனமான முற்றுப்புள்ளி இல்லை. அது, பிறவியின் முடிவில் மலரும் ஒரு மேன்மையான மாற்றம். இந்தத் தெளிவு மணிகர்ணிகையில், எரியூட்டுபவர்கள் முகங்களில்கூடத் தென்படுவது மகத்தான சிறப்பு.

அன்னையின் திருச்செவியில் அணிந்திருந்த காதணிகள் இந்தத் தீர்த்தத்தில் வீழ்ந்தபோது நடந்ததொரு சம்பவம்...

உயர்குலத்தைச் சேர்ந்த சிலர், ஈசன் கோயிலில் பணிவிடைகள் செய்து புகழ் கொண்டிருந்த நேரம் அது. விண்ணிலிருந்து மணிகர்ணிகை, அங்கு தீர்த்தத்தில் வீழ்ந்தது அவர்கள் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. சிவப்புக்கல் பதித்த காதணி. விலைமதிப்பற்ற ஆபரணம். விண்ணில் பறக்கும் தேவகன்னிகை யாருடைய செவியிலிருந்தோ உதிர்ந்துவிட்டது

போலும்! காதணியைப் பார்த்ததும் அவர்கள் குலப் பெருமையை மறந்தனர்.

‘மன்னருக்கு மன்னராக இருப்பவர்களிடம்கூட மதிப்புமிக்க இதைப் போன்ற ஆபரணம் இருக்காது. இந்த ஒரு காதணியை விற்றால், ஒன்பது தலைமுறைகள் உட்கார்ந்து உண்ணலாமே’ எனப் புத்தி பேதலித்தது. அந்தக் காதணியை அவர்கள் அவசர அவசரமாக ஒளித்து வைத்தனர்.

சர்வேஸ்வரனிடமிருந்து ஒளிக்க முடியுமா? வாழ்பவர்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டிகளாக விளங்க வேண்டியவர்களுக்கு இப்படி ஒரு கள்ளத்தனமா? ஆண்டவனுக்குச் சேவை செய்பவர்கள், இப்படி அற்பத்தனமாக நடக்கலாமா?

ஈசன் சினந்தான். ‘ஆலயத்தில் பணிபுரிய இனி இவர்களுக்கு அருகதை இல்லை’ என வெகுண்டு மொழிந்தான்.

அன்னையின் காதணி என்று தெரியாமல் அற்பச் செயலில் ஈடுபட்டவர்கள் அரண்டு போனார்கள். ‘இழிச் செயல் செய்ததற்கு ஏற்ற தண்டனை தா! ஆனால், எங்களை உன்னிடம் இருந்து விலக்கிவிடாதே!’ என்று இறைவன் தாள்களில் வீழ்ந்து கெஞ்சினர்.

அன்னைக்கு இரக்கம் அதிகம். காசியில் இருந்தவர்கள், சிவனுக்கு இத்தனை நாள் சேவை செய்தவர்கள், தங்கள் தவறை உணர்ந்து தலைதாழ்ந்து நிற்பவர்கள். மலைமகள் அவர்களை மன்னிக்கத் துணிந்தாள்.

“உங்களுக்குத் தண்டனை தரப் போவதில்லை. ஆனால், படிப்பினை தரப்போகிறேன். மாயப் பொருள்களுக்கு மதிப்புத் தந்து மயங்குவது முட்டாள்தனம். இதை இவ்வுலகம் இருக்கும்வரை எடுத்துச் சொல்லும் பணியில் உங்களை

அமர்த்தப் போகிறேன். இன்றிலிருந்து உங்கள் குலம் மணிகர்ணிகையில் மாய்ந்த உடல்களுக்கு எரியூட்டும் பணி செய்யப்டும். இறைவனடி சேர்பவர்களுக்குப் பணி செய்து, ஈசனுக்கு நெருக்கமாக இருக்கலாம்...”

அன்று அன்னையின் மணிகர்ணிகையை மறைத்து வைத்தவர்கள்தான், இன்று மாண்டு போனவர்களின் சிதைகளை எரிக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

வியாசர் அருளிய ஸ்கந்த புராணம், விசாலாட்சி மகிமை பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறது:

மணிகர்ணிகை தீர்த்தத்தில் நனைந்து, மங்கள நாயகி விசாலாட்சியைத் தொழுதால் சகல சௌபாக்கியங்களும் கிட்டும். அன்னையின் மகாபீடத்தில் அன்புடன் தானங்கள் செய்தால், கன்னிகைகளுக்குக் குணம் நிறைந்த கணவர்கள் கிடைப்பார்கள். தள்ளிப்போன திருமணங்கள் நடக்கும். திருமணமானவர்களுக்குப் புத்திரப்பேறு கிட்டும். ‘அன்னையை உண்மையாக வணங்கித் தொழுதால், வாழும் காலத்தில் வாழ்க்கை சிறக்கும். வாழ்ந்து முடிந்தபின் முக்தி கிடைக்கும்’ என்கிறார், மற்றும் அறிந்த முனிவர் வியாசர்.

சுக்தி பீடத்தில் விசாலாட்சியாக வரம் அருளும் அன்னை, புண்ணியத் தலமான காசியில் இன்னும் பல கோயில்கள் கொண்டுள்ளாள்.

கங்கைக் கரையிலிருந்து சற்று ஒதுங்கி, தனக்கென ஒரு திருக்குளம் அமைத்துக்கொண்டு அன்னை ஆட்சி செய்யும் இடம் - துர்க்கா மந்திர் எனப்படும் துர்க்கை கோயில்.

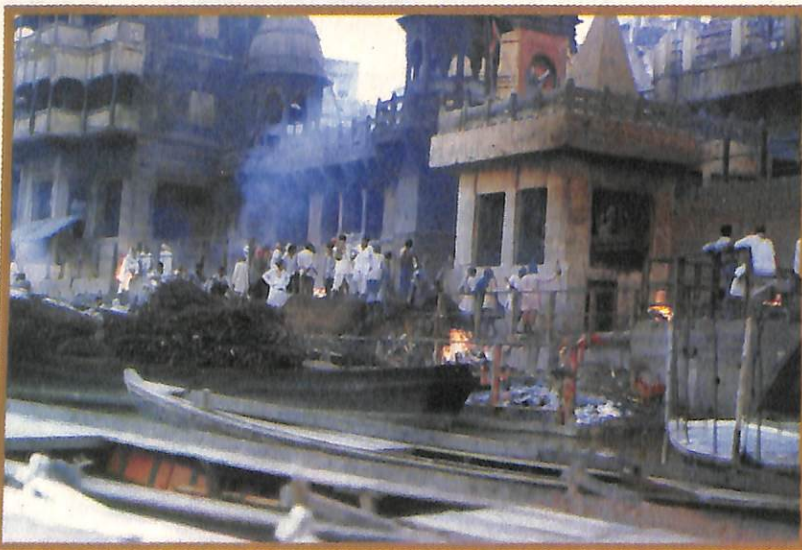
நீர் நிரம்பிய திருக்குளத்தில், கோயிலின் பிம்பம் மிதக்கிறது. செந்நிறச் சுவர்கள்.

வடநாட்டு பாணியான நாகரா வடிவத்தில் எழுப்பப்பட்டுள்ள திருக்கோயிலில் பிரதான தெய்வமாக துர்க்கை.

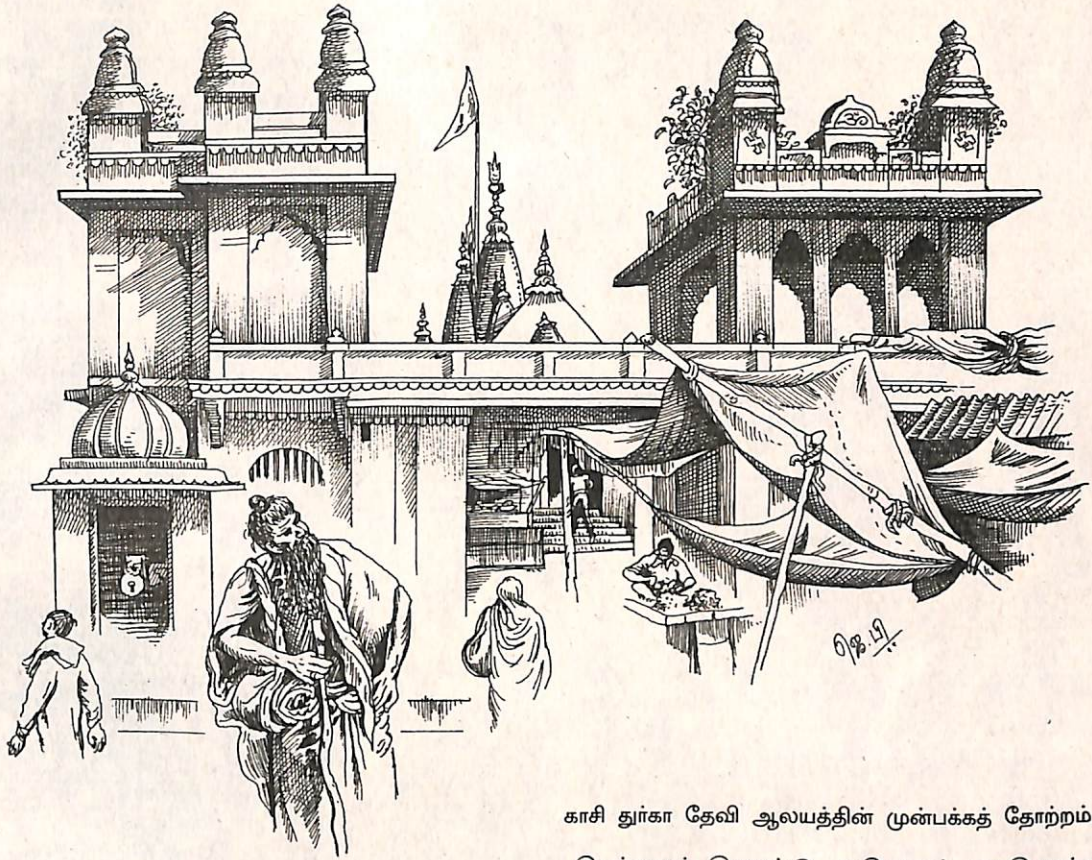
தீயவற்றை அழிக்கத் தீர்மானத்துடன் புறப்பட்ட அன்னை, இங்கு கோபம் தணிந்து அன்பை அருளும் சாந்த முகத்துடன் காட்சி தருகிறாள்.

அழகு கொஞ்சம் நெற்றிச்சுட்டி. தகதகக்கும் தலைக்கிரீடம். கருணை நாயகிக்கு நிழல் கொடுப்பது போல் வெற்றிக் குடை, ஆடம்பரமான ஆபரணங்கள், அன்னையின் திருமுகத்தில் ஒளிரும் புல்லாக்கு.

ரோஜா, சம்பங்கி, செம்பருத்தி, அரளி, மஞ்சள் சாமந்தி என்று ஒரு பெரிய பூக்காட்டின் நடுவில் பூத்ததோர் அழகு மலர் போல் அன்னையின் திருமுகம்.

விறகுகள்.. விறகுகள்...

காசி தூர்கா தேவி ஆலயத்தின் முன்பக்கத் தோற்றம்...

சிரத்தைத் தொட்டு ஆசிகளும் தருகிறார்கள்.

அன்னை துர்க்கையின் சந்நிதிக்கு மேலே உள்ள விமானம் ஐந்து நிலைகளாக எழுப்பப் பட்டிருக்கிறது. கூர்ப்பாகும் சிறுசிறு கோபுரங்கள் கொண்ட இந்த நிலைகள், இறுதியில் ஒரே கோபுரக் கலசமாக முடிவுறுகின்றன.

காற்று, நீர், நெருப்பு, பூமி, ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பூதங்களை இந்த நிலைகள் குறிக்கின்றன. இறுதியில், எல்லாமே அன்னையின் திருவடிகளில் இணைகின்றன என்று இந்த அமைப்புக்கு விளக்கம் தரப்படுகிறது.

புனித கங்கையை ஒட்டிய கரையில் காசி விஸ்வநாதருக்கு நெருக்கமாக இன்னொரு ஆலயம். அன்னை சக்தி இங்கே மாபெரும் மாட்சிமை கொண்டு வீற்றிருக்கிறாள்.

குழந்தையின் பசியறிந்து கூப்பிட்டு ஊட்டுபவள் அன்னையைத் தவிர, வேறு யாராக இருக்க முடியும்..? மாங்கொட்டைக்குள் இருக்கும் வண்டுக்கும் பாறைக்குள் இருக்கும் தேரைக்கும் கூட, அத்தனை உலகங்களையும் தன் கருப்பையில் சுமந்திருக்கும் பராசக்தி தானே பரிந்துாட்டு கிறாள்..?

அகில நாயகனுக்கே அன்னை அன்னமிட்ட தலம் காசி.

துர்க்கையின் சந்நிதியில் வைத்து எடுத்துப் போக எத்தனையோ புஷ்பங்கள்!

அர்ச்சனைக்குரிய பொருட்களோடு சரிகை வேய்ந்த சிறு பட்டுத் துணியும் சமர்ப்பிக் கிறார்கள் பக்தர்கள்: அது, அன்னையின் திருவடிகளில் வைத்து வணங்கப்படுகிறது. துர்க்கையின் ஆசிகளுடன் அந்தத் துணி பக்தருக்குத் திருப்பித் தரப்படுகிறது. இப்படி அன்னையின் அருள் தோய்ந்த அந்தப் பட்டுத் துணியை வீட்டில் வைத்திருந்தால் செல்வங்கள் பெருகும் என்பது பக்தர்களின் நம்பிக்கை.

முன்அனுமதி பெற்று, கர்ப்பக்கிரகத்தில் அன்னையின் பாதங்களில் நேரடியாகப் பூத்துவி நமஸ்கரிக்கவும் பக்தர்களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது.

சந்நிதிக்கு வெளியே பளபளக்கும் தரையுடன் மணிமண்டபம். அதிலிருந்து படிகள் இறங்கியவுடன் திறந்தவெளிப் பிராகாரம். பிராகாரத்தைச் சுற்றிப் பக்தர்கள் அமர்ந்திருக்க நிழல் தரும் நீளமண்டபங்கள். திருக்குளத்தில் நனைந்து, இங்கே ஈர உடைகளுடன் சிலர் உட்கார்ந்து கண்மூடித் தியானம் செய்கிறார்கள்.

அன்னையின் பிரசாதமாகத் தீர்த்தம் வழங்கப் படுகிறது. சர்ப்பம் போன்ற வெள்ளித் தடியால்

சங்க கிள்கள்

பிரகடன் பிரகடன்

காசி இன்னபுரணி

காசியிலும் காஞ்சியிலும் அரன்தேவி நீதான்
கவினோடு நல்லன்ன பூரணியாய் இலங்கி
நேசமுடன் யாவர்க்கும் உணவு தரும்போது
நெடுமுடியில் கங்கையினைச் சுமந்து வளம் பாய்ச்சும்
சுசனவர் கையினிலே தலையோட்டை ஏந்தி
ஏனோதான் பிச்சையினை எடுப்பதற்கு வந்தாள்?
தேசமெலாம் நின்றபெருமை தெரிவிக்க விழைந்தாள்?
சிறப்புடைய உணவதனின் அருமையுரைத் திடவா?

அள்ளிவன்றும் குறையாத தெய்வச்சுவை மிக்க
அன்னமுள்ள பாத்திரத்தை ஒரு கையில் தாங்கி
அள்ளியிட அகப்பை யினை மறுகரத்தில் கொண்டாய்!
அழகுடைய மலர், தளிர்கள் வேர்களையும் அணிவாய்!
கொள்ளையெழில் கொட்டுகிற செவ்வாடை பூண்டு
கோலமிகும் வான்கதிரின் ஒளிவீசி வருவாய்!
துள்ளுகிற கருநெய்தல் விழி முன்றை உடையாய்!
துதிப்போர்க்கு நல்லமிழ்தப் பதவியினை அளிப்பாய்!

- செளந்தரா கைலாசம்

அன்னம் பராசக்தி ஸ்வரூபம்.

ஞானத்தை நாடும் நல்ல மனிதரெலாம் அன்னத்தை
ஒருபோதும் புறந்தள்ள இயலாது.

ஐம்புலன்களும் அழகாக அமைந்த உடலால்தான்
ஆண்டவனை அறிந்து, ஆனந்திக்க இயலும்.

இறையை உணர உதவும் உடல் செழிக்க, உணவு
அவசியம்.

மனுதர்மம் சொல்கிறது: 'இறையை நாடும் மனிதன்,
முதலில் இறையை வணங்கட்டும்.'

அன்னையை அனைவரும் அறிய, அன்னையே
சூத்திரம் வகுத்திருக்கிறாள்.

கருவில் இருக்கும் பிள்ளையின் அடிவயிற்றில் அன்னை இட்ட தீதான் பசி. அதை அணைப்பவளும் அன்னையே.

நேற்றும் இன்றும் என்றும் இந்த உலகில் சகல உயிர்களையும் அன்னமெனும் அமுதளித்துப் பேணிக் காப்பவள் அன்னை.

அந்த அன்னைதான் காசிமாநகரில் அன்ன பூரணியாக அமர்ந்து அருள் பாலிக்கிறாள்.

கங்கைக்கரையில் கொடிகட்டிப் பறக்கும் காசிமாநகரில் அன்னை ஆதிசக்தி, விசாலாட்சி, துர்க்கை, வாராஹி என வெவ்வேறு வடிவங்களில் குடிகொண்டிருந்தாலும், ஆட்சிபீடத்தில் அமர்த்தப்பட்டிருப்பவள் மாதா அன்னபூரணி.

காசி நகரையே தன் கருணையால் வழிநடத்திச் செல்லும் தலைமைத் தாயாகக் கொண்டாடப்படுகிறாள்.

ஆதிசக்தி, அன்னபூரணி வடிவெடுத்ததற்கு வரலாறு ஒன்று இருக்கிறது.

பிரம்மனின் தருக்கை அறுக்க, அவன் தலைகளில் ஒன்றை அரிந்தான் ஆதிசிவன். அதனால் பிரம்மஹத்தி தோஷத்துக்கு ஆளானான் ஐயன்.

அந்தத் தோஷம் அரனின் அடிவயிற்றில்

அன்னதோஷம் யாரைப் பீடிக்கும்?

★ கர்ப்பிணிப் பெண்கள் வந்து யாசகத்துக்கு நிற்கும்போது, அவர்களுக்கு உணவளிக்காமல் விரட்டியவர்களை...

★ பசியால் வாடும் பச்சிளம் பாலகர்களுக்குப் புசிப்பதற்கு எதையும் கொடுக்காதவர்களை...

★ அன்னதானமாக யாரோ அளித்த உணவை, பசியிருந்தும் ஏற்காமல் நிராகரித்து அலட்சியப் படுத்துபவர்களை...

★ உணவு உட்கொள்ள அமர்ந்தவர்களைக் கோபித்து, உணவைச் சாப்பிட விடாமல் விரட்டி அடிப்பவர்களை...

★ தான் உண்டது போக, ஏராளமான அன்னம் கைவசம் இருக்கும்போது, அதை யாருக்கும் பகிர்ந்து அளிக்காதவர்களை...

★ அரைகுறையாக உணவை உண்டுகொண்டிருக்கும்போது, உண்ட திருப்தியின்றி இலையை விட்டு எழுந்து கொள்பவர்களை...

★ உணவு உட்கொள்ளும்போது கோபவசப் பட்டு, இல்லறத் துணையைக் கடுஞ்சொற்களால் ஏசுபவர்களை...

★ பித்ருக்களுக்கு ஒழுங்காகப் பிண்டம் அளிக்காதவர்களை...

பசிப்பிணியாகப் பற்றிக்கொண்டது.

பசிப்பிணி அகல வேண்டுமெனில், பரமசிவன் கையில் கபாலம் தாங்கிப் பிச்சை புகவேண்டும். அந்தப் பிச்சைப் பாத்திரத்தில் ஆதிசக்தி அன்னம் அளித்து, அது நிறைய வேண்டும் என்பது விதி.

ஆதிசக்தி அன்னபூரணி அவதாரம் எடுத்தாள். ஆண்டவன் கைகபாலத்தை அன்னமிட்டு நிரப்பினாள். ஆரூராணைப் பீடித்த பிரம்மஹத்தி தோஷம் பின்வாங்கியது.

இந்த அன்னை அன்னபூரணி வாரணாசி வந்தடைந்தது எப்படி? காசிபுரந்தீஸ்வரி எனக் கவிதையில் பாடப்பட்டதற்குக் காரணம் என்ன?

ஈசனுக்குப் பிரிய பிருந்தாவனமான காசியில் தேவதத்தன், தனஞ்செயன் எனும் சகோதரர் இருவர் இருந்தனர்.

தேவதத்தன் தேவவாழ்க்கை நடத்தி வந்தான். பணம் காசுக்குப் பஞ்சமில்லை.

தனஞ்செயன் தரித்திரன். மனைவி, மக்களின் மாற்றுத் துணிக்கும் வயிற்றுப்பாட்டுக்கும் அங்காடி நாய் போல அலைந்து களைப்பவன்.

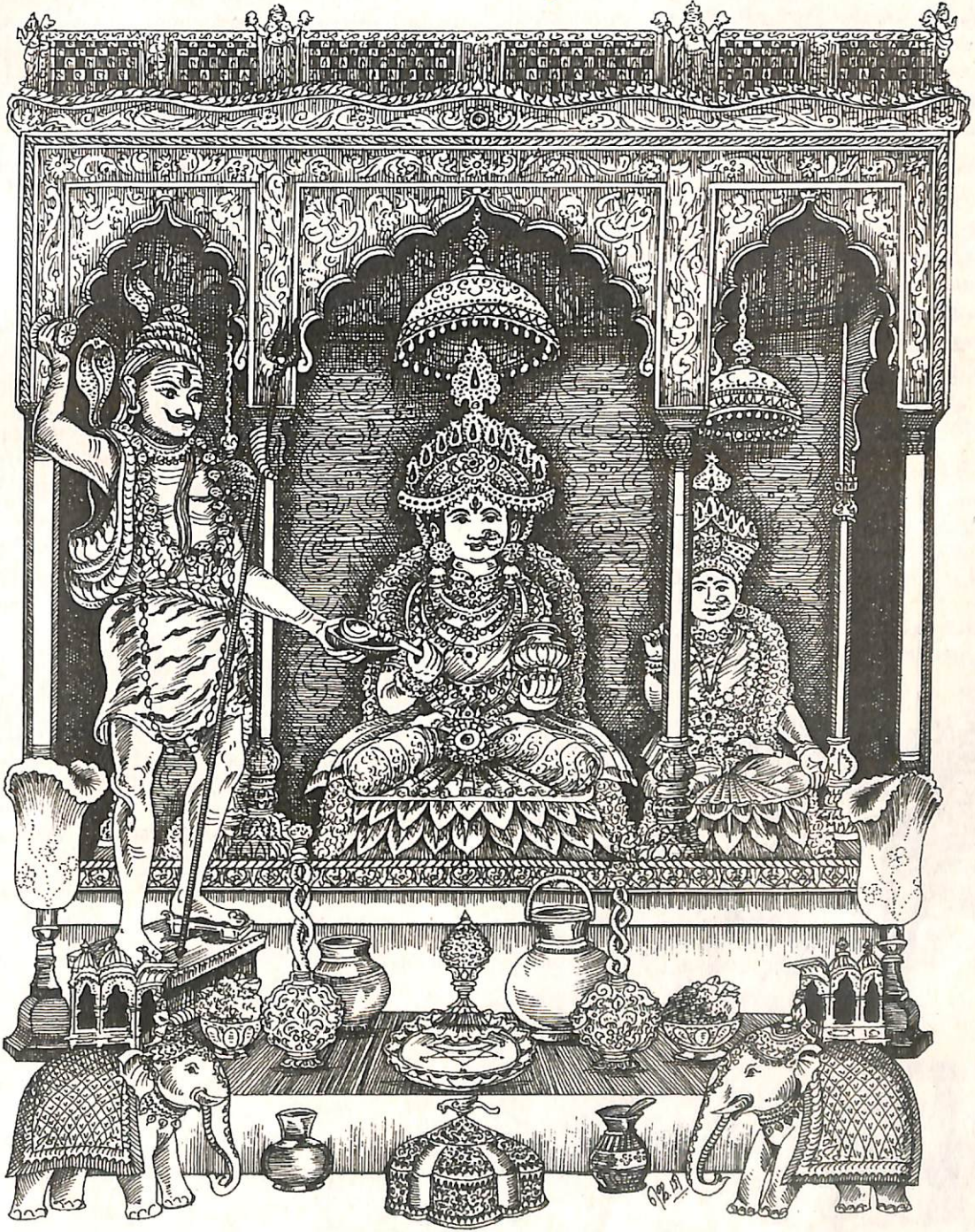
ஒரு நாள் மணிகர்ணிகைத் துறையில் முக்குளித்து விஸ்வேஸ்வரனையும் விசாலாட்சியையும் தரிசித்துவிட்டு, புசிப்பதற்கு அன்னமின்றி பசியுடன் அவன் காசியின் முக்தி மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தான்.

‘இப்படி அன்னதோஷம் என்னைப் பீடிக்க என்ன காரணம்? யார் அன்னத்தில் மண்ணள்ளிப் போட்டேன்? எந்தப் பிறவியில் எவருக்கு என்ன கெடுதல் ஏற்படுத்தினேன்?’ எனப் பலவாறாக யோசித்துப் பசி மயக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

உறக்கத்தில் கனவொன்று கண்டான். கனவில் கருணை முகத்துடன் ஒரு சந்நியாசி காட்சி தந்தார். அவர் கூறினார்:

“தரித்திரனே, தனஞ்செயா... முன்னொரு காலத்தில் காஞ்சியில் சத்ருமர்தன் எனும் ராஜகுமாரன் இருந்தான். அவனுக்கு ஹேரம்பன் என்னும் ஓர் அன்பான தோழனும் இருந்தான். அவர்கள் இருவரும் வேட்டைக்காகக் காட்டுக்குச் சென்று வழிதவறி நிலை தடுமாறினர். பசியால் பரிதவித்தனர். தாகத்தால் தடம் மாறிச் சென்றனர். ஆதவன் அஸ்தமிக்கும் நேரம் இவர்கள் இருவரையும் ஒரு முனிவர் கண்டார்.

தமது ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துச் சென்று தாகம் தணிக்கத் தண்ணீர் அளித்தார். பசியை அடக்கப் பாலில் வேகவைத்த அரிசிமாவை அளித்தார். ராஜகுமாரன் சத்ருமர்தனுக்கு அந்த அன்னம் அமுதமாகத் தித்தித்தது. ஆவலுடன்

ஸ்ரீஅன்னபூரணி - காசி (தங்க விக்किரகம்)

உண்டான். அவன் தோழன் ஹேரம்பனுக்கோ, அந்த அரிசிமாவுக் கஞ்சி அற்பமாகத் தோன்றியது. கொஞ்சம் உண்டான். மிச்சத்தை எறிந்தான்.

அப்படி அன்னத்தை அவமானப்படுத்தியதால் தான் ஹேரம்பனாக இருந்த நீ, இந்தப் பிறவியில் தனஞ்செயனாகத் தரித்திரத்தைத் தழுவியிருக்கிறாய். அரசகுமாரன் சத்ருமர்தனோ, உன் சகோதரன் தேவதத்தனாகப் பிறந்து திரளான செல்வத்தையும் குன்றாத அன்னத்தையும் கொண்டிருக்கிறான்.

அன்னத்தை அவமானப்படுத்தியதால் அன்னதோஷத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறாய். இந்த நிலை மாறவேண்டுமானால், அன்னபூரணியைச் சரணடை... நேம நியமங்களிலிருந்து வழுவாமல் விரதம் இருந்து, அன்னபூரணியை ஆராதித்தால், அவள் அருளை அடையலாம். உன் தரித்திரத்தை ஒழித்துக் கட்டலாம்..."

அவ்வளவுதான்... கனவு கலைந்தது. தனஞ்செயன் துளிர்ந்து எழுந்தான். அன்னபூரணி

விரதம் இருக்க விழைந்தான். ஆனால், விரதத்துக்கான நேம நியமங்கள் என்ன என்றுதான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

காண்போரிடத்தில் எல்லாம் அன்னபூரணி விரதத்துக்கான நேம நியமங்கள் என்னவென்று விசாரித்தபடி அலைந்தான். அலைந்து அலைந்து, அஸ்ஸாமில் இருக்கும் காமரூபமெனும் இடத்தை அடைந்தான். அங்கே, வடக்கில் இருந்த ஒரு மலையடிவாரத்தின் ஏரிக்கரையில் தேவகன்னியர் சிலர், தேவி பூஜையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அவர்களை அணுகி, "யாரைப் பூஜிக்கிறீர்கள்?" என்று தனஞ்செயன் வினவினான். அன்னபூரணியை விரதம் இருந்து ஆராதிப்பதாக அவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

தனஞ்செயன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அவன் வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, அன்னபூரணி விரதத்தை எப்படி மேற்கொள்வது என்பதை அந்தத் தேவகன்னியர் எடுத்து இயம்பினார்கள்.

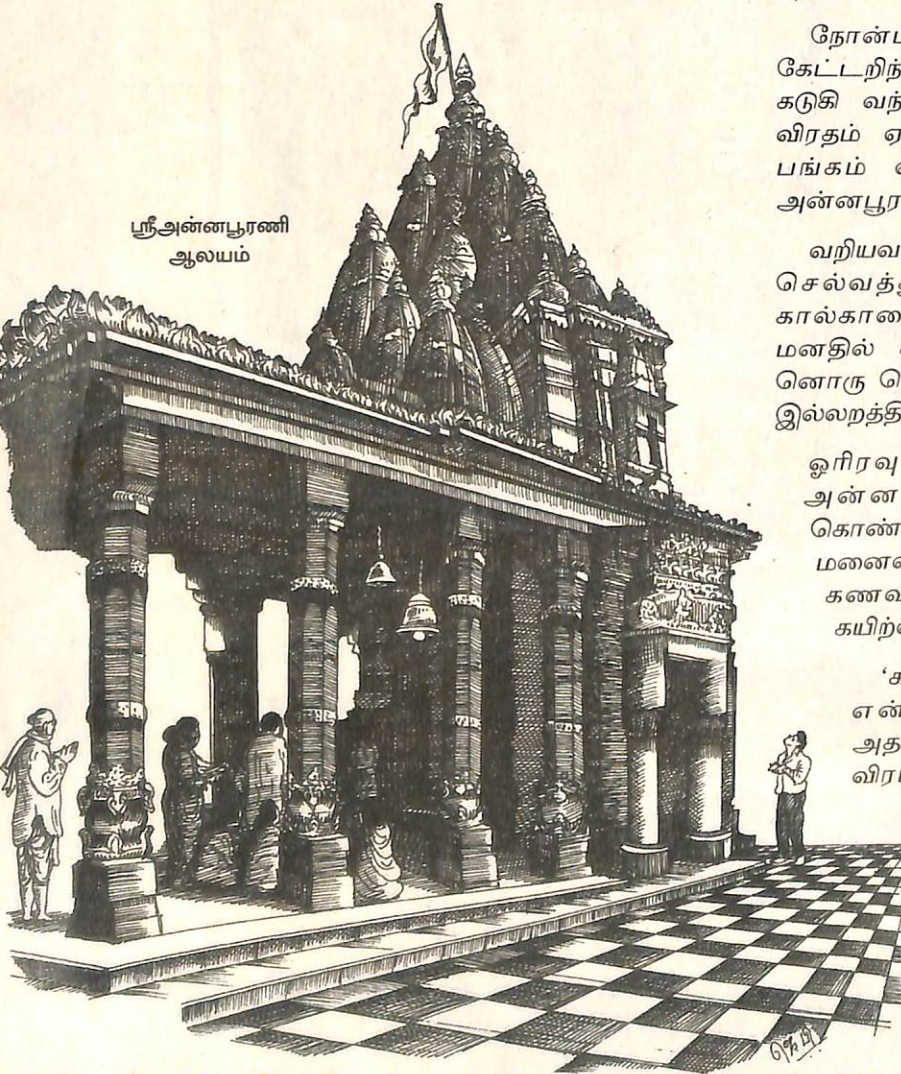
நோன்பு நோற்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கேட்டறிந்த தனஞ்செயன், காசியை நோக்கிக் கடுகி வந்தான். நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து விரதம் ஏற்று, அன்னபூரணி ஆராதனையைப் பங்கம் எதுவுமின்றி பண்ணி முடித்தான். அன்னபூரணி அருள் பாலித்தாள்.

வறியவனாக இருந்த தனஞ்செயன், வற்றாத செல்வத்துக்கு அதிபதியானான். கையில் கால்காசைக் கண்டவுடன் தனஞ்செயனின் மனதில் காமக்குரங்கு குடிகொண்டது. இன்னொரு பெண்ணை மணமுடித்து, அவளுடனும் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டான்.

ஓரிரவு முதல் மனைவியுடன் அமர்ந்து அன்னபூரணி பூஜையை முடித்துக் கொண்டு, ஆசை மனையாளான இரண்டாம் மனைவியின் இல்லம் ஏகினான். இளையாள், கணவனின் கையில் இருந்த நோன்புக் கயிற்றைக் கண்டு சினம் கொண்டாள்.

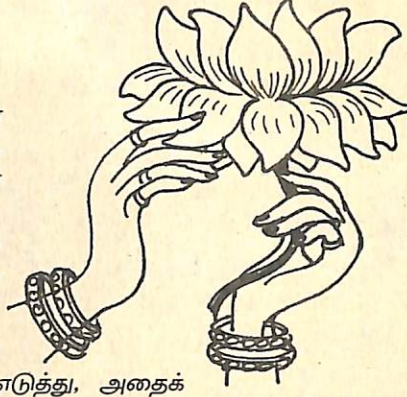
'கணவனுடன் நான் களித்திருப்பதில் என் சக்களத்திக்கு இசைவில்லை. அதனால்தான் ஏவல் வைத்து என்னை விரட்ட, மந்திரக் கயிற்றைக் கணவனின் கரத்தில் கட்டியிருக்கிறாள் அந்தச் சதிகாரி' என நினைத்தாள்.

இரவு. இனிய உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த தனஞ்செயனின் கரத்திலிருந்த நோன்புக் கயிற்றைக் கத்தரித்தாள். அக்கினி மூட்டி, அதில் போட்டுப் பொசுக்கினாள்.

அன்னபூரணி விரதம் இருப்பது எப்படி?

★ மார்கழி மாதம், கிருஷ்ண பஞ்சமி அன்று - அதாவது, பெள்ளணியிலிருந்து ஐந்தாம் நாள் - விரதத்தைத் தொடங்க வேண்டும். தூயநீரில் தலைமுழுகி ஸ்நானம் செய்து, சலவை ஆடையை அணிய வேண்டும்.

கையிலும் பெண்கள் இடது கையிலும் நோன்புக் கயிற்றை அணிந்துகொள்ள வேண்டும்.

★ இந்தப் பூஜையைப் பதினேழு நாட்கள் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும். பதினேழாவது நாள், சுக்கில சஷ்டி அன்று - அதாவது, அமாவாசை தொடங்கி ஆறாவது நாள் விரதத்தை முடிக்கும் நாள். அந்த நாளில் மட்டும் விளக்கு வைத்தபின் இரவில் பூஜை செய்ய வேண்டும்.

★ கொஞ்சம் அடர்த்தியான பட்டு நூலையோ, பருத்தி நூலையோ எடுத்து, அதைக் குங்குமத்தில் தோய்த்து எடுக்க வேண்டும். அந்த நூலில் பதினேழு முடிச்சுகள் இட்டுக்கொள்ள வேண்டும். முடிச்சிட்ட நோன்புக் கயிற்றைப் பூஜையில் வைத்து, சந்தனம் தெளித்து, தூபதீபம் காட்ட வேண்டும். நோன்புக் கயிற்றின் முடிச்சுகளில் அன்னபூரணியை வந்து இருக்குமாறு மனதை ஒருமுகப்படுத்தி வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும். பின் மறுபடி நோன்புக் கயிற்றுக்குத் தூபதீபம் காட்டி, அதில் வந்து வாசம் செய்யும் அன்னபூரணியிடம் நம் பிரார்த்தனையைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

★ அன்னபூரணியிடம் தெரிவிக்க வேண்டிய பிரார்த்தனை:

‘அம்மா அன்னபூரணி,
எனக்கு அன்னமீடு.
வற்றாநத பால் வழங்கும்
பசுக்களைக் கொடு.
நல்ல வாகனங்களை வழங்கு.
பொன்னையும் புகழையும் கொடு.
நிறைந்த ஆயுளையும் குன்றாத
ஆரோக்கியத்தையும் தூ.
அன்னபூரணி மாதாவே,
உன்னை நான் மனதார
வணங்குகிறேன்...’

அன்னபூரணியிடம் இந்தப் பிரார்த்தனையைச் செலுத்திவிட்டு, நோன்புக் கயிற்றை எடுத்துக் கையில் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். ஆண்கள் வலது

★ விரதத்தை முடிக்கும் நாளன்று, இரவு தலைமுழுகி ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வெள்ளை ஆடை அணிய வேண்டும்.

★ நெல்மணிகளைப் பரப்பி, அதில் கையால் சுற்பக விருட்சத்தை வரைய வேண்டும். அந்த மரத்தினடியில் அன்னபூரணியின் உருவச்சிலையையோ, வரையப்பட்ட சித்திரத்தையோ வைக்க வேண்டும்.

★ இதழ்கள் அடர்ந்த ஒரு தாமரை மலரை எடுத்து, அதன் இதழ்களில் நந்தினி, மேதினி, பத்ரா, கங்கா, பஹுரூபா, திதிஷா, மாயா, ஹேதி, ஸ்வஸா, ரிபுஹந்திரி, அன்னதா, நந்தா, பூர்ணா, ருசிநேத்ரா, ஸ்வாமிசித்தா மற்றும் ஹாஸினி என்ற பதினாறு பெயர்களை விரலால் எழுத வேண்டும்.

★ நைவேத்யம் படைத்து, தூபதீபம் காட்டி விரதத்தை முடிக்க வேண்டும். (பழங்கள், அன்னம், அன்னப்பாயசம் - எது இயலுமோ அது.)

★ அன்னபூரணி விரதத்தைத் தனியாகவும் மேற்கொள்ளலாம். அல்லது ஆண்கள், பெண்கள் சேர்ந்த குழுவாகவும் மேற்கொள்ளலாம். ஒரே நோன்புக் கயிற்றை ஒவ்வொரு நாள் பூஜையின் போதும் அவிழ்த்துப் பூஜையில் வைத்து தூபதீபம் காட்டி, மறுபடி அணிந்து கொள்ளலாம். விரதம் முடிந்தபின் நோன்புக் கயிற்றை நதியிலோ, நல்ல குளத்து நீரிலோ, கடலிலோ சங்கமிக்க விடலாம்.

மறுநாள் தனஞ்செயன் நோன்புக் கயிறு தன் கரத்தில் இல்லாதது கண்டு திடுக்கிட்டான். இன்னொரு கயிறு எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டான்.

ஆனாலும் தான் என்ன? அன்னபூரணிக்கு நேர்ந்த அபசாரம், அபசாரம்தானே?

குபேரனாக இருந்த தனஞ்செயன், மறுபடியும் குசேலனாகிவிட்டான். அதன்பின் ஆனானப்பட்ட விரதங்கள்

இருந்தும் அவனால் அன்னபூரணியின் அருளைப் பெற முடியவில்லை.

‘ஐயோ... நான் எங்கே போவேன்? யாரைக் கேட்பேன்?’ என்றெல்லாம் ஓலமிட்டபடி அவன் அஸ்ஸாமில் இருக்கும் காமரூபத்தை நோக்கி ஓடினான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி, அவன் நெஞ்சைப் பிளந்தது.

எந்த இடத்தில் அன்னையின் அம்சம் கொண்ட ஆரணங்குகள் அவனுக்கு அன்னபூரணியைப் பூஜிக்கும் முறைகளைப் போதித்தார்களோ, அந்த இடத்தில் ஓர் இருட்டுக் கிணறுதான் இடம் பிடித்திருந்தது.

சௌகரியங்கள்:

★ இந்து மதம், புத்த மதம், ஜைன மதம் மூன்றுக்குமே காசி ஒரு புனிதத் தலம்.

★ எல்லா ஊர்களிலிருந்தும் வாரணாசிக்கு ரயில் உண்டு. பெரும்பாலான நகரங்களிலிருந்து சாலை வசதி உண்டு. ஆக்ரா, அலஹாபாத், டெல்லி, கொல்கத்தா, லக்னோ போன்ற பல ஊர்களில் இருந்து விமானம் மூலமாகவும் காசிக்குப் பயணம் மேற்கொள்ளலாம்.

★ சாரநாத், ராம்நகர், மிர்ஸாப்பூர், அலஹாபாத், லும்பினி, புத்த கயா, கபிலவஸ்து, குஷிநகர் போன்ற பல்வேறு முக்கிய ஆன்மீக மற்றும் சுற்றுலாத்தல மையங்களுக்கு காசியில் தங்கிப் போய்வரலாம்.

★ பேராசை இல்லாத ரிக்ஷாக்காரர்கள்.

★ நகரத்தார் சத்திரம், சங்கர மடம் போல பல தங்கும் விடுதிகள் தென்னாட்டவர்களுக்கு வசதி.

★ அன்னபூரணி கோயில் காலை நான்கு மணிக்குத் திறந்திருக்கும். இரவு பத்து மணி வரை இடைவிடாத தரிசனம்.

அசௌகரியங்கள்:

★ குறுகலான சந்துகள், அழுக்கான தெருக்கள்.

★ சுற்றுலாப்பயணிகள் கட்டுக்கடங்காமல் இருப்பதால், கங்கையே ஆனாலும் சுத்தம் இரண்டாம்பட்சம்.

★ குறிப்பிட்ட பூஜைகளை செய்யாவிடில் பாவம் சேரும் என்று சொல்லி, அப்பாவி பக்தர்களை மிரட்டி கங்கைக்கரையில் பணம் பண்ணும் ஆசாமிகள்!

★ சுற்றுலாப்பயணிகளிடம் ஒன்றுக்கு இரண்டாக கட்டணம் வசூலிக்க சபலப்படும் படகுக்காரர்கள்.

★ இந்தியாவின் அத்தனை மூலைகளில் இருந்தும் ஆட்கள் வந்து போனாலும், இந்தி தெரியாவிட்டால் தடுமாற்றம்தான்.

★ வறுத்தெடுக்கும் கோடைகள் (ஏப்ரல், மே, ஜூன் - 46°C வரை). உறையவைக்கும் குளிர்காலங்கள் (டிசம்பர், ஜனவரி - 4°C வரை).

வாழ்க்கையை வெறுத்த தனஞ்செயன், தன் வாழ்வை முடித்துக் கொள்ளும் தீர்மானத்துக்கு வந்தான். இருட்டுக் கிணற்றில் கண்களை மூடிச் குதித்தான்.

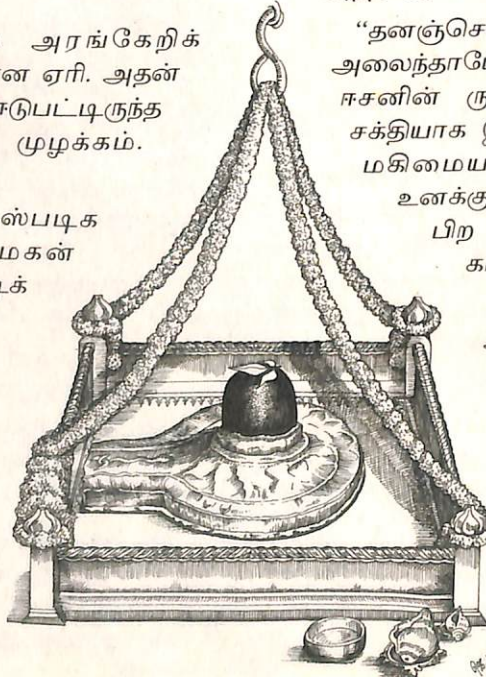
இருட்டுக் கிணற்றில் குதித்த தனஞ்செயன் இறந்துவிடவில்லை.

மாறாக அந்தக் கிணற்றில் கண்களைக் கூசவைக்கும் ஓர் ஒளிப்பிரதேசம் தெரிந்தது. அவனையறியாமல் தனஞ்செயன் அந்த இடம் நாடிச் சென்றான்.

அங்கே ஓர் அற்புதம் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. ஓர் அழகான ஏரி. அதன் கரையில் தெய்வபூஜையில் ஈடுபட்டிருந்த தேவகன்னிகைகள். வேத முழக்கம். இனிய சங்கீதம்.

அந்தச் சூழ்நிலையில், ஸ்படிக உடலுடன் ஓர் ஆண்மகன் அங்கே ஆனந்த நடனமாடிக் கொண்டிருந்தான். அவன் சடையில் பிறை. முகத்தில் ஒளிர்ந்த மூன்று கண்கள். அவன் உடல் முழுவதையும் ஆபரணங்களாக அலங்கரித்த நாகங்கள்.

அவனுக்கு அருகில் ஒரு ரத்தினப் பல்லக்கில் அலங்கார ரூபினியாக அன்னை ஒருத்தி அமர்ந்து

அந்த ஆனந்த நடனத்தை ஆர்வம் பொங்க ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து தன்வசமிழந்து நின்ற தனஞ்செயனை தேவகன்னிகைகள் கண்ணுற்றனர். அடித்து விரட்டுவதற்காக அவனை அணுகினர்.

பல்லக்கு நாயகி கையமர்த்தினாள். தனஞ்செயனைத் தன்னருகே வருமாறு கண்களால் கட்டளையிட்டாள். தனஞ்செயன் அந்த அம்பிகையின் காலடியில் வீழ்ந்தான்.

“தனஞ்செயா. எந்த அன்னபூரணியைத் தேடி அலைந்தாயோ, அந்த அன்னபூரணியே நான். ஈசனின் ருத்ரதாண்டவத்தைக் கண்டுகளிக்க சக்தியாக இங்கே வீற்றிருக்கிறேன். உன் விரத மகிமையால் என்னைக் காணும் பேறு உனக்குக் கிட்டியிருக்கிறது. பிரம்மனுக்கும் பிற கடவுளுக்கும் காணக் கிடைக்காத காட்சி இது” என்றாள்.

“அன்னையே, தன்யனானேன். ஆண்டவனே அமரனானேன். உங்கள் இருவரின் திவ்ய தரிசனத் தால் பிறவிப் பெருங்கடல் கடக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். உங்களை வணங்குகிறேன்” என்று தனஞ்செயன் வார்த்தைகள் பிறழக் கதறினான்.

காசி விஸ்வநாதர் மலர்ச்சரங்களின் மையத்தில்...

அன்னபூரணி புன்னகை பூத்தாள். “தனஞ்செயா. அன்னபூரணி விரதத்தை இனி யார் மேற்கொண்டாலும் அவர்களுக்கு அன்னத்துக்கு ஒருபோதும் குறை இருக்காது. அனைத்து ஐஸ்வர்யங்களும் கிட்டும். எந்த வீட்டில் என்னைப் பூஜிக்கிறார்களோ, அந்த வீட்டில் நான் வந்து வாசம் புரிவேன். திரும்பிச் செல். உன் இளையாளால் பங்கமடைந்த அன்னபூரணி விரதத்தை மறுபடி நேம நியமங்களுடன் தொடங்கு. உனக்கு அருள்பாலிக்கும் ஆசையுடன் நான் கங்கைக்கரை காசிக்கு வருகிறேன். மலர்ச் சரங்கள் சூழ மண்ணில் எழுந்தருளியிருக்கும் என் ஈசனின் ஆலயத்துக்குத் தென்புறம் எனக்கு ஒரு கோயில் எழுப்பு. அங்கே நான் வந்தமர்ந்து வாசம் புரிகிறேன்” என்று அன்னபூரணி அருள் வாக்கு அளித்தாள்.

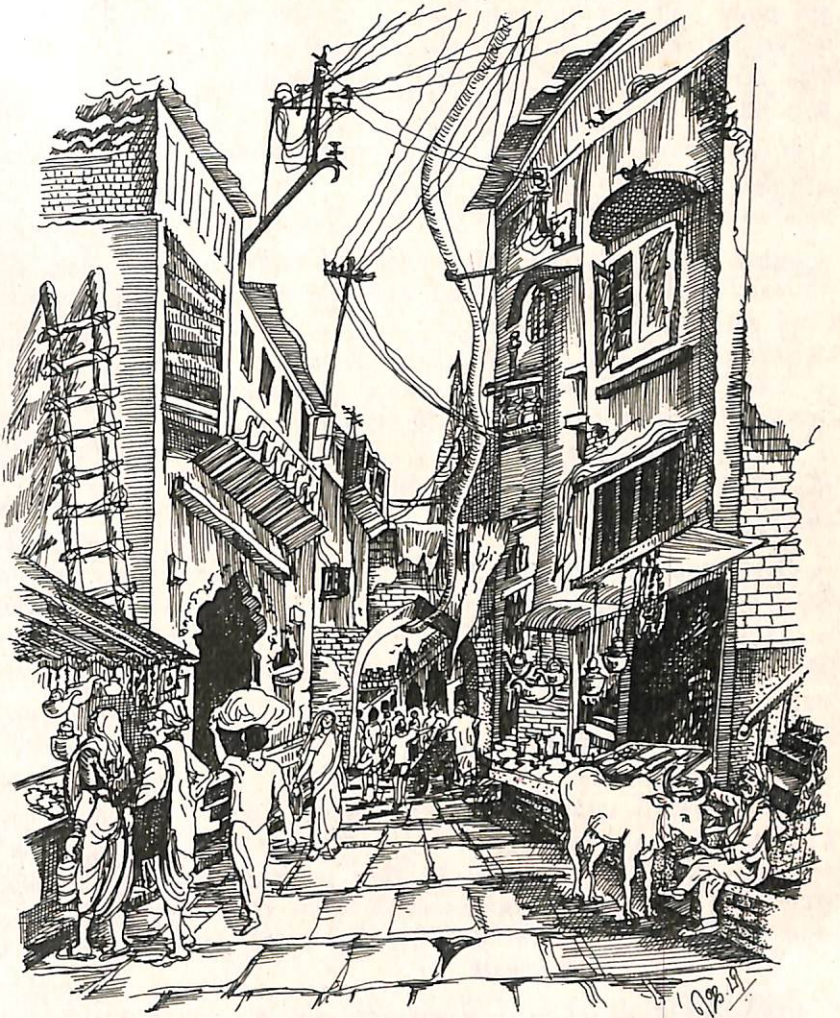
தனஞ்செயன் அன்னபூரணியின் ஆணைப்படி அவளுக்கு ஓர் ஆலயம் அமைத்தான்.

காசி விஸ்வநாதர் கோயில் அமைந்திருக்கும் அதே வீதியின் முனையில்தான் அன்னபூரணி ஆலயம் அமைந்திருக்கிறது.

அன்னபூரணி ஆலயத்தில் அடியெடுத்து வைத்ததும் கர்ப்பக்கிரகத்தின் மேல் வடஇந்திய பாணியில் அமைந்த விமானத்தின் வெவ்வேறு அளவிலான கூம்புகள் உச்சியில் பறக்கும் கொடியுடன் கோலாகலமாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

கர்ப்பக்கிரகத்துக்கு நேர் எதிரில் பன்னிரண்டு தூண்கள் தாங்கி நிற்கும் ஒரு சபா மண்டபம் இருக்கிறது. அந்த மண்டபத்தில் இருந்துதான் கர்ப்பக்கிரகத்தில் இருக்கும் அன்னபூரணியைத் தரிசிக்க இயலும். அன்னை அன்னபூரணி நின்ற நிலையில் அருள்பாலிக்கிறாள்.

அன்னையின் பீடத்துக்குக் கீழே ஆதிசங்கரர் நிறுவிய ஸ்ரீசகரம் இருக்கிறது. சக்திவாய்ந்த இந்த

காசி மாநகர் ஆலயத்துக்குச் செல்லும் பழைமை மாறாத வீதிகள்...

ஸ்ரீசகரம் கண்களுக்குப் புலப்படாது. எனினும், அன்னபூரணியின் அழகைக் கண்ணூறும்போது, ஸ்ரீசகரத்தைத் தரிசிக்க முடியாத குறை நிவர்த்தியாகிவிடும்.

இரண்டடி உயர கருங்கல் சிலையாக நிற்கும் அன்னபூரணி, இடதுகையில் அன்ன பாயசப் பாத்திரத்தையும், வலது கையில் வாரி வழங்கும் கரண்டியையும் கொண்டு காட்சி தருகிறாள். இந்த அன்னபூரணியைத் தரிசித்தால்தான் காசிபாத்திரையே பூர்த்தியாகிறது.

கர்ப்பக்கிரகத்துக்கு வெளியே வலப்பக்கம் காளிங்க நர்த்தனமாடும் கண்ணன். இடப்பக்கம் கஜலக்ஷ்மி.

அன்னையைத் தரிசித்து விட்டுப் பிராகாரத்தில் இறங்கினால் ஒரு பெரும் வெண்கல மணி இரு தூண்களுக்கு இடையில் அலங்காரமாக ஊசலாடுகிறது.

அன்னையைத் தரிசிக்க வருபவர்கள், இந்த மணிநாக்கை அசைத்து ஒலிக்கவிட்டுத் தங்கள் வருகையை அறிவிப்பது வழக்கம். ஆலயத்தின் வடகிழக்கில் குபேரர் குடிக்கொண்டிருக்கிறார். அடுத்தபடியாக கௌரி ஷங்கர், அக்கினிபகவானுக்கு

ஆஸ்தான இடமான தென்கிழக்கு மூலையில் சூரியநாராயணர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். சிந்தாமணி கணபதி அடுத்த சந்நிதியில் அருள்பாலிக்கிறார்.

வாயு மூலையான வடமேற்கு மூலையில் துளசிதாசர் ஸ்தாபித்த ஆஞ்சநேயர் சந்நிதி. அருகில் ராமர். சத்யநாராயணனுக்கும் ஒரு சந்நிதி.

ஆலயத்தின் நுழைவாயிலில் வலது பக்கத்தில் சுரங்கம்போல் அமைந்திருக்கும் ஓர் இடத்தில் மிகச் சக்தி வாய்ந்த யந்த்ரேஸ்வரர் லிங்க வடிவில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறார். படிகள் இறங்கிச் சென்று யந்த்ரேஸ்வரரைக் கையால் தொட்டு வணங்கி கணநேரத்துக்கு, காலத்துக்கும் மறக்கமுடியாத சிலிர்ப்பை எய்தலாம். இந்த லிங்கத்தின் உச்சியில் ஒரு ஸ்ரீசக்ரம் பொறிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

அன்னபூரணி ஆலயத்தின் மற்றொரு சிறப்பம்சம் தங்க அன்னபூரணியின் தரிசனம்.

கோயிலின் முதல் தளத்தில் தங்கியிருக்கும் இந்த தங்க அன்னபூரணி நாகசதுர்தசி அன்று, அதாவது தீபாவளிக்கு முதல் நாள் உப்பரிகையிலிருந்து இறங்கி வந்து பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் தருகிறாள்.

அபிஷேகம், ஆரத்தி அடங்கிய உச்சிகால பூஜைக்குப் பின்னர் திரைக்குப் பின்னால் மறைந்துவிடும் தங்க அன்னபூரணி, மறுநாள் தீபாவளி அன்று விடியற்காலையில் பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் தருகிறாள். தீபாவளிக்கு அடுத்த யந்த்ரேஸ்வரர்

கண்ணெதிரிலேயே

கமகம சமையல்!

தன்னுடையனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட அன்னபூரணி ஆலயம் கி.பி. 1163-இல் கோரி மன்னனால் நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.

பின், கி.பி. 1601-ல் ஸ்ரீகர்ணபுரி என்பவரால் அன்னபூரணி ஆலயம் மறுபடி நிர்மாணிக்கப்பட்டது.

கி.பி. 1727-இல் இவ்வாலயம் தெற்கிலிருந்து சென்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபந்த் கதரே என்பவரால் புதுப்பிக்கப்பட்டது.

கி.பி. 1163-க்கும் கி.பி. 1601-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் காசியில் அன்னபூரணியின் ஆலயம் இல்லாது இருந்ததால் ஸ்ரீ நாராயண தீக்ஷிதர் என்பவர் தனது இல்லத்துக்கு வெளியே அன்னபூரணிக்கென ஒரு சிறு கோயிலைக் கட்டினார். நாராயண தீக்ஷிதர் பெயராலேயே இருக்கும் தெருவில், தத்தாத்ரேயர் ஆலயத்தின் அருகில் இன்றைக்கும் அந்த அன்னபூரணி ஆலயம் இருக்கிறது.

நாராயண தீக்ஷிதரின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த ஓர் அற்புதமான சம்பவமே இந்தக் கோயில் அமையக் காரணம். அந்தச் சம்பவம் -

ஒரு நாள், நாராயண தீக்ஷிதர் சில சாது, சந்நியாசிகளிடம், தமது இல்லத்துக்கு எழுந்தருளி, தாம் அளிக்கும் விருந்தை ஏற்குமாறு அழைப்பு விடுத்தார். அழைப்பை ஏற்று சாது, சந்நியாசிகளும் வருவதாக வாக்களித்தனர்.

அன்னதானம் அளிக்கப்போகும் ஆனந்தத்துடன் வீடு திரும்பிய நாராயண தீக்ஷிதருக்கு அதிர்ச்சி! அவர் மனைவி வீட்டுக்கு விலக்காகி இருந்தாள்.

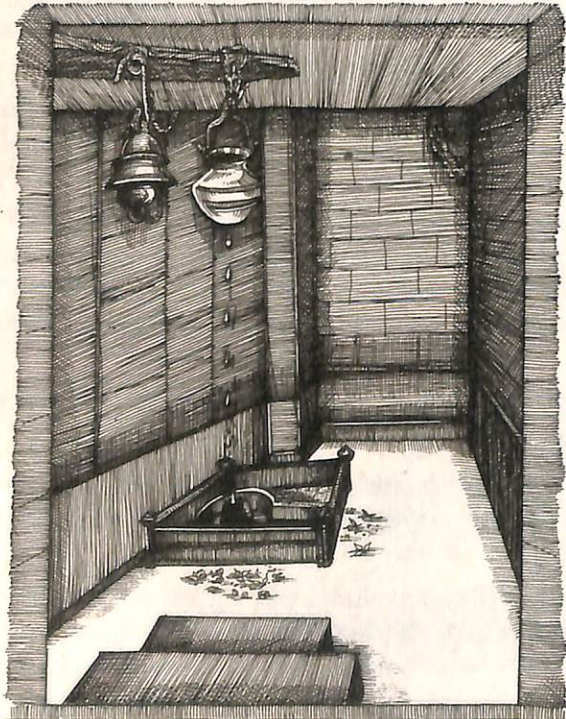
கவலைவசப்பட்டவராக, 'வேறு வழி என்ன?' என்று யோசித்தபடி வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்த நாராயண தீக்ஷிதரின் எதிரே ஒரு பெண்மணி வந்து நின்றாள். குங்குமப் பொட்டும், வைரமூக்குத்தியும்,

நாளும் தரிசனம் தொடர்கிறது.

சமைக்கப்பட்ட அன்னம், இனிப்புகள், பழங்கள், காய்கறிகளைக் கொண்டு சமைக்கப் பட்ட கூட்டு போன்ற பதார்த்தங்கள் அன்று அன்னைக்கு முன்பாக அம்பாரமாகப் படைக்கப் படுகிறது.

தங்க அன்னபூரணி அந்த வேளையில் காட்சி தரும் அழகை வர்ணிக்கப் புகுந்தால் வார்த்தை களுக்கு வறுமை வந்துவிடும்.

அன்னபூரணி கொலுமண்டபத்தின் மையத்தில் பத்மாஸனமிட்டு அமர்ந்திருக்க, அவள் அங்கமெங்கும் தங்க ஆபரணங்கள், வைரம், வைடூரியம், மரகதம், புஷ்பராகம், கோமேதகம் என்று விலைமதிப்பற்ற அத்தனை

சென்னை

மூக்கில் புல்லாக்கும் அணிந்து, கழுத்தில் தங்கத்தாலி மின்ன சர்வாலங்கார பூஷிதையாக அந்தப் பெண்மணி இருந்தாள். அவள் முகத்தில் அன்பு தெறிக்கும் புன்னகை. நாராயண தீக்ஷிதரின் கவலைக்குக் காரணம் கேட்டாள். தீக்ஷிதர் சொன்னார்.

“உங்களுக்கு ஆட்சேபனை எதுவும் இல்லையென்றால் நான் வந்து சமைத்துப் பரிமாறட்டுமா?” என்று அந்தப் பெண்மணி புன்முறுவல் மாறாமல் கேட்டாள்.

“ஆஹா” என்று நாராயண தீக்ஷிதர் அந்தப் பெண்மணியை உள்ளே அழைத்துப் போனார். கண்ணெதிரிலேயே கமகம மணத்துடன் சமையலை செய்து முடித்தாள். வந்து அமர்ந்த விருந்தாளிகளுக்கு வகை வகையாகப் பரிமாறினாள்.

விருந்தாளிகளுக்கும் பரம திருப்தி.

நாராயண தீக்ஷிதர் ஒவ்வொரு விருந்தாளியையும் வழியனுப்பிக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்தப் பெண்மணியும் அவரிடம் வந்து சொல்லிக்கொண்டு விடைபெற்றுப் போய்விட்டாள்.

அந்தப் பெண்மணி போன பின்புதான் நாராயண தீக்ஷிதருக்குப் பொட்டில் அறைந்தாற்போல் அது

தோன்றியது. வந்தது யார், எங்கிருந்து வந்தாள் என்று எதுவும் கேட்கத் தோன்றவில்லையே. அட, குறைந்தபட்சம் அவளைப் பசியாறி விட்டுக்கூடப் போகச் சொல்லவில்லையே..

நாராயண தீக்ஷிதர் வீட்டை விட்டு ஓடி வந்தார். நாற்புறமும் தேடினார். அந்த நங்கை போன வழியே தெரியவில்லை.

அன்றிரவு அவர் கணவில் அந்தப் பெண்மணி தோன்றினாள்.

“ஐயா, இன்னுமா என்னை அறிய முடியவில்லை? நான்தான் அன்னபூரணி. உங்கள் இல்லத்தில் சாதம் சமைத்தவரும் நானே. உங்கள் வீட்டிலிருந்து திரும்பி வரும்போது, வாசலின் கிழக்குத் திண்ணையில் எனது புல்லாக்கு விழுந்துவிட்டது. அந்த இடத்திலேயே எனக்கு ஒரு கோயில் எழுப்பங்கள். தங்குவதற்கு இடமின்றி நான் காசிநகர் முழுக்க அலைந்துகொண்டிருக்கிறேன்” என்று கருணைக்குரலில் அந்தக் காரிகை கூறி மறைந்தாள்.

கனவு கலைந்தது. நாராயண தீக்ஷிதர் வாசலுக்கு ஓடினார். என்ன ஆச்சரியம்! கிழக்குத் திண்ணையில் ஒரு புல்லாக்கு மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்னை அன்னபூரணியின் ஆணைப்படி, அவளது புல்லாக்கு விழுந்து கிடந்த கிழக்குத் திண்ணையில் அவளுக்கென ஓர் ஆலயம் எழுப்பினார். அன்னபூரணிக் கென அமைக்கப்பட்ட இரண்டாவது ஆலயம் இது.

இவை தவிர -

ருணஹரேஸ்வரர் கோயிலுக்குத் தெற்கில் ஓர் அன்னபூரணி ஆலயம். பூந்தோ அரசரின் அரண்மனையிலும் ஓர் அன்னபூரணி ஆலயம். காசி விஸ்வநாதர் கோயிலில் அன்னபூரணிக் கென ஒரு தனி சந்நிதி.

கற்களும் ஆபரணங்களில் இழைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

தலைக்கிரீடம், கிரீடத்துக்கு மேல் தங்கக்குடை, காதணிகள், கழுத்தணிகள், கையணிகள் என்று அன்னை அலங்கார பூஷிதை.

அன்னபூரணிக்கு வலதுபக்கத்தில் ஐஸ்வர்யநாயகி லக்ஷ்மி. இடதுபுறத்தில் வற்றாத செல்வங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள பூமிதேவி. அன்னபூரணிக்கு முன்னால் பிச்சை கேட்டுக் கையேந்தும் வெள்ளிக்கவசம் பூண்ட விஸ்வநாதர்.

ஆதிசங்கரர், அன்னபூரணியைத் தரிசிக்க காசிக்கு வந்தபோது இவ்வுலக மக்களின் மேன்மைக்காக, அவர்கள் சார்பாக ஞானமும் வைராக்கியமும் பிச்சையாகக் கேட்டு அன்னபூரணி அஷ்டகத்தை

இயற்றினார் என்பது அவரது அஷ்டகத்தில் இருந்து அறியப்படுகிறது.

அன்னபூரணியை ஆராதிப்புகள். அவள் அருளுக்கு பாத்திரமாகுங்கள்.

நீத்யானந்தகர் வரரப்யகர் ஸௌந்தர்ய ரத்னாகர்

நிர்தூ தாகிலகோரபாவனகர் பிரத்யக்ஞ மஹேஸ்வரர்

ப்ராலேயாசலவம்சபாவனகர்

காசிபுராதீஸ்வரர்

பிக்ஷாந் தேஹர்

க்ருபாவலம்பனகர் மாதா

அன்னபூர்ணேஸ்வரீ...

ஹே, பகவதி! நீ திரிபுரங்களை அழித்த பரமசிவனின்
அந்தப்புரத்தில் வசிக்கும்
பட்ட மகிஷி. ஆகவே புலன்களை வெல்லாதவர்கள்
யாருக்கும் உன் திருவடிகளின் அருகில் வந்து
அவற்றுக்குப் பூஜை செய்யும் தகுதி கிடைக்காது.
ஏனென்றால், இந்திராதி தேவர்களும் அந்தப் பேறு
கிடைக்காமல், உன் துவாரபாலகிகளாக உள்ள
அணிமா முதலிய எரித்திகளை மட்டுமே அடைந்து
திரும்பிவிட்டார்கள்.

- செளந்தர்ய லஹரி

காற்றாகிக் கனலாகிக் கடலாகினாய்,
கயிறாகி உயிராகி உடலாகினாய்!
நேற்றாகி இன்றாகி நாளாகினாய்,
நிலமாகிப் பயிராகி உணவாகினாய்!
தோற்றாலும் ஜெயித்தாலும் வாழ்வாகினாய்,
தொழுதாலும் அழுதாலும் வடிவாகினாய்!
போற்றாத நாளில்லை தாயே உன்னை,
பொருளோடு புகழோடு வைப்பாய் என்னை!

- அவினாசி மணி

அன்னை பராசக்தியின்
தரிசனம் கிடைக்க, ஊனை உருக்கி,
புலன்களை ஒடுக்கி, பெரும்
தவம்செய்த மகான்கள் பலர்.

அதேசமயம், எந்த வலியும்
இன்றி, எந்த நோன்பும் தவமும்
இன்றி, அன்றாட வாழ்வின்
அவசரங்களில் அல்லாடும் ஒரு
சாதாரணனுக்கும் அன்னை
பிரத்யட்சமாகக் காட்சி தரும்
தலம் ஒன்று இந்த மண்ணிலேயே
இருக்கிறது.

அன்னையைத் தரிசனம்
செய்வது மட்டுமில்லை.. அன்னை
சக்தியைத் தொடலாம்.

வருடலாம். அவளுடன் கொஞ்சி
விளையாடலாம். கலகலவென
நகைக்கும் அவளுடன் சேர்ந்து
நகைக்கலாம். சளசள என்று
பேசும் அவளுடன் பேசி
மகிழலாம். அவள் இயக்கத்தை
உணரலாம்!

கர்நாடக மாநிலம்.

காபித் தோட்டங்களும் தைல
மரங்களும் நிறைந்த குடகு நாடு.
பனிமேகங்கள் கொஞ்சம் மேற்குத்
தொடர்ச்சி மலைகள்.

அங்கே அகத்திய முனிவர்
அருந்தவம் செய்து பிரம்மனைத்
தரிசித்த பிரம்மகிரிக் குன்றங்கள்.

துஸக்தகாவேர்

அன்னை பிரத்யட்சமாகக் காட்சி தரும் தலம், இந்த பிரம்மகிரிக் குன்றங்களில் அமைந்துள்ளது.

இந்தக் குன்றத்தில் குன்றாத ஜீவநதியாக அன்னை அவதரிக்கிறாள், தலக்காவேரியில்.

ஓர் அக்கினிக்குஞ்சு, சின்னஞ்சிறு சுடர் மாபெரும் ஜோதியாக விசுவரூபம் எடுப்பதில்லையா?

காவேரியும் அப்படித்தான்.

இந்தத் தலக்காவேரியில் இரண்டடிக்கு இரண்டடி என்ற சிறிய சதுரத்தில் அன்னை காவேரி அவதரித்துப் பின் பிரமிக்கவைக்கும் பிரமாண்டமான, அலைகள் புரளும் மகாநதியாக விசுவரூபம் எடுத்து விரைகிறாள்.

இரண்டடிக்கு இரண்டடியிலான அச்சிறு சதுரம் பிரம்மகுண்டிகை என்று வழங்கப் பெறுகிறது. இந்தச் சின்னஞ்சிறு சுனையில்தான் அன்னை காவேரி, ஜீவநதியாக இடைவிடாது ஊற்றெடுக்கிறாள்.

அணையாத ஜோதி போல, வற்றாத ஊற்று.

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, யுகம் யுகமாக காவேரி அன்னை ஊற்றெடுத்துக்கொண்டே இருப்பதை ஒரே ஒரு கணம் கண்களை மூடி

யோசித்தால் இது எப்பேர்ப்பட்டதொரு தெய்வசக்தி என்பதை உணர்ந்து சிலிர்க்க முடியும்.

அந்த பிரம்மகுண்டிகையில் பக்தர்கள் இறைத்திருக்கும் வெள்ளிக் காசுகள், கவிதை போல் தோன்றியிருக்கும் காவேரி கலகலவென சிரிப்பது போல் ஒரு தோற்ற மாயையை அளிக் கின்றன.

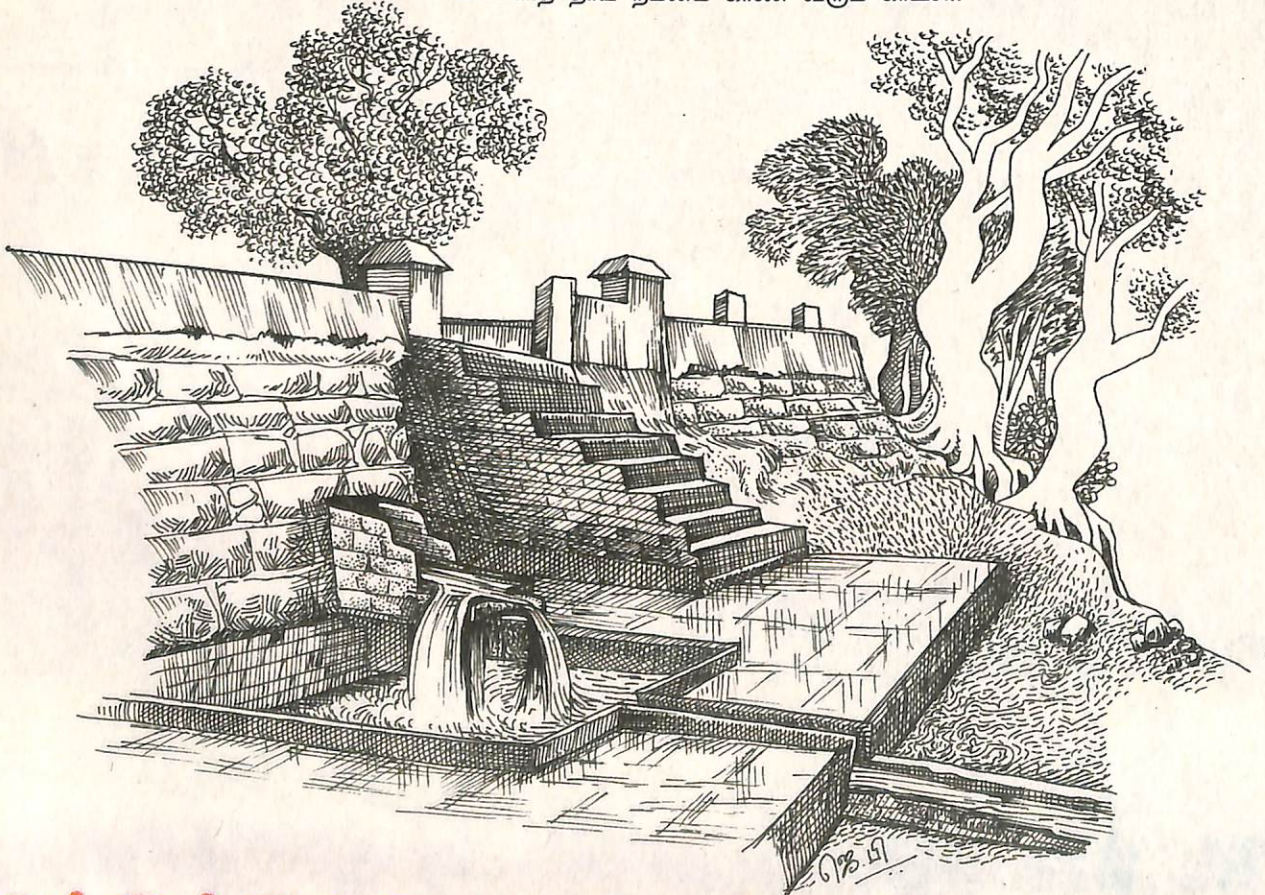
பிரம்மகுண்டிகையில் ஊற்றெடுக்கும் காவேரி, அதை ஒட்டியுள்ள சற்றே பெரிய குளத்தில் நிறைவாக நிறைந்து அமைதியானதொரு புன்னகையுடன் தன் நீண்ட நெடும் பயணத்தைத் துவங்குகிறாள்.

இந்தக் குளத்தில் பக்தர்கள் புண்ணிய நீராடி காவேரியின் கருணையை யாசிக்கிறார்கள்.

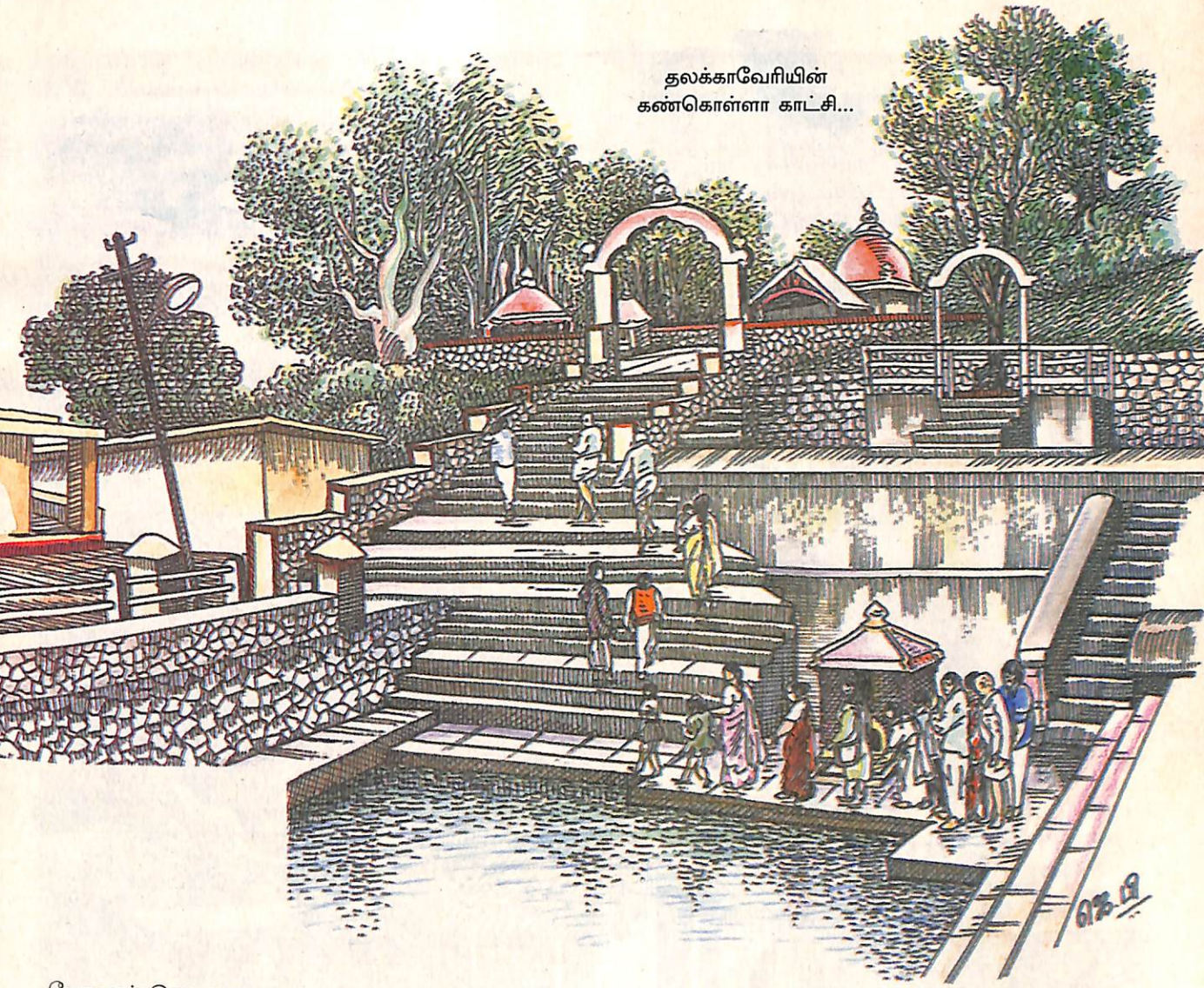
பாரதத்தில் நதிகள் புனிதமானவையாகக் கொண்டாடப்படுபவை. கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, சரஸ்வதி, நர்மதா, சிந்து, காவேரி ஆகிய ஏழு நதிகளும் தெய்வங்களாகக் கொண்டாடப் படுபவை.

தலக்காவேரியில், காவேரி அன்னைக்குத் தனிச் சிற்பம் கிடையாது. தனிச் சிலை கிடையாது. தனி

காவேரித் தாய் நம்மை காண வரும் காட்சி..

தலக்காவேரியின்
கண்கொள்ளா காட்சி...

கோபுரம் கிடையாது.

கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அன்னை மறைந்திருந்தால்தானே அவளுக்குக் கல்லிலும் உலோகத்திலும் உருவம் கொடுக்கவேண்டும்?

அன்னை சக்தி இங்கே ஜலரூபத்தில் பிரத்யட்சமாகத் தரிசனம் தருவதால் உருவ வழிபாடு அவசியமற்றுப் போயிற்று.

காவேரி உற்பத்தியாகும் பிரம்மகுண்டிகையே அவள் சந்நிதியாக உணரப்பட்டு பூஜைகளும் வழிபாடுகளும் வேண்டுதல்களும் ஜலரூபினிக்கே அர்ப்பணிக்கப்படுகின்றன.

வாழ்க்கைக்குத் தேவையான லௌகீக, ஆன்மீக செல்வங்களை அள்ளி வழங்கும் காவேரி 'புக்திமுக்தி பிரதாயினி' என்று நன்றியுடன் நாவினிக்க அழைக்கப்படுகிறாள்.

பிரம்மகிரிக் குன்றத்தில், நிலமட்டத்திலிருந்து சுமார் ஐயாயிரம் அடி உயரத்தில் இந்தக்

குறிப்பிட்ட குறுநிலத்தைத் தன் பிறப்பிடமாக காவேரி அன்னை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தாள்? எப்படித் தேர்ந்தெடுத்தாள்?

தலவரலாறு தனி விளக்கம் தருகிறது. அதுவே தனித்துவ விளக்கமாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

வைகுந்தம். காக்கும் கடவுள் கார்மேனிச் செங்கண்ணனான மாலன் மஹாவிஷ்ணு யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். உலகைக் காக்கும் உன்னதப் பணிக்கான திட்டம் ஒன்றை அவன் திருவுளம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சிந்தனையின் முடிவில் சிறு புன்னகையுடன் ஆதிசக்தியின் அம்சமாக லோபாமுத்ரா என்னும் கன்னிகையை அவன் கைவண்ணத்தால் உருவாக்கினான்.

மாலனால் உருவாக்கப்பட்ட அந்த மஹாதேவி லோபாமுத்ரா, தன்னை உருவாக்கிய உலகளந்தாணை உலகை பொங்கப் பார்த்துக் கைகப்பினாள்.

“லோபாமுத்ரா” என்றான் மாதவன்.

“ஐயனே..” என்று அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் லோபாமுத்ரா.

தான் ஆதிசக்தியின் அம்சம் என்றும், தான் எதற்காக உருவாக்கப்பட்டோம் என்ற காரணமும் புரியாத லோபாமுத்ராவின் முகத்தில் சிறுகுழப்பம்.

‘ஐயனே’ என்று அழைத்தபின்பும் புன்னகை மாறாமுகத்துடன் நின்ற நெடுமாலை நோக்கி லோபாமுத்ரா ஒரு பெருமூச்செறிந்து கேட்டாள்.

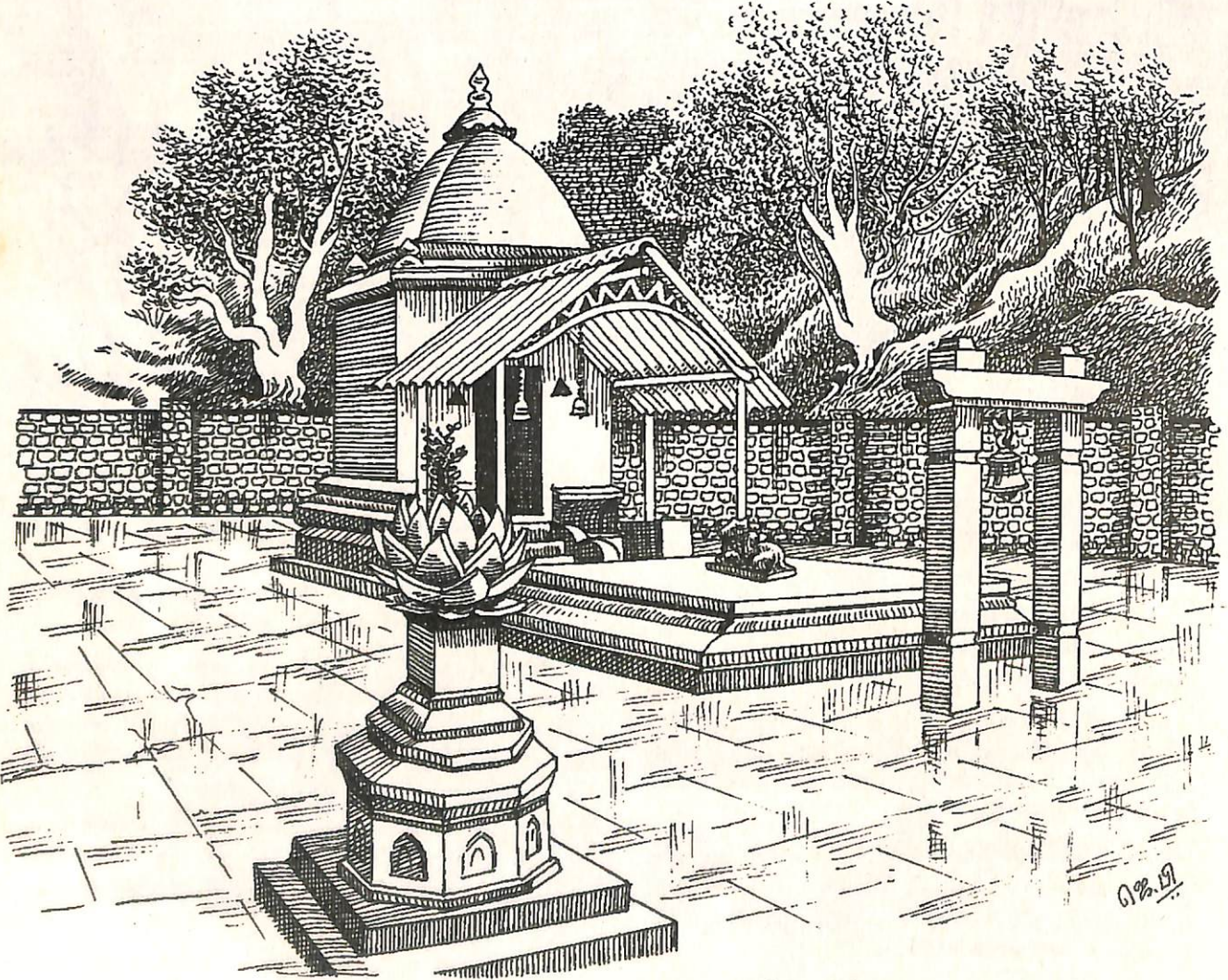
“ஐயனே.. நான் யார்? என்னை எதற்காக இப்படி உருக்கொடுத்து உருவாக்கினீர்கள்?”

“உலக நன்மைக்காக உன்னை நான் உருவாக்கியிருக்கிறேன் லோபாமுத்ரா. பிறந்ததற்கான காரணம் புரியாமல் சில காலம் சிந்தைக் குழப்பத்துடன்தான் நீ இருக்கவேண்டும். உன்

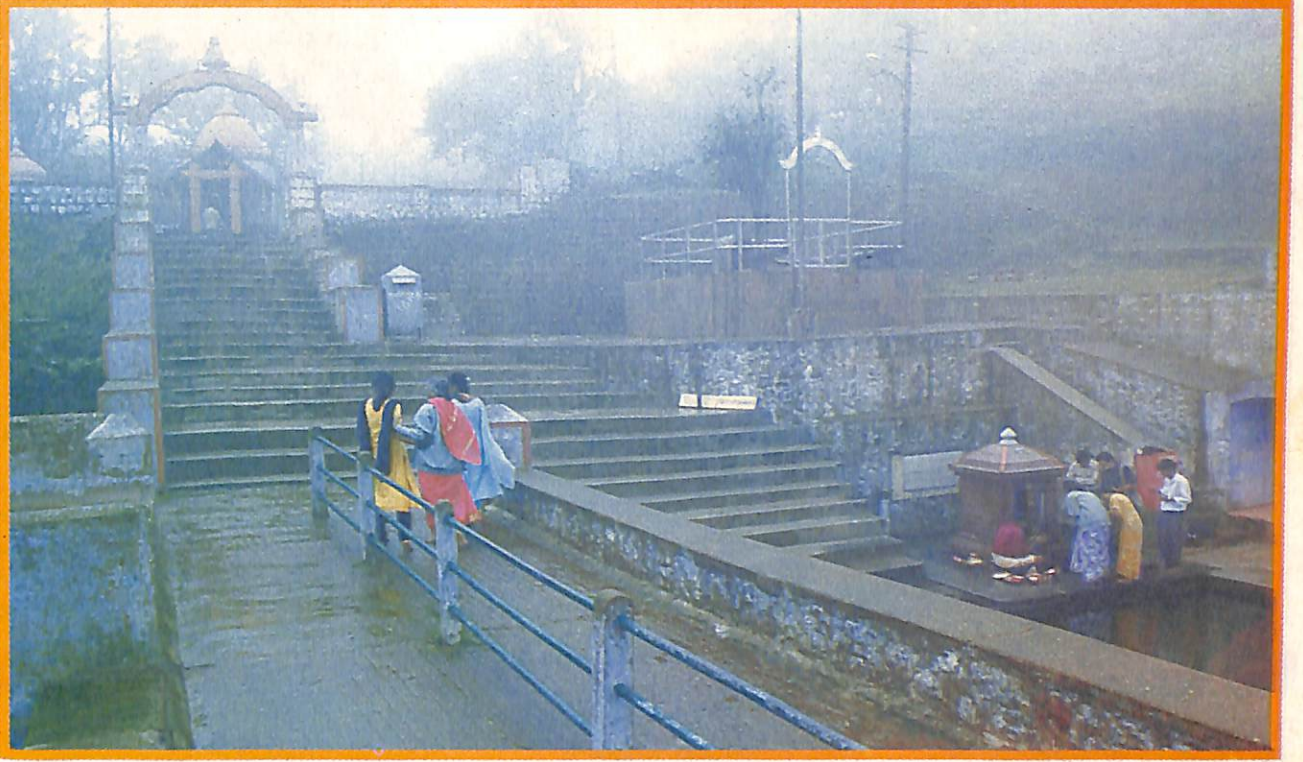
அவதரிப்புக்கான அர்த்தத்தை இப்போதே அறிந்துவிட்டால் இக்கணமே என்னைவிட்டு நீ பிரிந்துவிடுவாய். காலம் கனியும்போது, கருவினில் தங்காமல் உருவானது எதற்காக என்று உனக்குப் புரியும். போ. இளங்கன்னியாக, கன்றுக்குட்டியாகத் துள்ளிக் குதித்து விளையாடு போ” என்று அவளிடம் அனந்தசயனன் அருளுரை வழங்கினான்.

லோபாமுத்ராவின் உள்ளத்தில் நிறைவு என்பது இல்லை. தான் பிறந்ததற்கான காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்ற யோசனையுடனேயே அவளது இளமை காட்டுநிலவாய்க் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

தனது திட்டத்தைச் செயல்படுத்தும் நேரம் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தவுடன், மஹாவிஷ்ணு பிரம்மதேவனை அழைத்தார். லோபாமுத்ராவை

அகத்தீஸ்வரர் ஆலயம்

அவனுக்கு வழங்கினார். தனது பிறப்புக்கான காரணத்தைச் சொல்லச் சொல்லி லோபாமுத்ரா பிரம்மனிடம் வேண்டினாள்.

“காலம் வரும்போது காரணம் தெரியும்” மகளே” என்று மென்மையான, இங்கித மொழியில் அவளுக்கு எடுத்துரைத்தான் பிரம்மதேவன்.

அந்தப் பதிலால் திருப்தியுறாத லோபாமுத்ரா, கூம்பிய, ஆம்பலாய்க் குவிந்த அழகுமுகத்துடன் பிரம்ம லோகத்தை வளைய வந்த அதே சமயத்தில் -

பிரம்மகிரிக் குன்றத்தில் ஸ்ரீ கவேர மகரிஷி என்னும் மாமுனிவர் பிரம்மனை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

பிரம்மதேவன் அவருக்கெதிரே பிரத்யட்சமாகி, “வேண்டும் வரம் கேள்” என்றான்.

கவேர மகரிஷி பிரம்மனைத் தொழுது, “எனக்கு ஒரு மகள் வேண்டும்” என ஆவலுடன் வேண்டிக்கொண்டார்.

பிரம்மதேவன் அந்த பதிலை எதிர்பார்த்துத் தானே காத்திருந்தான்!

மஹாவிஷ்ணுவிடமிருந்து பெற்றுவந்த லோபாமுத்ராவை, அவன் கவேர மகரிஷிக்கு வளர்ப்பு மகளாக வழங்கினான்.

கவேர மகரிஷி, கண்ணுக்கு நிறைவான

லோபாமுத்ராவை மனமகிழ்வுடன் மகளாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

இமயத்திலிருந்து, பொதிகை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த அகத்தியர் இந்தச் சமயத்தில்தான் கவேர ஆசிரமத்தில் தங்கிச்செல்ல வந்தார். வந்தவர் லோபாமுத்ராவைப் பார்த்தார்.

அவளுடைய அழகும் அடக்கமும் பவித்திரமும் அகத்திய முனிவரை வசீகரித்தன. அவளைத் தன் தர்மபத்தினியாக ஏற்க அவர் விரும்பினார். விருப்பத்தைக் கவேர மகரிஷியிடமும் லோபாமுத்ராவிடமும் தெரிவித்தார்.

லோபாமுத்ரா திகைத்தாள். அகத்திய மாமுனிக்கு என்ன பதிலைச் சொல்வது என்று புரியாமல் அவள் தடுமாறினாள். மஹாவிஷ்ணு, லோபாமுத்ராவின் வாக்கில் வந்தமர்ந்தார்.

“ஐயனே, திருமணத்துக்குப் பின் ஒரு நாழிகைகூட என்னைப் பிரியாமல் இருப்பதாகத் தாங்கள் வாக்கு கொடுத்தால் மட்டுமே திருமணத்துக்கு நான் சம்மதிக்க முடியும்” என லோபாமுத்ரா தனது நிபந்தனையுடன் கூடிய பதிலை அகத்தியரிடம் தெரிவித்தாள்.

அகத்தியர் ஒப்புக்கொண்டார்.

சாஸ்திர, சம்பிரதாயங்களின்படி, தேவர்கள் பூமாரி பொழிய அவர்கள் திருமணம் அமோகமாக

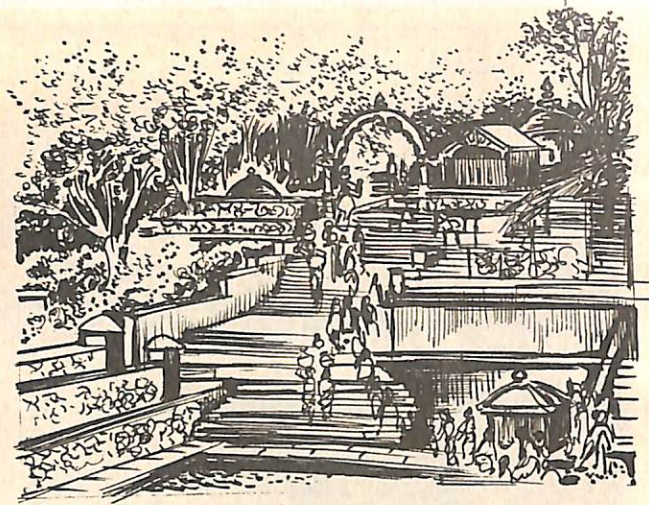
செளகரியங்கள்:

★ மடிக்கரேவில் நிறைய லாட்ஜுகள் சராசரி வாடகையில் கிடைக்கின்றன. ஒருவருக்கு ஒரு நாள் அறை வாடகை சுமார் நூற்றைம்பது ரூபாய்.

★ மடிக்கரேவில் உள்ள உணவு விடுதிகளில் எல்லா வகையான உணவுகளும் மலிவு விலையில் கிடைக்கின்றன.

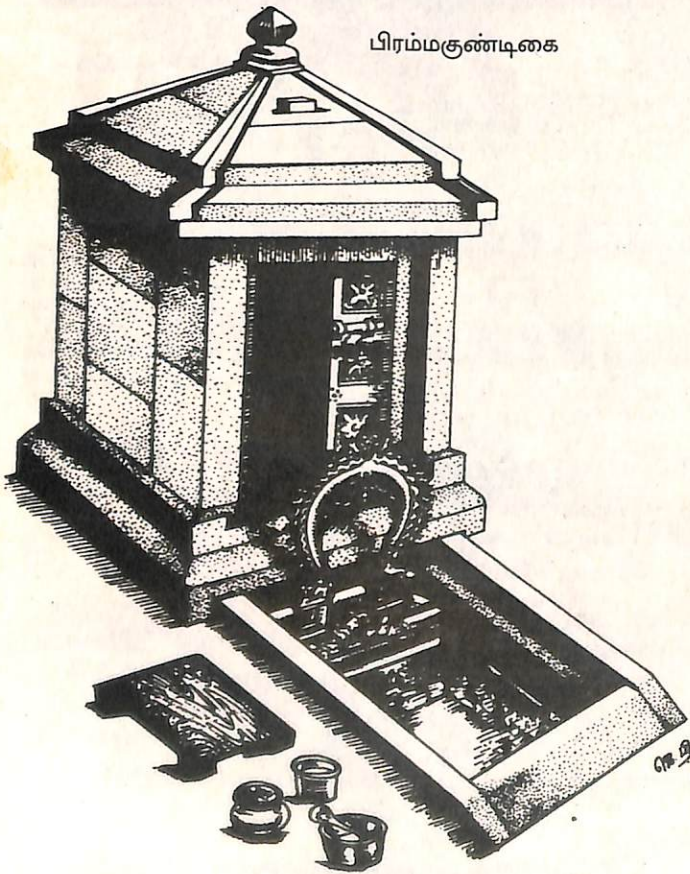
★ தலக்காவேரியில் ஊற்றெடுக்கும் காவேரி தீர்த்தத்தை, பெட் பாட்டில்கள் கொண்டுசென்றால் நிரப்பிக்கொண்டு வரலாம். குடம் குடமாகத் தீர்த்தத்தை எடுத்து வந்தாலும், யாரும் எதுவும் சொல்ல மாட்டார்கள்.

★ வருடத்தின் எல்லா நாட்களிலும் குளுமையான சூழல் இருப்பதால், தலக்காவேரியைத் தரிசிக்க பிரம்மகிரிக்குன்றில் நடந்து ஏறினாலும் (நடைவழிப் பாதை ஐந்து கிலோ மீட்டர்) களைப்பு

தெரியாது.

★ தலக்காவேரி இருக்கும் பிரம்மகிரியின் அடிவார ஊர்தான் பாகமண்டலம். அங்கேயே விரிந்து நடைபயிலும் காவேரியில் ஆனந்தமாகத்

பிரம்மகுண்டிகை

நடந்தேறியது.

வாழ்க்கை இருவருக்கும் இனித்தது. லோபா முத்ராவும் தான் உருவானதற்கான காரணம் அறியாமலேயே அகத்தியருடன் ஆனந்த வாழ்க்கை அமைத்துக் கொண்ட அந்தச் சமயத்தில்தான் அது நிகழ்ந்தது.

அகத்தியர், பிரம்மகிரிக் குன்றத்தின் மறுபுறத்தில் இருக்கும் கனிகநதிக்கு லோபா முத்ராவை விட்டுவிட்டுப் போக வேண்டி இருந்தது.

லோபாமுத்ராவைத் தன் தவவலிமையால் நீர் வடிவமாக்கித் தன் கமண்டலத்தில் நிரப்பினார் அகத்தியர். அந்தக் கமண்டலத்தைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லித் தன் சிஷ்யர்களுக்கு உத்தரவு அளித்துவிட்டு, அகத்தியர் மலையின் மறுபுறம் போனார்.

கமண்டலத்தில் நீராக நிரம்பியிருந்த லோபாமுத்ராவுக்கு இருப்புக், கொள்ளவில்லை. கமண்டலத்திலேயே சுழன்றாள். அமைதியின்றிப் பரிதவித்தாள். திடீரென இப்படி ஓர் உணர்வு தன்னை ஆட்கொள்ளக் காரணம் என்ன என்று ஆழ்ந்து யோசித்தாள்.

யோசிக்க யோசிக்கத்தான் அவளது உள்ளத்தில் உண்மை உதயமானது. தான் ஆதிசக்தியின் அம்சம். இவ்வுலக மக்கள் அனைவருக்கும் உதவவே லோபாமுத்ராவாக அவளது பிறப்பு நிகழ்ந்திருக்கிறது. உலக மக்களுக்கு உதவத்

தீர்த்தமாடலாம்.

★ சென்னையிலிருந்து பெங்களூர் சென்று, பெங்களூரிலிருந்து ஹசன் வழியாக மடிக்கரே என்னும் மெர்க்காராவைச் சென்று அடையலாம். அல்லது சென்னையிலிருந்து மைசூர் சென்று, அங்கிருந்தும் நேரடியாக மடிக்கரேவைச் சென்றடையலாம்.

★ பாகமண்டலத்திலிருந்து காலையில் ஒரு பஸ், பிற்பகலில் ஒரு பஸ் தலக்காவேரிக்குச் சென்று திரும்புகின்றன. தலக்காவேரி வரை செல்லும் பேருந்து, அங்கே சுமார் ஒரு மணி நேரம் காத்திருந்து விட்டுத் திரும்புகிறது.

அக்டோபர் பதினேழு, பதினெட்டு தேதிகளில் தலக்காவேரி விழாக்கோலம் பூணும் நேரம். ஏராள மக்களுடன் 'ஜேஜே' என்றிருக்கும் இந்த நேரம்தான், பிரம்மகுண்டிகையில் ஊற்று பொங்கும் நேரம். அன்னை அதிசயம் நிகழ்த்தும் காலம்.

தொடங்கவேண்டிய தருணம் இதுவே.

தன் பிறவி நோக்கத்தை நிறைவேற்றத் தீர்மானித்தாள். எப்பேர்ப்பட்ட பாசத்தடைகள் அவளைத் தடைசெய்யப் போகின்றன.. எவ்வளவு அன்புச் சங்கிலிகள் அவள் மேல் தளைகளாகப் பூட்டப் போகின்றன என்பதை ஒருகணம் சிந்தித்துப் பார்த்தாள்.

பாசமும் அன்பும் அவளைத் தடுத்தாட் கொண்டுவிடும் போல்தான் தோன்றியது.

இருந்தாலும், லோபாமுத்ரா இதயத்தை இளகவிடாமல் ஒரு மகத்தான செயலைச் செய்தாள்.

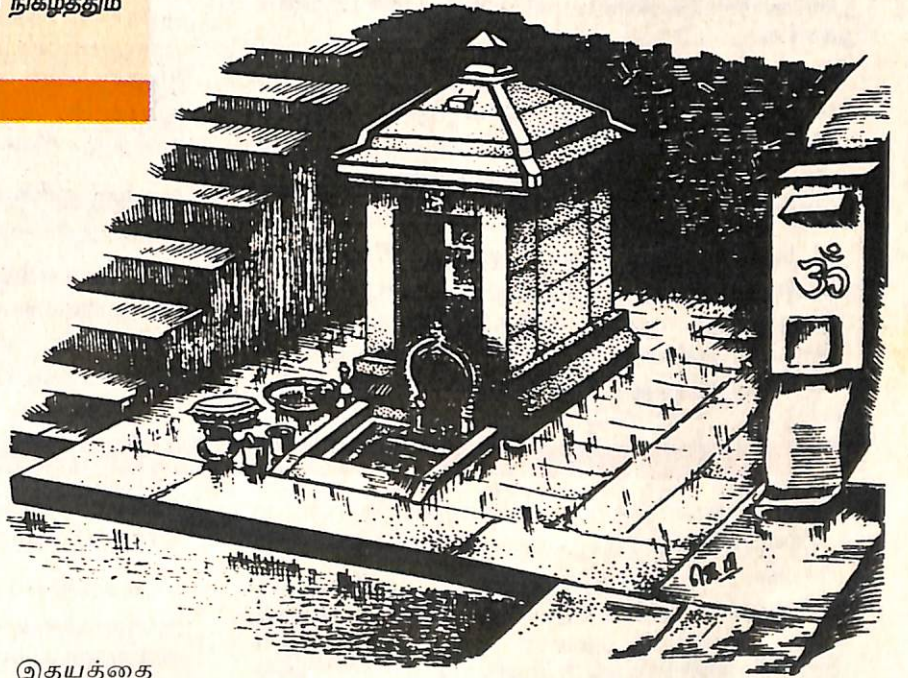
அடைபட்டிருந்த கமண்டலத்திலிருந்து லோபாமுத்ரா எகிறி வெளியே குதித்தாள். 'ஒரு நாழிகையும் பிரியேன்' என வாக்குக்கொடுத்த அகத்தியர் திரும்பிவரத் தாமதமானதால் அவரைவிட்டுப் பிரிவது என்று லோபாமுத்ரா தீர்மானித்துக் கமண்டலத்திலிருந்து தரணிமீது தாவித் குதித்தாள்.

அப்படி லோபாமுத்ரா குதித்த இடம்தான், இன்று பிரம்மகுண்டிகை என்று வழங்கப்பெறும் இரண்டுக்கு இரண்டு சதுரம்.

கமண்டலத்திலிருந்து லோபாமுத்ரா வெளிப் பாய்ந்ததை உணர்ந்து, அகத்தியரின் சீடர்கள் அவளைத் தடுக்கப் பார்த்தனர். 'அகத்தியர் வந்தவுடன் அவரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டுப் பின் புறப்பட்டுப் போகலாம்' என்று சொல்லிப் பார்த்தனர்.

லோபாமுத்ரா அவர்களது வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்க்காமல் போகவே, சீடர்கள் அவள் சென்ற பாதையை வழிமறித்து நின்றனர்.

லோபாமுத்ரா தயங்கவில்லை. துணிந்தபின் தயக்கம் எதற்கு? அவர்களிடம் இருந்து தப்பிக்க லோபாமுத்ரா, அவர்கள் முன்னிலையிலேயே பூமிக்குள் பாய்ந்து, ஒளிந்து, சற்று தூரம் பூமிக்கு அடியில் ரகசியமாகவே பயணம் செய்து, பின் நாகதீர்த்தம் என்னும் இடத்தில் வெளிப்பட்டாள்.

காவேரித் தாயின் பிறப்பிடம்...

அங்கேயும் அவளுக்கு இடையூறு. நாக லோகத்தைச் சேர்ந்த நாகதேவர்கள், லோபாமுத்ராவை வழிமறித்து அகத்தியருடனேயே இருக்கச் சொல்லி அன்புமொழி பகன்றார்கள்.

அவர்களிடம் லோபாமுத்ரா கூறினாள்:

“நாகதேவர்களே, எனது இல்வாழ்க்கை இல்லாததாகி விடக்கூடாது என்று அன்புச்சங்கிலி கொண்டு அணை கட்டப் பார்க்கும் அன்புச் சகோதரர்களே... நான் பிறந்ததே இந்த உலக மக்களுக்கு உயிரூட்டும் தண்ணீராக மாறி, தரணி எங்கும் பாயவேண்டும்

வாக்குக் கொடுத்த காவேரியம்மா!

“என் பேரு ரூபா. இந்தக் குடகு மண்ணுல தான் நான் பொறந்தேன். நான் வாழ்க்கைப் பட்டதும் இதே குடகு தேசத்தைச் சேர்ந்த குடும்பத்துலதான். இது என் கணவர் செட்டிச்சா (Chettichia).”

எங்களுக்கு இங்க காபித் தோட்டம் இருக்கு. பரம்பரை பரம்பரையா எங்களை வாழவைக்கிற தெய்வம் இந்தக் காவேரியம்மாதான்.

காவேரியம்மா இந்தக் குடகு தேசத்துல இருக்கிறவங்களை நல்லா வாழவைக்கிறேன்னு வாக்குக் கொடுத்திருக்காங்க. எங்களுக்குனு காவேரியம்மா ஸ்பெஷலா வரம் கொடுத்திருக்காங்க.

நான் சொல்றது உண்மைதான். லோபாமுத்ரா தண்ணியா மாறிக் குதித்த இடம் இதுதான். குதிச்ச இங்கேருந்து கீழே இறங்கினாங்க. காவேரியம்மா எங்களைவிட்டுப் போறாங்களேனு எங்களுக்கு கெல்லாம் ஒரே துக்கம்.

அந்தச் சமயத்துல குடகு தேசத்தை தேவகாந்தன்னு ஒரு ராஜா ஆண்டுக்கிட்டு இருந்தாரு. அவரு இந்தக் குடகு தேசத்து மக்களையெல்லாம் கூட்டிட்டு காவேரியம்மாவை வழிமறிச்சுக் கும்பிட்டு, ‘போக வேணாம் தாயே’னு

கண்ல நீரோட கேட்டுக்கிட்டாரு.

காவேரியம்மாவுக்கும் மனசு இளகிடுச்சு. ‘நான் போறது உலக நன்மைக்காக. அதனால் என்னைத் தடுக்காதிங்க. ஆனா, என் மேல இவ்வளவு பிரியம் வெச்சிருக்கிற உங்களை நான் ஒரு நாளும் மறக்க மாட்டேன். நீங்க எல்லாம் செல்வச் செழிப்போட, அமைதியா, ஆனந்தமா என்னென்னிக்கும் வாழற வரத்தை உங்களுக்காகவே கொடுக்கிறேன். நீங்களும் சத்தியம் தவறாம, நேர்மையா இருங்க’னு காவேரியம்மா வரம் கொடுத்து ஆசீர்வாதம் பண்ணினா.

எங்களுக்குக் கல்யாணமாகி முதல் குழந்தை பிறந்தப்ப வேற ஒரு கோயிலுக்கு அழைச்சட்டுப் போய், அவனுக்கு முடியிறக்கினோம். இரண்டாவது குழந்தை என் கர்ப்பத்துல இருந்தப்பதான், குலதெய்வமான காவேரியம்மாவை மறந்தது எவ்வளவு தப்புனு புரிஞ்சுது.

டாக்டருங்க என்னைப் பரிசோதிச்சுட்டு, ‘கர்ப்பம் தங்கறது சந்தேகம்தான்’னு சொல்லிட்டாங்க.

எங்க எல்லோருக்குமே தாயா இருக்கிற காவேரியம்மாகிட்ட மனமுருகிப் பிரார்த்தனை செஞ்சேன். எங்க காவேரியம்மா, என்னைக் கைவிடலை. டாக்டருங்க பயந்தபடி, எந்தப்

என்பதால்தான். லோபாமுத்ரா என்ற பெயருடன் உடல்வடிவம் கொண்ட எனக்கு நீர்வடிவம் வழங்க, அகத்தியர் போன்ற சக்திவாய்ந்த முனிவரால்தான் முடியும் என்பதற்காகத்தான் பிரம்மன் என்னை கவேர மகரிஷிக்கு மகளாக ஈந்து, பின் அகத்திய மாமுனிக்குப் பத்தினியாக்கினார். என் பிறவிக்கடனை நான் நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான் அகத்தியர் எனக்கு நீர் வடிவம் அளித்து, என்னை விட்டு நீங்கியிருக்கிறார். புவிக்கு ஆற்றவேண்டிய புனிதப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் எனக்கு, இவ்வாழ்க்கையில் இனிமேல் என்ன இன்பம் கிடைத்துவிடப் போகிறது..?”

அவள் கூற்றில் இருந்த உண்மையின் வன்மையை அறிந்த நாகதேவர்கள், அவளுக்கு வழிவிட்டு வணங்கி நின்றார்கள்.

லோபாமுத்ரா லோகக் கேசுமத்துக்காக முன்னேறினாள்.

பிரம்மகிரியின் அடிவாரத்தில் பாகமண்டலம்

எனும் தலத்தில் கனிக நதியும் சுஜ்யோதி நதியும் கடுகி வந்த காவேரியோடு கலந்தன.

அகத்தியர் தன் ஞானதிருஷ்டியால் நடந்தவற்றைக் கண்டறிந்தார். பராசக்தியின் வடிவான லோபாமுத்ராவின் பிறவிப்பயனே நதியாக ஓடுவதுதான் என்பது உணர்ந்தார்.

ஆயினும் அவளைப் பிரியாமல் இருப்பதாகத் தான் கொடுத்த வாக்கின் காரணமாகக் காவேரியை பாலமுரி என்ற இடத்தில் சந்தித்தார்.

“என்னைவிட்டுப் பிரிவது நியாயமா?” என்று அவளிடம் ஆதங்கம் தொனிக்கக் கேட்டார்.

லோபாமுத்ரா, அன்னை காவேரி அகத்தியரின் அன்பு வேண்டுகோளைத் தட்டமுடியாமல், தன்னை இரு பகுதிகளாக அங்கே பிரித்துக் கொண்டாள்.

அகத்தியரின் தர்மபத்தினியாக ஒரு பகுதியும், அன்பை அருளும் புண்ணிய நதியாக இன்னொரு

செட்டிச்சா தம்பதி

பிரச்சனையும் வராம இவன் என் கருவுல தங்கினான். சுகப்பிரசவம் ஆச்சு. இதோ, இப்ப இவன் முடியைக் காணிக்கையா கொடுக்க அழைச்சட்டு வந்திருக்கோம்.

இங்க வந்து, இந்தத் திறந்தவெளி சந்நிதியில் நின்னாலே நம்ம கஷ்டமெல்லாம் கரைஞ்சு போயிடும். மனசுல நிம்மதி வந்து சேரும். நடக்கறது எல்லாமே நல்லதாதான் நடக்கும். காவேரித்தாய் அத்தனை கருணை நிறைஞ்சுவ.”

- திருமதி ரூபா செட்டிச்சா இல்லத்தரசி, குடகு மாவட்டம்.

பகுதியும் இயங்க அவரிடம் அனுமதி கேட்டாள்.

அகத்தியர் இன்முகத்துடன் சம்மதித்தார்.

காவேரி ஒரு நதியாக நடந்து, சமுத்திரத்தில் சென்று சங்கமிக்கும் வரை, அவளுடைய வழிப்பாதையின் - நதிதீரத்தில் சிவபெருமானுக்கும் மகாவிஷ்ணுவுக்கும் நிறைய கோயில்களை நிறுவினார்.

அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்திலிருந்து லோபாமுத்ரா வெளிப்பாய்ந்த இடம்தான், இன்றைக்குத் தலக்காவேரியில் பிரம்மகுண்டிகை என்ற புண்ணிய ஊற்றாக வழிபடப் பெறுகிறது.

அன்னை பராசக்தியின் அம்சம் லோபாமுத்ரா வாக அவதரித்து, அகத்தியரின் பத்தினியாகி, காவேரியாகப் பாய்ந்து நுழைந்த பிரம்மகுண்டிகை சதுரத்தில் அன்னை ஜலருபினியாக வழிபடப் பெறுகிறாள்.

இதுதவிர, தலக்காவேரியில் விநாயகருக்கும்

சிவபெருமானுக்கும் சந்நிதிகள் அமைந்திருக்கின்றன.

அகத்தியர் பிரம்மகிரியில் தங்கியிருந்தபோது, அவர் வழிபடுவதற்காக சிவலிங்கம் தேவைப்பட்டது. அகத்தியர் தன் அபார தவவலிமையால் மணலையே அள்ளி லிங்கமாகப் பிடித்து சிவனாக வழிபட்டார்.

வெள்ளிக்கவசம் அணிந்திருக்கும் அந்த மணல் லிங்கம், இன்று அகத்தீஸ்வரன் என்று வழிபடப் படுகிறது.

தலக்காவேரியில் ரட்சதேவியான சாமுண்டிஸ்வரிக்கும் ஒரு சந்நிதி உண்டு. நித்திய பூஜைகளில் இந்த சாமுண்டிஸ்வரிக்குத்தான் கடைசி பூஜை நடத்தப்படுகிறது.

இங்கிருக்கும் அரசமரம் மிகப் புனிதமானது. அகத்தியரால் விதைக்கப்பட்டது. பிரம்மா, விஷ்ணு, மகேஸ்வரன் என்று மும்மூர்த்திகளும் இந்த அரசமரம் மூலமாகத்தான் அகத்தியருக்குக் காட்சியளித்தனர் என்று புராணம் சொல்கிறது.

அரசமர மேடையில், லோபாமுத்ராவைத் தடுக்கப் பார்த்த நாகதேவனுக்கும் ஒரு சந்நிதி இடம்பெற்றிருக்கிறது.

தலக்காவேரியிலிருந்து சுமார் நானூறு படிகள் மேலே ஏறிப் போனால், பிரம்மகிரியில் இன்னொரு முக்கிய தலத்தையும் தரிசிக்கலாம்.

ஆதவன் அஸ்தமனமானபின் சப்தரிஷி களும் இங்கேதான் கூடுகின்றனர் என்று நம்பப்படுகிறது.

அந்த ரிஷிசிரேஷ்டர்களை எந்த விதத்திலும் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது என்பதால், தலக்காவேரிக்கு வரும் பக்தர்கள் மாலை ஆறு மணிக்குமேல் அங்கே இருக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஐப்பசி மாதம் சூரியன் துலாராசியில் பிரவேசிக்கும் நேரம் (அக்டோபர் பதினேழு அல்லது பதினெட்டு) காவேரி தீர்த்தோத்பவமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. பண்டிதர்கள் குறித்துத் தரும் அந்த முகூர்த்த நேரம் 'காவேரி சங்கராந்தி' என்று அழைக்கப் படுகிறது.

அந்த முகூர்த்த நேரத்தில் பிரம்மகுண்டிகையில் காவேரி அன்னை பால் பொங்குவதுபோல் சில அங்குலங்களுக்குப் பொங்கி எழுந்து, கூடியிருக்கும் லட்சக்கணக்கான பக்தர்களைப் பரவசப்படுத்துவாள். அந்த அதிசயம் நிகழும் நேரம் பக்தர்கள், தங்களை மறந்து வானில் பரவச ஒலி எழுப்புவர்.

இன்றுவரை ஒரு வருடம்கூடத் தவறாமல் இந்த

நடந்தாய் வாழி காவேரி..!

காக்கை வடிவில் கணபதி வந்து, கமண்டல நீரைத் தள்ளி அது விரிந்து ஓடியதால் காவிரி என்று தமிழ்நாட்டிலும், கவேர முனிவரின் மகள் என்பதால் காவேரி என்று கர்நாடகத்திலும் பெயருக்கான காரணம் சொல்லப்படுகிறது.

காவேரி புரண்டுவரும் ஆற்றுமணலில் தங்கத் துளிகள் கலந்திருப்பதால் காவேரியைப் 'பொன்னி' என்று செல்லமாகத் தமிழக மக்கள் அழைக்கிறார்கள்.

திருஞானசம்பந்தர், தாயுமானவர் போன்ற ஞானிகளும் முத்துசுவாமி தீட்சிதர், தியாகராஜ ஸ்வாமிகள் போன்ற இசைமேதைகளும் கவியரசு கம்பர், அப்பச்ச கவி போன்ற அபாரப் படைப்பாளிகளும் காவேரி நதிக்கரையில் வளர்ந்தவர்கள்.

குடகு தேசம் முழுக்க காபித் தோட்டங்கள் நிறைந்திருப்பதால் அவற்றை வளம்பெறச் செய்யும் காவேரியை குடகு நாட்டவர்கள் குலதெய்வமாக வழிபடுகிறார்கள். காவேரித் தாயை, புது மணப்பெண்ணை வழியனுப்புவது போல் பாவித்து மஞ்சள் புடவையும் குங்குமமும் அளித்து கர்நாடக மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்கிறார்கள்.

ஆடிப் பதினெட்டு அன்று தமிழ்நாட்டில் 'ஆடிப்பெருக்கு' என்று காவேரி கொண்டாடப்படுகிறாள். சுமங்கலியை

வரவேற்பதுபோல் வளையல்களும் காதோலைகளும் கருகமணியும் அளித்து, மக்கள் காவேரியை வரவேற்கிறார்கள். தீபங்களை ஏற்றி நதியில் வரிசையாக அணிவகுப்பு போல் விட்டு மகிழ்கிறார்கள்.

காவேரி கர்ப்பஸ்தீரியாக வருவது போல் பாவித்து, ஆடிப்பெருக்கு அன்று புளியோதரை, எலுமிச்சம்பழ சாதம் போன்ற சித்ரான்னங்களைப் படைத்தும் மக்கள் மனமகிழ்வுடன் தமிழ்நாட்டில் வரவேற்கிறார்கள்.

உடல் ஆரோக்கியத்துக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் பல தாதுப் பொருட்களும் சந்தனம் போன்ற பல அரிய மூலிகைகளும் காவேரியில் கலந்து வருவதால், காவேரி நீரை 'தீர்த்தம்' என்று அகஸ்தியர் அருளியிருக்கிறார்.

அதிசயம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

குடகு தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் பரம்பரை பரம்பரையாகக் காவேரிதான் குலதெய்வம். அவர்களுக்கு இந்த காவேரி சங்கராந்தி தினம் மிக முக்கியமான தினம்.

அன்னை பராசக்தி காவேரியாக அவதரித்த தினமாகவே இந்தத் தினத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். தலக்காவேரிக்கு நேரில் வந்து 'பிறந்த தினக்' கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ள முடியாதவர்கள், தங்கள் வீட்டிலேயே கலசபூஜை செய்கிறார்கள். நைவேத்தியங்களைப் படைக்கிறார்கள்.

குடகு ஜில்லாவில் மெர்க்காரா என்றும்

மடிக்கரே என்றும் அழைக்கப்படும் மலை வாசஸ்தலம், நம் ஊட்டியைப் போலவே ரம்மியமானது. அங்கிருந்து பாகமண்டலம் வரை செல்ல நிறைய தனியார் பேருந்துகள் இயங்குகின்றன.

காவேரி நதி, கனிக நதி - இவற்றுடன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அந்தர்வாகினியாக சுஜ்யோதி நதியும் பாகமண்டலத்தில் சங்கமிக்கின்றன.

பாகமண்டலத்தின் திரிவேணி சங்கமத்தில் நீராடினால், செய்த பாவங்கள் எல்லாம் கரைகின்றன.

பாவங்களைக் கரைத்த கையோடு, தலக்காவேரி அடைந்து புனித நீராடினால் புண்ணியம் சேருகிறது.

எனவே, முதலில் பாகமண்டலத்தில் பாவங் களைக் கரைத்துவிட்டு, தலக்காவேரியில் புண்ணிய நீராடுவது உத்தமமாகக் கருதப்படுகிறது.

பாகமண்டலத்திலிருந்து தலக்காவேரி வாகனப் பாதையில் எட்டு கிலோ மீட்டர்.

இருபுறமும் வனங்களின் வனப்பு, நெடிதுயர்ந்து நிற்கும் மரங்களின் பசுமை. குளிரூட்டும் மேகங் களின் பனித்திரை.

தலக்காவேரியில் சில்லென்ற தூறல்களின் ஊடே காவேரியில் மூழ்கி நீராடும் நேரம் மனித வாழ்க்கையின் உன்னதமான தருணம்.

சுற்றிலும் தெய்வீகமான இயற்கைச்சூழல்.

நீரில் மூழ்கும்போது அன்னை மடியில் சரண் புகும் உணர்வு.

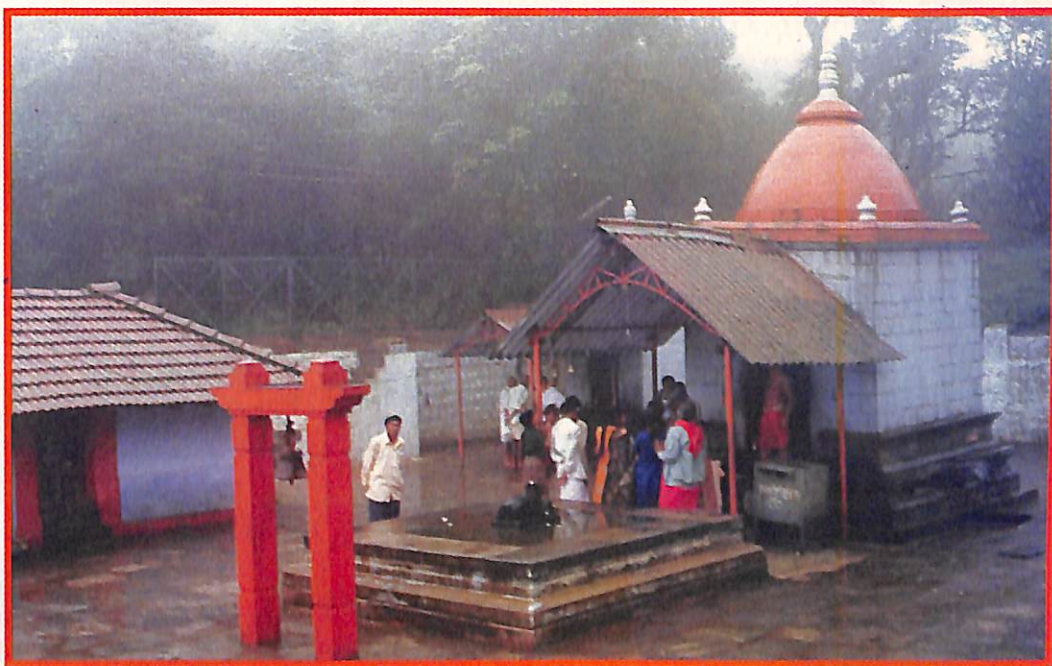
தலக்காவேரியில் மூழ்கும்போது, அன்னை அணைத்து அன்புடன் உச்சிமுகர்வதுபோல் ஓர் உணர்வு. ரோமக்கால்களின் கூச்செறிப்பு. உடம்பின் அத்தனை அவயங்களிலும் சிலிர்ப்பு. அன்னையின்

அசௌகரியங்கள்:

★ பாகமண்டலம் சுமார் மூவாயிரம் பேர் வசிக்கும் ஒரு பழமையான ஊர் என்பதால், இங்கு நவீன வசதிகள் கொண்ட லாட்ஜ்கள் கிடையாது. மெர்க்காராவில் தங்கி, தலக்காவேரிக்கு வந்து திரும்புவதுதான் உசிதம்.

★ வருடத்தின் எல்லா தினங்களிலும் அன்னையைத் தரிசிக்க அனுமதி இருந்த போதிலும், பருவமழை தீவிரமாக இருக்கும் காலங்களில் வெள்ளம் காரணமாகப் போக்குவரத்து தடைபடும் ஆபத்து உண்டு. இயற்கையின் சீற்றமில்லாத செப்டம்பர் முதல் மே மாதம் வரை தலக்காவேரி சென்றுவர மிக உகந்த காலமாகக் கருதப்படுகிறது.

★ தலக்காவேரியில் ஒரே ஒரு பெட்டிக் கடை மட்டுமே திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேங்காய், வாழைப்பழம், பொரிக்கடை மட்டுமே கிடைக்கும். உணவுவிடுதியே கிடையாது.

அருள் காரணமாக, ஏற்கெனவே நனைந்த ஈர விழி களில் இன்னும் இன்னும் எனக் கண்ணீர்ச் சுரப்பு.

துன்பங்களும் கவலைகளும் கரைந்து போகின்றன.

சிந்தனை சில நொடிகளுக்கு நின்றுபோய், தெய்வீக அருளை ஆத்மார்த்தமாக உணரமுடியும்.

குழந்தைகளுடன் குடும்பத்தினர் அனைவரும்

சென்று தரிசிக்க வேண்டிய தலம் தலக்காவேரி.

தலக்காவேரி அன்னையை,

கண்ட மட்டில் கண்ட வினை
காதம் போம் -

கையிலள்ளிக் கொண்ட மட்டில்
கொண்டவினை

கொள்ளை போம்.

ஓளி வளர். விளக்கே உலப்பிலா ஒன்றே!
உணர்வு சூழ் கடந்த தோர் உணர்வே!
தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே!
சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே!
அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கணியே!
அம்பலம் ஆடரங் காசி
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகள் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே!

- ஒன்பதாம் திருமுறை

மனிதரும் தேவரும் மாயாமுனிவரும் வந்து சென்னி
குனிதரும் சேவடி.க் கோமளமே! கொன்றைவார் சடைமேல்
பனிதரும் திங்களும் பார்ப்பும் பகீரதியும் படைத்த
புனிதரும் நீயும் என் புந்தி எந்நாளும் பொருந்துகவே!

- அபிராமி அந்தாதி

திருவாலங்காடு.

அன்னை சக்தி, காளி வடிவெடுத்து அகிலம் அதிர அருள் நடனம் புரிந்த தலம்.

ஐயன் சிவபெருமான் அருட்கூத்து நிகழ்த்திய ஆதிசபை அமைந்த தலம்.

கயிலைக் காவலனைக் கண்டு களித்திட, காரைக்கால் அம்மையார் கால் பதிக்காமல் சேர்ந்த தலம்.

சென்னையிலிருந்து சுமார் 53 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அரக்கோணம் செல்லும் வழியில் இருக்கிறது திருவாலங்காடு.

‘என்னைத் தொழும் முன், சக்தியைத் தொழுது வா’ என அந்த ஈசனே இறையாணை இட்ட தலம் இது.

இதிகாச நாளிலிருந்தே ஈசனுக்கு இங்கே ஒரு கோயில் அமைந்திருக்கிறது. இந்தத் தொன்மையான கோயிலுக்கு மேற்கே, திருவாலங்காட்டு எல்லையில் பரந்து விரிந்த திருக்குளம், சென்றாடு தீர்த்தம் என்றும்,

முனிவருக்கே முக்தி தந்ததால் முக்தி தீர்த்தம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. குளத்தின் கீழ்க்கரையில் ஆலங்காட்டுக் காளி.

முக்தி தீர்த்தத்தில் முங்கிக் குளித்து, முதன்மை தெய்வமாக காளியை வழிபட்ட பின்னரே ஈசனின் இல்லத்துக்குப் போக வேண்டும் என்பது மரபு.

காளி கோயிலின் முகப்பில் காவல் சூலம். எண்ணெய் பளபளக்கும் பீடம். மலர்களும், வாசமும் சூழ பத்ரகாளி. ஈசன் கோயிலில் அன்னை வண்டார்சூழலி தென்திசை நோக்கி நின்றிருக்க, இங்கே பத்ரகாளி எதிர்த்திசை நோக்கி அருள்பாலிக்கிறாள்.

அன்னை வடபத்ர காளியைக் கூர்ந்து நோக்கினால், அவள் வீற்ற நிலையிலும் இல்லாமல், நிமிர்ந்து நிற்கும் நிலையிலும் இல்லாமல், திருவடிகள் இரண்டையும் பூமியில் உதைத்து மடக்கிய நிலையில் நிற்பது புரியும். திருமுகத்தில் பார்வையின் திசை, ரத்தின சபையில் கூத்தாடும் நடராஜனுக்கு

திருவாலங்காடு

வடபத்ரகாளி

எதிர்ப்பார்வையாக அமைந்திருப்பது புரிபடும்.

தன் உதிரத்தையே அமுதாக்கி தரணியில் இருக்கும் உயிர்க்கெல்லாம் பரிந்துரட்ட வேண்டிய இந்தத் தாய், முன்னொரு காலத்தில் தன் அன்னை ஸ்தானத்தையே மறந்து மானிடர்களையும், மண்புகழ் தேவர்களையும் வக்கிர வேட்டையாடி அவர்கள் உதிரத்தை விரும்பி உட்கொண்டாள் என்றால் நம்பமுடியுமா?

முன் காலத்தில் இந்தப் பகுதி ஆலமரங்கள் அடர்ந்த வனப் பகுதியாக விளங்கியது. ஆலங்காடு எனத் தமிழிலும், வடாரண்யம் என்று வடமொழியிலும் குறிப்பிடப்பட்டது.

இந்த அடர்ந்த காட்டில் ஓர் ஆலமரத்தின் கீழ், சுயம்புவாகத் திடீரென ஒரு விங்கம் தோன்றியது.

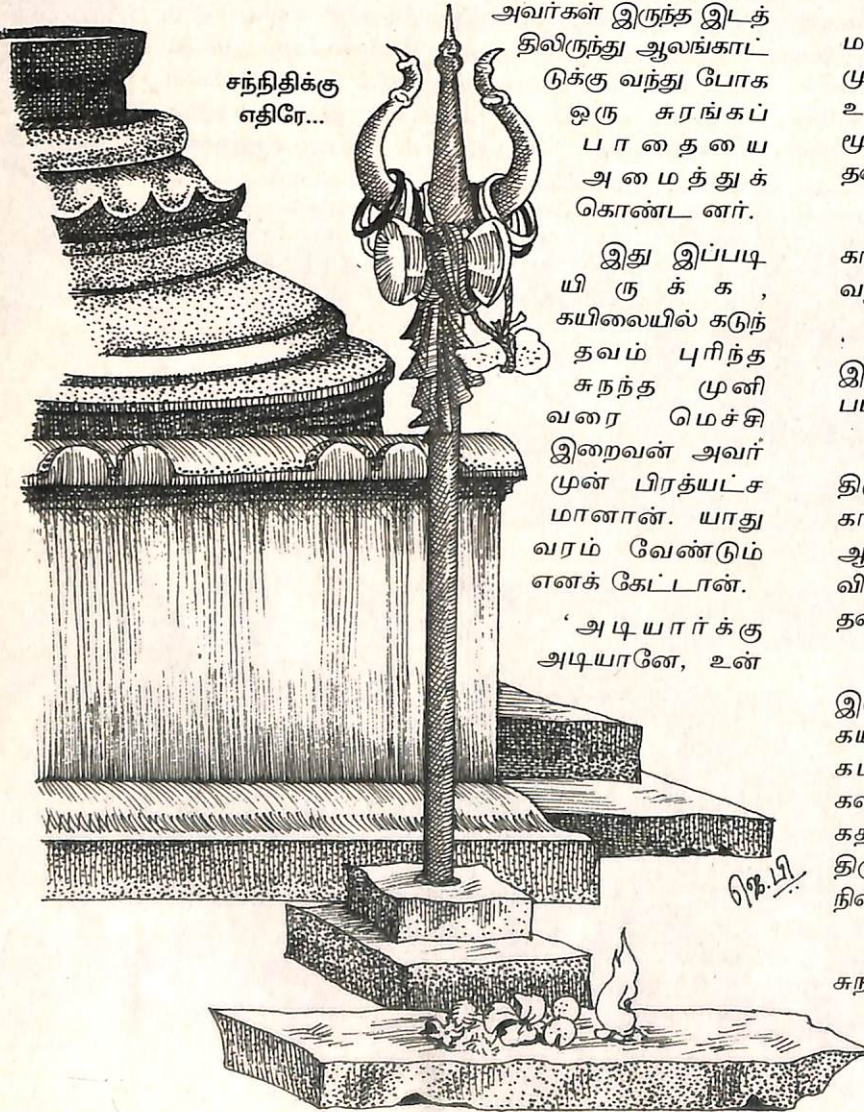
இந்தச் சுயம்புலிங்கத்தைத் தரிசித்தால் முக்தி பெறலாம், மோட்சம் அடையலாம் என்ற செய்தி விண்ணுலகில் தேவர்களிடையே பரவியது. அவர்கள் இந்த வடாரண்ய விங்கத்தைத் தரிசித்து வழிபட இச்சை கொண்டனர். ஆனால், அங்கு அசுரர் நடமாட்டம் இருப்பது கண்ணுற்று,

அவர்கள் இருந்த இடத் திலிருந்து ஆலங்காட் டுக்கு வந்து போக ஒரு சுரங்கப் பாதையை அமைத்துக் கொண்டனர்.

இது இப்படியிருக்க, கயிலையில் கடுந்தவம் புரிந்த சுநந்த முனிவரை மெச்சி இறைவன் அவர் முன் பிரத்யட்சமானான். யாதுவரம் வேண்டும் எனக் கேட்டான்.

‘அடியார்க்கு அடியானே, உன்

சந்நிதிக்கு எதிரே...

இடையறாத திருநடனத்தின் அசைவுகளால்தான் இந்தப் பூவுலகு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மறைமுகமாக அதை உணர்ந்துவிட்டேன். ஆனால், உன் நாட்டியத்தை நேரடியாகத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் எனக்கு வேண்டும்’ என சுநந்த முனிவர் அடிபணிந்தார்.

முக்காலமும் உணர்ந்த முக்கண்ணன் முறுவலித்தான்.

‘சுநந்தா.. திருவாலங்காட்டுக்குப் போ. அங்கு என்னைக் குறித்து நினைத்திரு. வனத்தில் தவமிரு. உன் விருப்பம் பூர்த்தியாகும்’ என்றருளி மறைந்தான்.

சுநந்தர் அகமகிழ்ந்து ஆலங்காடு வந்தடைந்தார். நமசிவாயனை நினைந்து நற்றவத்தில் ஆழ்ந்தார்.

காலம் கரைந்தது. காற்று மண்ணையும் மாசையும் அவர் மீது வீசிக்குவித்தது. முனிவரது தவம் கலையவில்லை. அவர் உடல் மூடி பூமி மறைத்து அங்கு மூஞ்சிப்புல் முளைத்தது. ஆனாலும் அவர் தவம் பழுதுபடவில்லை.

இதே போல் ஈசனின் திருநடனத்தைக் காண இன்னொரு உயிருக்கும் வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அது கார்க்கோடனுக்கு.

உடல் முழுவதும் சாம்பல் பூசிய இறைவனின் திருவிரலில் அணியப்பட்டிருந்த அரவமே கார்க்கோடன்.

அடியார்க்கு அருளும் ஆண்டவன் திருக்கரத்தில் இடம்பெற்றுவிட்டதால் கார்க்கோடனுக்குக் கர்வம் மிகுந்தது. ஆணவத்தில் தன் நிலை மறந்து ஆலகால விஷத்தையே உட்கொண்டவன் விரலில் தன் அற்ப விஷத்தைக் கக்கிவிட்டது.

சிவன் சினம் கொண்டான். கையில் இருந்து கார்க்கோடனை உதறினான். கயிலையைவிட்டு விலகச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டான். கார்க்கோடன் கலங்கியது, கயிலைநாதன் முன் வீழ்ந்து கதறியது. ஈசனின் சினம் தணிந்தது. திருவாலங்காட்டுக்குப் போய் தன்னை நினைத்துத் தவமியற்றச் சொன்னான்.

திருவாலங்காடு ஈசனை வணங்கி, சுநந்தருடன் கார்க்கோடனும் கயிலை நாதனின் களிநடனம் காணக் கடும் தவத்தில் ஆழ்ந்தது.

ஆலவனத்தில் இருந்த அசுரர்களுக்குத்

ஸ்ரீபத்ரகாளி

திடீரென்று அகோரப்பசி. கண்ணிற்பட்ட விலங்குகளை வீழ்த்திப் புசித்தும் ஆறாப்பசி அடங்கவில்லை.

ஆலங்காட்டப்பனைத் தரிசிக்க அன்றாடம் வரும் தேவர்களின் வாசம் அசுரர்களை எட்டியது.

தேவர்கள் துரத்தப்பட்டனர். எதிர்த்தவர் வீழ்த்தப்பட்டனர். எடுத்து விழுங்கப்பட்டனர்.

தேவரும் முனிவரும் அன்னை சக்தியை நோக்கி அருந்தவம் இயற்றினர். அகிலாண்டநாயகி அவர்களின் அவலநிலை கண்டாள். இதயம் இரங்கினாள்.

ஆலங்காட்டு அசுரர்களை அழிப்பதற்கென்று புறப்பட்டாள் ஆதிசக்தி..

மலைச்சாரலில் மதிமயக்கும் பேரழகுடன் கௌசகியாக அவள் எழுந்தருளினாள். அவளைக் கவர்ந்து வர சண்டன், முண்டன் என்னும் அசுரப்படைத் தளபதிகளை ஏவினான் அங்கே அரசோச்சிய சும்பாசுரன்.

‘ஒரு கால் அந்தரத்துல..’

பெயரிண்டராகப் பணிபுரியும் வெங்கடேசன், பத்ரகாளியைப் பற்றிக் கூறும்போது உணர்ச்சிவசப்பட்டார்.

“சின்ன வயசுல ஒரு தடவை அரளி விதையை முந்திரிக்கொட்டைனு நினைச்சு உடைச்சுத் தின்னுட்டேன். நிக்கமுடியல, ஒக்கார முடியல..! டாக்டருங்கல்லாம் பாத்துட்டு, கையை விரிச்சுட்டாங்க... அந்தச் சமயத்துல எங்க வீட்டுக்கு வேண்டப்பட்ட பெரியவர் ஒருத்தர், ‘நான் ஒன்னைப் பொழைக்க வைக்கிறேண்டா... ஆனா, நீ நல்லபடியா ஆனதுக்கப்புறம் வாழ்நாள் முழுக்க பத்ரகாளி பூஜை பண்ணணும். செய்வியா?’னு கேட்டார். தலையாட்டினேன். அவரு என்னவோ மந்திரம் மாதிரி சொன்னாரு. எதையோ குடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னாரு. சாப்பிட்டேன். டக்குனு எழுந்து உட்கார்ந்துட்டேன்.

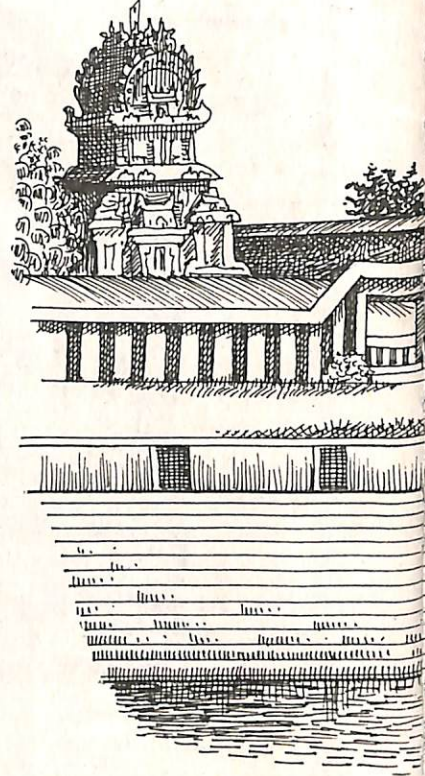

வெங்கடேசன்

அந்தப் பெரியவர், எனக்கு ஒரு காளி மந்திரம் கத்துக்கொடுத்தாரு. அமாவாசை அன்னிக்கு ராத்திரி காளி படத்துக்கு முன்னால உட்கார்ந்து சாம்பிராணி, கற்பூரம் எல்லாம் காட்டி, மந்திரம் சொல்லி, என் மாால் கத்தியால கீறி ரத்தம் எடுத்து காளி படத்துக்கு முன்னால காட்டுவேன். அதுக்கப்புறம்தான் சாப்பாடு.

காளிபூஜை ஆரம்பிச்சதுக்கப்புறம் இந்தம்மா பல தடவை என்னைக் காப்பாத்தி இருக்கா. ஒரு தடவை ஏழு மாடிக் கட்டடத்துல ஏழாவது மாடியோட சன்ஷேடுல நின்னு பெயின்னட் அடிச்சுட்டு இருந்தேன். வேலை மும்முரத்துல நகந்து நகந்து சன்ஷேட் முனைக்கு வந்துட்டேன். அடுத்த அடி எடுத்து வெச்சா, நான் கீழே விழ வேண்டியதுதான். அதுகூடத் தெரியாம காலையத்துக்கி அடுத்த அடி எடுத்து வைக்கப்போறேன். என் முதுகுல ஒரு தட்டு... ‘என்னடா வெங்கடேசா, பார்த்து வேலை செய்லா’னு அதட்டலா ஒரு பொய்ப்பளக் குரல். பார்த்தா ஒரு கால் அந்தரத்துல நிக்குது. கை, கால் எல்லாம் ஜன்னிகண்ட மாதிரி உதற ஆரம்பிச்சிடுச்சு... என் முதுகுல வந்து தட்டி, என்னைக் காப்பாத்துனது வேற யாரு? இந்தம்மாதான்..!”

இமயவல்லியை இழுத்துவர அந்த ஈனர்கள் முனைந்தனர். சக்தி சினந்தாள். சாமுண்டி வடிவெடுத்து சண்டனையும் முண்டனையும் சமரில் வீழ்த்தினாள்.

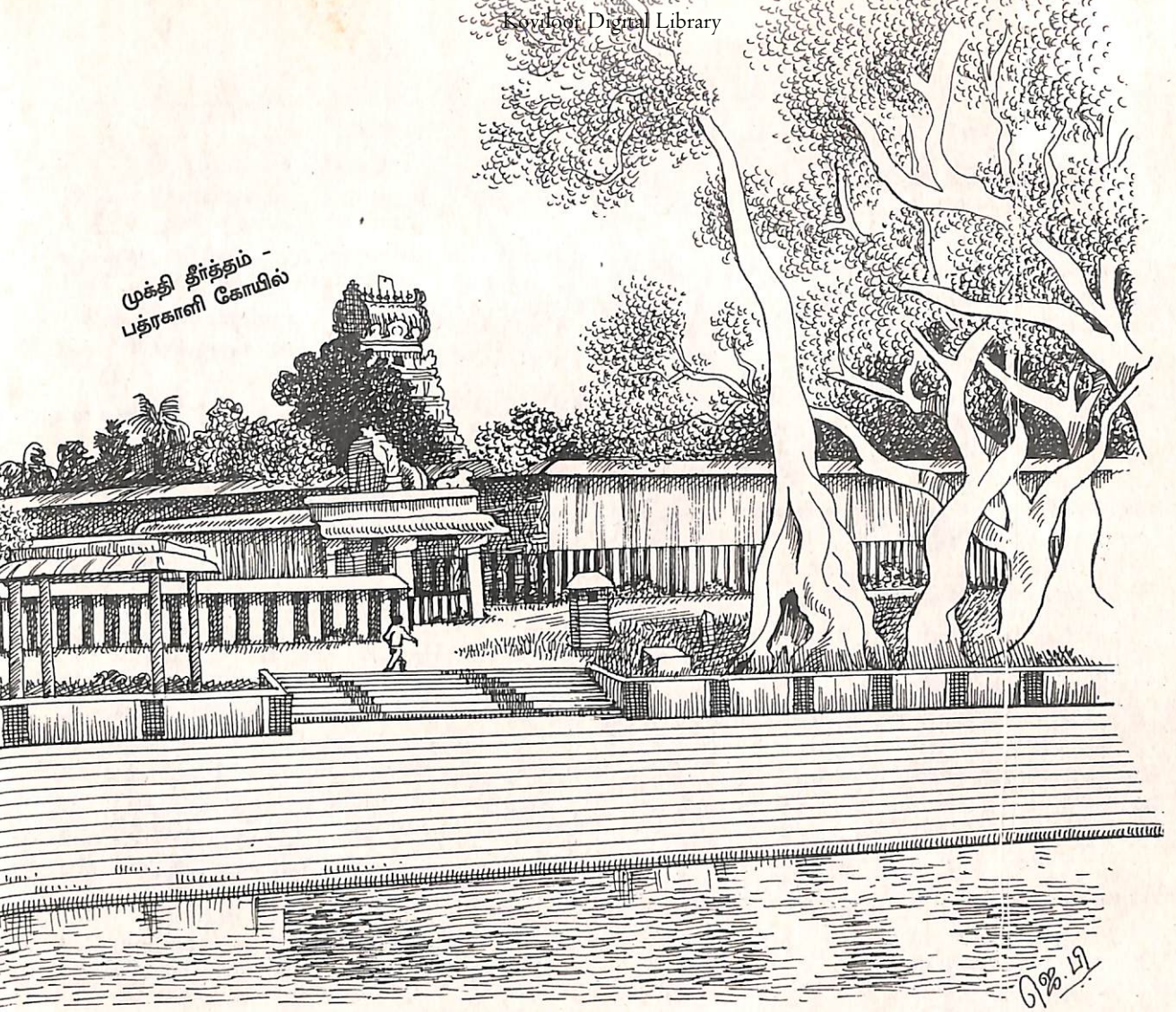

தளபதிகள் தலை சாய்ந்ததும் சும்பாசுரன் தன் சகோதரன் நிகம்பாசுரனுடன் மலைமகளை மாய்க்கப் போர்க்களம் புகுந்தான்.

அன்னை, துர்க்கை வடிவெடுத்தாள். தியவரை அழித்தாள். தேவர் துயர் தீர்த்தான்.

அசுரர் ஆர்ப்பாட்டம் அத்துடன் ஓயவில்லை. சக்தியின் சக்தியையும் சோதிக்க சினந்து எழுந்தான் ரத்த பீஜன். சும்பாசுரனின் சகோதரி குரோதியின் மகன்தான் இந்த ரத்த பீஜன். தளராத தவமியற்றிப் போர்புரிவதற்காகவே

முக்தி தீர்த்தம் -
பத்ரகாளி கோயில்

ஈசனிடம் புதுமையான வரம் பெற்றிருந்தான் அவன். அவன் உடலிலிருந்து பூமியில் உதிரும் ஒவ்வொரு துளி உதிரமும் தன்னைப் போன்றதொரு ராட்சதனாக உயிர்த்தெழ வேண்டும் என்பது அவன் கோரி பெற்ற வரம்.

ரத்த பீஜன் போருக்கு வந்ததும் அன்னை தன் உடலிலிருந்து சப்தமாதர்களைத் தோற்றுவித்து சமருக்கு அனுப்பினாள். பைரவி, இந்திராணி, மகேஸ்வரி, நாராயணி, வராகி, கௌமாரி, பிடாரி ஆகிய ஏழு பேரும் தத்தம் ஆயுதங்களுடன் ரத்த பீஜனைச் சூழ்ந்தனர்.

அவனை வீழ்த்துவது அவர்களுக்கு எளிதாக இருந்தது.

ஆனால்... வெட்டப்பட்டதும் அவன் உடலினின்று சிதறும் ஒவ்வொரு ரத்தத் துளியும் ஒரு ரத்த பீஜனாகப் பிறப்பெடுத்து ஒன்று இரண்டாகி, இரண்டு நான்காகி, நான்கு நூறாகி, நூறு பல்லாயிரமாகி சப்தமாதர்கள் எங்கு நோக்கினாலும் ரத்த பீஜர்களாகத் தெரிந்தனர்.

அழிவு என்பதையே அழித்து விட்ட அந்த அரக்கனுக்கெதிரில் செய்வதறியாது சப்தமாதர் திகைத்தனர். அன்னை சக்தியிடம் ஓடிவந்தனர். ஒரு ரத்த பீஜனை அழிக்கப் புறப்பட்டு இப்போது ஒரு கோடி ரத்த பீஜர்கள் போர்முனையில் நிற்பதைத் தெரிவித்தனர்.

அம்பிகை திகைத்தாள். பின் வெகுண்டாள். தன் தோளினின்று காளியைத் தோற்றுவித்தாள். காண்பவர் குலைநடுங்கும்படியான கொடூரத் தோற்றத்துடன் அன்னையைப் பணிந்து நின்றாள் காளி. அவள் கையில் ஒரு கபாலம்.

‘காளியே, ரத்த பீஜனுடன் நான் போர் புரிகையில் அவன் உடலினின்று ஒரு துளி உதிரம்கூட கீழே பூமியில் சிந்தக்கூடாது. அவன் உடலிலிருந்து வெளிப்படும் ஒவ்வொரு துளி உதிரத்தையும் நீ உடனே பருகிவிடு’ என்று அன்னை சக்தி ஆணையிட்டாள்.

உயிரா? வாக்கா?

திருவாலங்காடு ஒரு முக்தி தலம். முற்றும் துறந்த முனிவர்களுக்கும் பற்றும் துறந்த துறவிகளுக்கும் மட்டுமே இறைவன் முக்தி தருவான் என்பதல்ல; வாய்மையும் வாக்கு சுத்தமும் இருந்தால் எளியவரையும் இறைவன் ஏற்றுக் கொள்வான்.

பரத்தையுடன் சேர்ந்து கொண்ட கணவனால் கொல்லப்பட்ட நீலி என்ற பெண் அவனைப் பழிவாங்க பேயாக அலைந்தாள். அவளிடமிருந்து தப்பிக்கும் பொருட்டு அவன் ஒரு மந்திரவாதியை நாடினான். மாந்திரித்துத் தரப்பட்ட ஒரு சிறு கத்தியைத் தன் இடையில் எப்போதும் வைத்திருந்தான்.

நீலி ஒரு பெண்ணாக மறுஉருவம் எடுத்து அவனைத் துரத்தினாள். வேலியிலிருந்து திருகுகள்ளி எடுத்து அதைக் குழந்தையாக்கி தன்னுடன் எடுத்துப் போனாள். பழையனூரில் வேளாளர் பெருமக்கள் எழுபது பேர் கூடியிருந்த சபையில் அவள்

முறையிட்டாள்.

‘இவன் என் கணவன். இது எங்கள் குழந்தை. பரத்தையுடன் சகவாசம் கொண்டு எங்களைத் துரத்திவிட்டான். இவனோடு நீங்கள்தான் சேர்த்து வைக்க வேண்டும்’ என்று அழுதாள்.

‘இவன் பெண் இல்லை. பேய். இது குழந்தையல்ல. திருகுகள்ளி’ என்று கணவன் அரற்றினான்.

‘என்னையும் குழந்தையையும் கொல்ல இவன் மடியில் ஒரு கத்தி வைத்திருக்கிறான். அதைப் பறித்து விடுங்கள்’ என்றாள் நீலி.

‘அந்தக் கத்தியைப் பிரிந்தால் என் உயிர் என்னிடம் தாங்காது’ என்று கணவன் மன்றாடினான்.

‘உன் உயிருக்கு நாங்கள் ஜவாப்தாரி. அப்படி உன் உயிர் பறிக்கப்பட்டால் நாங்கள் எழுபது பேரும் எங்கள் உயிரையும் விடுகிறோம்’ என்று வாக்கு கொடுத்து அவளிடமிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கினர் சபையோர். பின் தத்தம் வீடு திரும்பினர். நள்ளிரவில் நீலி கணவனை இரண்டாகக் கிழித்துக்

அன்னை, ரத்த பீஜனை எதிர்த்து ஆயுதத்தைச் செலுத்த, அவன் உடலிலிருந்து பீறிட்ட ரத்தத்தையெல்லாம் காளி தன் கையிலிருந்த கபாலத்தில் ஏந்தி இடையறாது பருகினாள். ரத்த பீஜனின் கடைசித் துளி உதிரமும் உறிஞ்சப்பட்ட நிலையில் அவன் வீழ்ந்தான். மாய்ந்தான்.

அசுரர்கள் அழிந்ததும் அமரர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். அகிலாண்டநாயகியைத் தொழுது நன்றி தெரிவித்தனர்.

அன்னை ஈக்தி, காளியை அழைத்தாள். ஆலங்காட்டின் தெய்வமாக அவளை இருக்கச் சொல்லிவிட்டுக் கயிலை ஏகினாள்.

அன்னை அருளிச் சென்றபின் திருவாலங்காட்டில் உலாத்திக் கொண்டிருந்தாள் காளி. அசுரனின் ரத்தத்தை அளவுக்கு மீறிப் பருகியிருந்ததால் அவள் சரீரத்திலும் ராட்சத குணங்கள் தகதகவென்று தலையெடுத்தன. அகங்காரமும் ஆணவமும் தலைக்கு ஏறின. அகோரப்பசி ஆழ்கொண்டு அலைக்கழித்தது. கோழியும்-கொக்கும், ஆடும்-மாடும், புலியும்-சிங்கமும் அவள் பசியடக்கப் போதுமானதாக இல்லை.

ஈசனைத் தரிசிக்கக் கயிலையிலிருந்து வந்த இந்திராதி தேவர்களை காளி பதம் பார்க்கத் தொடங்கினாள். அவர்களைத் துரத்தினாள். விரட்டிப் பிடித்தாள். குதறித் தின்றாள். கொக்கரித்துக் கெக்கலி கொட்டினாள்.

தேவர்கள் மிரண்டனர். தங்களை ரட்சித்த தேவியே இப்போது ரத்தவெறி பிடித்து ராட்சதனைப் போல் அலைவதைக் கண்ணுற்றுக் கலங்கினர்.

காளியின் கைப்பிடியிலிருந்து நாராயண மந்திரம் ஓதி நழுவித் தப்பித்த நாரதரின் தலைமையில் ஈசனிடம் சென்று ஆலங்காட்டுக் காளியின் அட்டகாசங்களை அடுக்கடுக்காக எடுத்த துரைத்தனர்.

ஆதிசிவன் அபயமளித்தான். அரக்க குணத்துடன் அலையும் காளியை அமரில் சந்திக்கத் தன் தொன்மைக் கோலங்களில் ஒன்றான அகோர வடிவம் கொண்டான்.

ஆயுதங்கள் தரித்து சிவகணங்களும் பூதங்களும் புடைசூழ, ஆலங்காட்டை அடைந்தான்.

போர் முரசு கொட்டியது.

அன்னைக்கும் ஐயனுக்கும் இடையே ஆயுதப்

கொண்டு பழிதீர்த்துக் கொண்டாள்.

விடிந்ததும் இதைக் கண்ட வேளாளர் கலங்கினார். நீலியால் தாங்கள் ஏமாற்றப் பட்டதை உணர்ந்தனர். வணிகனுக்குக் கொடுத்த வாக்கே தங்கள் உயிரினும் மேலானது என முடிவு செய்தனர். வயல்களுக்குப் போயிருந்த வேளாளர் ஒருவர் சேதி அறிந்து ஏர்முனையின் கூர்முனையைத் தன் நெஞ்சில் பாய்ச்சிக் கொண்டு அங்கேயே இறந்தார். மற்றவர்கள் பொதுவில் தீ எழுப்பி, அதில் பாய்ந்தனர்.

ஆலங்காட்டப்பன் அந்தத் தருணத்தில் அவர்கள் முன் தோன்றி அவர்களைத் தடுத்தாட்கொண்டான். உயிரைக் காட்டிலும் வாக்கையும் வாழ்மையையும் மேன்மையாக நினைத்த எழுபது பேருக்கும் அங்கேயே முக்தி அருளினான். பழிதீர்க்கும் நீலியை மூன்றாகப் பிளந்து பாறையாக்கி மயான பூமியில் எறிந்தான்.

அன்னை காளியும் ஆடலரசனும் குடிகொண்டுள்ள திருவாலங்காடு முக்தி தலம் என்பது முக்காலத்திலும் உண்மை.

போரா?

சக்திக்கும் சிவத்துக்கும் இடையே சண்டையா?

குலவயம் குலைபதறி நடுநடுங்கி நின்றது.

தன்னை எதிர்க்க வந்த ஈசனின் போர்க்கோலம் கண்டு காளி மருண்டாள். போர் செய்தால் புழுதி கவ்வவேண்டும் எனப் புரிந்துகொண்டாள்.

“படை விலக்கு. உன் நடை காட்டு. நானும் நீயும் நாட்டியப் போர் புரிவோம். நடனத்தின் முடிவில் வெற்றிகொண்டவரைப் பணிந்து மற்றவர் தோல்வி ஏற்போம்” என்று சுடலையாண்டியிடம் சூளுரைத்தாள்.

நாட்டியப் போட்டி துவங்கியது.

ஈசனின் திருநடனம் காண ஈரேழுலோகங்களிலிருந்தும் தேவர்கள் எழுந்தருளினர். நாரதரும் திருமாலும் நந்தியும் நான்முகனும் ஆளுக்கொரு இசைக் கருவியை எடுத்து இசைக்க,

நடனப்போட்டி ஆக்ரோஷமாகக் களைகட்டியது.

சிவனுக்கு எந்த விதத்திலும் சளைக்காமல் காளி ஒவ்வொரு நடனத்திலும் இணையாக வெற்றிபெற்று வர, தேவர்கள் மிரண்டனர்.

ஈசன் எண்தோள் வீசி இடையறாது நடனம் புரிவதுகண்டு தவமிருந்த காரக்கோடனும் முஞ்சிகேசர் சுந்தனாரும் அகமகிழ்ந்தனர்.

அற்புதம், ரௌத்ரம், கருணை, குஞ்சை, சாந்தம், சிருங்காரம், பயம், பெருநகை, வீரியம் என்னும் நவரசங்களும் வெளிப்பட்ட வெவ்வேறு நாட்டிய முத்திரைகளிலும் காளி சளைக்கவில்லை.

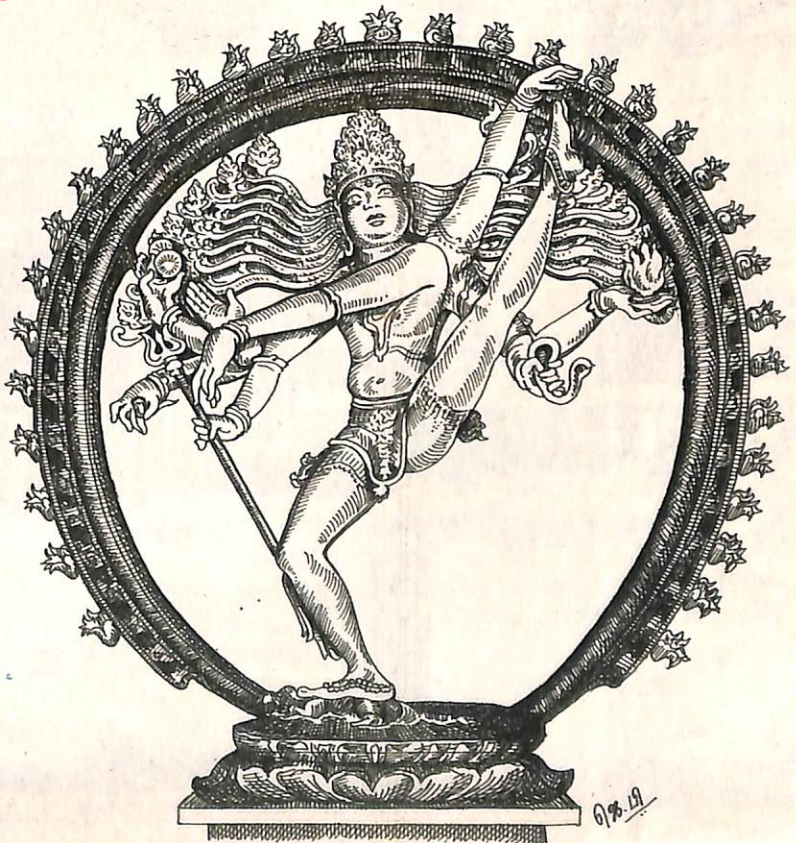
எந்த விதத்திலும் நடனத்தில் காளியை வெற்றிகொள்ள இயலாத நிலை எழுந்தபோது, ஈசன் ஓர் உபாயம் செய்தார்.

தன் காதணியில் இருந்த மணிக்குழைகளில் ஒன்றைப் பூமியில் உதிரச்செய்தார்.

இடதுகால் பெருவிரலால் அதைப் பற்றி உயர்த்தி, அப்படியே இடதுகையில் வாங்கிச் செவியில் பொருத்தினார். ஆகாயம் நோக்கிக் காலை உயர்த்தியதால் அதை ஊர்த்துவ தாண்டவம் என்பர்.

ஆண்மகன் காலை உயர்த்துவது ஆடலின் அம்சமாகும். பெண் ஒருத்தி அப்படி உயர்த்த முடியாதென்பது ஈசனின் நினைப்பு.

ஊர்த்துவ தாண்டவம்

ஆனால், காளி அந்த முத்திரைக்கும் தயாராகக் கால்களைப் பூமியில் உதைத்து தன் இடதுகாலை உயர்த்தத் தயாரானாள். இது கண்டு முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் மிரண்டனர்.

“அன்னையே, நீ இன்று கொண் டிருப்பது காளி வடிவமாயினும் உன் ஆதி அம்சத்தை மறக்கலாமா? ஈசனுக்கு இணையாக நீ பாதம் உயர்த்திவிட்டால், பெண்களுக்குரிய நாணம் என்பதே அர்த்தமற்றுப் போகும். எனவே, தயைகூர்ந்து ஆகாயம் நோக்கிக் காலை உயர்த்தாதே!” என்று அனைவரும் அவள் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர். காளியின் ரூபத்தில் உயிர்கொண்டிருந்த அன்னை சக்தி அதைக் காளிக்கு உள்ளிருந்து தெளிவுறுத்தினாள்.

காளியின் திருவடி பூமியில் உதைத்துப் பதித்தபடி எழும்பாமல் நின்றது.

அத்தருணத்தில் காளி செருக்கிழந்து, தன்நிலை உணர்ந்தாள். நாணிப் பணிந்தாள்.

ஈசன் தெற்கு நோக்கி ஆடியபோது, காளி வடக்கு நோக்கி எதிராட்டம் ஆடினாள். நடராஜனுக்கு எதிர்ப்பார்வை பார்த்தாள்.

அதே கோலத்தில் அவளுக்கொரு திருக்கோயில் அமையட்டும் என ஈசன் உத்தரவிட்டார்.

கார்க்கோடனும் முஞ்சிகேசரும் அண்ணலின் நடனம் கண்டபின் வேறு தலம் இடம்பெயர விரும்பாததால், கோயில் 'திருக்குளத்தில் அவர்களுக்கு முக்தியளித்து, ஈசன் தன்னுடனேயே இருத்திக்கொண்டார்.

அன்று முதல் சென்றாடு தீர்த்தமான திருக்குளம் முக்தி தீர்த்தமாகவும் வழங்கப் படுகிறது.

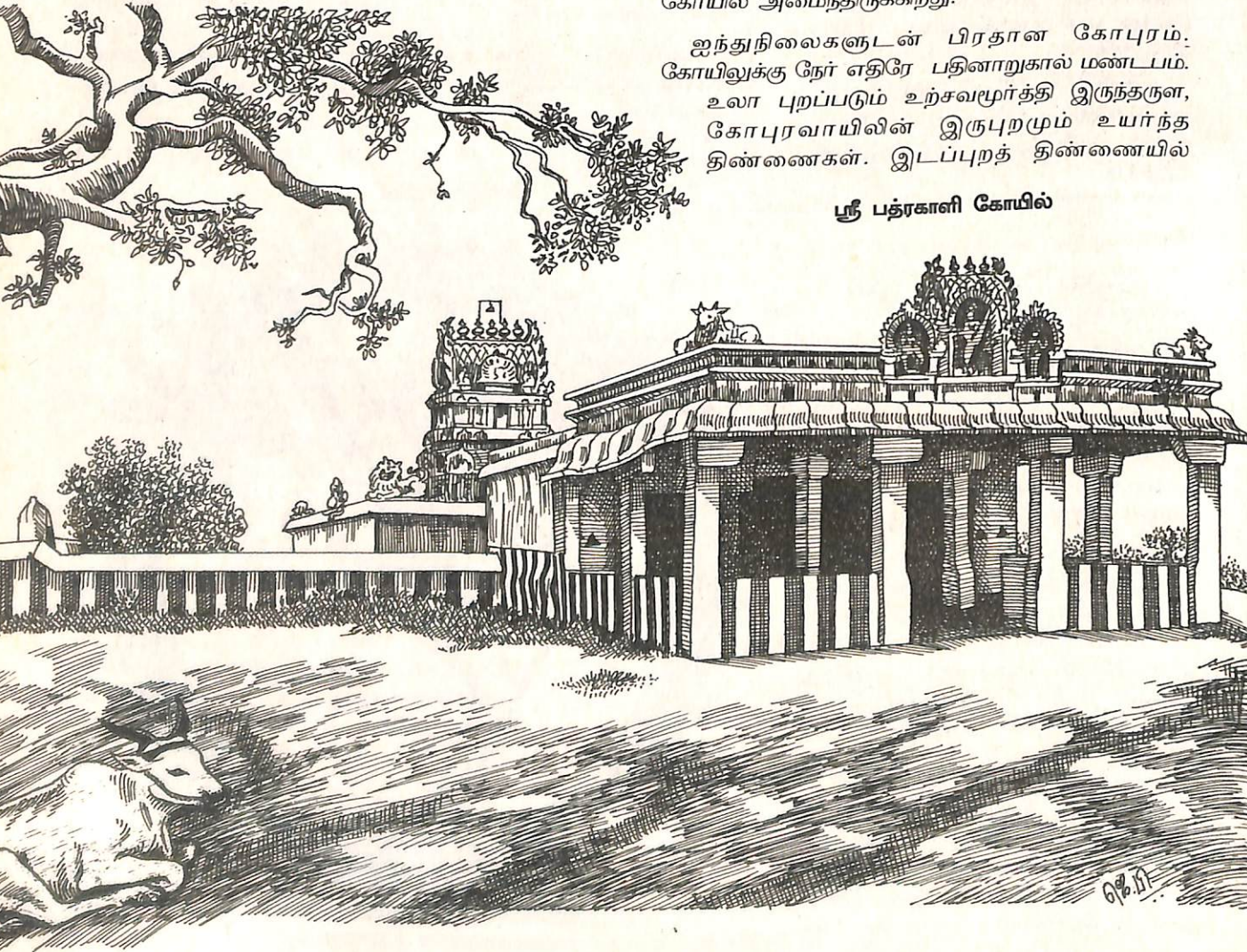
இந்த முக்தி தீர்த்தத்தில் குளித்து, காளியை முதலில் வழிபட்ட பின்னரே தன்னைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று நெற்றிக்கண்ணன் நியதி உரைத்தார்.

வடபத்ரகாளி கோயிலுக்குக் கிழக்கில் ஈசனுக்குக் கோயில் அமைந்திருக்கிறது.

ஐந்துநிலைகளுடன் பிரதான கோபுரம். கோயிலுக்கு நேர் எதிரே பதினாறுகால் மண்டபம்.

உலா புறப்படும் உற்சவமூர்த்தி இருந்தருள, கோபுரவாயிலின் இருபுறமும் உயர்ந்த திண்ணைகள். இடப்புறத் திண்ணையில்

ஸ்ரீ பத்ரகாளி கோயில்

முக்தி கொடு முக்கண்ணனே!

காரைக்கால் அம்மையாருக்குப் பூர்வீகத்தில் புனிதவதி என்று பெயர். ஒரு முறை கணவன் கேட்டதற்காக தன் மாசற்ற பத்தியால், இறைவனிடமிருந்து ஒரு மாங்கனியைப் பெற்றுத் தந்தான். ஈசனுக்கு நெருக்கமானவளை இல்லறத்தில் ஈடுபடுத்துவதா எனக் கலங்கிக் கணவன் பிரிந்தான். வேறோர் பெண்ணை மணந்தான்.

வாழ்க்கைத்துணையே பிரிந்தபின் வாலிபமும் வனப்பும் எதற்கு? துறந்தாள் புனிதவதி. துறவியானதும் காரைக்கால் அம்மையார் ஆனார்.

இமைத்திருக்கும் பொழுதெல்லாம் ஈசனின் புகழ்பாடி கயிலையை அடைந்தார். அம்மையாரின் அழுத்தமான பக்தி கண்டு ஆண்டவன் அகமகிழ்ந்தான். 'வேண்டும் வரம் கேள்' என்றான்.

'இறவாத அன்பு வேண்டும். பிறவாமை வேண்டும். மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும். அறவா, நீ ஆடும் போது, உன் அடியின்கீழ் மகிழ்ந்து பாடி இருக்க வேண்டும்.'

'நல்லது' என்றான், நமசிவாயன், 'உமையின் அம்சமான காளியுடன் நான் ஊர்த்துவ தாண்டவம் ஆடும் ஆலங் காட்டுக்கு வா' என அருளினான்.

ஆலங் காட்டில் அடியெடுத்து வைத்ததும்

காரைக்கால் அம்மையார்

காரைக்கால் அம்மையாருக்குப் புதிய சோதனை.

அம்மையாரின் பாதம் பட்ட இடத்திலெல்லாம் ஒரு லிங்கம் பூமியிலிருந்து பீறிட்டு எழுந்தது. அவர் கதிகலங்கிப் போனார்.

'என் காலடியில் கயிலைநாதனா? அவன் திருவடிக்குக்கீழ் நான் வீழ்ந்து கிடக்கவல்லவா வரம் பெற்றேன்? தரணியின் தலைவன் தாயுடன் நடனம் புரிவதைத் தரிசிக்கத் தடையா?'

கால் வைத்தால்தானே கலக்கம் என்று தலையாலேயே தளராமல் நடந்தார். விடுவானா இறைவன்?

மயானபூமியைக் கடக்கும்போது அடுத்த சோதனை. ஆவிகளும் பேய்களும் அம்மையாரைச் சூழ்ந்தன. 'எம்மையன்றி யாரும் இங்கே நடமாட உரிமை இல்லை' என்று கொக்கரித்தன.

அயரவில்லை அம்மையார். 'அன்னை யும் ஆண்டவனும் ஆடும் அற்புதம் காண ஆவியாகவும் மாறத் தயார்' எனத் துணிந்தார். பேய் வடிவம் பூண்டும் பரமசிவன் தாள்கள் போற்றினார்.

பத்ரகாளியும் பிறைசூடிய பெருமானும் ஆடும் திருநடனம் கண்டு பிறவிப்பயன் பெற்றேன் என்று பரவசமுற்றார்.

அன்னை பரிந்துரைக்க, ஆலங் காட்டில் எண்தோள் வீசி ஆற்றலுடன் நிமிர்ந்தாடும் ஆடலரசன், காரைக்கால் அம்மையாரை ரத்னசபையில் தன் திருவடிகளுக்குக்கீழ் இருத்தி முக்தி அருளினார்.

வீற்றிருக்கும் திண்ணைப் பிள்ளையார். பிரதான கோபுரம் கடந்து உள்ளே நுழைந்ததும் வடக்கில் நூற்றுக்கால் மண்டபம். பங்குனி உத்திரத்தன்று தொடங்கிப் பத்து நாட்களுக்குத் திருவிழா கோலாகலமாக நடைபெறும் மண்டபம்.

வடப்புற மண்டபத்தை நோக்கியவாறே கிழக்குமுகமாகச் சென்றால், ஆலய மண்டபத்துக்குள் நுழையுமுன் இடப்பக்கம் சித்திவிநாயகர் சந்நிதி. வலப்பக்கம் வள்ளி - தெய்வானை சமேதராக முருகப்பெருமான்.

அடுத்து, உள்ளே அடியெடுத்து வைத்ததும் தெற்கு நோக்கி அமைந்திருக்கும் ரத்தினசபை. அதில் அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் அமலன் நடராஜன்.

சக்தியுடன் போட்டியிட்டு ஊர்த்துவ தாண்டவமாடிய ஐந்து சபைகளுள் முதன்மையாக

விளங்கும் இந்த ரத்தினசபையில் இடதுகாலை உயர்த்தி நிற்கும் இறைவனுக்கருகில் ஸ்ரீசமீனாம்பிகை. இவ்வன்னையை சிவகாமசுந்தரி என்றும் அழைக்கின்றனர்.

இந்த சிவகாமசுந்தரி, ஈசனுக்கு எதிராகத் தன் அம்சமான காளி இறுதிவரை நவரசங்களிலும் சளைக்காமல் ஆடுவது கண்டு ஆச்சரியமுற்ற கோலத்தில் நிற்கிறாள். பொதுவாக இடது திருக்கரம் திருவடி காட்ட, வலது திருக்கரம் அபயம் அளிக்கும் கோலத்தில் காணப்படும் சிவகாம சுந்தரி, இத்தலத்தில் காளி நடனம் கண்டு வலதுகை தொங்க, இடது கையைக் கன்னத்தருகில் ஆச்சரியத்துடன் வைத்திருப்பது தனிச்சிறப்பு.

ஆண்டவன் அனுக்கிரகத் தாண்டவம் ஆடிய இந்தச் சபையில் ஒரு பாதிதான் பக்தர்களின் தரிசனத்துக்குக் கிடைக்கும். நிரந்தரமாக மூடப் பட்டிருக்கும் மறுபாதியில் காரைக்கால்

அம்மையார் ஈசனிடம் முக்திபெற்று, அவர் காலடியில் அடக்கம் ஆகியிருக்கிறார்.

காரைக்கால் அம்மையார் அங்கே சூட்சுமமாக அடங்கியிருப்பதை உணர்த்தும் வகையில், கூத்தபிரானின் திருவடி நிழலில் காரைக்கால் அம்மையாரின் திருவுருவம்.

உள்பிராகாரத்தின் வாயில்வரை ஓங்கிய தூண்கள் வழியே நடந்தால், வடதிசை நோக்கிய நிலையில் திருவாலங்காட்டு வடபத்ரகாளியின் உற்சவமூர்த்தி.

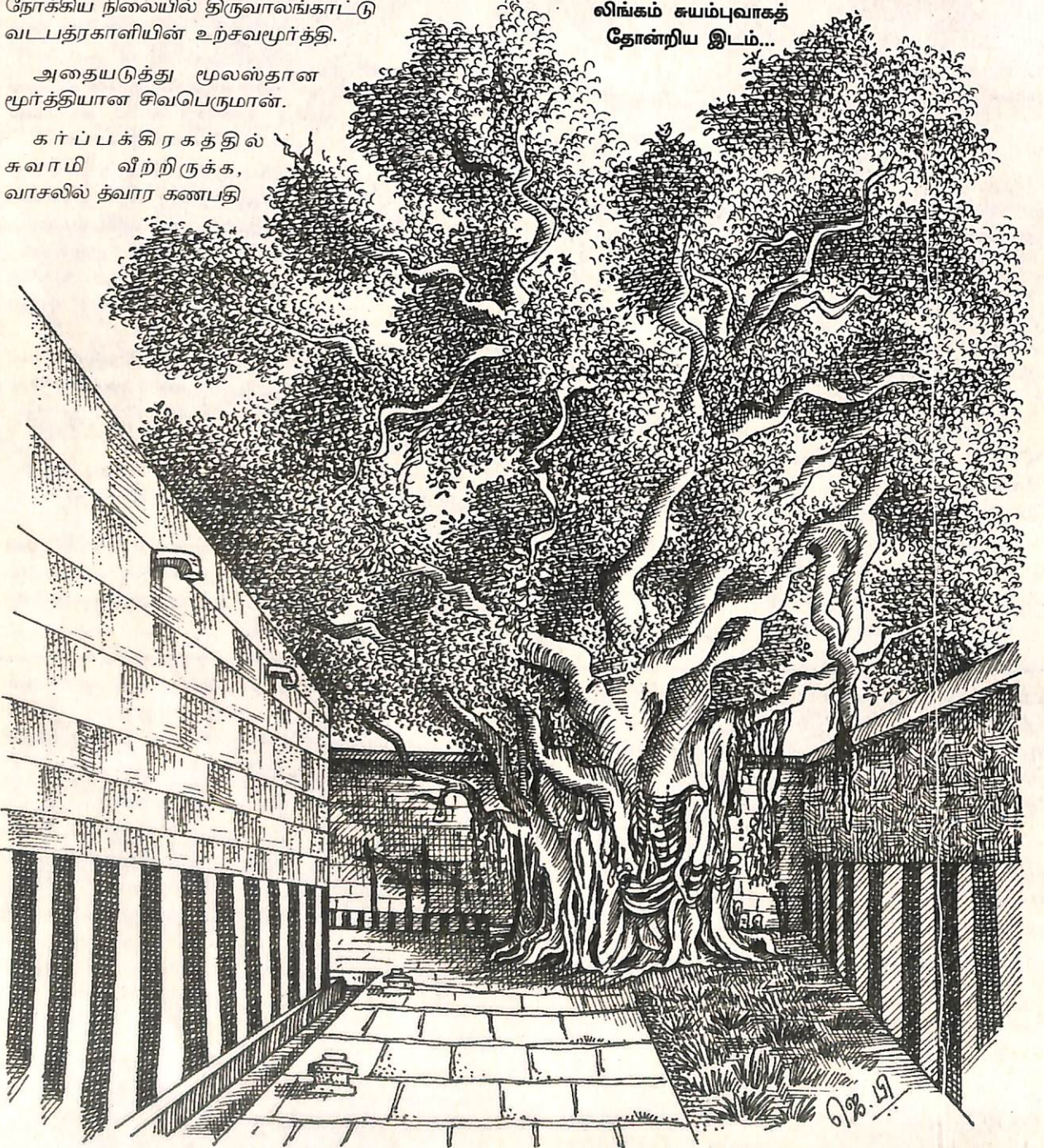
அதையடுத்து மூலஸ்தான மூர்த்தியான சிவபெருமான்.

கர்ப்பக்கிரகத்தில் சுவாமி வீற்றிருக்க, வாசலில் த்வார கணபதி

யும் த்வார பாலகர்களும்.

ஆலமரங்களின் நிழலில் சுயம்புவாகத் தோன்றிய லிங்க வடிவ ஈசனை ஆலங்காட்டப்பர் என்று தமிழிலும் வடாரண்யேஸ்வரர் என்று வடமொழியிலும் அழைக்கின்றனர். தேவர்கள் வந்து தொழுது சிறந்ததால், இறைவனுக்குத் தேவர் சிங்கப்பெருமான் என்ற திருப்பெயரும் உண்டு. தேவர்கள் வந்து

லிங்கம் சுயம்புவாகத் தோன்றிய இடம்...

சௌகரியங்கள்:

★ சென்னை - அரக்கோணம் மின்சார ரயிலில் ஒன்றரை மணி நேரத்தில் திருவாலங்காட்டை அடையலாம்.

★ சென்னை - அரக்கோணம் பேருந்துகள் திருவாலங்காடு வழியாகச் செல்கின்றன. பேருந்து நிறுத்தத்தில் இருந்து, நடக்கும் தூரம்தான் கோயில்.

★ கோயில் காலை ஐந்தரை மணி முதல் இரவு எட்டரை வரை திறந்திருக்கும்.

★ கோயில் பிரசாத கௌண்ட்டரில் சர்க்கரைப் பொங்கல், லட்டு போன்ற பிரசாதங்கள் விற்கப்படுகின்றன.

அசௌகரியங்கள்:

★ தங்குவதற்கான லாட்ஜ்கள் கிடையாது. சென்னையிலோ, திருத்தனியிலோ தங்கிக்

கொண்டு திருவாலங்காடு போய்வருவது நலம்.

★ கோடைக்காலத்தில் கோயில் திருக்குளம் வறண்டிருக்கும்.

★ ரயிலடியிலிருந்து கோயிலுக்குச் செல்ல ஆட்டோக்களை விட்டால் வேறுவழியில்லை! சுமார் ஐம்பது ரூபாய் கட்டணம்.

தொழுவதற்குப் பயன்படுத்திய சுரங்கப்பாதை யொன்று ரத்னசபாபதி சந்நிதிக்கு அருகில் அமைந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. சுரங்கப்பாதையில் இதுகாறும் எவரும் இறங்கவில்லை.

சந்நிதியைச் சுற்றிவரும் பிராகாரத்தில் அகோர வீரபத்திரரின் பிரமாண்ட மூர்த்தி. அதே வரிசையில் நால்வருக்கும் இத்தலத்தில் முக்திபெற்ற காரைக்கால் அம்மையாருக்கும் திருவுருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

நடராஜரின் நடனம் காணவந்த திருமால், ஸ்ரீதேவி - பூதேவி சுகிதம் விஜயராகவப் பெருமாள் என்ற திருநாமத்துடன் வீற்றிருக்கிறார்.

திருநடனம் காண வந்த வால்மீகி, அகத்தியர் முதலான ரிஷிகளுக்கும் வெளி மண்டபத்தில் திருவுருவங்கள்.

அன்னை மகாலக்ஷ்மி தனியொரு மூலையில் கஜலக்ஷ்மியாகக் காட்சி தருகிறாள்.

கோயிலின் வெளிப்பிராகாரத்தில் உமைய வளுக்கு ஒரு தனி சந்நிதி.

வண்டார்குழலி என்ற திருப்பெயருடன் இங்கு அன்னை வடிவெடுத்து நிற்கிறாள்.

ஈசனைத் தரிசிக்க ஆலங்காடு வந்த தேவர்கள், கயிலையில் பூக்கும் தேவபுஷ்பங்களைத் தொடுத்து அன்னையின் கூந்தலுக்குச் சமர்ப்பித்து வந்தனர். அந்நேரம், அந்த வாசம் உணர்ந்து, பதினான்கு உலகங்களிலிருந்தும் வண்டுகள் கூடி மொய்த்து,

இடைவிடாச் சுருதியாக ரீங்காரம் கூட்டின. இதனாலேயே அன்னைக்கு வண்டார்குழலி என்ற பெயர் அமைந்தது.

‘அன்னை காளிகே முதல் மரியாதை தரவேண்டும்!’ என்பது ஈசனின் கட்டளையாதலால், முதல் திருவிழா பத்ரகாளிக்குத்தான் நடைபெறும்.

ஆடி அமாவாசை கழித்து செவ்வாயன்று காப்புக்கட்டி எட்டுத் திசையில் அன்னைக்குத் திருவிழா.

அன்னை காளியே அத்தனை அம்சங்களையும் சேர்த்து ஆட்கொண்டிருப்பதால் நவக்கிரகங்களுக்கு இங்கு தனியே சந்நிதி இல்லை.

கிரகதோஷங்கள் அத்தனையும் அன்னையைத் தரிசித்ததும் கண்காணாமல் ஓடிப்போகும்.

திருவாலங்காடு திரிபுரசந்தரி வீற்றிருக்கும் திருக்கயிலைக்கு அடுத்த தலம், கார்கோடருக்கும் முஞ்சிகேசருக்கும் முக்தி அளித்த தலம்.

மோனத்தவத்தில் ஆழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையாருக்கு மோட்சம் அளித்த தலம்.

பேசிவிட்ட பேச்சைக் காக்க, உயிர் விடத் துணிந்த எழுபது வேளாளருக்கும் ஏற்றமிகு பேறு கிடைத்த தலம்.

மனிதப்பிறவியின் முடிவான - இலக்கான முக்திக்கு வழி தேடுபவர்கள், திருவாலங்காட்டைச் சேர்தலே நலம்.

தாயே,

உன்னுடைய வலது நயனம் சூரியனாக இருப்பதால்
பகலைத் தோற்றுவிக்கிறது.

உன் இடது நயனம் சந்திரனாக இருப்பதால்
இரவை உண்டாக்குகிறது.

உன்னுடைய மூன்றாவது கண் சற்று மலர்ந்த தங்கத்
தாமரை மலர் போல் இருப்பதால் இரவுக்கும்
பகலுக்கும் இடையேயுள்ள ஸந்தியா காலத்தை
அமைக்கிறது

அன்னையே, நீ காலத்தைக் கடந்தவள்!

- செளந்தர்ய லஹரி, ஸ்லோகம்-48.

காளி மீது நெஞ்சம் என்றும் - கலந்து நிற்க வேண்டும்
வேளை யொத்த விறலும் - பானில் - வேந்த ரேத்து புகழும்
யாளி யொத்த வலியும் - என்றும் - இன்ப நிற்கு மனமும்
வாழி யீதல் வேண்டும் அன்னாய் - வாழ்க நின்றன் அருளே!

- மகாகவி பாரதியார்

ரிகாஸ்கக்தூகாளி

அது ஓர் அடர் வனம்.

எந்த நேரமும் இயற்கையின் இன்னிசைக் கச்சேரி. அது தவிர, பட்சிகளின் சிறகைப்பு ஒலிகளும் பயங்கர விலங்குகளின் உறுமல்களும் கர்ஜனைகளும் இடைவிடாமல் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

அந்தக் காட்டில் கங்கை ஒளிந்து நுழைந்து, பாகீரதி என்ற பெயருடன் நெளிந்து நெளிந்து பாய்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

காபாலிகள் சக்திபூஜை செய்வதற்குச் சரியான இடம் எனத் தேர்வுசெய்து அந்த ஆரண்யத்தில் அங்கும் இங்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்நியாசிகளும் ரிஷிகளும் முனிவர் களும் தனித்திருந்து தவமியற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுள் பிரம்மானந்தர் என்னும் சந்நியாசி ஒருவரும் தனிக்குடில் அமைத்து தவத்தில்

ஈடுபட்டிருந்தார்.

அவருக்கு ஒரு சிஷ்யர். அந்தாராம் என்னும் அந்தணர். குரு இருக்கும் இடத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டவர்.

பிரம்மானந்தர் கண்மூடி சமாதி நிலையில் ஆழ்ந்திருக்கும்போது, அந்தாராம், ஆரண்ய நதியை நாடிச் சென்று நீராடிவிட்டு குரு செய்யும் பூஜைக்கும் குரு-பூஜை செய்வதற்குமான புஷ்பங்களைக் கொய்து வருவார்.

ஒரு நாள்...

பிரம்மானந்தர் சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தார். அந்தாராம் அன்றலர்ந்த மலர்களைக் கொய்து வருவதற்காகச் சென்றிருந்தார்.

சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்த பிரம்மானந்தரின் நெற்றிக்கண் திடீரெனத் திறந்து கொண்டது. அங்கே தீப்பிழம்பாக ஜோதி ஒன்று தகதகத்தது.

பரவசத்தின் உச்சம் பிரம்மானந்தரைத் தாக்கியது. தீப்பிழம்பு மெள்ள நகரத் தொடங்கியது. அது நகர்ந்த திசையில், உணர்வுகள் அற்ற பிரம்மானந்தரும் எழுந்து நகர்ந்தார். எதன் மீதோ இடறி விழுந்தார்.

கண் திறந்தார். அவர் விழுந்திருந்த இடம் ஒரு குட்டை. அந்தக் குட்டையில், நெட்டையாக நீட்டிக்கொண்டு இருந்த ஒரு கல்தான் அவரை இடறி விட்டிருந்தது.

அந்தக் கல்லில் வஞ்சி ஒருத்தியின் வலப்பாத விரல்கள் நான்கு பதிந்திருந்தன. மெட்டி துலங்கிய அந்த விரல்கள் தக்ஷனின் புத்திரி தாக்ஷாயணியின் உடலில் இருந்து அறுபட்டு விழுந்தவை என்பதை அறிந்துகொண்டார் பிரம்மானந்தர்.

கண்களை மூடினார். மறுபடி உள்ளுக்குள் அந்தத் தீப்பிழம்பு.

‘இன்னும் என்ன தாயே?’ என்று இறைஞ்சிய படி அந்தத் தீப்பிழம்பு காட்டிய வழியில் கண்மூடிச் சென்றார். கால்களை கங்கை நனைத்தாள். கங்கை நதியின் ஆழத்தை நோக்கி தீப்பிழம்பு அவரை அழைத்துச் சென்றது.

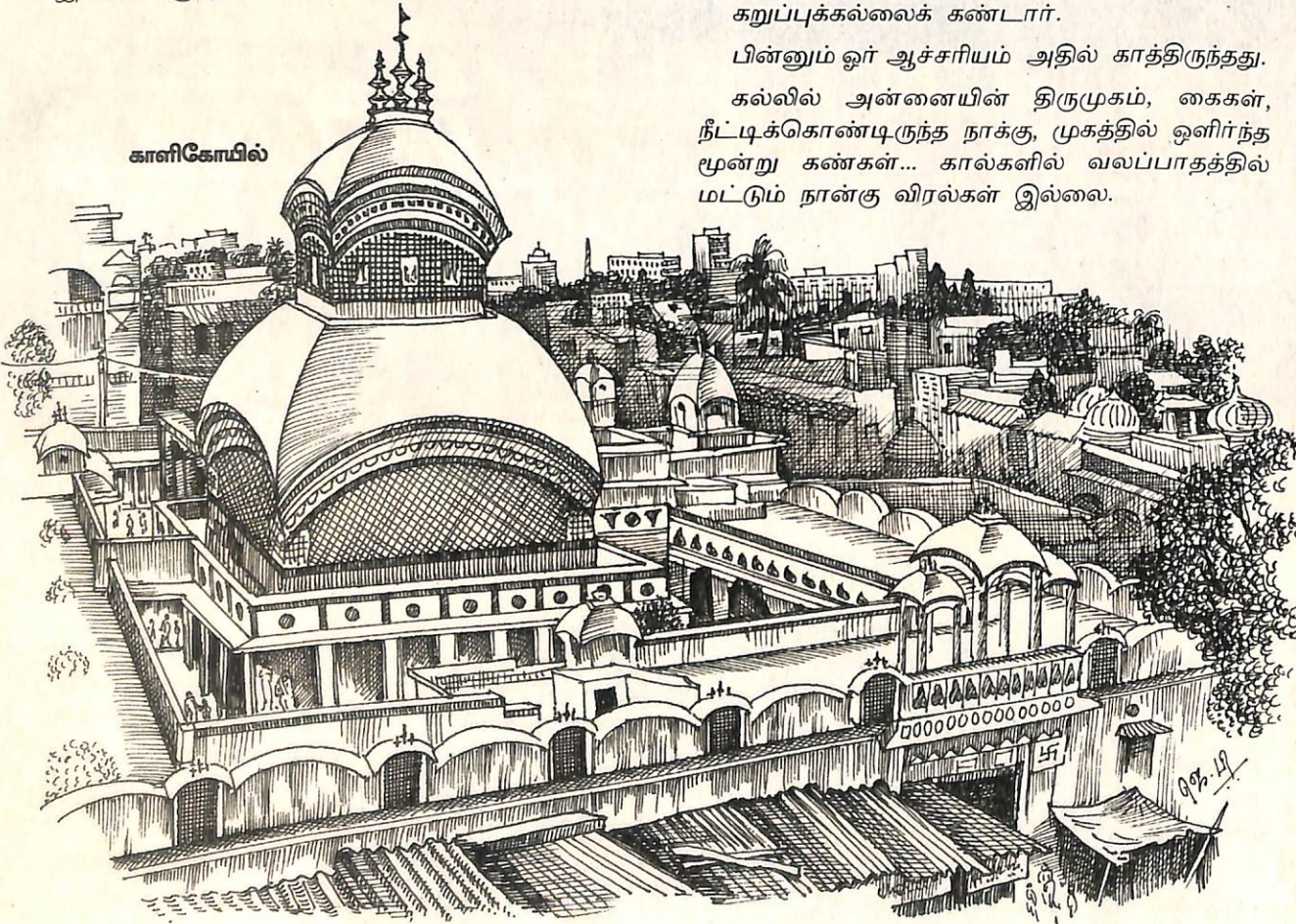
நதியின் மையத்தில் பன்னிரண்டு அடி நீளத்தில் ஒரு கறுப்புக்கல் புரண்டு புரண்டு வந்து அவரைத் தொட்டது. பிரம்மானந்தர் கண் திறந்தார்.

கறுப்புக்கல்லைக் கண்டார்.

பின்னும் ஓர் ஆச்சரியம் அதில் காத்திருந்தது.

கல்லில் அன்னையின் திருமுகம், கைகள், நீட்டிக்கொண்டிருந்த நாக்கு, முகத்தில் ஒளிர்ந்த மூன்று கண்கள்... கால்களில் வலப்பாதத்தில் மட்டும் நான்கு விரல்கள் இல்லை.

காளிகோயில்

கொல்கத்தா காளி

பிரம்மானந்தர் அந்தக் கல்லின் மேலேயே மயங்கி விழுந்தார். அவரைச் சுமந்தபடி அந்தக் கறுப்புக் கல் பாகிரதி நதியில் மிதந்து மிதந்து சென்றது.

அந்தாராம் பூக்களைக் கொய்து விட்டுத் திரும்பிவந்து பார்த்தால் குடிலில் குரு இல்லை. அவரைத் தேடி அங்கும் இங்கும் அலைந்தார். நதியின் நடுவில் கல்தெப்பத்தில் கவிழ்ந்து மிதந்துகொண்டிருந்த குருவைக் கண்டார். பதைக்கும் மனதுடன் பாகிரதி நதியில் பாய்ந்து குருவை மீட்டார்.

கண் விழித்த பிரம்மானந்தர் காந்தப் புன்னகை பூத்தார். அந்தப் புன்னகையே அவர் ஞானம் அடைந்துவிட்டதை நவின்ருது.

அன்னை யின் பாத விரல்கள் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட குட்டையை அந்தாராமிடம் காட்டினார் பிரம்மானந்தர். கங்கையில் காளி வந்துசேர்ந்த வரலாற்றை விவரித்தார்.

விரல்கள் விளைந்த குட்டைக்கு அருகில்

அன்னையின் அணிகலன்கள்

காளிகாவின் கரங்கள் நான்கும் தங்கத்தால் ஆனவை. ஒவ்வொரு தங்கக்கரமும் பத்து கிலோ எடை கொண்டது.

காளியின் கழுத்திலும் மாலையிலும் இருக்கும் அசுரத் தலைகள் தங்கத்தால் ஆனவை.

காளியின் நாக்கு மற்றும் பற்களும் தங்கத்தால் ஆனவை. காளியின் கைவிரல்களில் தங்க மோதிரமும் தங்க வளையல்களும் அணிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

காளியின் கிரீடம், மூக்கில் இருக்கும் புல்லாக்கு ஆகியவையும் தங்கத்தால் ஆனவை.

இவை அனைத்துமே வேண்டுதல் நிறைவேறிய பக்தர் களால் அவ்வப்போது அணிவிக்கப்பட்டவை.

கங்கையில் காட்சியளித்த காளியை ஸ்தாபித்தார். அவளை நிழலில் வைத்துச் சீராட்டச் சுற்றிலும் ஓர் ஓலைக்குடிசையை உருவாக்கினார்.

அன்னை காளி அப்படி வந்துசேர்ந்து அருள் பாலிக்கத் தொடங்கிய இடம் தான் இன்றைய கொல்கத்தா.

பத்தாம் நூற்றாண்டில் கரும்பச்சை மரங்கள்

சில நடைமுறைகள்

காளிக்குப் பிடித்தமான ஆயுதம் வாள். இடதுகையில் வெள்ளிவாள் ஏந்தி இருக்கிறாள். காளியிடம் வேண்டிக்கொண்டு சக்திக்குத் தகுந்தாற்போல் வெள்ளி, தங்கவாள் செய்து காணிக்கையாக அளிப்பது இங்கு வழக்கம்.

காளிக்குப் புடவை சார்த்துவது மிகவும் சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது. கோயில் வாசலிலேயே 50 ரூபாயிலிருந்து ஆயிரம் ரூபாய் வரை சிவப்புப் புடவைகள் கிடைக்கும். கோயிலுக்கு வரும் அனைவருமே அன்னைக்குச் சிவப்புப் பூமாலை யும் சிவப்புப் புடவையும் சார்த்துகிறார்கள்.

ஒரு சிவப்புமாலை, ஒரு ரூபாய் நாணயம், இரண்டு ரூபாய்க்கு பால்பேடா இனிப்பு ஆகிய வற்றுடன் பக்தர்கள் கோயிலுக்குள் நுழைகிறார்கள். காளியின் இடதுகையில் ரூபாயை வைத்துப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு அன்னையைச் சுற்றி மும்முறை வலம்வருகிறார்கள். பேடாவைப்

பிரசாதமாக உட்கொள்கிறார்கள்.

போக் என்று சொல்லப்படும் பிரசாதம் ஒரு விசேஷம். எல்லாவிதமான காய்களும் அரிசியும் போட்டுச் சமைக்கப்படும் அந்தப் பிரசாதம் அம்பாளுக்குத் தினமும் படைக்கப்படுகிறது. பக்தர்களுக்கும் சாது, சந்தியாசிகளுக்கும் விநியோகிக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜேஷ்டமாத (மே-ஜூன்) பெளர்ணமியன்று காளிகாவின் வலப்பாத விரல்களுக்கு ஸ்நானம் செய்விக்கப்படுகிறது. கங்கை நீர், அத்தர், நறுமண (எண்ணெய்) தைலம், பன்னீர் ஆகியவற்றால் அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறது. அபிஷேக நீர், சரணாம்ருதம் என அழைக்கப்படுகிறது. இந்தச் சரணாம்ருதத்தை உட்கொள்பவர்களுக்கு வேண்டு வன கிடைக்கின்றன. நோய்கள் குணமாகின்றன. குடும்பத் தொல்லைகள் எல்லாம் தொலைந்து போகின்றன.

நவராத்திரித் திருவிழா மிக விசேஷமானது. தீபாவளியன்று ஆடல், பாடல்களுடன் நடைபெறும் காளிபூஜை, காணக்கிடைக்காத காட்சி!

காளி கோயிலுக்குச்
செல்லும் வழி

அடர்ந்து காடாக விளங்கிய அந்த இடம், இன்றைக்கு கான்கரீட் காடாகக் காட்சி அளிக்கிறது.

அன்னை இங்கே காளிகா என்று அழைக்கப் படுகிறாள்.

அவளுக்கு அருகிலேயே, அன்னையை அழைத்து வந்து ஒப்படைத்த கங்கை கலகலவென நகைத்துச் செல்கிறாள்.

கங்கையின் துறை வடமொழியில் காட் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அந்த 'காட்'யில் காளி காட்சி தந்ததால் அந்த இடம் 'காளிகாட்' என்று அழைக்கப்பட்டு கல்கத்தாவாக மருவி, இன்று கொல்கத்தா ஆகியிருக்கிறது.

இமயமலைச் சாரலை ஆண்டுவந்த இமவா னுக்கும் அவனுடைய பட்டத்து மகிஷி மைனாவுக்கும் கொஞ்சி விளையாட ஒரு குழந்தை இல்லையே என்ற குறை நெடுங்காலமாக உண்டு.

எப்போது இறையைத் தொழுதாலும் அவர்கள் இறைஞ்சியதெல்லாம் இல்லம் சிறக்க ஓர் இளந்தளிர்ந்தான்.

கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும் என்பது உலக உண்மையல்லவா?

மைனா கருத்தரித்தாள். ஒரு பெண் சிசுவைப் பெற்றெடுத்தாள். பர்வதராஜனின் குமாரி என்பதால் பார்வதி என்று பெயர் சூட்டினார்கள்.

சில அற்புதங்கள்...

அன்னையின் கோயிலில் சுற்றிக்கொண்டிருந்த ஓர் ஊமைச்சிறுவனுக்கு மக்கள் 'பௌவா' என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். காரணம் - அந்தச் சிறுவனால் அந்த ஒலியை மட்டுமே எழுப்ப முடியும். கொல்கத்தாவிலிருந்து முப்பத்திரண்டு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கும் மேசேதா என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அந்த அநாதைச் சிறுவன் 1977-ம் ஆண்டு விஜயதசமி பூஜையின் போது திடீரென்று சரளமாகப் பேசத் தொடங்கினான்.

அன்னையின் சந்நிதியில் நிகழ்ந்த இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு மயிர்க்கூச்செறிந்த ஒரு நேபாள பக்தர், வாரிசற்ற காரணத்தால் பௌவாவைத் தன்னுடனேயே அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். பௌவா தற்போது நேபாளத்தில் வாழ்ந்து வருகிறான்.

அது 1965-ம் வருடம். ஜூலை மாதம் 25-ம் தேதி. கோயிலில் மதிய பூஜைகள் முடிந்து மக்கள் அன்னையைத் தரிசிக்க அலைமோதிக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென வானம் இருண்டது. கருமேகங்கள் வெள்ளமாகத் திரண்டன. கோயில் இருட்டில் மூழ்கியது. மாலை நான்கு மணிக்கு மழை பொழியத் தொடங்கியது. மின்னல்கள் நெளிந்தன. இடி முழக்கம் இடைவிடாது தொடர்ந்தது. கோயிலில் வழங்கப்படும் அன்னப் பிரசாதத்தைப் பெறுவதற்காக சாதுக்களும் சந்நியாசிகளும் கோயிலுக்குள் குழுமியிருந்த அந்த வேளையில் கோயிலின் மேல் இடி விழுந்தது. இடியினால் கோயில் இடிந்து விழுந்திருந்தால் அது இந்த நூற்றாண்டின் மிகப்பெரிய அசம்பாவிதமாக இருந்திருக்கும். அன்னையின் அருளால், கோயில் மேல் விழுந்த இடி அதன் வடகிழக்கு கோபுரத்தை மட்டும் லேசாகச் சிதைத்ததோடு நின்று விட்டது. இந்த அற்புதத்தைப் பத்திரிகைகள் பத்தி பத்தியாக எழுதின. இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பின்னர் கோயிலில் இடிதாங்கி பொருத்தப் பட்டது.

பார்வதி வேறு யாருமல்ல... தக்ஷனின் மகளாகப் பிறந்து, யாக அக்கினியில் பாய்ந்து தன்னுடலைத் தீக்கிரையாக்கிய ஈசனின் இன்னொரு பாதியே அவள்.

இந்த உண்மையை உணர்ந்த யோகிகளும் முனிவர்களும் ஈசனுக்கினியானை எப்போதும் கண்குளிரக் கண்டுகளிக்க, பர்வதச்சரிவில் பர்ணசாலைகள் அமைத்துக் குடியேறினர். புதுப்புதுப் பூக்கள் பூரித்து மலர்ந்தன. பலப்பல நதிகள் பரவசத்துடன் பாய்ந்தன. மான்களும் மயில்களும்

பலிபீடத்தில் பக்தர்...

பூமியின் சொர்க்கம் இதுவே எனப் புறப்பட்டுவந்து புகலடைந்தன.

இமாச்சலத்தில் இடம்பெற்றிருந்த ஒவ்வொரு இல்லமும் தினம்தினம் திருவிழாக் கோலம் பூண்டது. இமவானின் மகள் மங்கலம் நிறைந்த மங்கையாகி நின்றாள்.

முக்காலமும் உணர்ந்த திரிகால ஞானி நாரதர் தாம் ஆற்ற வேண்டிய பணிக்கு ஏற்ற காலம் கனிந்துவிட்டதை அறிந்து இமவானின் இல்லம் ஏகினார்.

இமவான், சஞ்சார முனி நாரதரை சந்தோஷமாக வரவேற்றான். பார்வதியை அழைத்துப் பாதபூஜை செய்வித்தான். மனைவியை அழைத்து மண்டியிட்டு வணங்கச் செய்தான். நாரதர் அனைவரையும் ஆசீர்வதித்தார்.

ஒரு தந்தையின் தவிப்புடன் இமவான், தன் மகளின் எதிர்காலத்தைக் கணித்துக் கூறுமாறு நயந்து கேட்டான்.

பதுமையாக நின்ற பார்வதியின் முகம் பார்த்தார் முனிவர். பின் அவள் கரம் கண்டார். அதோடு அவளது ஜாதகத்தையும் ஆராய்ந்தார்.

நீண்டதொரு பெருமூச்சு புறப்பட்டது அவரிடமிருந்து.

“மன்னா! சர்வலட்சணங்களும்

பொருந்திய உன் மகள் ஒரு நற்குணக் களஞ்சியம். மகாபாக்கியவதி. உன்னாலும் உலகத்து மக்களாலும் வணங்கப்படும் தகுதியை அடைய இருப்பவள். உமாம்பிகா என்றும் பவானி என்றும் உலகமக்களால் விளிக்கப்பட இருப்பவள். இவளை ஈந்த தனாலேயே உனக்கும் உன் உத்தம பத்தினிக்கும் வீடுபேறு கிடைக்க இருக்கிறது. எல்லா அம்சங்களும் அழகாக அமையப்பெற்ற ஜாதகக்காரி இவள். ஆனாலும் இவளுக்கொரு தோஷம் இருக்கிறது” என்று கூறி நாரதமுனி நடுவில் நிறுத்தினார்.

இமவான் ஏறிட்டு நோக்கினான். அவன் கண்களில் கவலைக் கோடுகள்.

“என்ன தோஷம் முனிசிரேஷ்டரே? எதுவானாலும் தயங்காமல் சொல்லுங்கள். கூடவே பரிகாரம் என்னவென்பதையும் பகருங்கள். என் மகளுக்கு எந்தத் தோஷமும் இன்னல் விளைவிப்பதை நான் சகியேன்” என்றான் இமவான்.

நாரதர் சிரித்தார்.

“விதியை வெல்ல வேந்தனாலும் முடியாது என்பதை மறந்தாயா மன்னா? இவளுடைய இத்தனை நற்குணங்களுக்கும் லட்சணமுகத்துக்கும் பொருந்தாத ஒரு மாப்பிள்ளைதான்

மணாளனாக அமையப் போகிறான். அவனுக் கென்று ஒரு ரிஷிமூலம் இருக்காது. தாய், தந்தை யார் என்று அறியாத அநாதை அவன்.

அவனிடம் எந்த ஒரு நற்குணமும் கிடையாது. கெட்ட குணமும் கிடையாது. உடலெங்கும் சாம்பல் பூசித் திரியும் உன்மத்தன் அவன். விருப்பு - வெறுப்புகள் அற்றதொரு பித்தன். கபாலங்களை மாலையாகக் கோத்துக் கழுத்தில் அணிந்து சுற்றும் காபாலிகன்.

இப்படிப்பட்ட ஒருவன்தான் உன் மகளுக்கு மாப்பிள்ளையாக அமையப் போகிறான். இந்த தோஷத்துக்குப் பரிகாரம் எந்த வேத நூலிலும் எடுத்துக் கூறப்படவில்லை..” என்று சொல்லி முடித்தார் நாரதர்.

‘இது என்ன அநியாயம்? இமவானின் அரசகுலக்கொழுந்துக்கு இப்படி ஓர் இடரா?’ என்றெண்ணி எதற்கும் கலங்காத அவன் இதயம் இடிந்து போனது. அவன் மனைவி மைனா மயங்கிச் சரிந்தாள்.

மகாராணியின் மயக்கம் தெளிவிக்கப்பட்டது.

இமவான் இடி விழுந்து இடிந்து போனவனைப் போல் நாரதரை நோக்கினான்.

நாரதரின் உள்ளத்தில் ஒரு கள்ளப் புன்னகை கிளைத்தது. அதை வெளிக்காட்டாமல் வெற்று

காளி - குண்ட்

கேளுங்கள்.. கொடுப்பாள்!

“என் பேரு சந்திரா சுந்தரம். கல்யாணமாகி நான் கொல்கத்தா வந்து இருபத்தஞ்சு வருஷத்துக்கு மேல ஆச்சு. என் அனுபவத்துல சொல்றேன் - இந்த காளி மாதாவை மனசாரப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கேட்டா, கேட்டது நிச்சயம் கிடைக்கும்.

1984-ம் வருஷம் என் கணவருக்கு ரொம்பத் தீவிரமான மஞ்சள்காமாலை வந்தது. டாக்டரே கைவிட்டுட்டார். மூணே நாள் தான் உயிரோட இருப்பார்னு சொல்லிட்டார். என்ன பண்ணுவேன்?

அம்பாள் கிட்டதான் அபயம்னு ஓடி வந்தேன். அவளை விட்டா வேற யாரால யும் என் கணவரைக் காப்பாத்த முடியாது!

மூணாவது நாள் ஒரு அற்புதம் நடந்தது. என் கணவருக்குச் சட்டுனு மஞ்சள்காமாலை கண்ட்ரோல் ஆயிடுச்சு. படிப்படியா குணமாக ஆரம்பிச்சிடுச்சு. டாக்டர்களே அதிசயப்பட்டுப் போயிட்டாங்க.

காளிக்கு இணையா இன்னொரு தெய்வத்தை நான் பார்த்தில்லே... எல்லாமே இவ கிருபைதான். இவளை மனமார நம்பி ஒரு காரியத்துல இறங்கினா, நூறு சதவிகிதம் வெற்றிதான்!”

சந்திரா

முகத்துடன் இமவானை நோக்கி, “காவலனே, கலங்காதே. உன் மகளைக் கைலாயநாதனை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரியச் சொல். ஈசனின் உள்ளம் இரங்கினால், இமவானின் புத்திரிக்கு என்ன கெடுதல் நேர்ந்துவிட முடியும்? மாப்பிள்ளை கொஞ்சம் முன்பின் அமைந்தாலும் மணவாழ்க்கை மகோன்னதமாக அமையும்...” என்று ஆறுதல் கூறி ஆற்றுப்படுத்தினார்.

இமவான் தெளிந்தான். தன் மகளை நோக்கினான். புவனேசுவரனை நோக்கித் தவம் புரியுமாறு புத்திரியை வேண்டினான்.

தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை.

கன்னி பார்வதி கடுந்தவம் புரிய வனமேகினாள்.

மலர் வந்து மோதினாலே மயக்கம் வருமளவு மெல்லியலாள் அவள். இருப்பினும், இரும்பினும் மேலான நெஞ்சுரம் கொண்டு கடுந்தவம் செய்யத் தொடங்கினாள்.

ஆரண்யத்துப் பழங்களை மட்டுமே உண்டு

முதல் ஆயிரம் ஆண்டுகள் மோனத்தவம் புரிந்தாள். அடுத்த ஆயிரம் ஆண்டுகள் சருகுகளை மட்டும் சாப்பிட்டு, சாத்வீகத் தவம் மேற்கொண்டாள். மூன்றாவது ஆயிரத்தில் வாயுவை மட்டுமே வாய், வாயாகப் பருகி வாடாத் தவம் புரிந்தாள்.

நிலவை ஒத்திருந்த அவள் மேனி நீசமடைந்தது. கதிரொளி பட்டுக் கறுத்துப்போனது.

அவளது அயராத தவத்தின் வெப்பம் தாங்காமல் விண்ணுலகு வெந்தது. அது சமயம் ஆகாசவாணி ஒன்று அம்பிகையின் காதில் விழுந்தது...

“கன்னியே... எந்த ஈசனை நோக்கி நீ தவம் இருந்தாயோ, அந்த ஈசனே மணாளனாக உன்னை நாடிவரும் காலம் கனிந்துவிட்டது. உன் தவத்தை முடித்துக்கொண்டு, தவிப்புடன் காத்திருக்கும் தாய் - தந்தையரை அடைவாயாக...”

பார்வதி அந்த அசரீரி கேட்டு ஆனந்தம் அடைந்து, தவத்தைத் தணித்தாள். இல்லம் ஏகி, இமவானிடம் மாப்பிள்ளை வரவிருக்கும் சேதி சொன்னாள்.

இமவான் மகிழ்ந்தான். அவன் இல்லத்தரசியும் மகிழ்ந்தாள். மாப்பிள்ளை வரவு நோக்கி வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்தார்கள்.

மங்கை பார்வதியின் கரம் பற்றும் நோக்குடன் கைலாயநாதன், இமவான் இருக்கும் ஊர் நோக்கித் தன் ஊர்வலத்தைத் தொடங்கினான்.

ஒரு கையில் உடுக்கை, மறுகையில் திரிகுலம்.

உடம்பெங்கும் பூசிய சுடலைச் சாம்பலில் ஊர்ந்து விளையாடிய அரவங்கள்.

சடை சடையாய் முடி தொங்க, தோலாடை ஒன்றை இடுப்பில் அணிந்து, காளை ஒன்றின்மேல் அமர்ந்து அமரேசன் முன் செல்ல - தேவாதி தேவர்களும் சிவகணங்களும் அவரவர் வாகனமேறி சிவனாரைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

அந்த ஊர்வலம் மகா விசித்திரமாக இருந்தது. உலகு இதுவரை காணாத காட்சியாக இருந்தது.

ஊர்வலத்தில் வந்த ஒருசிலருக்கு வாயே இல்லை. பலருக்கோ, பத்துப் பதினைந்து வாய்கள்.

ஒரு சாராருக்குக் கண்களே இல்லை. மறுசாராருக்கோ, முகத்தில் முந்நூறு கண்கள்.

கைகளற்ற கணங்கள் கொஞ்சம். கால்களற்ற

கணங்கள் எச்சம்.

ஒரு குழுவினர், ஊதினால் பறந்துவிடும் அளவுக்கு ஒல்லி. இன்னொரு பிரிவினர், யானை போல் பருத்துக் காணப்பட்டனர்.

கழுதை மேலும் - களிறு மேலும், நாய் மேலும் - நரி மேலும், பரி மேலும் - பன்றி மேலும் அவர்கள் அமர்ந்து வந்தது கண்டு இமாச்சல மக்கள் எல்லாம் பதறிப்போய்ப் பயந்து பின்வாங்கினர்.

ஊர்வலம் ஊர் வந்துசேர்ந்த செய்தியைச் செவிமடுத்து, மாப்பிள்ளையை வரவேற்க மங்கல ஆரத்தி கரைத்து எடுத்து வந்த மகாராணி மைனா, மாப்பிள்ளை முகம் கண்டாள். மாப்பிள்ளைத் தோழர்களைக் கண்டாள்.

அவள் மனம் நடுநடுங்கியது. நாரதர் சொன்னதுபோல் விதி வென்றதை உணர்ந்து, அவள் உள்ளம் விம்மியது. பரமசிவனின் கோலம் கண்ட இமாலயத்துப் பாவையரோ, திசை திரும்பித் திக்கெங்கிலும் ஓடினார்கள்.

கல்யாணக் காட்சி காண வந்த நாரதர், மகாராணியின் மனதைச் சமாதானப்படுத்தினார். பரதேசிக் கோலத்தில் இருந்த மாப்பிள்ளை பரமசிவன்தான் என்பதைப் பாங்காக எடுத்துரைத்தார்.

அவர் கூறிய உண்மை அப்போதுதான் ஊர்மக்களை எட்டியது. சிதறிப் போனவர்கள் மீண்டார்கள். மணவிழாக் கொண்டாட்டத்

துக்காகக் கூடினார்கள்.

மாப்பிள்ளையையும் மாப்பிள்ளைத் தோழர்களையும் அணுகிச் சென்று எள்ளி நகை யாடினார்கள்.

‘மண்டையோட்டு மாப்பிள்ளை, மாடேறிய மாப்பிள்ளை... சுடலைச் சாம்பல் பூசிக்கொண்ட சுந்தரமான மாப்பிள்ளை’ என்று பலப்பலவான கேலிப் பேச்சுகளை மொழிந்து, கேளிக்கையில் ஈடுபட்டார்கள்.

கேலிப் பேச்சுகளைக் கிள்ளை மொழியாக ஏற்றுப் பரமன் பரமானந்தம் கொண்டான். ஆனால், மாப்பிள்ளைத் தோழர்கள் சும்மா இருப்பார்களா? அவர்களும் பதிலுக்கு, மணப் பெண்ணை ஏளனம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

‘இருட்டு இடைக்காரி, காந்தல் நிறக்காரி... கல்யாணப் பெண் சிங்காரி, கரிமூட்டை ஓய்யாரி’ என்று அவர்கள் இட்ட கூச்சல் இமயமெங்கும் எதிரொலித்தது.

பரமனை நினைந்து மெய்வருத்தித் தவமிருந்ததால் முகம் பொலிவிழந்து, மேனி இளைத்து, உடல் கறுத்திருந்த பார்வதிக்கு, மாப்பிள்ளைத் தோழர்களின் ஏளனம் அவமானத்தை அளித்தது. தன் முகத்தைத் தரணிக்குக் காட்டத் தயக்கமாக இருந்தது. தலை குனிந்து அமர்ந்து தாலியை வாங்கிக் கொண்டாள்.

மணவிழா முடிந்து, மாப்பிள்ளைத்

சௌகரியங்கள்:

★ காளிகா அன்னையின் கோயில், கொல்கத்தா நகரின் மையத்தில் காளி-காட் என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ளது. டாக்ஸி, ஆட்டோ, ரிக்ஷா ஆகிய அனைத்து வாகனங்களிலும் காளிகா கோயிலை அடையலாம்.

★ உணவு விடுதிகள் ஏராளம். வங்காளிகளுக்குப் பிரதான உணவு அரிசி என்பதால், தென்னிந்திய உணவு வகைகள் அத்தனையும் கிடைக்கின்றன.

★ அனைத்துப் பொருட்களும் குறைந்த விலையில் கிடைக்கின்றன. போக்குவரத்துக்கு ஆகும் செலவும் மிகக் குறைவே.

★ நல்ல மீன் உணவுக்குப் பெயர்போன நகரம். இனிப்புகளும் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும்.

★ சின்னச் சின்ன, புதிதான மண் கோப்பைகளில் தேநீர் ஊற்றித் தரப்படுகிறது. குடித்து முடித்தவுடன் கோப்பையை உடைத்துவிடலாம். எனவே, சுகாதாரமானது.

★ பஸ், கார்கள், டாக்ஸிகளுக்கு நடுவே

சாலையில் இன்னும் டிராம் வண்டிகள் செல்கின்றன. நகரின் எந்த ஒரு இடத்துக்கும் டிராம்கள் மூலம் செல்லலாம்.

★ டிராம் வண்டிகள் பழமையின் பிரதிபலிப்பு என்றால், சுரங்க ரயில்கள் புதிதான புனரமைப்பின் ஓர் அங்கம். நகரின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறுகோடி வரை சுரங்க ரயிலில் பயணம் செய்யலாம். சுரங்க ரயில்நிலையங்கள் அவ்வளவு சுத்தம் என்பதோடு மட்டுமன்றி, ஒரு விநாடிகூடத் தாமதமின்றி வருகின்றன, செல்கின்றன! சுரங்க ரயிலிலோ, சுரங்க ரயில் நிலையத்திலோ நுழைந்துவிட்டால், ஏதோ ஒரு அட்டகாசமான அயல்நாட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்த பிரமை ஏற்படுகிறது.

★ காளிகா பூஜைக்குத் தேவையான பொருட்கள் அத்தனையும் கோயிலைச் சுற்றியுள்ள ஆயிரக் கணக்கான கடைகளில் விற்கப்படுகின்றன. அம்மனுக்குப் புடவை சார்த்துவதாக வேண்டிக் கொண்ட பக்தர்கள் ஐம்பது, அறுபது ரூபாய் செலவில் இந்தக் கடைகளில் புடவை வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

தோழர்கள் அகன்றபின் மணாளனிடம் மங்கை இதுபற்றி முறையிட்டாள்.

“என்னைக் கறுப்பி என்று உம் தோழர்கள் ஓங்கி உரைத்தபோது, அவர்களை அடக்காமல் சும்மாதானே இருந்தீர்?” என்று பரமனிடம் ஊடல் கொண்டாள்.

பரமேஸ்வரன் புன்னகைத்து, “அடி காளி... நிறத்தில் என்ன இருக்கிறது? நீதான் கறுப்பு. நீயேதான் வெளுப்பு. நீயேதானே சிவப்பும்கூட...” என்று மனைவியைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

“பார்த்தீரா? நீரும் என்னைக் ‘காளி’ என்று அழைத்துவிட்டீர். என் கருமை மாறி, தந்தம் நிகர்

அசௌகரியங்கள்:

★ காளிகா கோயிலைச் சுற்றிலும் புரோக்கர்கள் படை சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. வார்த்தைஜால ஆசாமிகளான இவர்களிடம் வெகு எச்சரிக்கையாக இருப்பது அவசியம். கொஞ்சம் ஏமாந்தால் எக்கச்சக்கமாக செலவு வைத்துவிடுவார்கள். அன்னையைத் தரிசிக்க யார் உதவியும் தேவையில்லை.

★ வங்காள மொழி அல்லது இந்தி மொழி தெரியாவிட்டால் அல்லல்பட வேண்டியிருக்கும்.

★ காளிகா அன்னை சந்நிதிக்கு நேரெதிரில் இருக்கும் லாட் மந்திர் என்னும் மண்டபத்துக்குக் கீழே தென்பகுதியில் பலிபீடம் இருக்கிறது. வரிசையாக ஆடுகள் அங்கே பலியிடப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. பலிபீடத்திலிருந்து தாம்புக் கயிறு போல் ரத்தம் வழிந்து செல்கிறது. இங்கே பலியிடப்படும் ஆடுகளின் உடல்கள், கோயிலுக்குள்ளேயே தோல் உரிக்கப்பட்டுத் தொங்குகின்றன. ஆட்டுத் தலைகள் வரிசையாகத் தொங்குகின்றன. ஆட்டுக்கறி அந்த இடத்திலேயே ‘சத், சத்’ என்று வெட்டப்பட்டு, எலும்புகள் தனியாகவும் சதைப் பகுதிகள் தனியாகவும் பிரிக்கப்படுகின்றன. மனதை அறுக்கும் காட்சி. இந்தப் பலிகொடுக்கும் சம்பிரதாயம் கைவிடப்பட்டால், கோயிலுக்குள் எந்த உறுத்தலும் இன்றி வலம்வரலாம்.

★ கொல்கத்தாவில் எல்லாமே விலை குறைவு! ஆனால், தங்கும் விடுதிகளின் வாடகை மட்டும் ரொம்ப அதிகம்.

★ கொல்கத்தாவில் திரும்பிய திசையெல்லாம் அழுக்கு, அழுக்கு, அழுக்கு!

★ அடிக்கடி நீண்ட நேர டிராஃபிக் ஜாம் ஆகும் நகரம் என்பதால், ரயில் நிலையத்துக்கும் விமானநிலையத்துக்கும் சற்றுக் கூடுதலான நேரம் கொடுத்து, முன்னதாகவே புறப்பட வேண்டும்.

வெண்மை பெற்று, உம்மாலேயே ‘கௌரி’ என்று அழைக்கப்படும்வரை, நான் தனித்திருந்து தவம் மேற்கொள்ளப் போகிறேன். அதுவும் உம்மை நினைந்தே...” என்று இயம்பிவிட்டு ஈஸ்வரி அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அப்படிக் கயிலையைத் துறந்த காளிதான் கங்கை மடியில், சிலை வடிவில் பிரம்மானந்தரின் கண்ணுக்குக் காட்சி தந்தாள். காளிகாட் பிறந்தது. கல்கத்தா ஆனது.

இறைவிக்குத் தெரியாதா கறுப்பும் சிவப்பும் ஒன்றுதானென்று? இருந்தும், அவள் ஈசனை விடுத்துக் கங்கைக் கரையில் காளி வடிவில் எழுந்தருளியதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது.

சதிதேவியின் சடலத்திலிருந்து வலப்பாத விரல்கள் நான்கு வீழ்ந்த இடம் அது. எனவே, சக்தி பீடங்களுள் ஒன்றானது. இந்த உண்மையை உலகு அறியவேண்டும் என்பதற்காகவும் -

இறப்பும் பிறப்பும் இயல்பான நிகழ்வுகள். சதியாய் இருந்து இறந்தவளே இப்போது காளியாய் காட்சி தருகிறாள். இந்த சக்தியத்தை இவ்வுலகுக்கு உணர்த்துவதற்காகவும் -

ஈஸ்வரி இடம் பெயர்ந்து இங்கே வந்து எழுந்தருளினாள்.

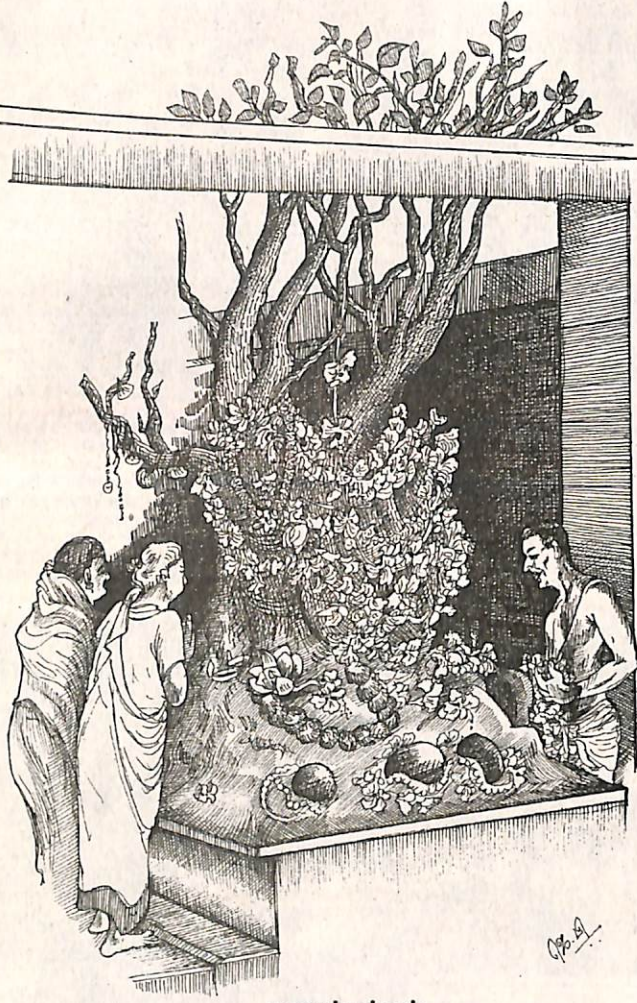
கொல்கத்தாவில் காளிகா மாதாவின் கண் பார்க்கும் திசை தெற்கு. அந்தத் திசையில் கேவடாதலா என்றழைக்கப்படும் ஒரு மகாமயானம் இருக்கிறது.

தினம் தினம் அந்த மயானத்துக்கு எரியூட்டப் படுவதற்காக எடுத்து வரப்படும் சுவங்களைக் கண்டு காளிகா தேவி களிப்பெய்துகிறாள். காரணம், மரணத்தின் வசப்பட்ட மண்ணுயிர் களையெல்லாம் மறுமைக்குள் செலுத்த வாய்ப்பு கிட்டியமைக்காக.

மாதா மாகாளிகா பிறப்புறுக்கும் பெண் தெய்வம். அதனாலேயே அவளை நாடிவரும் பக்தரெல்லாம் அவள் சந்நிதிக்கு நேரெதிரே இருக்கும் பலிபீடத்தில் தங்களை இருத்தி, பலி கொடுப்பதாகப் பாவனை செய்து, பிறப்புறுக்குமாறு வேண்டிக்கொள்கிறார்கள்.

சூக்ரவர்த்தி அக்பரின் படைத் தளபதியான மான்சிங், காளிகா மாதாவிடம் வேண்டிக் கொண்ட ஒரு வேண்டுதல் நிறைவேறியதால் 595 பீகா நிலத்தைக் காளி கோயிலுக்கு சாசனம் செய்து வைத்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. இன்றைக்குக் கோயில் ஒரு பீகா நிலப்பரப்பில் அமைந்திருக்கிறது. மற்ற இடங்களையெல்லாம் மக்கள் கான்க்ரீட் கட்டடங்களால் நிரப்பியிருக்கின்றனர்.

கோயிலின் உள்ளே செல்வதற்கு ஆறு வழிகள்.

ஆலயத்துக்குள் அமைந்திருக்கும் விருட்சம்...

காளிகா சந்நிதியின் முகத்துவார உச்சியில் பின்னிப் பிணைந்த மணிகள் தொங்குகின்றன. அவற்றின் நாக்குகள் காற்றில் அசைந்து கணகணவென்று ஒலிக்கின்றன.

அந்த இடத்தில் நின்று அன்னையை நோக்கினால், இதயத்தில் ஒரு 'திக்' எழுவதைத் தவிர்க்கவே முடியாது.

முகத்தில் மூன்று கண்கள். இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் அவள் பார்வை எப்போதும் பதிந்திருப்பதை உணர்த்தவே காளிக்குக் கண்கள் மூன்று இருப்பதாக ஐதீகம். முறைத்து நோக்கும் அந்த விழிகள் மூர்க்கர்களைக் குலைநடுங்க வைப்பவை. அதே சமயம், அவளது கமலபாதங்களைச் சரணடைந்தோரைக் கருணை மழையால் குளிர்விக்க வல்லவை.

அந்த விழிகளைச் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்தால், அவற்றில் காருண்யம் கலந்திருப்பதை

உணர முடியும். மூக்கில் ஒளிரும் தங்க புல்லாக்கு, பிளந்த வாயில் பளீரிடும் மேல் வரிசைப் பற்கள் தங்கத்தால் ஆனவை. நீண்டிருக்கும் நாக்கும் தங்கத் தகட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தலை மகுடம் தங்கம். காளியின் தலை முதல் பாதம் வரை ரத்தச் சிவப்பு ஆடை தழுவிருக்கிறது.

அந்த ஆடையின் பின்னால் அசுரத் தலைகளால் ஆன மாலை மறைந்திருக்கிறது. ஆயுதங்கள் ஏந்திய நான்கு திருக்கரங்கள் மறைந்திருக்கின்றன. அன்னை காளிகாவின் சிலை பன்னிரண்டு அடி உயரம். ஆனால், பக்தர்களுக்குப் பொதுவாக முகதரிசனம் மட்டும். முழுக்க முழுக்க பூ அலங்காரங்கள்.

காளி சந்நிதிக்கு நேரெதிரில் இருக்கும் லாட் மந்திர் என்றழைக்கப்படும் மண்டபத்துக்கு அப்பால் பலிபீடம் இருக்கிறது. பக்தர்கள் இங்கே ஆடுகளைப் பலி கொடுக்கிறார்கள். சில விசேஷ தினங்களில் மாடுகளும் பலியிடப்படுகின்றன.

அன்னை காளிகாவுக்குப் பின்புற வெளியில் கோயிலின் மேற்கு திசையில் தலவிருட்சம் அமைந்திருக்கிறது. தலவிருட்சத்தின் கீழே மானசாதேவி உறைகிறாள்.

பக்தர்கள் தங்களின் வேண்டுகளை மானசாதேவியின் முன்னின்று மனதில் மொழிந்து விட்டு, தலவிருட்சத்தில் நூல் கட்டி முடிச்சுகிறார்கள். வேண்டுகள் நிறைவேறுகின்றன.

மானசாதேவிக்கு அருகே பாணேஸ்வரர் குடிகொண்டிருக்கிறார். வெள்ளைக் கல்லால் ஆன சிவலிங்கம். இந்த இரு சந்நிதிகளுக்கும் பின்னால் இருக்கும் கோயில் வளாகத்தில் ஏராளமான இனிப்பு மற்றும் பூக்கடைகள். அவற்றின் நடுவில் ராதா - கிருஷ்ணன் சந்நிதி. வெள்ளைப் பளிங்கிலான கண்கவரும் சிற்பங்கள்.

கோயிலின் கிழக்கில் காளி-குண்ட் என்றழைக்கப்படும் குளம் இருக்கிறது. கங்கை நீரால் நிரப்பப்பட்ட இந்தக் குளத்தில்தான் காளிகாதேவியின் பாதவிரல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இந்தத் திருக்குளத்தில் புனித நீராடிவிட்டு அன்னை காளிகாவைத் தரிசித்து, அவள் அருளைப் பெறலாம்.

அன்னையின் ஆலயத்தில் நுழைந்து, அவள் முகமண்டலத்தைத் தரிசித்து வெளிப் பட்டால், 'இனி இவ்வுலகில் வேறு எதுவும் தேவையில்லை' என்ற உணர்வு மேலோங்கும். பரிபூரண திருப்தி இதயத்தில் தளும்பும்.

ஐய மா காளிகா!

நின்னைச் சில வரங்கள் கேட்பேன் - அவை
நேரே இன்றினக்குத் தருவாய் - என்றன்
முன்னைத் தீயவினைப் பயன்கள் - இன்னும்
முளாதழிந்திடுதல் வேண்டும் - இனி
என்னைப் புதிய உயிராக்கி - எனக்
கேதுங் கவலையறச் செய்து - மதி
தன்னை மிகத் தெளிவு செய்து - என்றும்
சந்தோஷங் கொண்டிருக்கச் செய்வாய்!

- மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதியார்

தாயே,

தாமரை மலர்கள் போன்ற நின் திருவடிகளில் தோன்றிய
நுட்பமான சிறு துகள்களை சேகரித்துதான் பிரம்மதேவன்
தடையின்றி இவ்வுலகங்களைப் படைக்கிறார்.

மகாவிஷ்ணுவோ, ஆதிசேஷனாக ஆயிரம் தலைகளால்
நின் பாதத் துரளிகளான இவ்வுலகங்களை உன் சக்தியால்
தாங்குகிறார்.

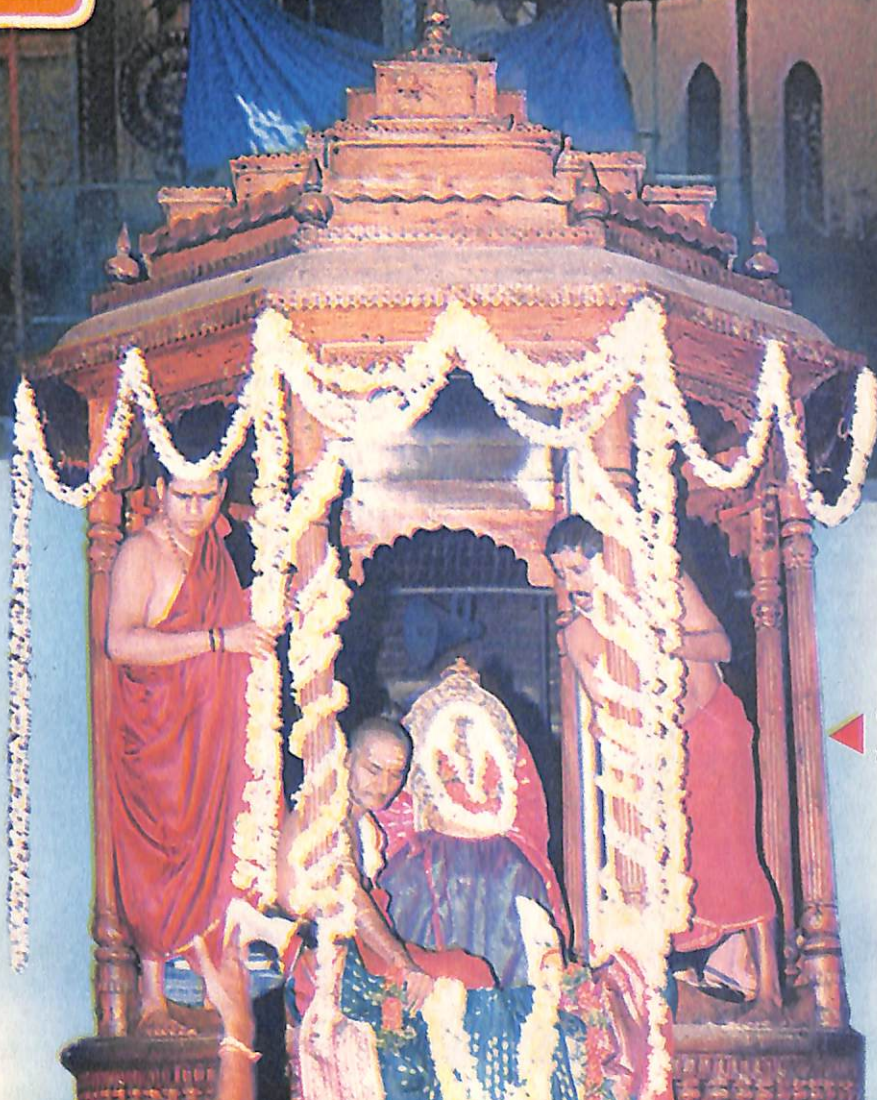
பரமசிவனோ அப்பாதத் துகள்களை இன்னும் பொடித்து,
தன் சரீரமெங்கும் திருநீறாகத் தரித்துக் கொள்கிறார்.

- ஸௌந்தர்ய லஹரி (சுலோகம் 2)

**பல யுகங்களுக்கு முந்தைய, நான்கா
வது மன்வந்தரத்தின் துவாபர யுகம்.**

தென்பாரதத்தின் தண்ணென்ற
குடசாதிரி மலைகள் அடர்ந்த பகுதி.
முட்டும் மேகங்கள். கொட்டும்
அருவிகள். பாறைகளில் மோதிப் பாதை
மாறும் நீர்க்கிளைகள். அப்படிப் பிரிந்து
பயணப்படும் நல்நதியாக சௌபர்ணிகா.
சௌபர்ணிகாவிலிருந்து சலசலத்துப்

கொல்லூர் முகாம்பிளை

முகாம்பிளை
திருவுலா

பிரிந்து அதன் வாரிசாக வளைந்தோடும் அக்னிதீர்த்த நதி. அதன் கரைகளில், கானகத்தின் கடுமைகளைக் கணமேனும் பொருட்படுத்தாமல், கடுத்தவம் இயற்றும் முனிவர்கள்.

அம்முனிவர்களில் கோலமகரிஷியின் குறைவற்ற தவம் கயிலைநாதனைத் திருப்திப்படுத்தியது. முனிவர் முன் முக்கண்ணன் காட்சியளித்தான்.

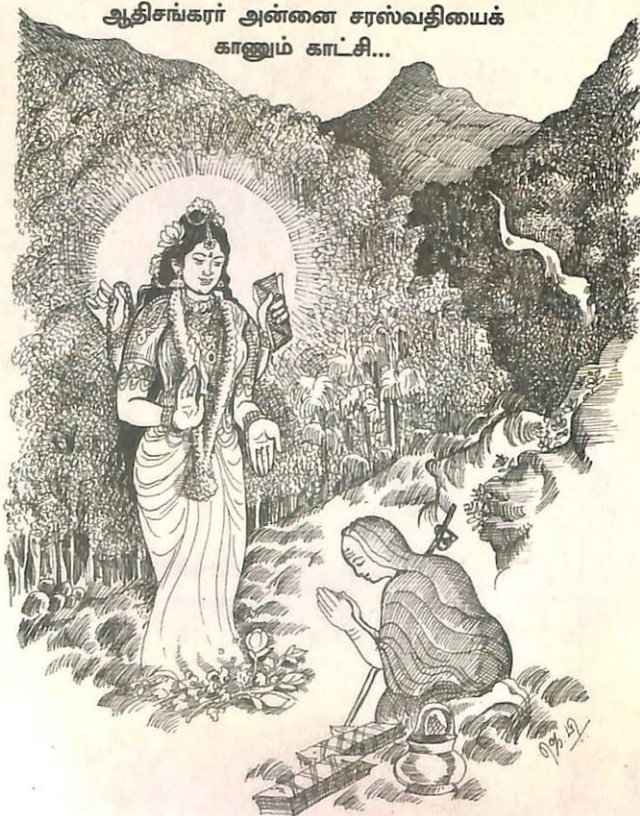
“தங்கள் தவம் நிறைவுற்றது. நாடுவது யாது?”

மண்டியிட்டார் முனிவர். தன் மனநாட்டத்தை மகேசன்முன் வைத்தார்.

“ஈசா... என்னைப்போல் கடுத்தவம் இயற்றும் ரிஷிகளுக்கு மட்டும் காட்சி அளிக்கும் நீ, இந்த லோகமாந்தர்களுக்கும் நெருக்கமாயிருக்க வேண்டும். எனக்குத் தரிசனம் தந்தருளிய இத்தலத்தில் மும்மூர்த்திகளும் மகிழ்ந்து மனிதர்கள் அனைவருக்கும் அருளவேண்டும். பரம்பொருட்களுக்கெல்லாம் பரம்பொருளாய் இருக்கும் பராசக்தியும் உன்னுடன் இங்கு வாசம் புரிய வேண்டும்...”

மொத்தத்தில் தேவலோகத்தையே மண்ணுக்குக் கொண்டுவர முனிவர் ஆசைப்படுவதை ஈசன் உணர்ந்தான். தனக்கெனக் கேட்காமல் தரணிக்கெனக் கேட்பவருக்கு இல்லை என்று எப்படிச் சொல்வது?

ஆதிசங்கரர் அன்னை சரஸ்வதியைக் கானும் காட்சி...

“அப்படியே அருளினோம்...”

மின்னல்கள் வெட்டி மறைந்தன.

கோலமுனிவரின் முன் காண்பதற்கு அரியதொரு சுயம்புலிங்கம் தோற்றமெடுத்தது. லிங்கத்தின் மத்தியில் ஸ்வர்ண ரேகை

எனும் ஒரு பொன் ரேகை.

“முனிவரே, ஸ்வர்ண ரேகையின் இடப்புறம் தூர்கா, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி. வலப்புறம் ருத்ரன், நாராயணன், பிரம்மன். நாங்கள் அனைவரும் இங்கு பிரசன்னமாகியிருப்பதால், எங்களுடன் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் இந்த லிங்கத்தில் குடியேறுவார்கள்...”

கோலமகரிஷி பரமானந்தம் எய்தினார். மற்ற முனி சிரேஷ்டர்களும் மண்ணுலக மாந்தர்களும் புடைகுழ அந்தச் சுயம்புலிங்கத்தை வழிபட்டு வணங்கி வந்தார்.

கோலமகரிஷியால் புகழ்பெற்ற அந்தத் தலம், பின்னாளில் அவர் பெயரையொட்டி கொல்லாபுரம் என அழைக்கப்பட்டு, அந்தப் பெயர் மருவி கொல்லூர் ஆனது.

பிற்பாடு மூகாசுரன் என்னும் அசுரனால் இப்புண்ணிய தலத்தில் அமைதி குலைந்தது. அவன் கோலமுனிவரின் தவத்தைக் கலைத்தான். பசுக்களை வதைத்தான். யாகங்களைக் குலைத்தான். ஸ்வர்ணரேகா லிங்கத்தை வழிபட்டவர்களை விரட்டியடித்தான்.

முனிவர்கள் ஈசனையும் அன்னையையும் துதித்து, உதவிட வேண்டினர். முனிவர்களின் பெரும் தவத்தின் பயனாக, அன்னை பராசக்தி துர்க்கையாக எழுந்தருளினாள்.

ஈசன் தன்பங்குக்கு வீரபத்திரன் எனும் மாவீரனைத் தன் ஐடையிலிருந்து தோற்றுவித்து, அன்னைக்குப் போரில் உதவிடும் தளபதியாக அனுப்பினான்.

போர் வெடித்தது. அசுர தளபதிகளை வீரபத்திரன் எதிர்கொண்டான். அசுரப் படை தேவியின்மீது மழைபோல் அம்புகளைப் பொழிந்தது. தேவியின் அம்புகள் எதிரிகளின் சரங்களை எதிர்த்து வீழ்த்தின.

வீரபத்திரன் அசுர தளபதிகளைக் கொன்று குவித்தான்.

அன்னையை எதிர்கொண்டு நின்றான் மூகாசுரன். தன்னிடம் இருந்த பல்வேறு ஆயுதங்களை அவள்மீது ஏவினான். தேவி ஒரு பாணம் எய்தாள். அது மூகாசுரனின் கரங்களில் இருந்த ஆயுதங்களைச் செயலிழக்கச் செய்தது. இன்னொரு பாணம், மூகாசுரனின் ரதத்தின் கொடியை அறுத்து வீழ்த்தியது. மற்றொரு அம்பு,

கொல்லூர் மூகாம்பிகை

அவன் ரதத்தையே உடைத்துப் பிளந்தது.

முகாசுரன் வெகுண்டு எழுந்தான். குதித்துத் தாவி, தேவியின்மீது பாய்ந்தான். அவனுடைய கதாயுதம், அன்னை ஆரோகணித்திருந்த சிம்மத்தின் முகத்தில் மோதி அறைந்தது.

அதற்குமேலும் பொறுக்க இயலாமல், அன்னை தன் கூர்மையான வாளால் முகாசுரன் சிரசை வெட்டினாள்.

மண்ணில் வீழ்ந்தவன், மாண்டுபோகுமுன் அன்னையைத் தொழுதான்.

“அழகு மிகுந்த தேவமங்கையே, ஈசனின் துணைவியே, விதிக்கப்பட்டபடி நான் வீணானாக நடந்து கொண்டேன். ஆனால், உன் கரத்தால் எனக்கு மரணம் எய்தியதால் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றேன். எனக்கொரு வரம் வேண்டும். இந்தத் தலத்தில் உன் பெயர் நிலைத்திருக்கும் வரை, என் பெயரும் நிலைத்திருக்க வேண்டும்...”

அன்பின் ஊற்றல்லவா அகிலநாயகி?

அவ்வாறே வரமருளினாள்.

முகாசுரனை இங்கே சம்ஹாரம் செய்ததால், அன்னைக்கு இங்கு முகாம்பிகை என்னும் பெயர் நிலைத்தது.

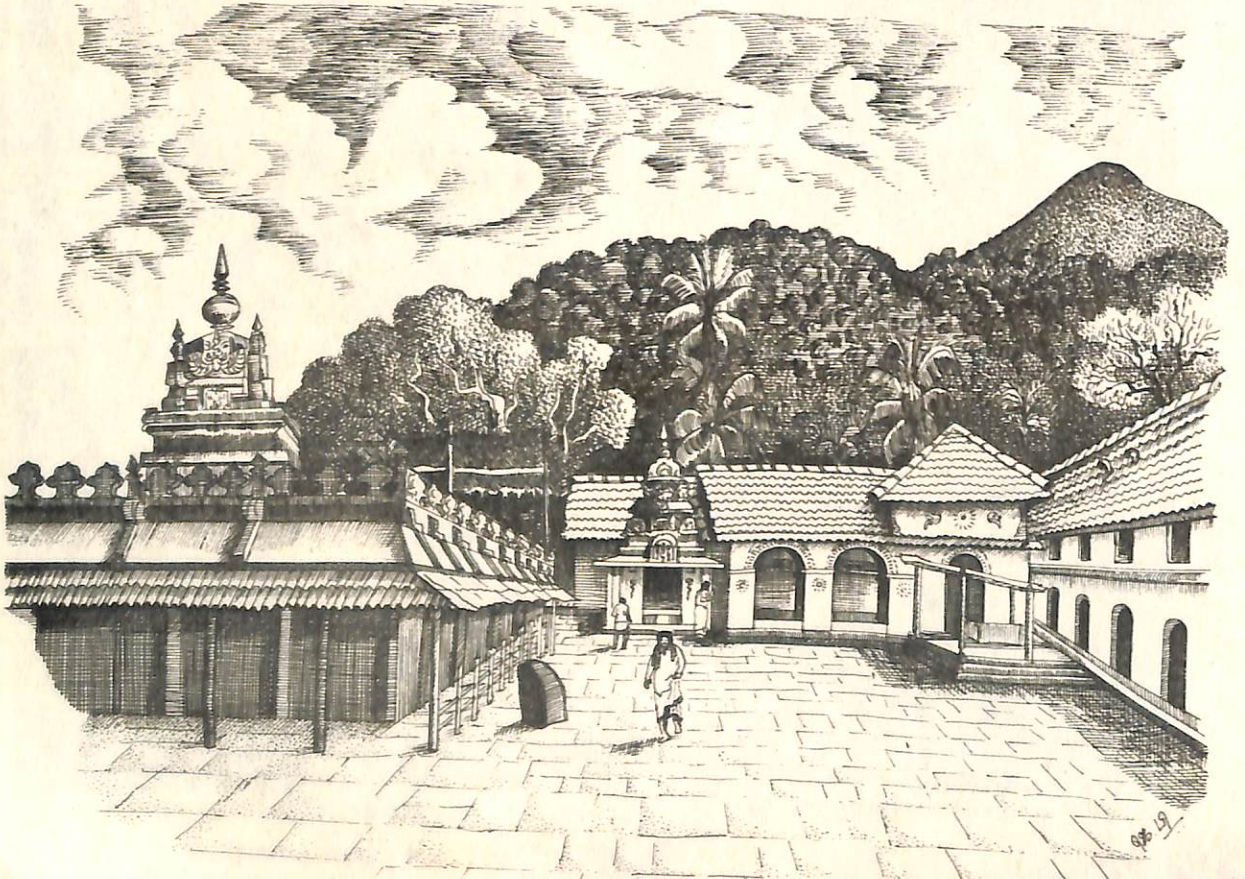
யுகங்கள் மாறின. நூற்றாண்டுகள் கரைந்தன.

பாரத பூமியில் புண்ணிய புருஷராக ஆதிசங்கரர் அவதரித்தார். சக்திமீது பெரும் பக்தி கொண்டு விளங்கினார். அறியாமையில் சிக்குண்டிருந்த மக்களின் மனதில் அரிய பல தத்துவங்களை ஊட்டினார். இப்புண்ணிய பூமியில் புனிதயாத்திரை மேற்கொண்டு காடு, மலை, மேடுகளைக் கடந்து, பல்வேறு பகுதிகளில் அன்னைக்கென ஆலயங்கள் நிறுவினார்.

கயிலை ஈசனுக்கு இணையானவர் எனக் கருதப்படும் அந்தக் கோமகன், கொல்லூரில் தன் பாதங்களைப் பதித்தார். உடனடியாக இது மிகப் பெரும் சக்திஅலைகளைப் பரப்பும் திருத்தலம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். பொன்ரேகை மின்னும் லிங்கத்திலிருந்துதான் இத்துணை சக்தி புறப்படுகிறது என்பதைக் கண்டார்.

மூலவரின் சந்நிதிக்குப் பின்புறம் உள்ள இடத்தில் தினந்தோறும் தியானத்தில் ஈடுபட்டார் ஆதிசங்கரர். லிங்கத்தில் ஸ்வர்ணரேகைக்கு இடப்புறம்தான் கூடுதலான சக்தி பீறிடுகிறது என்பதையும் உணர்ந்தறிந்தார். ஆனால், சக்தியனைத்தும் இங்கு லிங்கவடிவத்தில் அருபமாகக் கலந்திருந்ததால், காலப்போக்கில் மனிதர்களால் தேவியைப் புரிந்துகொள்ள இயலாமல் போனதையும் கண்டறிந்தார்.

முகாம்பிகை ஆலயம்...

சௌபர்ணிகா நதி...

அன்னை சக்திக்கு ஒரு வடிவம் கொடுத்து நிறுவவேண்டிய அவசியத்தை அறிந்துணர்ந்தார். ஆனால், அன்னை மூகாம்பிகை இங்கே எந்த ரூபத்தில் எழுந்தருளுவாள்?

அவளைத் தரிசித்துவிடும் பிடிவாதத்துடன் ஆதிசங்கரர் கடும் தியானத்தில் ஈடுபட்டார். அன்னை சக்தி மகனை மனம் தவிக்கவிடுவாளா?

ஆதிசங்கரர்முன் பிரத்யட்சமானாள்.

ஆதிசங்கரர் அவளை ஆழ்ந்து கவனித்தார். ஞானசொருபினியாக, சரஸ்வதி அம்சமாக அன்னை அவருக்குத் தோற்றமளித்தாள். ஆனால், அதே தலத்தில்தான் அசுரனை வதம்செய்ய காளியாகவும் அவதரித்தாள் என்றும் சகல சௌபாக்கியங்களை அருள, திருமகளாகவும் தோற்றம் கொண்டாள் எனவும் அறிந்தார். கொல்லூரில் அன்னை சர்வசக்தியாக நிறைந்திருக்கிறாள் எனவும் தெளிந்தார்.

அவளுக்கு ஒரு ரூபம் கொடுக்க, பஞ்சலோகத்தில் வடிவமைக்க உடனிருந்து விளக்கங்கள் கொடுத்தார்.

பத்மாசனத்தில் வீற்று, இரு கரங்களில் சங்கு சக்கரம்; மற்ற இரு கரங்களில், ஒரு கரம் பாதங்களில் சரணடையத் தூண்ட, மற்றது வரமருளி வாழ்த்தும் கோலத்தில் அன்னை தோற்றமெடுத்தாள்.

ஸ்வர்ணரேகா லிங்கத்தின் பின்னால், சற்று இடைவெளி விட்டு ஆதிசங்கரர் சக்தி மிகுந்த ஸ்ரீசக்கரம் ஒன்றைப் பதித்தார். அந்தச் சக்கரத்தில் அறுபத்துநான்கு கோடி தேவதைகளை ஆவாஹனம் செய்தார். ஸ்ரீசக்கரத்தின் மீது அன்னையின் ரூபத்தை நிறுவினார். இங்கு ஆலய வழிபாட்டு

சௌகரியங்கள்:

★ மங்களூரிலிருந்து கொல்லூர் சுமார் 150 கிலோமீட்டர் தூரம். மங்களூர், உடுப்பி போன்ற பல்வேறு தலங்களிலிருந்து நேரடி பஸ்வசதி உண்டு.

★ கொல்லூரில் மூகாம்பிகை ஆலய நிர்வாகத்தினால் பராமரிக்கப்படும் விடுதிகள் தவிர, சிருங்கேரி மடம் போன்ற இதர நிர்வாகத்தினரும் மலிவான விலையில் விடுதிகள் நடத்துகிறார்கள். தனியார் விடுதிகளும் பல உண்டு.

★ கோயிலுக்கு வரும் அத்தனை பக்தர்களுக்கும் இரண்டு வேளைகளும் இலவசஉணவு வழங்கப்படுகிறது. உணவு விடுதிகளும் உண்டு.

அசௌகரியம்:

★ சௌபர்ணிகா நதி புண்ணிய நீராடுவதற்குச் சிறந்த நதி. ஆனால், கணிக்கமுடியாத திடீர் ஆழங்கள் உண்டு. வெகுகவனமாக நீராட வேண்டும்.

“பரவச அனுபவம் அது!”

கொல்லூர் மூகாம்பிகையின் பரம பக்தர், இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த கிளைவ். “பதினாறு வருடங்களுக்கு முன் இந்தியா வந்திருந்தபோது, அன்னை மூகாம்பிகையைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. அன்னையை தரிசிக்கும்போது ஏற்பட்ட பரவச அனுபவம் உலகின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் எனக்குக் கிட்டியதில்லை.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் கொல்லூர் வந்திருந்தபோது, இங்கிலாந்திலிருந்து வந்திருந்த மிராண்டாவைச் சந்தித்தேன். அவளுக்கும் அன்னையின்பால் அபார ஈர்ப்பு இருப்பதைக் கவனித்தேன். பிறகு திருமணம் செய்துகொண்டேன். தற்போது நான் ஆஸ்திரேலியாவில் யோகா வகுப்பு எடுத்துவருகிறேன். ஒவ்வொரு வருடமும் தவறாமல் கொல்லூர் வந்துவிடுகிறோம்...” என்றார்.

முறைகளையும் ஆதிசங்கரரே வகுத்துக் கொடுத்தார்.

ஆதிசங்கரரே நிறுவிய அன்னையின் அந்தத் தோற்றம்தான் கொல்லூரில் ‘கடந்த பல நூற்றாண்டுகளாகப் பக்தர்களுக்குப் பேரருள் புரிந்துவருகிறது.

கொல்லூருக்கு இன்னொரு குன்றாப் பெருமையும் சங்கரர் வழங்கியுள்ளார். இங்குதான் தன் தியான பீடத்தில் அமர்ந்து, காலங்களைத் தாண்டிநிற்கும் அதியற்புத ஸௌந்தர்ய லஹரி ஸ்லோகங்களை அவர் அன்னைமீது இயற்றி அருளினார். இங்குள்ள சரஸ்வதி மண்டபத்தில்தான் அவற்றை அரங்கேற்றினார் என்றும் சொல்கிறார்கள்.

ஆதிசங்கரர் கயிலைக்கு ஈசனைத் தரிசிக்கச் சென்ற போது, அங்கே கயிலாயத்தின் மதிஸ்கவர்களில் எழுதப் பட்டிருந்த ஸ்லோகங்கள் அவர் கண்களில் பட்டன. ஆதிசக்தியைக் குறித்து ஈசனால் எழுதப்பெற்ற அந்தப் பாடல்களை மற்றவர் படிப்பதா என பார்வதி அவற்றைக் கடைசியிலிருந்து அழிக்க முற்பட்டாள். ஆனாலும் ஆதிசங்கரர் அவற்றில் முதல் நாற்பத்தோரு ஸ்லோகங்களைப் படித்துவிட்டார் எனவும் மற்றவற்றை ஈசனைத் துதித்து

அக்னி தீர்த்தம்

உணர்ந்தறிந்தார் எனவும் சொல்லப் படுகிறது.

கயிலையிலிருந்து ஆதிசங்கரர் கண்டறிந்து கொண்டுவந்த அந்த நூறு ஸ்லோகங்களைத்தான் அவர் மண்ணுலக மாந்தர்களுக்காக மீண்டும் ஸௌந்தர்ய லஹரியாக இயற்றித் தந்தார். பொதுவாக ஸௌந்தர்ய லஹரி என்றழைக்கப்பட்டாலும், இது இரண்டு பகுதிகளை உள்ளடக்கியது.

முதல் ஸ்லோகம் துவங்கி நாற்பத்தொன்றாவது ஸ்லோகம் வரை ஆனந்த லஹரி என்றும் மிச்சமிருக்கும் ஐம்பத்தொன்பது ஸ்லோகங்கள் ஸௌந்தர்ய லஹரி என்றும் கருதப்படுகின்றன. லஹரி என்றால் அலை. எனவே, ஆதிசங்கரரின் ஸௌந்தர்ய லஹரி, ‘ஆனந்த அலை’ மற்றும் ‘அழகு அலை’ என இரண்டு பகுதிகளை உள்ளடக்கியது.

சக்தியின் துணையின்றி பரமசிவனால் செய்யக்கூடியது ஒன்றும் இல்லை (‘ஸிவ: சக்த்யாயுக்தோ யதி..’) எனத் துவங்குகிறது முதல் பாடல்.

அந்த பராசக்தி என்பவன் யார்?

மலைமகளா? திருமகளா? கலைமகளா? அல்லது துஷ்டர்களை சம்ஹாரம் செய்யும் துர்கா ரூபினியா?

மானிடர் மனங்களில் மட்டுமல்ல, மறை கற்ற முனிவர்களுக்கும்... ஏன், அவர்களையே படைத்த பிரம்மனுக்கும் கூட ஏற்பட்ட சந்தேகம்தான் இது.

தேவிபாகவதத்தில் தெவிட்டாத ஒரு பகுதியில் இதுகுறித்து விவாதிக்கப்

பட்டிருக்கிறது.

நாரதர் பிரம்மனிடம் கேட்டார்: “தந்தையே, இந்தப் பிரபஞ்சத்தை உற்பத்தி செய்தது யார்? நீங்களா, நாராயணனா, இல்லை ருத்ரனா? நாங்கள் யாரை முதற்கடவுளாகப் பூஜிக்க வேண்டும்?”

பிரம்மன் பகர்ந்தார்: “நாங்கள் மூவரும் முறையே படைக்க, காக்க, அழிக்கத் தோன்றியவர்கள் என்றாலும் எங்களையே தோற்றுவித்தது யார்? எங்களுக்கே விடைதெரியாத கேள்வி இது. இதை விளக்க வந்தவள் போல் எங்கள் முன் அம்பிகை தோன்றினாள். ஒரு விமானம் தருவித்து, அதில் எங்களைப் பயணம் செய்யச் சொன்னாள். அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த விமானம், எங்களை மனோவேகத்தில் சுமந்து சென்றது. புதுப்புதுப் பகுதிகளில் பயணம் செய்து, ஒரு புதிய லோகத்தை சமீபிக்க... அங்கே நாங்கள் கண்ட காட்சி எங்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

அங்கே ஒரு இந்திரசபை இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அங்கும் பிரம்ம சபை, வைகுந்தம், யக்ஷலோகம். தத்தம் இருப்பிடங்களிலிருந்து மும் மூர்த்திகள் அருள்பாலித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதுதான் பிரம்மா என்றால், நான் யார்? அங்கே காணப்படுபவர்தான் உண்மையான விஷ்ணு என்றால், இதோ என்னுடன் பயணம் செய்யும் இந்த விஷ்ணு யார்? எங்களோடு இருக்கும் சிவன் யார்?”

பிரம்மனின் கேள்வி, நாரதரிடம் பேராவலைத் தோற்றுவித்தது.

பிரம்மன் தொடர்ந்து உரைத்தார்:

“விமானம் மேலும் பயணம் செய்து திருப்பாற்கடலொன்றை அண்டியது. பாற்கடலின் நடுவே ஒரு தீவு. மலர்வகைகளும் பழவகைகளும் நிறைந்த, மரங்கள் அடர்ந்த அந்தக் கானகத்தில் ரம்யமானதொரு சோலை. அதன் மத்தியில் அதியற்புதமானதொரு பீடம். கோடிகுரியன்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒளிர்வது போன்ற பிரகாசத்துடன் யந்திரப் பீடத்தில் வீற்றிருந்தாள், தேவி.

அவளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் நாராயணனுக்கு ஞானம் உண்டாயிற்று.

இந்தத் தேவி எங்கும் நிறைந்தவள். அழியும், அழியாப் பொருட்களிலெல்லாம் உறைந்திருப்பவள். அசையும், அசையாப் பொருட்கள் யாவற்றுக்கும் ஆதாரமானவள். பிரமாண்டங்களைப் படைத்துப் பார்க்கும் பரமேஸ்வரனுக்கே ஆதாரமாக விளங்குகிறவள். படைப்புகளுக்கெல்லாம் காரணமானவள்.

பிரம்மன் படைக்கிறார். விஷ்ணு ரட்சிக்கிறார். ருத்திரர் சம்ஹாரம் செய்கிறார் என்பது உலக வழக்கு. ஆனால் உண்மையில், அந்த மூன்று

தொழில்கள் செய்யும் சக்தியை அவர்களுக்கு வழங்குவதே இவள்தான். அகன்ற சமுத்திரத்தில் உற்பத்தியாகும் அலைகள் அந்த சமுத்திரத்திலேயே அடங்குவதைப்போல, இவளால் உற்பத்தி செய்யப்படும் உயிர்களும் உயிரற்ற பொருட்களும் இவளுக்குள்ளேயே இறுதியில் முக்தி பெற்று சங்கமமாகின்றன.”

பிரம்மன் பரம்பொருளின் பரந்த தத்துவத்தைப் புரிந்துகொண்டார். அன்னையின் அரும்பெருமைகள் புரிந்து வியந்தார். நாரதருக்கு நல்விளக்கங்கள் கொடுத்தார்.

அப்பேர்ப்பட்ட பராசக்தி குடிகொண்டிருக்கும் ஆலயம்தான் கொல்லூர் மூகாம்பிகை ஆலயம்.

குடசாத்ரி மலைகளின் நிழலில், சௌபர்ணிகா நதியின் கிளையாக ஓடும் அக்னி தீர்த்த நதியில் நீராடினால் அத்தனை பாவங்களும் கரையும். அங்கு புனித நீராடிவிட்டு, கிழக்கு கோபுர வாயில் வழியே நுழைந்தால், முதலில் தரிசிப்பது கொடிமரம். கொடிமரத்தை ஓட்டி விளக்குத் தூண். இது

ஒரே கல்லால் செய்யப்பட்டிருக்கும் சிறப்புத் தூண்.

அடுத்துக் கண்களைக் கவர்ந்திழுப்பது, அன்னையின் கர்ப்பக்கிரகம்.

கருவறையின் இருபுறமும் தியான மண்டபம்.

அன்னையில் எதிரில் பணிவுடன் அமர்ந்த நிலையில் சிம்மவாகனம்.

அன்னைக்கு முன்பாக ஸ்வர்ண ரேகையுடன் கூடிய ஜோதிலிங்கம். சர்வாலங்கார பூஷிதையாக அன்னை மூகாம்பிகா. பத்மாசனத்தில் வீற்ற நிலையில் வேண்டும் வரம் அருளும் தேவி.

மூலஸ்தானத்தில் அன்னைக்கு அணிவிக்கப்படும் முக்கியமான ஆபரணங்கள் மதிப்பிட முடியாதவை.

தேவியின் முகாபரணம், அன்னையின் திருமுகத்தில் பதிந்திருக்கும் தங்கக் கவசம். அம்பாளின் திருநெற்றியில் குங்குமம் இட்டதுபோல் ஜொலிக்கும் சிவப்பு ரத்தினக்கல். திருவிழிகளில் ஜாலம் செய்யும் இந்திர நீலக்கற்கள்.

தேவியின் திருநாசியில் பச்சைக்கல் முக்குத்தி.

சிரத்தில் வஜ்ர கிரீடம். இதில் வஜ்ரம், மரகதம், கோமேதகம் போன்ற அபூர்வ ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.

மார்பில் கிடைத்தற்கரிய மரகதக்கல் பதித்த அட்டிகை. இந்த மரகதக்கல், மதிப்பில் கோகினூர் வைரத்துக்கு ஈடானது என்று கருதப்படுகிறது.

அன்னையின் அருகில் தங்க வாள். முன்புறம் இருக்கும் சிம்மத்துக்குத் தங்கக் கவசம். ஸ்வர்ண லிங்கத்தை முழுவதும் மூடும் பொன் கவசம்.

இவை தவிர, விசேஷ நாட்களில் உற்சவருக்கு அணிவிப்பதற்கென்று இன்னும் பல மதிப்பிட முடியாத சிறப்பான ஆபரணங்களும் ஆலயத்தில் உண்டு.

ஆதிசங்கரர் அமைத்துக் கொடுத்தபடி பூஜாவிதிகள் இன்றைக்கும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. அன்னை மூகாம்பிகா காலை வேளைகளில் துர்கா அம்சமாகவும், பகலில் லக்ஷ்மி அம்சமாகவும், மாலை வேளைகளில்

சரஸ்வதி அம்சமாகவும் வணங்கப் பெறுகிறாள்.

தினசரி காலை ஐந்து மணிக்கு லிங்க சுத்தி, பிம்ப சுத்தி செய்யப்படுகிறது. ஆறரை மணியளவில் முதல் பூஜை. ஏழு மணிக்கு தந்த தாவனம். ஆரத்தி. அப்புறம் எட்டு மணியளவில் சிவேலி. உற்சவர் குருக்களின் தலைமீது சுமக்கப்பட்டு ஆலயத்துக்குள் உலா வருவாள்.

பகல் பூஜை பன்னிரண்டு மணிக்கு ஆரம்பம். நைவேத்தியத்துக்கு பஞ்சபட்ம பரமான்னம். இட்லி, பருப்பு உருண்டை, வடை, நெய்யப்பம், அதிரசம், வெல்லப் பாயசம், மகா அன்னம். இது முடிந்து மீண்டும் சிவேலி. அன்னை உலா.

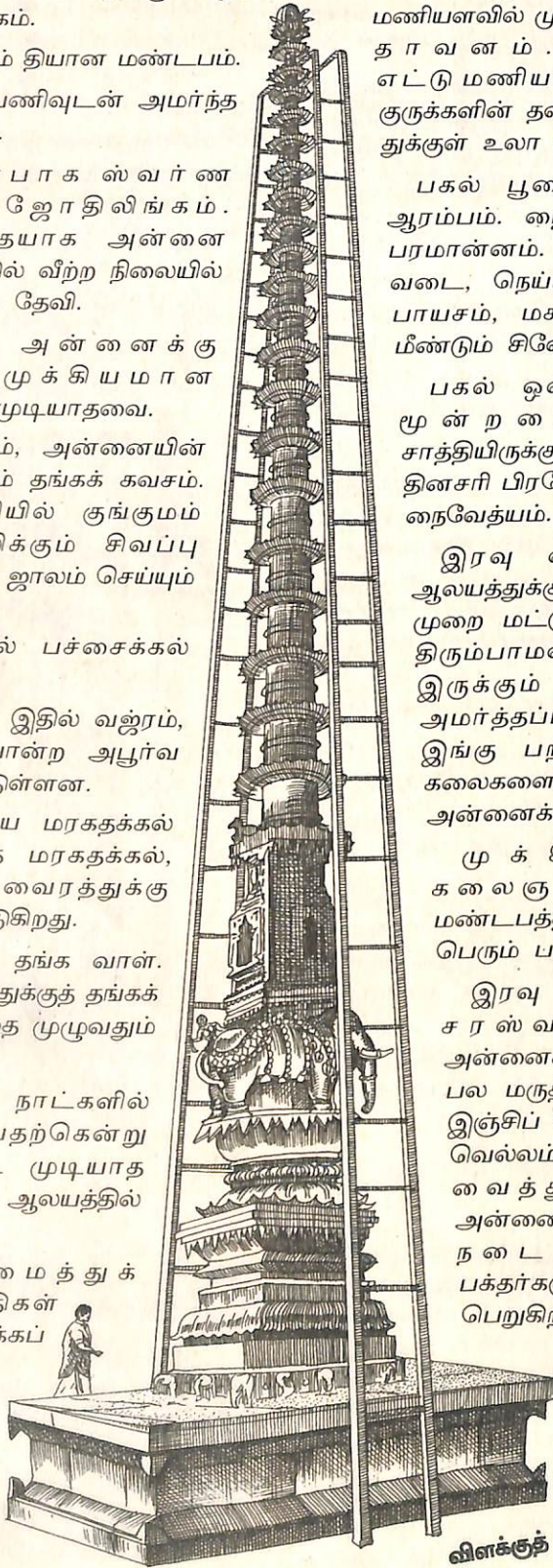
பகல் ஒன்றரை மணியில் இருந்து மூன்றரை மணி வரை நடை சாத்தியிருக்கும். மாலை ஆறரை மணிக்கு தினசரி பிரதோஷ பூஜை. ஏழரை மணிக்கு நைவேத்யம்.

இரவு எட்டு மணிக்கு சிவேலி. ஆலயத்துக்குள் உலா வரும் உற்சவர் இந்த முறை மட்டும் சந்தித்து உடனடியாகத் திரும்பாமல், ஆலயத்தின் தென்புறம் இருக்கும் சரஸ்வதி மண்டபத்தில் அமர்த்தப்படுகிறாள். இந்த நேரத்தில் இங்கு பற்பல கலைஞர்கள் தங்கள் கலைகளை, கலைமகளாக வீற்றிருக்கும் அன்னைக்கு அர்ப்பணிக்கிறார்கள்.

முக்கியமாக இசைக் கலைஞர்கள் இந்த சரஸ்வதி மண்டபத்தில் அரங்கேற்றம் செய்வதை பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறார்கள்.

இரவு எட்டரை மணி அளவில் சரஸ்வதி பூஜை. அதன்பின் அன்னைக்கு கஷாய தீர்த்த நைவேத்யம், பல மருத்துவ மூலிகைகள், குருமிளகு, இஞ்சிப் பொடி, ஏலம், கிராம்பு, நெய், வெல்லம் எல்லாம் சேர்த்துக் கொதிக்க வைத்து கஷாயம் தயாரித்து அன்னைக்குப் படைக்கிறார்கள். இரவு நடை சாத்து முன், இதுவே பக்தர்களுக்கு பிரசாதமாக வழங்கப் பெறுகிறது. எப்பேர்ப்பட்ட நோயாக

இருந்தாலும் இந்தக் கஷாய தீர்த்தம் சாப்பிட்டு வந்தால் குணமாகிவிடும் என்று அனுபவஸ்தர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இரவு அன்னை

விளக்குத் தூண்

பள்ளியறைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறாள்.

முகாம்பிகா ஆலயம் கேரளக் கோயில்களின் அமைப்புகளை ஒத்திருக்கின்றது. கருவறைக்குள் நுழையும் ஆண்கள் மேல் சட்டை அணிந்திருக்கக் கூடாது என்ற கேரள வழக்கம் இங்கும் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

மூலவரான அம்பாளுக்கு புஷ்பாஞ்சலி, மங்கள ஆரத்தி, ஆபரண அலங்காரங்கள் உண்டே தவிர, அபிஷேகம் கிடையாது. சுயம்புவான ஜோதிலிங்கத்துக்கு மட்டுமே அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறது. அந்த நேரங்களில், லிங்கத்தின் மத்தியில் இருக்கும் பொன்ரேகை கண்களுக்குப் புலப்படும்.

அன்னையின் சந்நிதிக்கு நேர்பின்புறம், அன்று ஆதிசங்கரர் தியானம் செய்ய அமர்ந்த இடம் இன்றும் கூட சங்கரர் பீடம் என்று போற்றிப் பாதுகாக்கப்படுகிறது. பொதுமக்கள் சிறு ஜன்னல் துவாரம் வழியேதான் உள்ளே பார்க்க முடியும். சங்கரரின்முன் அன்னை என்ன கோலத்தில் தோற்றமளித்தாள் என்பது ஓவியமாக வரையப்பட்டு இங்கே வைக்கப்பட்டுள்ளது. நவராத்திரி சமயத்தில் ஆதிசங்கரரின் சிலைக்கு சிறப்பு பூஜைகள் செய்யப்படுகின்றன. சங்கரர் பீடத்துக்குக் கீழே, பூமிக்கு அடியில் தங்க வாழைத்தார், தங்கத் தேங்காய்கள், தங்க தீபம் ஆகியவை புதைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், அவற்றை ஒரு சர்ப்பம் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றும் ஆலயத்தில் உள்ளவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

ஆலயத்தில் நுழைந்தும் இடதுபுறம் இருக்கும் சந்நிதியில் முருகப் பெருமான் மேற்கு பார்த்து அருள்பாலிக்கிறார். அதையடுத்து மகா மேளம். ஐந்தடி நீளம், இரண்டடிக்குமேல் சுற்றளவு கொண்ட இந்த மகாமேளத்தை ஒருவரால் வாசிக்க இயலாது. இது எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முந்தையது என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை.

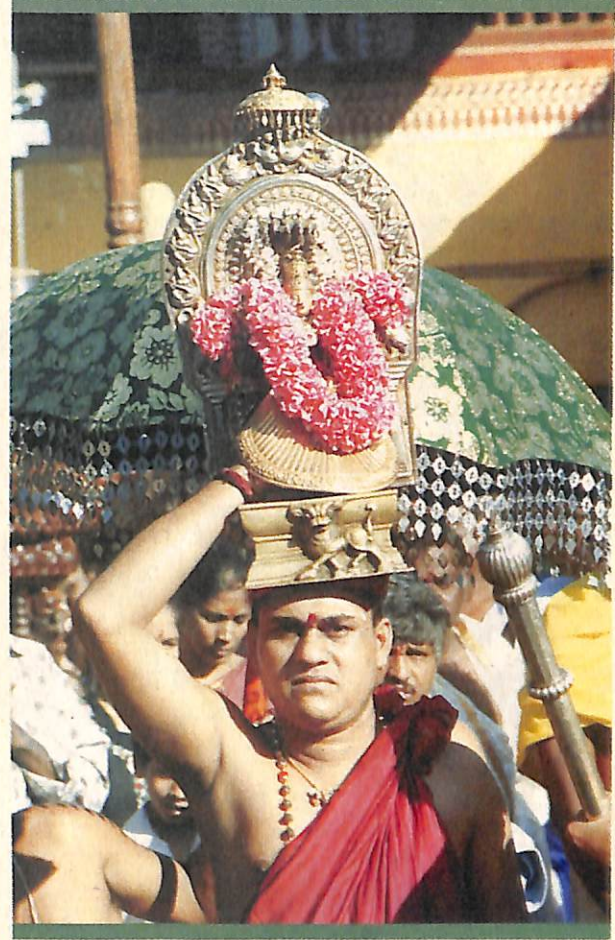
முருகன் சந்நிதிக்கு அடுத்திருப்பதுதான் சரஸ்வதி மண்டபம். நவராத்திரி சமயங்களில் இந்த சரஸ்வதி மண்டபம் தனிப்பொலிவு பெறும். விஜயதசமி அன்று குழந்தைகளுக்கு அட்சரப் பியாசம் செய்துவைக்க இதைவிட சிறந்த இடமில்லை என்பது பக்தர்களின் நம்பிக்கை.

சரஸ்வதி மண்டபம் கடந்து ஆலய வளாகத்தைச் சுற்றிவந்தால், பிராணலிங்கேஸ் வரர், பிராத்தேஸ்வரர், பஞ்சமுக கணபதி, சந்திரமௌலீஸ்வரர் இவர்களுக்கான சந்நிதிகள்.

அன்னைக்குப் போரில் உதவுவதற்காக படைக்கப்பட்ட வீரபத்திரர் இங்கு மிகச் சிறப்பாக வழிபடப்படுகிறார். வடகிழக்குப் பகுதியில் இவருக்கான சந்நிதி அமைந்துள்ளது.

இவர்தான் இந்தக் கேஷத்திரத்துக்கு ரட்சாதிகாரி. சிவேலி தவிர, அன்னைக்கு செய்யப்படும் மற்ற எல்லா பூஜைகளும் இவருக்கும் செய்யப் படுகின்றன.

வீரபத்திரருக்கு நேரெதிரே, வடமேற்குப் பகுதியில், மேற்கு கோபுரத்தையடுத்து **சிவேலி உலா**

ஆஞ்சநேயருக்கான சந்நிதி.

கோயிலுக்கு வரும் பக்தர்கள் அன்னையைத் தரிசித்துவிட்டுப் பசியோடு திரும்பக்கூடாது என்று, கர்நாடகத்தின் பல கோயில்களைப்போல் முகாம்பிகா ஆலயத்திலும் தினசரி இரு வேளைகளும் அன்னதானம் உண்டு.

சத்ருவை அழித்த அன்னையின் சக்தி இங்கு மிகுந்திருப்பதால், சத்ருக்களால் எந்த ஆபத்தும் வராமல் இருக்க இங்கு சண்டிஹோமம் செய்பவர்கள் ஏராளம். வேறெந்தக் கோயிலிலும் இல்லாத அளவுக்கு தினசரி மூன்று சண்டிஹோமங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. ஆனாலும், எந்த தினத்திலும் அடுத்த ஓர் ஆண்டுக்கு முன்பதிவு முடிந்திருக்கும்!

வீரபாண்டி

கிவலை நோய் தீர்க்கும் மருந்தின் கடலாய்,
பிணியிருள் கெடுக்கும் பேரிராணி ஞாயிறாய்...
செய்கையாய், ஊக்கமாய், சித்தமாய், அறிவாய்
நின்றிடும் தாயே, நித்தமும் போற்றி!
இன்பம் கேட்டேன், சுவாய் போற்றி!
துன்பம் வேண்டேன், துடைப்பாய் போற்றி!

- மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதியார்

ஓ, பரமசிவனே,
எந்த பராசக்தி உனது பாதி சரீரம் உடையவள்
ஆகின்றாளோ,
அவள் உலகனைத்துக்கும் மருந்து. ருத்திரனாகிய
உனக்கும்
அவள்தான் மருந்து. விஷத்தை உண்டும் அவள்
அருளால்தான் எங்களுக்குக நீ பிறைத்திருக்கிறாய்.

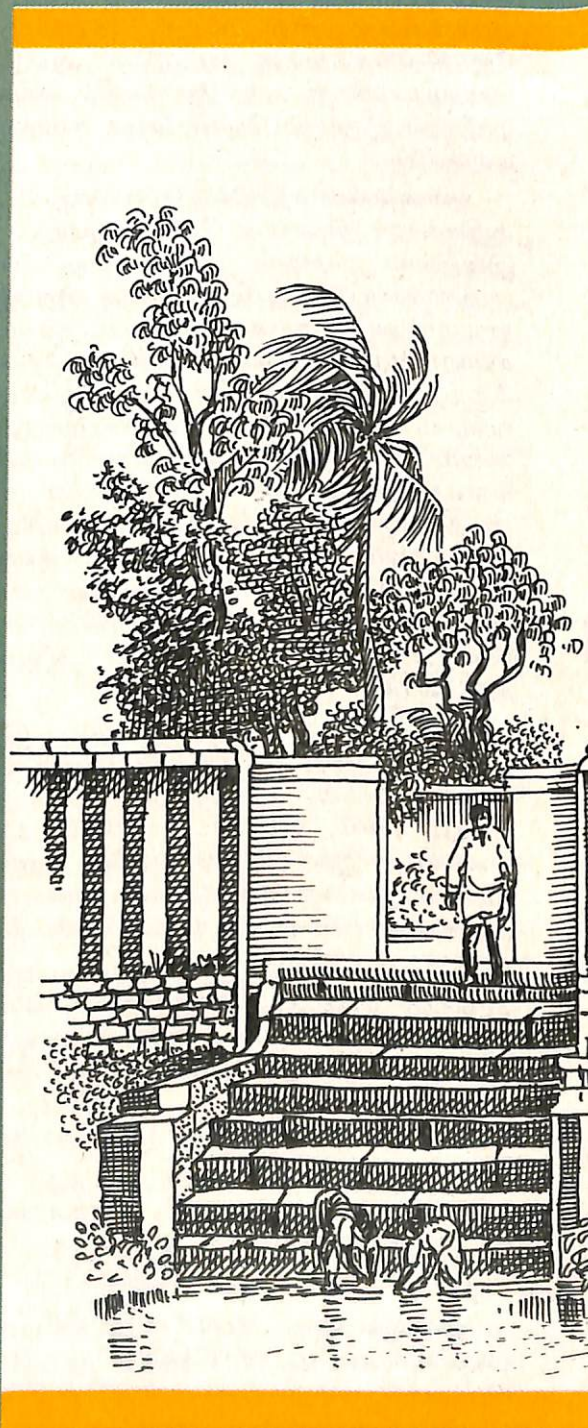
- ருத்ரம்

வீரபாண்டி -

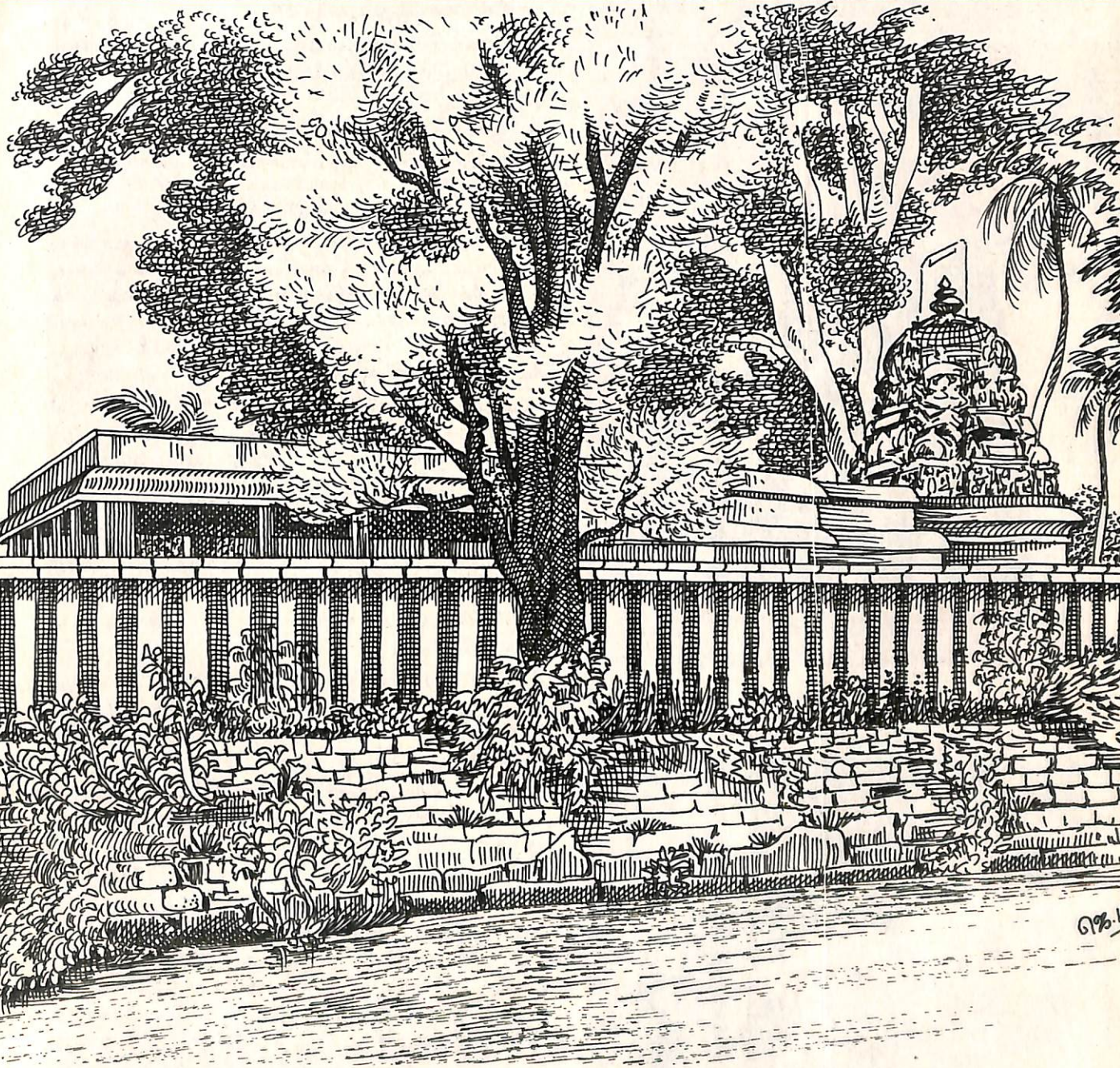
தேனி மாவட்டத்தின் அத்தனை ஊர்களிலிருந்தும்
புகை கக்கும் பஸ்கள், பிதுங்கிவழியும் வேன்கள்,
பயணம் வரும் கார்கள், மாட்டுவண்டிகள் என்று
எத்தனை வாகனங்கள்!

அந்தி நேரம். இயற்கை தீட்டிய மேக ஓவியங்கள்.
வீரபாண்டியின் விலாவைத் தொட்டுத் தழுவி, கொஞ்சிச்
சினுங்கி சலசலத்து ஓடும் முல்லையாற்றில் குதித்து
விளையாடும் சிறுவர், சிறுமியர்...

உறுமி மேளங்களின் ஓங்காரம். தாரைதப்பட்டை
களின் அதிகாரம். சின்னச் சின்னக் குழுக்களாக
ஆற்றில் மூழ்கி எழுந்து நனைந்த மஞ்சள் உடை
களுடன் தீச்சட்டி கமக்கும் பக்தைகள். சேற்றைப்
பூசி - தலை, முகம், மார்பு, கைகள், கால்கள் என்று
பாதாதிசேசம் சேற்று ஈரம் பளபளக்க கைகூப்பி வரும்
பக்தர்கள்... அப்படி என்ன விசேஷம் வீரபாண்டியில்?

கௌமாரியம்மன்

உறுமி மேளத்தின் பின்னணியில் பாடலாகப் பதில் வந்தது.

‘சித்திரை மாதத்தில்

முதத் திங்கள் கம்பம் இட்டு

கைகளில் காப்புக்கட்டி

கட்டுப்பட்டு வாரும் பக்தர்...

வீரபாண்டிச் சீமை

அங்கே வீற்றிருக்காள் அம்மை..

வீரமாளி தேசம்

அங்கே மணக்குது பூவாசம்!’

வீரபாண்டியில் வேண்டும் வரம்தருபவளாக வீற்றிருக்கும் கௌமாரியம்மனைத் தரிசிப்பதற்குத்தான் இத்தனை ஆரவாரம்!

மின்னும் விளக்கொளியில் சுயம்புவாக அம்மனும் அருகிலேயே நிறுவப்பட்ட அற்புதமான அம்மன் சிற்பமும் பக்தர்களின் பார்வையில் பட்டதும் பரவசமான “அம்மா, தாயே!” என்ற ஒலிகள்.

அம்மன் சந்நிதிக்கு நேர் எதிரே சிறு மேடையில் பதிக்கப்பட்ட அத்திமர முக்கிளைக்குச் சின்னச்சின்ன செம்புகளில் தீர்த்தம் கொண்டுவந்து அபிஷேகமாக ஊற்றி உணர்ச்சிவசப்படும் பக்தர்கள். சந்நிதியைச் சுற்றி இருக்கும் சின்ன பிராகாரத்தில் அங்கங்கே படுத்து, தங்கள் மீதே மாவிளக்கு ஏற்றிக் கொள்கிறார்கள்.

ஆயிரம் கண்ணுடைய சட்டிகளைக் கையில் ஏந்தி வருபவர்களும் திகுதிசுவென்று நெருப்பு எரியும் தீச்சட்டிகளைக் கையில் ஏந்தி வருபவர்களும் சேற்றையே உடையாக உடுத்தி வருபவர்களும் காவடி சுமந்து வருபவர்களும் பார்த்ததும் பரவசமாக உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் குரல்கொடுக்க - இன்றைக்கு தரிசனம் தரும் இந்த கௌமாரியம்மன் யார் கண்ணிலும் படாமல், இருந்த இடம் தெரியாமல் ஒளிந்திருந்த காலமும் உண்டு.

காரணம்?

அசுரன் ஒருவனை சம்ஹாரம் செய்துவிட்டு ஈஸ்வரி ஓய்வாய் அமர்ந்த நேரம் அது. அவளைக் களிப்படையச் செய்ய ஈசன் அவளுடன் வேடிக்கைப் பேச்சில் இறங்கினான்.

ஈசன் தன்னிடம் விளையாடுவது புரியாத அம்பிகை அவரிடம் எதிர்ப்பேச்சில் இறங்கினான். விளையாட்டாக ஆரம்பித்த அந்த விவகாரம் ‘நான் பெரிதா? நீ பெரிதா?’ என்று ஆங்காரச் சொற்போராக மாறி வெடித்தது.

அன்னையின் ஆவேசம் தாளாமல் ஈசன் ஓடி ஓளிய ஆரம்பித்தான். சக்தியின் கோபம் அடங்கவில்லை. கைலாயம், வைகுந்தம், பிரம்மலோகம், பாதாளலோகம் என்று அவன் பதுங்கிய இடமெல்லாம் தேடித் துரத்தினான்.

ஈசன் இடம்மாறி இடம்மாறி இறுதியில் தென் பாண்டிச்சீமையில் புள்ளைநல்லூர் என்ற கிராமத்தில் அத்திமரம் ஒன்றில் புகுந்து, தன்னை ஒளித்துக்

கௌமாரியம்மன்

வேண்டும் வரம்தரும் கௌமாரியம்மன் கோயில் கொண்ட தலமாக இருந்த இந்த புள்ளைநல்லூர் எப்போதிலிருந்து வீரபாண்டியாகிப் போனது?

மதுரையை ஆண்ட வீரபாண்டியன் என்ற மன்னனுக்குத் திடீரென இரண்டு கண்களும் பழுது பட்டன. மனித முயற்சிகள் எல்லாம் தோல்வியுற்றதும் வீரபாண்டியன் இறைவனிடம் இறைஞ்சி வேண்டினான். அவன் கனவில் ஈசன் எழுந்தருளினார்.

‘மகனே... தென்பாண்டிச்சீமையில் புள்ளைநல்லூர்

என்ற கிராமத்தில் ஆயிரம் கண்ணுடைய உமாமகேசவரி என்னை நோக்கித் தவம் செய்துகொண்டிருக்கிறாள். அவள் நோக்கும் திசையில் எனக்கு ஒரு கோயில் எழுப்பு. அந்த அங்கயற்கண்ணி மனம் மகிழ்ந்து உனக்கு ஒரு கண்ணின் பார்வையை மீட்டுத்தருவாள். இன்னொரு கண்ணின் பார்வையை நான் உனக்கு வழங்குவேன்’ என்று அருளி மறைந்தார்.

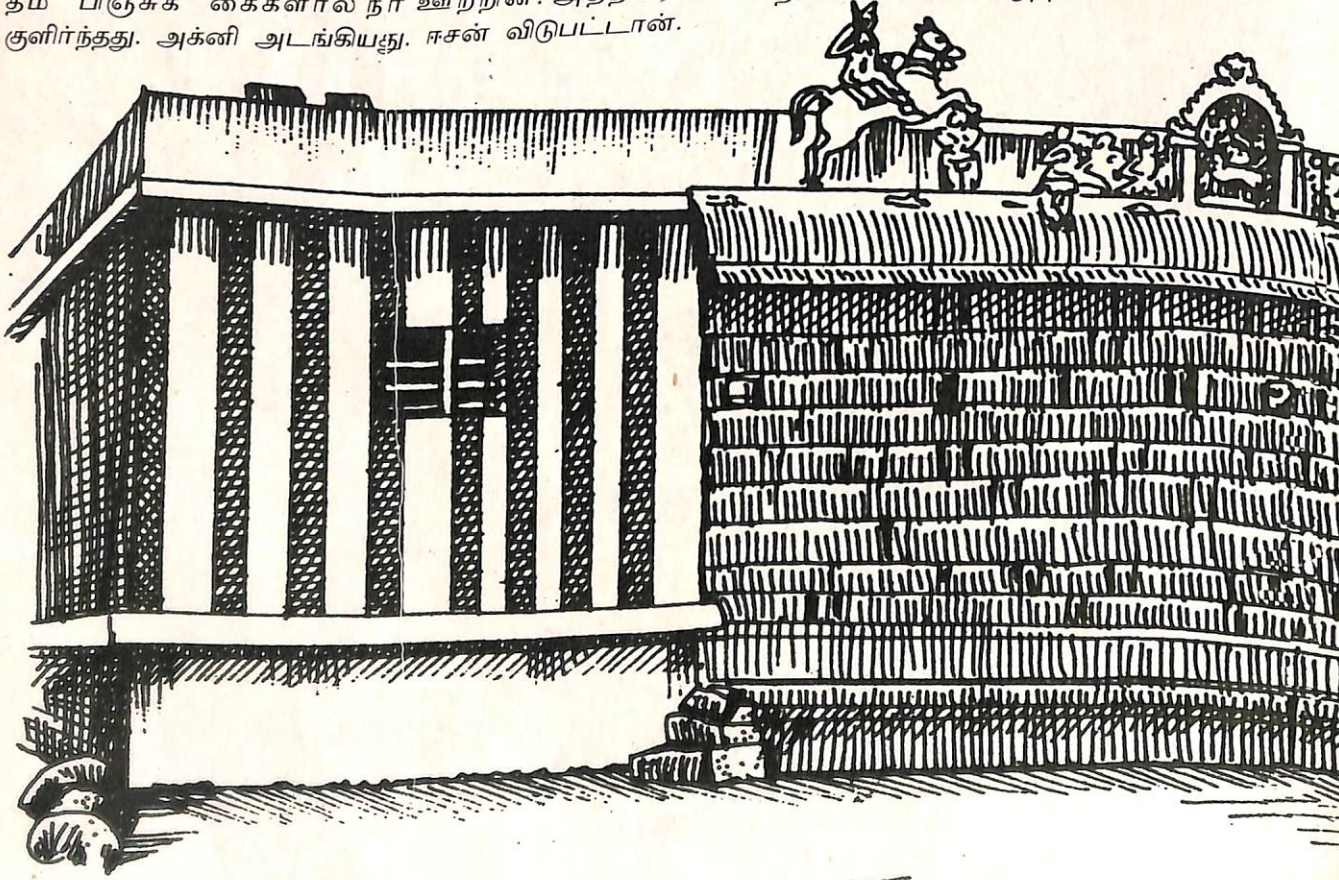
கொண்டான். அகத்தில் மூண்ட அக்னியை அன்னை புறமெடுத்து அந்த அத்திமரத்தின் மீது வீசினாள். அத்திமரம் பற்றி எரியத் தொடங்கியது.

அண்டமெல்லாம் நிறைந்த ஈசனே எரிந்துபோனான்?

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் பதறினார்கள். அன்னையை அமைதியுறக் கெஞ்சினார்கள்.

அன்னை உடனே சினம் தணித்தாள். எந்தக் கள்ளமும் அறியாத குழந்தைகள் நீர் ஊற்றினால் அந்த அணையாத நெருப்பும் அணையும் என்று தெளிந்தாள். குழந்தைகள்தம் பிஞ்சுக் கைகளால் நீர் ஊற்றின. அத்திமரம் குளிர்ந்தது. அக்னி அடங்கியது. ஈசன் விடுபட்டான்.

ஈசன் அவள்பால் பரிவுடன் அருட் பார்வை செலுத்தியபோதும், அன்னையின் மனம் சமாதானமாகவில்லை. தன் தவறுக்கு ஒரு பிராயச்சித்தம் தேடுவது என்று முடிவு செய்தாள். யார் பார்வையிலும் படாமல் அந்தப் புள்ளைநல்லூரின் பூமியில் புதைந்து இறைவனை நோக்கித் தன் தவத்தைத் தொடங்கினாள். பூமியில் தன்னைத்தானே புதைத்துக்கொண்டு தவத்தில் ஆழ்ந்த அன்னை, எப்போது தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டாள்?

வீரபாண்டியன் உடனடியாகக் கோயில் எழுப்பும் பணியைத் துவக்கினான். கௌமாரியம்மன் தவமிருந்த திசையில் ஈசனுக்கு ஒரு கோயில் எழும்பியது. ஈசன் அங்கே கோயில்கொண்டான். தவத்தில் இருந்த கௌமாரியம்மனும் தன் தவம் முடித்து, இறைவனை நாடிச் சென்று வணங்கி ஆசிபெற்றாள்.

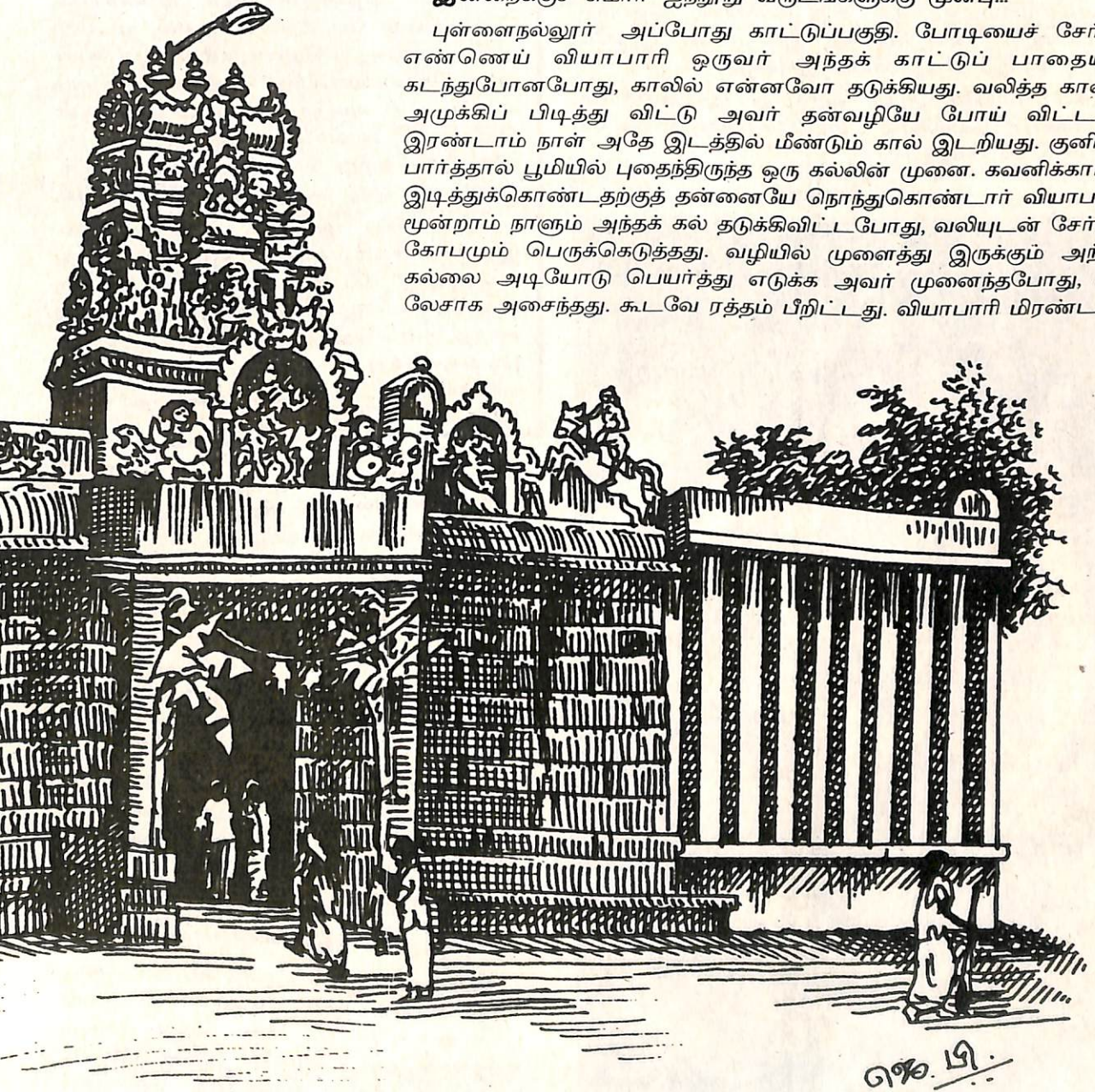
அன்னை ஒரு கண்ணும் ஈசன் ஒரு கண்ணுமாக வீரபாண்டியனுக்கு வழங்கி அருளினார்.

இழந்த கண்ணை மீட்டுத் தந்த ஈசனை 'கண்ணீஸ்வரன்' என்று மக்கள் அழைத்து வணங்கினர். புள்ளைநல்லூர்-திருக்கணீஸ்வரம் என்று அழைக்கப்பெற்றது. ஆனால்-

ஈசனுக்குக் கோயில்கட்டி அன்னையின் தவத்தை நல்முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து தன் இழந்த கண்களையும் மீட்டுக்கொண்ட வீரபாண்டியன் பெயரே காலப்போக்கில் நிலைத்து, அது வீரபாண்டி என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

இன்றைக்குச் சுமார் ஐந்நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு...

புள்ளைநல்லூர் அப்போது காட்டுப்பகுதி. போடியைச் சேர்ந்த எண்ணெய் வியாபாரி ஒருவர் அந்தக் காட்டுப் பாதையில் கடந்துபோனபோது, காலில் என்னவோ தடுக்கியது. வலித்த காலை அழுக்கிப் பிடித்து விட்டு அவர் தன்வழியே போய் விட்டார். இரண்டாம் நாள் அதே இடத்தில் மீண்டும் கால் இடறியது. குனிந்து பார்த்தால் பூமியில் புதைந்திருந்த ஒரு கல்லின் முனை. கவனிக்காமல் இடித்துக்கொண்டதற்குத் தன்னையே நொந்துகொண்டார் வியாபாரி. மூன்றாம் நாளும் அந்தக் கல் தடுக்கிவிட்டபோது, வலியுடன் சேர்ந்து கோபமும் பெருக்கெடுத்தது. வழியில் முளைத்து இருக்கும் அந்தக் கல்லை அடியோடு பெயர்த்து எடுக்க அவர் முனைந்தபோது, கல் லேசாக அசைந்தது. கூடவே ரத்தம் பிறிப்டது. வியாபாரி மிரண்டார்.

செ. பி.

மயக்கமாகிச் சரிந்தார்.

அன்னை அவர் கனவில் உதித்தாள்.

‘பயப்படாதே மகனே. இவ்வளவு காலமாக, புள்ளைநல்லூர்வனத்தில் புதைந்திருந்த என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் தருணம் வந்துவிட்டது. அதனாலேயே உன்னை மும்முறை இடறினேன். சுற்றியுள்ள ஏழு ஊர்களும் என் குடைக்குக் கீழே இளைப்பாறப் போகின்றன. ஏழு ஊர் மக்களுக்கும் சுபிட்சம் அருள வந்திருக்கும் கௌமாரி நான்’ என்று சொல்லிவிட்டு தேவி மறைந்து போனாள்.

ஏழு ஊர் மக்களும் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். அவர்களின் உதவியுடன் போடி வியாபாரி, அங்கே கௌமாரியம்மனுக்குச் சிறு கோயில் ஒன்றை எழுப்பினார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அங்கே வருடம்தோறும் சித்திரையில் திருவிழா.

கௌமாரியின் அந்த வரலாறு இன்றைக்கும் வீரபாண்டிக் கோயிலில் பம்பை, உடுக்கைச் சகிதம் பாடலாக ஒலிக்கிறது:

அங்கயற்கண்ணி

கனவுல வந்த ஆத்தா!

இங்ஙன போட்டோவுல இருக்காங்களே பாப்பம்மா. அவங்க கௌமாரியோட சக்தியைக் கண்கூடா அனுபவிச்சவங்க. பாப்பம்மாவோட புருஷன் பேரு வீராசாமி. இவங்க ரெண்டு பேரும் கல்யாணம், காட்சின்னு முடிஞ்சு கட்டுசெட்டா குடும்பம் நடத்தறப்ப நேர்ந்த விஷயம் இது.

இதோ, பாப்பம்மாவே சொல்றாங்க:

“நான் நெறைமாசமா நின்னப்ப, பெரியம்மை போட்டுச்சு. தலை, ஓடம்பு, வவுறு, காலுன்னு கொப்புளம் கொப்புளமா வந்து சொல்லிமாளாத வேதனை. அப்பவும் எனக்கு என் வவுத்துப் புள்ளை மேலதான் நெனைப்பெல்லாம். அது நல்லபடியா மண்ணுல வந்து வுமுகனுமேனு கவலை. நான் எங்காத்தானைத்தான் கூப்புட்டேன்.

‘வீரபாண்டி மகமாயி... என் வவுத்துல இருக்கறதைக் காப்பாத்தும்மா. அது நல்லபடியா பெறந்தவுடனே மாவு தீவம் ஏத்தறேன்... ஏழு கொடம் தண்ணி எடுத்து ஊத்தறேன்... கொழந்தை பெரிசானவுடனே சேத்தாண்டி வேஷம்கட்டி ஆட வைக்கிறேன்... முடிகாணிக்கை தாரேன்’ னுல்லாம் நேந்துக்கிட்டேன்.

‘கூட்டு வண்டி அணிவகுத்து
நிலவெளியில் மாடு விரட்டி
குடும்பம் குடும்பமாக தமிழகமே
நாடி வரும்...
வீரபாண்டி மாரி - அவ
அருளைக் கொடுப்பா வாரி...’

இப்படி ஆர்ப்பாட்டமாக அமைந்த கோயிலை அடியோடு அழித்துத் தரைமட்ட மாக்கும் முயற்சி ஒன்றும் பிற்காலத்தில் நடந்தது.

சமுத்திரம் போன்ற படையோடு கோயிலை அழிக்கப் புறப்பட்டுவந்த அந்த மன்னவன் யார்? கோயில் அழிபட்டதா? பாதுகாக்கப் பட்டதா?

கௌமாரியம்மனின் சக்தி சோதித்துப் பார்க்கப்பட்ட அந்தச் சுவையான வரலாறு...

மைகூரை ஆண்ட சுல்தான், தன் படை முழுவதையும் திரட்டிக்கொண்டு தென் பாண்டிச் சீமைப் பக்கம் வந்து கொண் டிருந்தான். வரும் வழியில் இருந்த கோயில் நகைகளை எல்லாம் அவன் படை கொள்ளை

பாப்பம்மா குடும்பம்

கொழந்தை பொறந்துடிச்சு. எனக்கு அம்மை போட்டிருந்ததால் அதுக்கு என்னோட அமுதைக் குடுக்க முடியல. வெள்ளாட்டம் (வெள்ளாடு) பாலைக் கிண்டில ஊத்திக் கொடுக்கச் சொன்னாங்க. அதைக் குடிச்சவுடனே கொழந்தை வவுறு கல்லுபோல ஆயிட்டது. கொழந்தை தங்கலை. போயிரிச்சு.

‘ஏண்டி மகமாயி. இவ்வளவு வேண்டிக் கிட்டேனே. அதுக்கு என்ன அர்த்தம்? ஒரு சாமத்துல கொழந்தையைக் குடுத்துட்டு மறு சாமத்துலயே எடுத்துக்கிட்டியே’ன்னு வீரபாண்டி ஆத்தா மேல ஆங்காரப் பட்டேன்.

அழுவறது நிக்கல. அப்படியே அசந்து கண்ணை மூடிட்டேன். ராத்திரில பாத்தா

கனவு. மாரியம்மா வந்து நிக்கறா.

என்னையப் பாத்து, ‘ஏண்டி, நான் கொடுத்ததை நான்தான் எடுக்கணும். இதுக்குப் போய் இம்புட்டு அலட்டறியே... இந்தா ஒன் புள்ள. புடிச்சிக்க’ன்னு கோவமாச் சொல்லிட்டு ரெண்டு கையாலயும் என் வவுத்துல இடிக்கற மாதிரி என்னமோ வெச்சா.

‘ஐயோ, வவுறு வலிக்குதே’ன்னு கத்திட்டே எந்திரிச்சிட்டேன். விடிஞ்சிரிச்சு. வவுத்துவலி நிக்கல. கொஞ்ச நேரத்துல புதுசா இன்னொரு புள்ள பொறந்திச்சு. ஒண்ணை எடுத்துக் கிட்ட ஆத்தா இன்னொண்ணைக் குடுத்துட்டா. அவ மேல பாரத்தைப் போட்டு அவனுக்கும் வெள்ளாட்டம்பாலைத்தான் குடுத்தேன். ஒண்ணும் ஆகலை.

அவனுக்கு முருகன்னு பேரு வெச்சேன். வருசா வருசம் வீரபாண்டிக் கோயிலுக்குப் போகாம இருக்கறதில்ல. மாவுதீவம், தண்ணி எடுத்து ஊத்தறது, சேத்தாண்டி வேசம் கட்டறது, முடி காணிக்கை குடுக்கறது, மொளப்பாரி எடுக்கறதுன்னு எல்லா வருசமும் விடாம வேண்டுதலை நெறைவேத்திட்டிருக்கேன்...”

பாப்பம்மாவின் மவன் முருகனுக்கு இன்னிக்கு முப்பத்துமூணு வயசாவுது. கல்யாணமெல்லாம் முடிஞ்சு சொகவாழ்வு. அவருக்கும் இந்த வீரபாண்டி கௌமாரின்னா உசரு.

அடித்தது.

சுல்தானின் படை வீரபாண்டியை நெருங்கியது.

கௌமாரியம்மன்மீது காலையில் தன் கைவரிசையைக் காட்டலாம் என்று முடிவுசெய்து சுல்தான் படையுடன் அங்கே ஓய்வெடுத்தான்.

படைவீரர்களின் ஓய்வு சிதைக்கப்பட்டது. அத்தனை வீரர்களுக்கும் வயிற்றுப்போக்கு. வாந்தி, பேதி.

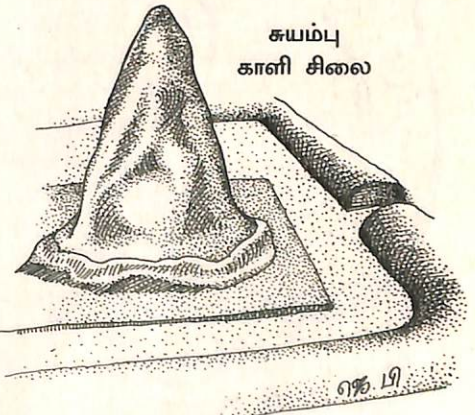
சிறந்த மருத்துவர்கள் இரவோடு இரவாகத் தருவிக்கப்பட்டார்கள். படைவீரர்களின் பரிதவிப்பை யாராலும் சரிசெய்ய முடியவில்லை.

அங்கிருந்த படைவீரர்களில் ஒருவன் மட்டும் அருள்வந்தவன் போல் ஆடலானான். அவன் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல் பீறிட்டு வந்தன.

“அடேய், அக்கிரமக்காரர்களே... என் இடத்துக்கு வந்து என் கோயிலையே தரை மட்டமாக்கத் திட்டம் போட்டிருக்கிறீர்களா? உங்கள் தீய எண்ணம்தான் உங்கள் அத்தனை

பேரையும் அடித்துப் போட்டிருக்கிறது. உங்கள் உபாதை நிற்கவேண்டுமென்றால் ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது. தினமும் எனக்கு பூஜை செய்து ஆராதனை செய்யும் என் பூசாரியின் கையால், எனக்கு அபிஷேகம் செய்த நீரை வாங்கிப் பருகினால் தவிர, உங்கள் ஆரோக்கியம் மீளாது. என் திருநீரை அவன் கையால் வாங்கிப் பூசிக் கொண்டால் தவிர, உங்கள் நோய் குணமாகாது.”

கௌமாரியம்மனின் அருள்வாக்கு கேட்டு, அத்தனை படை வீரர்களும் மருண்டனர். பூசாரியைத் தேடிப் பிடித் தார்கள். கெஞ்சிக் கூட்டிவந்தார்கள். கௌமாரி அம்மனுக்கு அபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. திருநீறு சாத்தப் பட்டது. அந்த அபிஷேக நீரைப் பருகி, திருநீறைப்

பூசியதும் அதிசயம் நேர்ந்தது. வந்த சுவடு தெரியாமல் வயிற்றுநோய் காணாமல் போனது.

சுல்தான் தன் கண்ணெதிரே நடந்த அதிசயம் கண்டு வாயடைத்துப் போனான். ஆனாலும் கௌமாரி அம்மனை ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் அவனுக்கு வரவில்லை. பூசாரியை அருகே அழைத்தான்.

“இது எல்லாமே ஒரு திட்டமிட்ட நாடகமாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் உன் அம்மனுக்கு சக்தி இருக்கிறதா என்று மீண்டும் சோதிக்காமல் நான் விடப்போவ தில்லை...” என்று சொல்லிவிட்டுத் தெற்கே கிளம்பிப் போனான்.

சுல்தான் திரும்பி வந்தபோது, படையுடன் ஆயிரம் ஆடுகள் ஓட்டி வரப்பட்டன. சுல்தான், பூசாரியை அழைத்தான்.

“இந்த ஆயிரம் கடாக்களின் தலைகளையும் நான் வெட்டப் போகிறேன். நீ கும்பிடும் கௌமாரியம்மனுக்கு உண்மையிலேயே சக்தி இருந்தால், இந்த ஆடுகளைப் பிழைக்கவைத்து அந்தத் தலைகளை மறுபடி பொருத்திக் காட்டு. தவறினால், ஆயிரத்து ஒன்றாவது தலையாக உன் தலை மண்ணில் உருளும்...”

பூசாரியின் இதயத்தில் கிலி குடிகொண்டது. அம்மன் சந்திதிக்குப் போனார். மண்டியிட்டார்.

சென்னலிங்கம்

“அம்மா, இதென்ன சோதனை? இறந்த ஆடு எப்படி உயிர்பெறும்? அந்த மைசூர் சுல்தானால் என் தலை வெட்டுப்படுவதைவிட உன் சந்திதியில் நானே என் தலையை வெட்டிக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.”

அங்கிருந்த ஆயுதத்தை பூசாரி கையில் எடுத்ததும், அம்மன் பிரசன்னமானான்.

“என்னைத்தானே அந்த சுல்தான் சோதிக்கப் போகிறான்? அதற்கு நீ ஏன் கலங்குகிறாய்? வெட்டுப்பட்ட ஆட்டின் தலையில் என் தீர்த்தத்தைத் தெளி. இந்தப் பிரம்பால் வருடிக் கொடு...” என்று அன்னை ஒரு பிரம்பை பூசாரியின் கையில் கொடுத்து மறைந்தாள்.

உற்சாகத்துடன் பூசாரி வெளியே வந்தார். சுல்தானின் சவாலை சந்திக்கத் தயார் என்றார்.

பூசாரி முன் அத்தனை கடாக்களும் வெட்டப்பட்டன. அன்னை கொடுத்த தீர்த்தம் தெளித்து ஆடுகளின் தலையை ஒவ்வொன்றாகப் பொருத்தி, கௌமாரி கொடுத்த பிரம்பால் வருடினார் பூசாரி.

உயிர்நீத்த ஆடுகள் சுல்தானின் கண்ணெதிரே உயிர்பெற்றுத் தாவின.

அன்னை கௌமாரி சக்தியின் வீர்யம் கண்டு சுல்தான் திகைத்துப் போனான்.

சௌகரியங்கள்:

★ தேனியிலிருந்து ஏழு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது வீரபாண்டி கிராமம்.

★ வீரபாண்டி கோயிலின் திருவிழாக் காலத்தில் மதுரை மாவட்டத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்தும் வீரபாண்டிக்குச் சிறப்புப் பேருந்துகள் விடப்படுகின்றன. தவிர, ஒவ்வொரு ஊரிலிருந்தும் வண்டி கட்டிக்கொண்டு வருபவர்களும், வேன், டெம்போ, கார் போன்ற தனியார் வாகனங்களில் வருபவர்களும் கோயிலில் அருகிலேயே முல்லை ஆற்றங்கரையை ஒட்டிய மைதானத்தில் தங்கிச் சமைத்துச் சாப்பிடலாம்.

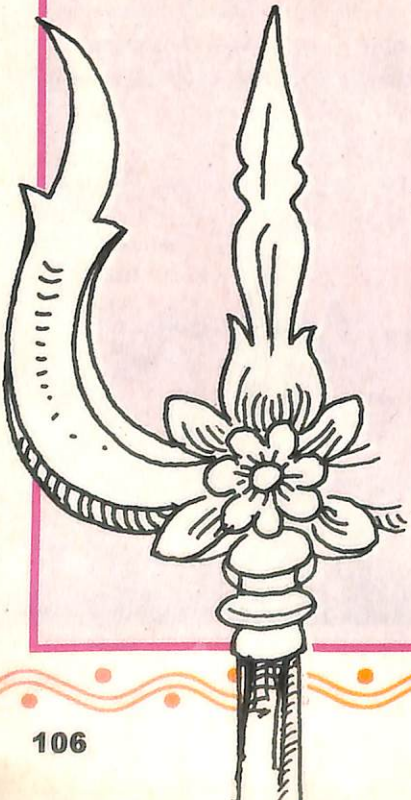
★ திருவிழாக் காலத்தில் கோயில் விடிய விடியத் திறந்திருக்கும் என்பதால் கோயில் மூடப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சமின்றி நள்ளிரவில் கூட வந்து தரிசிக்கலாம்.

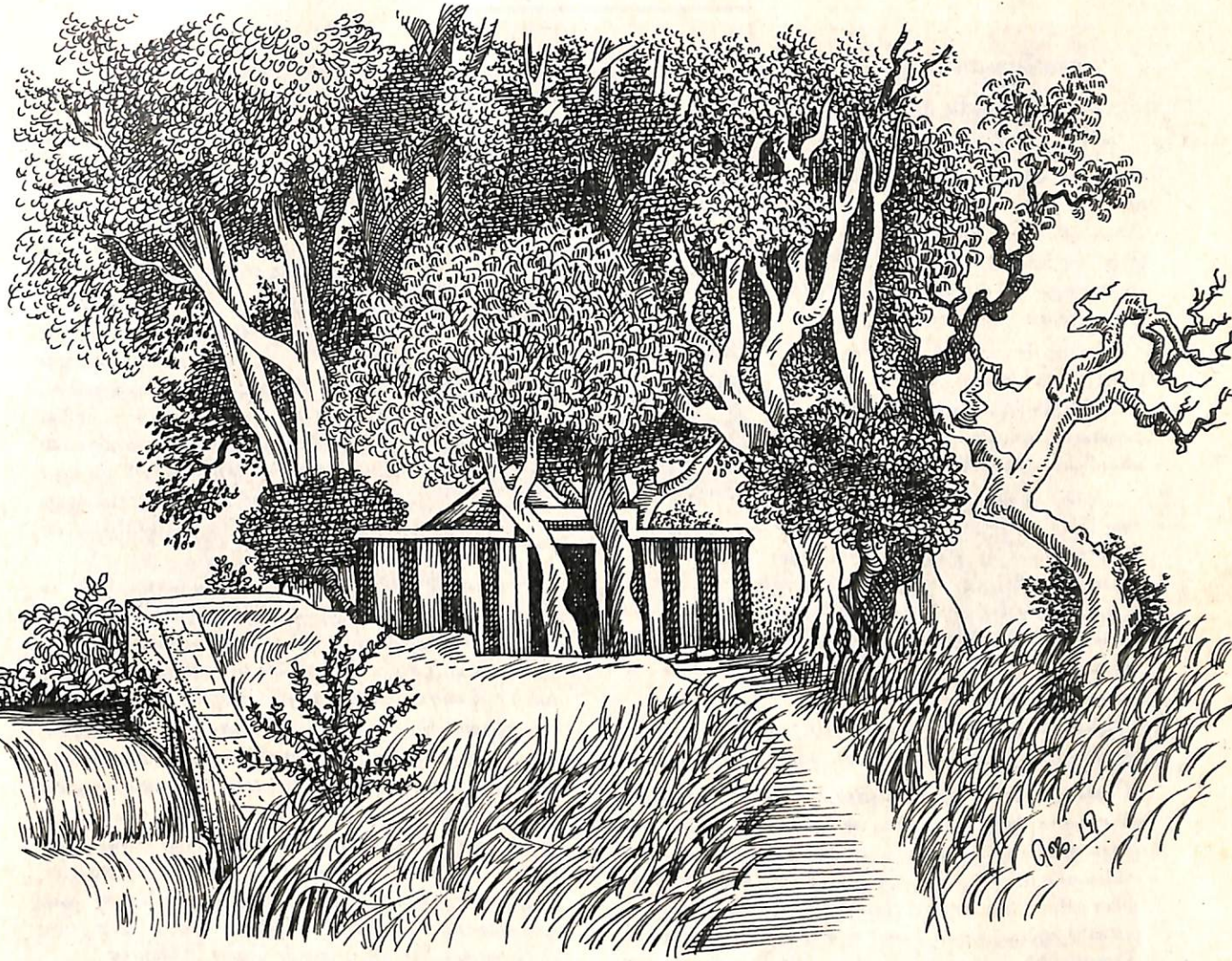
★ வேண்டதல்களை நிறைவேற்ற வெளியூர்களிலிருந்து வரும் பக்தர்களுக்கு அலகு குத்த, தீச்சட்டிகள் ஏற்பாடு செய்ய, மேளதாளம் வாசிக்க உள்ளூரிலேயே ஆட்கள் வசதி செய்து தருவார்கள்.

அசௌகரியங்கள்:

★ திருவிழா நாட்கள் தவிர மற்ற நாட்களில் கடைகள், உணவுவிடுதிகள், மருத்துவ வசதிகள் எல்லாவற்றுக்கும் அருகில் உள்ள தேனி நகரத் துக்குத்தான் போக வேண்டும்.

★ திருவிழா சமயத்தில் கட்டுக்கடங்காத கூட்டம் இருந்தபோதிலும் அம்மனைத் தரிசிக்க முறையான வரிசைகள் அமைக்காத காரணத்தால் பக்தர்கள் திக்குமுக்காடிப் போவதுண்டு.

செல்லியம்மன் கோயில்

அவன்முன் மண்டியிட்டு அவனைச் சோதித்துப் பார்த்த பாவத்துக்கு மன்னிப்புக் கோரினான். அந்தக் கோயிலை மட்டுமல்ல, இனி எந்தக் கோயிலையும் சிதைப்பதில்லை என்று உறுதி பூண்டான். அன்றிலிருந்து அன்னை கௌமாரியை மற்ற மதத்தினரும் வந்து வணங்க ஆரம்பித்தனர்.

அன்று, முஸ்லிம் படையெடுப்பிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காகப் பல கோயில்களின் சிற்பங்கள், ஐம்பொன் சிலைகள், கற்சிலைகள் வருசநாட்டுப் பூமிக்குள் புதைத்து ஒளிக்கப் பட்டன. பின்னர் ஆங்கில ஆட்சியின்போது பல சிலைகள் வெளியே தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. வருசநாட்டுப் பள்ளத்தாக்கில் அப்படிப் புதையலாகக் கிடைத்த ஒரு காளியம்மன் சிலைதான் சுயம்புவாகத் தோன்றிய கௌமாரியின் அருகில் நிறுவப்பட்டது. இப்போதும் கௌமாரி அம்மன் கோயிலில் இந்த காளியம்மனும் சேர்ந்து வழிபடப்படுகிறாள்.

வீரபாண்டித் திருவிழா ஒரு வித்தியாசமான

திருவிழா. அன்னைக்குப் பயந்து அத்திமரத்தில் சிவன் ஒளிந்துகொண்டதால், அந்த அத்தி மரத்தையே ஈசனாகப் பாவித்து அம்மன் சந்நிதிக்கு முன்பாகக் கொண்டுவந்து நடுகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு வருடமும் எந்த அத்திமரத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று அன்னையே தீர்மானிக்கிறாள். எப்படி?

வீரபாண்டி கோயிலின் தலைமைப் பூசாரி சென்னலிங்கத்தின் வார்த்தைகளில்...

“இந்த வீரபாண்டி கோயிலைச் சுத்தி எப்பவும் நூறு, இருநூறு காக்காய் சுத்திட்டிருக்கும். ஆனா, திருவிழா ஆரம்பிக்கிற நேரத்துல ஒரு காக்காகுட கண்ணுல தென்படாது. அதுக்குக் காரணம் இருக்கு...”

அம்மனை மொதமொதலாக் கண்டு பிடிச்சாரே, போடி எண்ணெய்ச் செட்டியார்... அவரு வம்சவழியில வந்தவரு சித்திரை மொத திங்கட்கிழமை விரதமிருந்து காப்புக் கட்டி, சுத்த பத்தமா இங்க கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்துடுவாரு...

‘கண்ணொளி தந்தாள் கௌமாரியாம்மா!’

முத்துப்பேச்சி கணவனுடன் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழும்போது யார் கண் பட்டதோ, திடீரென்று அவளுடைய மாலை நேரங்கள் இருண்டுபோயின. சூரியன் மறைந்து போனால், அவள் பார்வையும் மறைந்துபோனது.

தவழும் குழந்தை ஒன்று, இடுப்புக் குழந்தை ஒன்று, போதாததற்கு வயிற்றிலும் ஒரு கருவைச் சுமந்த நேரம்தான் அந்த விபரீதம் நிகழ்ந்தது.

அந்தி வந்துவிட்டதை அறிந்து குடிசையில் அவள் எண்ணெய் விளக்கை ஏற்றினாள். சில நொடிகளிலேயே துணி பொகங்கும் வாசம். குழந்தையின் அலறல். முத்துப்பேச்சிக்குப் பகீரென்றது. வெப்பத்தை உணர முடிந்தது. ஆனால், தீயின் வெளிச்சத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை.

அவள் அலறிய அலறலில் அக்கம்பக்கத்து குடிசைகளிலிருந்து ஆட்கள் ஓடிவந்தார்கள்.

அவள் எண்ணெய் விளக்கு ஏற்றியபோது, விளக்கு சரிந்து தரையில் விரித்திருந்த துணியின் ஓரம் தீப்பற்றி இருந்தது. அதே துணியில் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்த குழந்தையை வந்தவர்கள் அள்ளிக் காப்பாற்றினார்கள். கொஞ்சம் தாமதித்திருந்தால் குடிசையே நெருப்புக்கு இரையாகி இருக்கும் என்று அவளைக் கடிந்து

முத்துப் பேச்சி

கொண்டார்கள்.

எத்தகையதொரு பயங்கரம் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிந்ததும் முத்துப்பேச்சி முகத்தில் அறைந்துகொண்டு அமுதாள்.

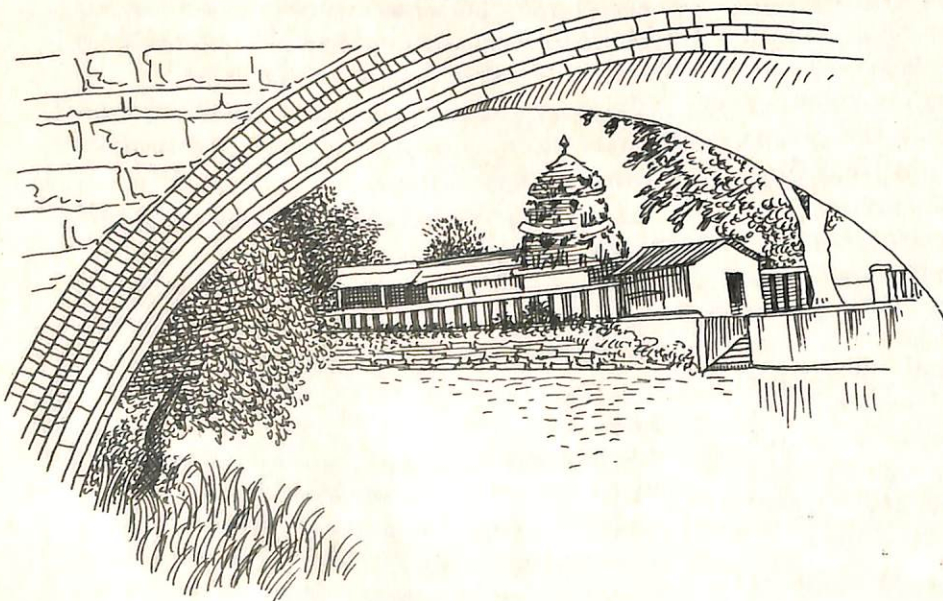
“ஏய், முத்துப்பேச்சி... உனக்கு யாருமே இல்லைன்னு நீ ஏன் நெனைச்சிட்டே? இந்த மணவீடில் ஏத்தற விளக்கை மாவெளக்கா ஏத்தி வைக்கறேன்னு கௌமாரிகிட்டே நேந்துக்க. அப்புறம் பாரு. எந்த இருட்டுலயும் ஒன் பார்வை பளிச்சனு தெரியற மாதிரி ஆத்தா அருள் புரிவா” என்று பக்கத்து வீட்டுக்காரி பரிவுடன் சொன்னாள்.

முத்துப்பேச்சி, வீரபாண்டி கௌமாரியிடம் மனம் உருகி பிரார்த்தனை செய்தாள்.

ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம். மன்னனுக்குக் கண் கொடுத்த அதே கௌமாரித்தாய் இந்த மண்குடிசைப் பேச்சிக்கும் அருள்புரிந்தாள்.

அடுத்த சித்திரையில் வீரபாண்டி கோயிலில் கம்பம் நடுவதற்கு முன்பாகவே முத்துப்பேச்சிக்கு பார்வை மீண்டுவிட்டது. மாலைக்கண் நோய் மாயமாகிவிட்டது.

முத்துப்பேச்சி மாவிளக்கு ஏற்றி வைத்தது மட்டுமில்லை... தீச்சட்டியும் ஏந்தினாள். ஒவ்வொரு திருவிழாவிலும் முத்துப்பேச்சி தன் நன்றியைத் தெரிவிக்க இன்று வரை தன் மீது மாவிளக்கு போடுவதைத் தொடர்கிறாள்.

கோயில் பூசாரி அவரு கால்ல போய் விழுந்து, ‘ஐயா, கம்பம் இடறதுக்கான அத்திமரம் எந்தத் திசையில் இருக்குன்னு கேட்டுச் சொல்லுங்க’னு கேப் பாரு. அம்மனைக் கும்பிட்டு ஆகாசத்தைப் பார்ப்பாரு போடிக்காரர். சகுனம் கெடைச்சதும், ஒரே ஒரு காக்கா மட்டும் கண்ணுல தென்படும். மரம் இருக்கற திசையைப் பார்த்துப் பறந்துபோகும். அப்படிப் பறந்துபோன காக்கா அத்தி மரத்தைப் பார்த்துட்டு, அதே திசையிலேர்ந்து திரும்பி வரும்.

இந்த சகுனம் கெடைச்சதும்

தீச்சட்டி சுமந்து...

காக்கா போய் திரும்பி வந்ததே... அந்தத் திசையில் போனா, மூணு கிளையோட அத்திமரம் கிடைக்கும். சர்வேஸ்வரனுக்கு முக்கண்ணு இல்லையா? அதனாலதான் மூணு கிளையா பிரியற அத்திமரத்தை போடிக்காரரு கொண்டு வருவாரு.

அப்படி வெட்டி எடுத்துட்டு வந்த அத்தி மரத்தை குளரச் செய்ய, முல்லையாத்துல ஒரு ராத்திரி முழுக்கப் போட்டு வைப்பாங்க. காவலுக்கு நூறு பேரு நிப்பாங்க. விடியற நேரம் கரகம்-காவடியோட அந்த அத்திமரத்தைக் கோயிலுக்கு ஊர்வலமா எடுத்திட்டு வருவாங்க... அம்மன் சந்நிதிக்கு முன்னால நட்டு வைப்பாங்க. மொத்தத் தண்ணி பூசாரி. அடுத்தது போடிக்காரரு. அதுக்கப்புறம் ஊர்ஜனம் எல்லாம் அத்தி மரத்துல தண்ணி ஊத்தி ஈசனோட சூட்டைத் தணிப்பாங்க."

பூசாரியின் வார்த்தைகளை மெய்ப்பிப்பது போல் முல்லையாற்றுப் படுகையில் எத்தனை பெண்களின் கைகளில் தீச்சட்டிகள்! அம்மன் பெயர்சொல்லி பக்திப் பரவசத்துடன் அவர்கள் கன்னங்களிலும் நாவிலும் கூரான அலகுகளைக் குத்திச் செருகிக்கொள்ளும்போது முகம் சற்றும் வலியில் சுளிப்பதில்லை! அனலகக்கும் தீச்சட்டி யைச் சுமக்கும் கைகளில் சூடு தெரிவதில்லை. இப்படி மேளதாளத்துடன் நூற்றுக்கணக்கான தீச்சட்டிகள் கோயிலுக்கு வந்து சேர்கின்றன.

அன்னையைச் சந்திக்க பக்தர்கள் கோயிலுக்கு

வருவது போல், பக்தர்களைச் சந்திக்க அன்னை யும் கோயிலைவிட்டு வெளியே வருவது உண்டு.

**'அன்னமெனும் வாகனத்தில்
அந்தி மஞ்சள் பட்டுடுத்தி
சிம்மம் எனும் வாகனத்தில்
சிவப்பு நிறப் பட்டுடுத்தி
காமதேனு வாகனத்தில்
பால் நிறத்தில் பட்டுடுத்தி...'**

என்று வருசநாட்டுப் பாட்டு நீள்கிறது.

சிறிய ரதத்தில் அன்னை கௌமாரியம்மன் சர்வாலங்கார பூஷிதையாய் வீற்றிருக்க உணர்ச்சி வேகத்துடன் பக்தர்கள் இரும்பு வடத்தைப் பற்றியிழுக்கின்றனர்.

இதைக் கண்டுவிட்ட சூரியன் அன்னை முகத்தைத் தரிசனம் செய்வதற்காகத் தன் வெப்பத்தைத் தணித்துக்கொண்டு மஞ்சள் முகத்துடன் காத்திருக்கிறான். அவன் ஆடை ஆபரணங்களைத் தன் கிரணங்களால் தொட்டுத் தழுவி விட்டுத்தான் மேற்கில் இறங்குகிறான். அப்போது சூரியன் என்ன சொல்கிறான் தெரியுமா?

**'மூக்கழகும் விழியழகும்
நிலவு சொட்டும் இதழழகும்
ஐநாகம் தவழ்வதற்கு
அகண்டு விரீந்த கூந்தலழகும்
மயக்குதம்மா தாயே
என் மனசு எல்லாம் நீயே...!'**

சிலுசிலுத்து ஓடும் சீர்மிகு கிருஷ்ணா நதி. தென்பாரதத்தின் தெவிட்டாத புண்ணிய நதி. ஆந்திராவின் அமரநதி.

இது சாதாரண ஆற்றுநீர் அல்ல. சர்வவல்லமை கொண்ட சங்குசக்கர கதாபாணியான மகாவிஷ்ணுவின் அம்சம்.

முன்பொரு காலத்தில் பிரளயம் வந்து பூமி அழிந்தது. மீண்டும் உயிரினங்கள் உற்பத்தியானபோது, உயிர்களுக்கெல்லாம் உயர்வைத் தர, மகாவிஷ்ணுவிடம் தேவர்கள் கோரினர். அரங்கநாதன் தனது அம்சமாக ஓர் அழகுநதியை அகிலத்தில் நிறுவ அவா கொண்டார். நதியை நாராயணன் எங்கே நிலைநாட்டப் போகிறார் என்று தேவர்கள் ஆவலுடன் காத்திருந்தனர்.

அச்சமயம், அச்சுதனை நோக்கி அருந்தவம் இயற்றிவந்த சஹ்ய முனிவர், ஒரு மலையாக உருவெடுத்திருந்தார்.

மகாவிஷ்ணு அவர்முன் தோன்றி, 'யாது வரம் வேண்டும்...?' எனக் கேட்டார். முக்காலும் உணர்ந்த முனிவருக்கு, முகுந்தனின் எண்ணம் புரிந்தது. பரந்தாமனைப் பரிவோடு யுகம்யுகமாகத் தீண்டும் வரம் வேண்டுமெனக் கேட்டார்.

மகாவிஷ்ணு அந்த மலையில் ஓர் அரசமரமாகத் தன்னைத் தோற்று

அமராவதி

பால சாமுண்டிகா

கண்ணுக்கு இமையன்றிக் காவலுண்டோ?
கன்றுக்குப் பசுவின்றிச் சொந்தமுண்டோ?
முன்னைக்கும் பின்னைக்கும் பார்ப்பதுண்டோ?
முழுமைக்கும் நீ எந்தன் அன்னையன்றோ?

- அவினாசி மணி

ஆரார் வந்தார்? அமரர்
குழுத்தில் அணியுடை ஆதிரை நாள்
நாராயணனொடு நான்முகன்
அங்கி இரலியும் இந்திரனும்
தேரார் வீதியில் தேவர்
குழுங்கள் திசையனைத்தும் நிறைந்து
பாரார் தொல் புகழ் பாடியும்
ஆடியும் பல்லாண்டு கூறுதுமே!

- சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு

வித்தார். அரசமரத்தின் அரும் கர்ப்பத்திலிருந்து அமரநதியாக கிருஷ்ணா பாயத் துவங்கியது.

சகல உயிர்க்கும் முக்தி தரும் ஒரு நதியைத் தன்னகத்தே கொண்ட சஹ்ய முனிவர் பெருமீதம் கொண்டார். இறைவனுக்கு ஏற்றமிகு நன்றி சொன்னார்.

சஹ்யாத்ரி மலையிலிருந்து உற்பத்தியாகி, சீர்நடை போடும் கிருஷ்ணாவின் தெற்குக்கரையில் இருக்கிறது கிரௌஞ்சகிரி. இந்தக் கிரௌஞ்சகிரிக் குன்றின்மீது கொஞ்சம் அழகுடன் அமைந்திருக்கிறது அமராவதி ஆலயம்.

அன்புடன் தழுவிச்செல்லும் ஆறு. ஆறு பின்வாங்கிய பகுதியில் அலைஅலையாக மணல்வெளி. மேடேறும் குன்றத்தில் மேன்மைமிகு பசுமரங்கள். சூரிய ஒளியைத்

ஆலயக் கொடிமரம்

தாங்கிச் சுடர்விடும் திருக் கோபுரங்கள்.

தென்னகத்தின் மிக வனப் பான கோயில்களில் ஒன்று அமராவதி. ஈசன் அமரேசனுடைய இந்தக் கோயிலில் தனக்கென ஒரு சந்நிதி அமைத்துக் கொண்டு, தரணி செழிக்கக் கோலோச்சுகிறான், தாய் பாலசாமுண்டிகா.

பிரமிப்பூட்டும் ஈசன் அமரேசனின் நெடிதுயர்ந்த லிங்கமும் அன்னை பாலசாமுண்டிகாவின் திருமூர்த்தியும் இந்த ஆலயத்தில் சாதாரண மானுடப் பிறவிகளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவை அல்ல. தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனாக விளங்கிய தேவேந்திரனே நிர்மாணித்த தெய்வங்கள் இவை.

ஈசனும் அகிலத்தையே ஈன்றவரும் குடியிருக்க, அமராவதியை தேவேந்திரன் தேர்ந்தெடுத்தது ஏன்..?

ஒருசமயம் இந்திரன் சோமபானத்தின் ஆதிக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். காடுகளில் களியாட்டமாகச் சுற்றித் திரிந்தான்.

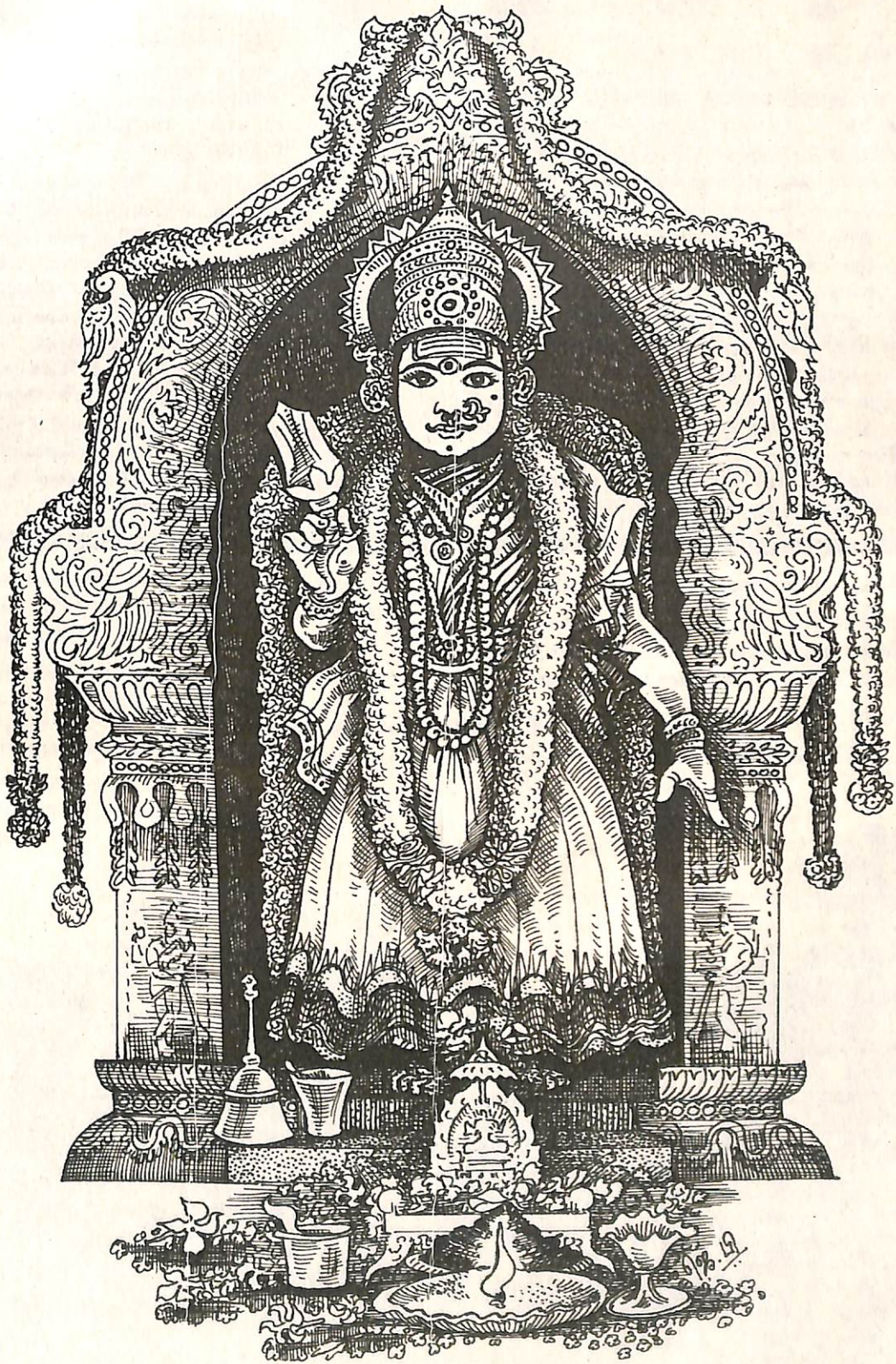
கருத்தில் சிவனை வைத்துக் கைலாயம் நோக்கிக் கானகம் வழியே பயணம் செய்தார் துர்வாசர். அவரை எதிர்கொண்டான் இந்திரன். போதையுடன் போற்றிப் புகழ்ந்தான். இந்திரன் நிலைகண்டும் பொறுமை இழக்காமல் அவனை ஆசீர்வதித்தார் துர்வாசர். தன் கையிலிருந்த பாரிஜாத மாலையை இந்திரனுக்குப் பரிசாக இசைந்து அளித்தார்.

மதுவின் மயக்கம் இந்திரனின் மதியை மந்தமாக்கியிருந்தது. பரிசாக வந்த பாரிஜாத மாலையைப் பரிகசித்து, தன் பட்டத்து யானையின்மீது வீசியெறிந்தான். மாலையின் மலர்கள் பட்டதும் யானை சிலிர்த்தது. இந்திரனை உதறிவிட்டு, தெய்வீக ஆனந்தம் தேடிக் கடுந்தவம் செய்யக் காட்டுக்குள் விரைந்தது.

இந்திரன் மிரண்டான்.

துர்வாசர் அவனைச் சேறிச் சினந்தார்.

“அடேய் பாதகா... பரப்பிரம்ம சொருபியான பரமாத்மாவின் பிரசாதத்தைத் துச்சமெனத் தூக்கி எறிந்தாயே... உன்னிடம் இனி சக்தி எப்படிக் குடியிருப்பாள்..? பகவான் பரிசைப் பரிகசித்தவன் இருப்பிடத்தில் லக்ஷ்மி இனி ஒரு கணம்கூடத் தொடர்ந்திருக்க

பால சாமுண்டி

அம்மா அரங்கேற்றிய அற்புத நாடகம்!

ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்தது இது.

கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசத்தில் ஓர் இளைஞன் அடிக்கடி என் கண்களில் தென்பட்டான். லட்சணமான முகம். கருகரு வென்று தாடி, மீசை. தரிசனம் முடித்து விட்டு வரும் யாத்ரீகர்களிடம் கையேந்து வான். அவர்கள் காசு கொடுத்தால் வாங்கமாட்டான். பிரசாதம், பழம் என்று கொடுத்தால் மட்டும் வாங்கிக் கொள்வான்.

தங்களுக்குப் போட்டியாக முளைத்து விட்டானே என்று அவனைக் கண்டால் பிச்சைக்காரர்களுக்குக் கோபம். அடித்து விரட்டுவார்கள். ஆனால், அவன் போகவில்லை. ஒரு சமயம் பார்த்தால், கிருஷ்ணா நீரில் இரண்டு, மூன்று மணி நேரம் விடாமல் முங்கி முங்கிக் குளித்துக் கொண்டிருப்பான். இன்னொரு நேரம்,

வெங்கடேஸ்வர சாஸ்திரி

அம்பாள் சந்நிதி முன்னால் உட்கார்ந்து அம்பாளையே கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்.

ஒரு வார்த்தை பேசமாட்டான். ஊமையோ என்று தோன்றியது. சித்தப் பிரமை பிடித்தவனோ என்றும் தோன்றியது.

இரவில், குளிருக்காக உடுத்தி யிருக்கும் வேட்டியைப் போர்த்திக் கொண்டு படுத்திருந்தால், பிச்சைக்காரர்கள் அதை உருவிக்கொண்டு விடுவார்கள். யாரோ ஒரு யாத்ரீகர் கொடுத்திருந்த காஷ்மீர் சால்வை இப்படிப் பறிபோனது. நான் கொடுத்திருந்த இரண்டு

உத்தரியங்கள் காணாமல் போய்விட்டன. கடைசியில் அவன் வெறும் கோவணத்துடன் திரிய ஆரம்பித்தான்.

ஒரு முறை காய்ச்சல் வந்து, குளிரில் நடுங்கியபடி அம்பாள் சந்நிதி முன்னால் சுருட்டிக்கொண்டு படுத்துக் கிடந்தான். என் மனம் ரொம்ப வேதனைப்பட்டது. நான் அம்பாளிடம் வேண்டிக்கொண்டேன்.

மாட்டான்...” எனச் சாபமிட்டார். அந்தக் கணமே லக்ஷ்மி, இந்திரனைவிட்டு விலகினாள்.

இந்திரன் பதைத்தான். தூர்வாசர் கால்களில் விழுந்தான். மன்னிப்புக் கோரிக் கதறினான்.

“மதுபான மயக்கத்தில் மூடர்களாக நடந்து கொள்பவர்களுக்கு மன்னிப்பு இல்லை...” என மொழிந்து, தூர்வாசர் சினம்தணியாமல் போய்விட்டார்.

அமராவதி கோயில் - வடக்கு கோபுரம்..

“அம்மா... பாலசாமுண்டி. பாலகனுக்கு உதவும் தாய் என்று பிரசித்திபெற்றவள் அல்லவா நீ..? இப்படி ஒரு பிள்ளை, இவ்வளவு பாடுபடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயே! அவனுக்கு ஒரு நல்வழி காட்டக்கூடாதா..?” என்று என் தாய் பாலசாமுண்டியை உரிமையோடு கேட்டேன்.

மறுநாள் அந்த அற்புத நிகழ்ச்சி நடந்தது.

கோயில் வாசலுக்கு ஒரு கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஒரு குணவதி இறங்கினாள்.

கோயில் வாசலில் இருந்த இளைஞன், அந்தப் பெண்மணியைக் கண்டதும் எழுந்து அவர் அருகில் ஓடிப் போய் நிற்க, அந்தப் பெண்மணி அவனை அணைத்துக் கொண்டாள். பின்பு ஒரு பட்டு வேட்டியும் அங்கவஸ்திரமும் தந்தாள். நதியில் நீராடி, அந்த அம்மாள் தந்த வஸ்திரங்களை உடுத்திக்கொண்டு அம்பாள் முன் வந்து விழுந்து வணங்கினாள் இளைஞன். பின்னர் என் கைகளைப் பற்றிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, என் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

“அம்மா, இவர்தான் எனக்கு வஸ்திரமும் பிரசாதமும் அளித்துப் பார்த்துக்கொண்டவர்...” என்று அந்தப்

பெண்மணியிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தினாள்.

அவன் அவ்வளவு தெளிவாகப் பேசியது, எனக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது.

அந்த இளைஞனுடைய ஜாதகத்தில் இருந்த ஒரு தோஷம் நீங்குவதற்காக, ‘ஆறு மாத காலம் மெளன விரதம் இருந்து, கோயில் வாசலில் உஞ்சவிருத்தி செய்து, குடும்பத்தில் இருந்து விலகியிருக்க வேண்டும்’ என்று குடும்ப ஜோசியர் கூறிய பரிகாரத்தை நிறைவேற்றத் தான் அவன் அப்படி இருந்தான் என்று அந்தப் பெண்மணி என்னிடம் சொன்னாள்.

பாலசாமுண்டியின் காலில் என் தலையைப் பதித்து நன்றியைத் தெரிவித்தேன்.

அந்த இளைஞன் விடை பெறுவதற்கு முன்னால், கோயில் வாசலில் இருந்த அத்தனை பிச்சைக்காரர்களுக்கும் வேட்டியும் அங்கவஸ்திரமும் சேலையும் ரவிக்கைத் துணியும் தானமாகக் கொடுத்தான்.

என் அன்னை பாலசாமுண்டி நடத்திக் காட்டிய அற்புதம் இது. என் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாது.

— வெங்கடேஸ்வர சாஸ்திரி
பாலசாமுண்டிகா கோயில் குருக்கள்

சகல ஐஸ்வர்யங்களும் இந்திரனை விட்டுச் சடுதியில் நீங்கின. தேவேந்திரன் தவித்துக் கலங்கினான்.

இதிலிருந்து அவனை மீட்கவல்லவர், அவனுடைய தேவகுரு பிரகஸ்பதி மட்டுமே எனத் தெளிந்தான். கங்கைக் கரையில் பரப்பிரம்மத்தைத் தியானித்து, பரமானந்தமாக விளங்கிய தேவகுருவை நாடிச் சென்று, தனக்கு விதிக்கப்பட்ட சாபத்தைச் சொல்லிக் கதறி அழுதான்.

குரு பிரகஸ்பதி அவனைக் கடிந்தார்.

“கால நீதிகளை அறிந்தவன், இப்படிச் கலங்கி அழமாட்டான். இருப்பதை இழப்பதும் இழந்ததை மீட்பதும் சாதாரண மனிதனுக்குக்கூடச் சாத்தியம். தேவர்களுக்கு அரசனான நீ கலங்கலாமா..? வா, பிரம்மனிடம் சென்று பேசுவோம்...” என்று அழைத்துச் சென்றார்.

நடந்ததை அறிந்ததும் நான்முகன் கைவிரித்தார்.

“தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனாக இருப்பவன். பிரகஸ்பதியைக் குருவாகக் கொண்டவன். உனக்கு அகந்தை இருக்கலாமா..? அன்னை சக்தி சகல சரீரங்களிலும் புகுந்து உயிர்கொடுக்கிறாள். அவள் விலகிவிட்டால், அந்தத் தேகம் பிணமாகி விடுகிறது. அதைப் போல, துர்வாசர் கொடுத்த பாரிஜாத மாலையை நீ எப்போது அவமதித்து நீக்கினாயோ, அப்போதே சக்திதேவி உன்னைவிட்டு விலகிவிட்டாள். மூடனை

யார்தான் காப்பாற்ற முடியும்..?”

பிரம்மனையும் பிரகஸ்பதியையும் அழைத்துக் கொண்டு திருமாலிடம் சென்று, தன் குறையைச் சொன்னான் இந்திரன்.

வாகனம், ஆபரணம், சோபை, ஐஸ்வர்யம், பிரகாசம் அனைத்தும் இன்றி தேவேந்திரன் வந்திருப்பது கண்டு நாராயணன் வருத்தமுற்றார்.

“லக்ஷ்மியை மீண்டும் மீட்டுத்தர என்னால் இயலும். ஆனால், பக்தர்களுக்குக் கோபம் வரும்படி நடந்துகொள்பவர்களுக்கு, எந்தத் தெய்வம் அனுக்கிரகம் செய்ய நினைக்கும்..? சங்கரனுக்கு இணையானவர் துர்வாசர். அவர் கோபம் தணிக்க வேண்டுமானால், நீ ஈசனுக்குப் பூஜைகள் செய்து பிராயச்சித்தம் தேட வேண்டும். அதற்கான காலம் கனிந்து வரும்வரை கவனத்தோடு காத்திருக்க வேண்டியதுதான்...”

இதுகேட்ட இந்திரன், ஒரு வைராக்கியம் பூண்டான்.

லக்ஷ்மிதேவி குறித்தும் ஈசனைக் குறித்தும் தினப்படி பூஜைகளை முறையே குறையின்றிச் செய்யலானான்.

இது இப்படியிருக்க...

தேவர்களுக்கு மரணமற்றுப்போக, தூய அமிர்தம் வேண்டி, ஈஸ்வரன் அருளுடன் பாற்கடல் கடையப்பட்டது. அப்போது பாற்கடலிலிருந்து அன்னை லக்ஷ்மி திருவுருவம்

எடுத்துக் காட்சி அளித்தாள். கூடவே, பல அற்புதங்களும் உருவெடுத்தன. தன்வந்திரி, ஐராவதம், பலவகை ரத்தினம், சுதர்சனம்... இவற்றோடு அமிர்தலிங்கம் ஒன்றும் வெளிப்பட்டது.

பாற்கடலைக் கடைந்து கொண்டிருந்த அசுரர்களில் தாரகாசுரன் மிகுந்த சிவபக்தி கொண்டவன். அமிர்தலிங்கம் வெளிப்பட்ட வேகத்திலேயே தேவர்களின் கைகள் அதில் படும் முன், அதைக் கவர்ந்துகொண்டான்.

அந்த லிங்கத்தை மிகுந்த பக்தி சிரத்தையோடு தாரகாசுரன் பூஜைகள் செய்து தொழுது, தன் கழுத்தில் அணிந்துகொண்டான்.

அமிர்தலிங்கத்தை அவன் அணிந்ததும் அதுவரை இல்லாத சக்திகளுக்கு அதிபதியானான். ஈசனின் பூரண அருள் கிடைத்தால், நல்லவர்கள் அன்பு செலுத்தி ஞானியாகிறார்கள். தாரகாசுரன் போன்ற வல்லவர்கள், அதிகாரம் செலுத்தும் ஆணவக்காரர்கள் ஆகிறார்கள்.

தாரகாசுரன், தேவர்களைத் துரத்தித் துரத்தித் துன்புறுத்தினான். யாகங்களையும் ஹோமங்களையும் கலைத்துத் துவம்சம் செய்தான்.

தன் பராக்கிரமத்தை இழந்திருந்த தேவேந்திரனுக்கு, தாரகாசுரனை எதிர்த்துப் போர்புரியும் வல்லமை இல்லை.

போருக்குப் போன தேவர்கள் அத்தனை பேரும் தோற்றோடித் திரும்பி வந்தனர்.

தேவர்களின் முறையீட்டை முகுந்தன் கேட்டார்.

“தாரகாசுரன், ஈசனின் பூரண பக்தன். அற்புத சக்தி தரும் அமிர்தலிங்கத்தைத் தன் கழுத்திலேயே

வடக்கு நுழைவாயில்..

அன்னை பாலாமுண்டிகா, அமரேசன் ஆலயத்தில் இருக்கும் பிற சந்திதிகள்:

முதல் பிராகாரம்:

சங்கராச்சாரியார், காசி விஸ்வேஸ்வரர், உமாமகேஸ்வரர், தத்தாத்ரேயர், நுத்ரபாதங்கர், ஜ்வாலாமுகி, அகஸ்தேஸ்வரர், பார்திவேஸ்வரர், சோமேஸ்வரர், நாகேஸ்வரர்.

இரண்டாவது பிராகாரம்:

விக்னேஸ்வரர், காலபைரவர், குமாரசுவாமி, ஆஞ்சநேயர், வேணுகோபாலசுவாமி.

மூன்றாவது பிராகாரம்:

ஸ்ரீ சைலம் மல்லேஸ்வரன், காசி விஸ்வநாதர், சண்டீஸ்வரர், காளஸ்தீஸ்வரர்.

அணிந்திருக்கிறான். அவன் கொட்டத்தை அடக்கும் வழி, இறைவனுக்குத்தான் தெரியும்...” என்றார் பரந்தாமன்.

தாரகாசுரனின் வேதனை தரும் வன்முறைகள் பற்றி ஈசன் அறிந்ததும் தன் குமாரன் முருகனை அழைத்தார்.

“தேவர்களுக்குத் துணையாக நீ போருக்குப் போ!” என ஆணையிட்டார்.

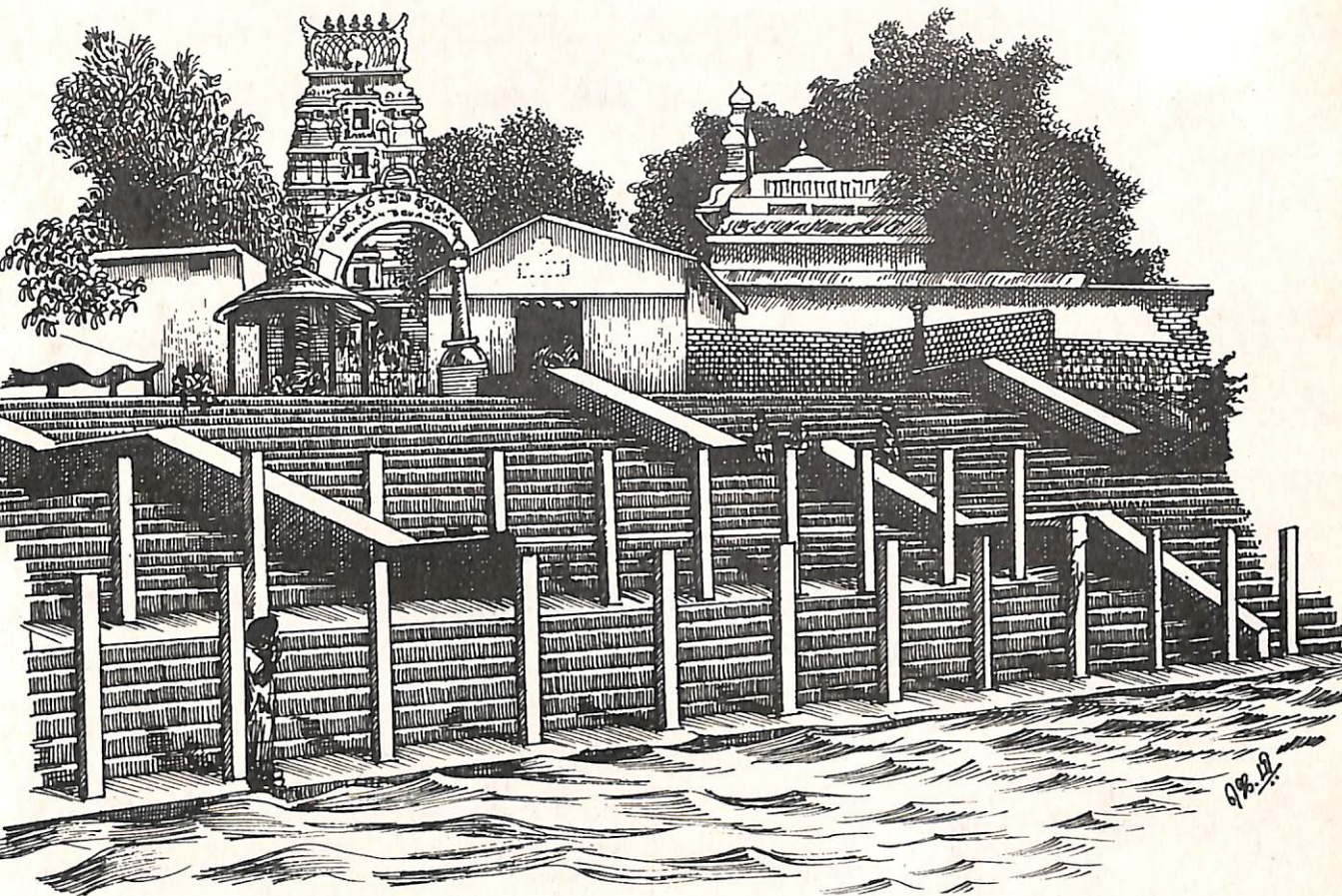
கந்தபெருமான், கயிலைநாதனைப் பணிந்தார். தமது தேஜஸினால் சிவகணங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் வலிமை உண்டாக்கி, படை திரட்டி, அண்டம் அதிரப் போர்முனைக்குப் புறப்பட்டார். அசுரச் சேனைகளை ஒரு கணத்தில் கொன்று குவித்தார். கந்தனின் பாணங்களில் தாக்குண்டு அசுரத் தளபதிகள் நாலாபுறமும் பொறிகலங்கி ஓடினர்.

தாரகாசுரன் வானில் குதித்துத் தன் பாணங்களைச் சரமாரியாக ஏவினான். முருகனின் பாணங்களும் அசுரனின் பாணங்களும் வாணையே மறைத்து இருட்டாக்கின. உடனேயே ஒன்றுடன் ஒன்று மோதித் தீப்பொறிகள் கிளப்பி, மின்னல்களைக் கீறின. தாரகனின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல் தேவர்கள் மிரண்டு ஓடினர்.

முருகப்பெருமான் தனித்து நின்று, தொடர்ந்து போரிட்டார். ஆனால், அவருடைய எந்த ஆயுதமும் தாரகாசுரனை வீழ்த்த இயலாமல், அவரிடமே திரும்பி வந்தன.

முருகன் திகைத்தார். கயிலையை அடைந்து, அன்னையைத் தொழுதார்.

“தாயே... தாரகனை அழிக்கும் பராக்கிரமம் உன்

அமரேஸ்வரர் ஆலயம்

மகனுக்கு இல்லையா...? தேவர்களைக் காக்கும் பணியை, என்னை நம்பி ஒப்படைத்துள்ள தந்தையின் முகத்தில் நான் எப்படி விழிப்பேன்...? உலகங்களையெல்லாம் உன் அருளால் ரட்சிக்கும் அன்னையே... அந்த அசுரவல்லவனை வீழ்த்த, ஒரு வழி இல்லையா...?"

அன்னை சக்தி புன்னகைத்தாள்.

"உண்டு மகனே... உண்டு..." என்று திருவாய் மலர்ந்தாள்.

"ஆனால், அதற்கு நீ ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டுமே... செய்வாயா...?" - சக்தி விளக்கிச் சொன்னதும் சரவணன் திடுக்கிட்டுத் திகைத்தார்.

"ஐயோ... என்னால் முடியாது!" என்று உடனே மறுத்துச் சொன்னார்.

ஆறுமுகன் பதைத்துப் போகும்படி அன்னை அப்படி என்னதான் பகர்ந்தாள்...?

"முருகா, தாரகாசுரனை வீழ்த்த வேண்டுமானால், அவன் கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் அமிர்தலிங்கத்தை முதலில் சிதைக்க வேண்டும்.

உனக்குப் பக்கத்துணையாக நானும் இருப்பேன்..."

அகிலத்தையே இயக்கும் சக்தி மணாளன், ஆறுமுகனின் அருமைத் தந்தை, கடவுள்களின் கடவுளாக விளங்கும் கயிலைநாதன் - அவன் ரூபத்தைச் சிதைப்பதா...?

சரவணன் திகைத்தார். மறுத்தார்.

அன்னையும் மகனும் பேசுவதை அருகிருந்து செவிமடுத்த ஈசன், மைந்தனை அருகே அழைத்தார்.

"மண்புகழ் முருகனே, மலைமகள் சொன்னதில் தவறு எதுவுமில்லை. அமிர்தலிங்கம் அரும் சக்திவாய்ந்த லிங்கம். இது தவறான இடத்தில் இருப்பது, தரணி மக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ஆபத்து. அது தன்னிடத்தில் இருக்கும் இறுமாப்பில்தான் தாரகாசுரன் தருக்கெடுத்து ஆட்டம் போடுகிறான். அதை அவனிடமிருந்து பறித்துவிட்டால், அவன் செருக்கொழிந்து போகும். ஜெயம் உன்னைச் சேரும். ஆனால்..."

"ஆனால் என்ன ஐயனே...?"

"லிங்கம் சிதறி எங்கெங்கே வீழ்கிறதோ,

அங்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பகுதியும் வளரத் துவங்கிவிடும். காலத்தைக் கரைக்காமல், உடனே அந்தப் புண்ணியத் தலங்களில் விங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து, நியதிப்படி பூஜைகள் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், சத்ருக்கள் பற்றிய பயமே இருக்காது...”

ஈசனே உத்தரவு கொடுத்ததும் எழில் முருகன், தன் ஆயுதங்களைத் திரட்டி, அன்னையை வணங்கி, மீண்டும் போருக்குப் புறப்பட்டார்.

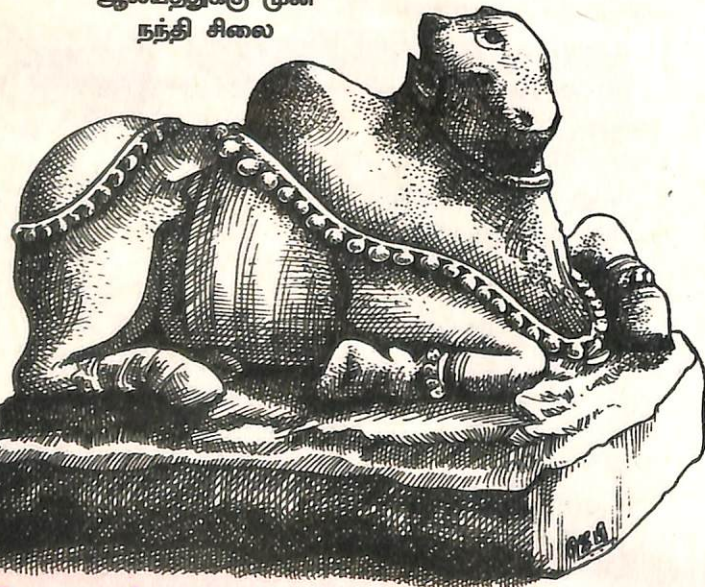
“தேவேந்திரா!” - குரு பிரகஸ்பதி, இந்திரனைப் பரபரப்பாக அழைத்தார். “துர்வாசர் சாபம் நீங்க, தக்க தருணம் வந்துவிட்டது. பரந்தாமன் தயவால், உன்னை நீங்கிய லக்ஷ்மி மீண்டும் பாற்கடலில் தோன்றிவிட்டாள். ஈசன் அருளும் உனக்குக் கிடைத்துவிட்டால், அன்னை லக்ஷ்மியின் கடைச்சம் உனக்குப் பூரணமாகக் கிட்டுவதற்கு வேறு தடையில்லை. தாரகாசுரனின் அமிர்தலிங்கம் சிதறுண்டு விழும்போது, முதல் பகுதியை ஸ்தாபித்துப் பூஜைகள் செய்யும் பொறுப்பை நீ ஏற்றுக்கொள்...”

தேவேந்திரன் போர்முனைக்கு விரைந்தான்.

தாரகன் செருக்குக் குறையாமல், சிங்காரவேலனைப் போரில் எதிர்கொண்டான். குன்றங்களையும் மலைகளையும் எடுத்து குமரன்மீது எறிந்தான்.

சன்முகன் அன்னையையும் ஈசனையும் வணங்கி, தன் சக்திவேலை எய்தான். சக்தி ஆயுதம், தாரகாசுரனின் அத்தனை ஆயுத

ஆலயத்துக்கு முன்
நந்தி சிலை

சிறப்புகள்:

★ மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிப் பாயும் கிருஷ்ணா நதி, அமராவதியைத் தழுவிச் செல்வதற்காக வடக்குத் தெற்காகத் திசைமாறியதாகப் புராணம் சொல்கிறது.

★ முக்தி ஷேத்திரம் என்பதால், தஷிணகாசி என்ற சிறப்பும் அமராவதிக்கு உண்டு.

★ அமரேசன் - பாலசாமுண்டிகா ஆலயம் தவிர, அமராவதிக்கு அநேகச் சுற்றுலா சிறப்புகளும் உண்டு. புத்தர்கள் போற்றும் திருத்தலம். உலகப் புகழ்பெற்ற புத்த ஸ்தூபி ஒன்று அமைந்துள்ளது.

★ புத்த ஸ்தூபியின் அருகே கண்கவரும் கண்காட்சி. அற்புதமான சிற்பிகளின் திகைக்கவைக்கும் வேலைப்பாடுகளில் தூண்கள், சிற்பங்கள், கலையமைப்புகள்.

★ உலகின் தலைசிறந்த சிற்பிகள் இங்கே குடியிருந்ததால் சீனா, ஜப்பான், இலங்கை போன்ற பல நாடுகளிலிருந்து சிற்பக்கலை கற்க சிற்பிகள் அமராவதியில் வந்து தங்கியதாகச் சரித்திரம் உண்டு.

வியூகங்களையும் தகர்த்தது. பாதுகாப்பு அரண்களைப் பிளந்து நுழைந்தது. அவன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த அமிர்தலிங்கத்தை ஐந்து பகுதிகளாகச் சிதறடித்தது.

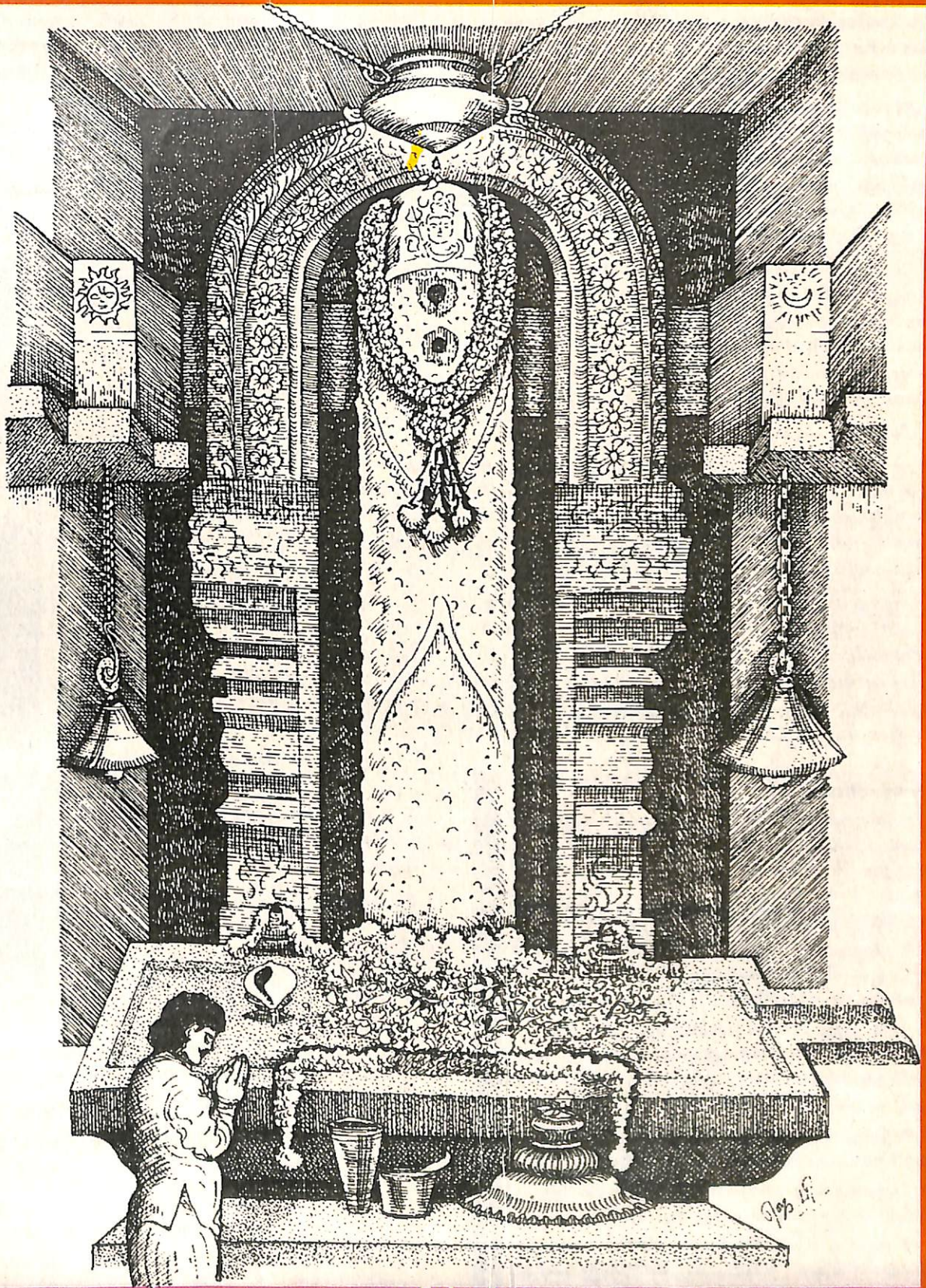
அமிர்தலிங்கம் சிதறுண்டதும் தாரகன் தடுமாறிச் சாய்ந்தான். ஈசனின் இணையற்ற சக்தி விலகியதும் எந்தப் பலமும் இன்றி மண்ணில் சரிந்தான். குமாரசுவாமி அவனைச் சம்ஹாரம் செய்து வெற்றிக்கொடி நாட்டினார்.

சிதறுண்ட அமிர்தலிங்கம் அமரா ராமம், குமரா ராமம், த்ராக்ஷா ராமம், பீமா ராமம், கூபீரா ராமம் என்று ஐந்து தலங்களில் (பஞ்சா ராமம்) வீழ்ந்தது. அமரா ராமம் தவிர, மற்ற நான்கு பகுதிகளைக் குமரன், நாராயணன், சூரியன், சந்திரன் ஆகிய நால்வரும் ஸ்தாபித்தனர்.

அமரா ராமத்தில் வீழ்ந்த லிங்கப்பகுதியை தேவேந்திரன், தன் குரு பிரகஸ்பதியின் துணைகொண்டு ஸ்தாபித்தான். தேவலோகத்துப் பொன்மலர்களைக் கொண்டு பூஜித்து, வான்நோக்கி வளரத்துவங்கிய லிங்கத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தினான். அமரேசனின் அருகாமையில் அன்னைக்கென ஒரு சந்தி நிர்மாணித்து அடிபணிந்தான்.

ஈசன் திருவருள் கிடைத்ததும் இந்திரனைவிட்டு நீங்கியிருந்த லக்ஷ்மி, மீண்டும் தன் திருவருளை அவன்மீது சொரிந்தாள். அவன் இழந்த ஐஸ்வர்யங்களை மீண்டும் பெற, அன்னை பாலசாமுண்டிகை அருள்புரிந்தாள்.

கிருஷ்ணா நதியின் சீற்றம், கோயிலைச் சிதைத்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவே,

அம்பலவாசல்

கிரௌஞ்ச மலை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அங்கு அமரேஸ்வர லிங்கம் நிறுவப்பட்டது என்று சுக்ராச்சாரியாருக்குக் குரு பிரகஸ்பதி சொன்னதாகவும் ஒரு குறிப்பு சொல்கிறது.

அலைமோதும் ஆற்றங்கரையில் அழகு கொஞ்சம் இயற்கைப் பின்னணியில் அமராவதி ஆலயம். பார்வையில் பட்டதுமே பரவசம் சூழ்கிறது. தேரடி வீதி - கிழக்குக் கோபுரம் வழியே நுழைந்தால், வடக்கு நோக்கிச் சற்று நடந்து திரும்பியதும் ஆலயம்.

படகுப் பயணம் செய்து கிருஷ்ணாவைக் கடந்து கரையேறினால், ஆற்றங்கரையிலேயே அமரேசன் தலத்துக்கு வரவேற்கும் ஒரு குட்டித் திருக்கோபுரம். படிகளில் ஏறி, ஆலய வீதிக்குள் நுழைந்ததும் பசுமரங்கள் சூழ்ந்த ஆலய வளாகம். ஆலயத்துக்குள் நுழைய வடக்குக் கோபுரம்.

மீண்டும் படிகள்...

ஆலயத்தின் மேல்தளத்தில் நுழைந்ததும் மகாமண்டபம். நந்திதேவனின் திருவுருவம். வலதுபுறம் அன்னை பாலசாமுண்டஸ்வரியின் திருச் சந்நிதி. போரில் பாலகன் முருகனுக்கு உதவியதால் பாலசாமுண்டஸ்வரி.

கிழக்கு நோக்கி நின்றகோலத்தில் அன்னை. அவள் அழகு பிரமிப்பூட்டுகிறது. திருக்கண்கள். நாசியில் புல்லாக்கு. கழுத்தில் பொன் ஆபரணங்கள். வலது திருக்கரத்தில் மலர்ச் செண்டு. இடது திருக்கரத்தில் தாழ்ந்து, திருவடிகளைப் பணியச் சொல்லும் முத்திரை.

சௌகரியங்கள்:

★ ஆந்திராவின் குண்டூரிலிருந்து முப்பத்து இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம். விஜயவாடாவில் இருந்தும் கிட்டத்தட்ட அதே தொலைவு. இருந்தாலும், குண்டூரிலிருந்து அடிக்கடி பேருந்துகள் செல்வதால், குண்டூரிலிருந்து போவது எளிது.

★ கிருஷ்ணா நதியும் கிரௌஞ்சகிரி மலையும் இருப்பதால் கோயில் அமைந்துள்ள பகுதி, சுற்றுலாக் கவர்ச்சியுடன் இருக்கிறது.

★ பேருந்துநிலையத்திலிருந்து கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்லத் தயாராக ரிக்ஷாக்கள் காத்திருக்கின்றன.

அசௌகரியங்கள்:

★ தெலுங்கு மொழி தெரியாமல் போனால், கோயிலைப் பற்றிய விளக்கங்கள் பெறுவது கடினம்.

★ குண்டூரைத் தவிர, பிற ஊர்களுக்குச் செல்ல நேரடிப் பேருந்து கிடைப்பது கடினம்.

★ நல்ல உணவு விடுதிகளுக்கும் நல்ல வாடகை விடுதிகளுக்கும் குண்டூரையோ, விஜயவாடா வையோதான் தேர்வுசெய்ய வேண்டியுள்ளது.

அன்னையின் திருமூர்த்தி உயரக்குறைவாக இருந்தாலும், அவள் சக்தி ஓங்கி உலகளுக்கும் தன்மையது. திருவிளக்கின் ஜோதியில் பிரகாசிக்கும் அவள் திருமுகம் பார்த்ததும் நெஞ்சம் நிறைந்து போகிறது.

அன்னையின் சந்நிதிக்கு எதிரில் சிம்ம வாகனம்.

அன்னையின் வலதுபுறம் இரண்டாவது தளத்தில் ஈசனின் சந்நிதி.

குரு பிரகஸ்பதியின் முன்னிலையில் தேவேந்திரன் கும்பிட்டுப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்து வந்த அமரேஸ்வரர்.

வெள்ளைப் பளிங்கில் விண் நோக்கி எழுந்துள்ள இந்த அமரேஸ்வரர் லிங்கம், பக்தர்களின் பார்வைக்குப் பதினைந்து அடி உயரம் புலப்படுகிறது. லிங்கத்தின் உண்மையான உயரம் முப்பத்தைந்து அடிக்கும் மேலே... சுமார் இருபது அடி லிங்கம் மலையினுள் புதைந்துள்ளது!

லிங்கத்தின் மேற்பகுதி, மனித பக்தர்களுக்கெனத் தரிசனம் தருகிறது. அமரேசனின் திருவடிகளாகக் கருதப்படும் லிங்கத்தின் கீழ்ப்பகுதி மலையினுள் புதைந்துள்ளது.

இந்திரனும் யட்சர்களும் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பிற தெய்வங்களும் கிருஷ்ணா நதியினுள் அமிழ்ந்து, ஜலப்பாதை வழியாகப் பாதாளத்தில் பயணம் செய்து, இன்றைக்கும் அமரேசனின் கீழ்ப்பகுதியை வந்து தரிசித்துப் பூஜை செய்கிறார்கள் என்று கோயிலில் உள்ளவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

லிங்கத்தின் உச்சியில் ஜலதாரை. அமரேசனுக்குப் பக்தர்கள், தங்கள் கையாலேயே அபிஷேகம் செய்வதற்கு வசதியாக, லிங்கத்தின் பக்கத்தில் படிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

அழகு மிளிரும் அமராவதி ஆலயத்தைச் சுற்றி மூன்று பிராகாரங்கள். விநாயகர் மற்றும் பிற தெய்வங்களின் சந்நிதிகள்.

புண்ணிய நதி கிருஷ்ணா வந்து தழுவிச் செல்வதால் தீர்த்தம், கேஷத்திரம், மூர்த்தி என்று முச்சிறப்புகளும் கொண்டது அமராவதி.

அன் னை யை யும் அ ம ரே ச னை யும் அனுதினமும் ஆத்மார்த்தமாகத் தொழுது வழிபடுபவர்களுக்கு மோட்சம் நிச்சயம். இந்தக் காரணத்தால், அமராவதியைச் 'சித்தி கேசுத்திரம்' என்றும் அழைக்கிறார்கள்.

ஆதிசங்கரர் ஸ்ரீ சக்கரம் ஸ்தாபித்துள்ளதால், கோரியது கிடைக்கும் சக்தி ஸ்தலமாகவும் அமராவதி விளங்குகிறது.

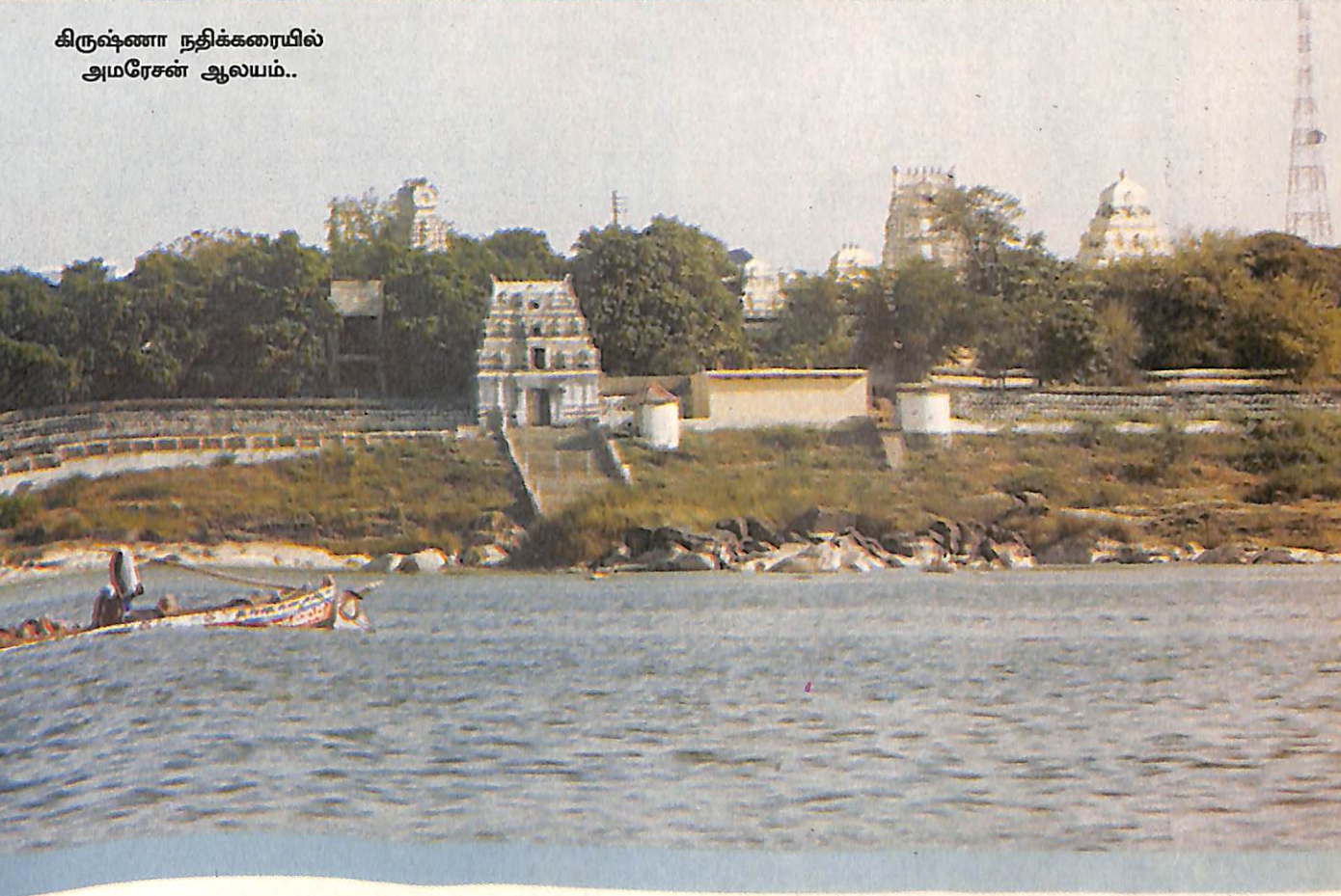
பல்லவர்கள் முதல் கிருஷ்ணதேவராயர்

நவராத்திரி.

மகாசிவராத்திரியன்று அமிர்தலிங்கத்தைத் தரிசிக்க ஆந்திராவில் இருந்து மட்டுமின்றி, பல்வேறு மாநிலங்களில் இருந்தும் பக்தர்கள் வந்து குவிகிறார்கள்.

அன்னையின் திருவருள் வேண்டுவோர், அவருக்கு உகந்த நவராத்திரி தினங்களில் நடக்கும் திருவிழாக்களில் தவறாமல் கலந்து கொள்கின்றனர்.

கிருஷ்ணா நதிக்கரையில்
அமரேசன் ஆலயம்..

வரை பல மன்னர்கள் இந்தக் கோயிலில் அன்னையையும் அமரனையும் வணங்கிப் பணிந்து, வரம்பெற்றுச் சென்றிருக்கிறார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ராஜா வாசிரெட்டி வெங்கடாத்திரி, அமராவதி ஆலயத்தின் பராமரிப்புக்கென நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலத்தை வழங்கி அருள்பெற்றார்.

கோயிலில் பிரதிமாதமும் பண்டிகைகள் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவற்றில் முக்கியமான இரு பண்டிகைகள் - சிவராத்திரி,

இதுதவிர, கார்த்திகை மாதத்தின் ஒவ்வொரு தினமும் இங்கு திருவிழாதான். கார்த்திகை, பௌர்ணமியன்று தெப்போற்சவவிழா சீரும் சிறப்புமாக நடைபெறுகிறது.

கிருஷ்ணாவில் மூழ்கி எழுந்து, அமரேசனைத் தரிசனம் செய்து, அன்னை பால சா மு ண் டி ஸ் வ ரி யி ன் பிரசாதத்தைச் சிரசில் தரித்தால் பிறவிப்பயன் கிட்டும்.

பேதை மடமங்கை ஒரு பாங்கிட
மிகுத்து இடபம் ஏறி அமரர்
வாதைபட வண்கடல் எழுந்த விடம்
உண்ட சிவன் வாழும் இடமாம்
மாதிரொடும் ஆடவர்கள் வந்து அடி
இறைஞ்சி நிறை மாமலர்கள் துய்க்
கோதைவரி வண்டு இசை கொள் கீதம்
முரல்கின்ற வளர் கோகரணமே

- திருஞானசம்பந்தர்

பொங்குது செல்வம் கல்வி
பொருவிவா வாய்மை தூய்மை
இங்கெமக்கு அருள வல்ல
இணையிலா எம்பிராட்டி
பங்கயத் தடம் சூழ் கூடல்
பவள மால் வரையில் நீங்கா
அங்கயற்கண்ணி அம்மை
அடிக் கமலங்கள் போற்றி!

தனிப்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாட்டு
ஆலயங்கள் பலப்பல. அப்படிச்
சுன்றாப் புகழ்கண்ட கோயில்களில்
ஒன்றுதான் கோகர்ணம்.

புதுக்கோட்டையின் திருக்
கோகர்ணத்தில் சரித்திரத்தைத்
தாண்டி அன்னை சக்தி சீரான ஆட்சி
செய்கிறாள். இங்குதான், பெற்றவளைப்
போல உற்றவளாக இருந்து
பிரகதாம்பாள் பேரருள் புரிகிறாள்.

மலையைக் குடைந்து அமைக்கப்
பெற்ற குடைவரைக் கோயில் இது.
தெற்கு - வடக்காக நீண்டுள்ள ஆலய
அமைப்பு. திசையெங்கும் ஆட்சி
செய்யும் அன்னையைத் தரிசிக்க,
தெற்கு ராஜகோபுரம் வழியே பிரதான
வாயில்.

ஆலயத்தில் நுழையுமுன் சாலையை
ஒட்டி மதுரை நாயக்கர்கால
பாணியில் அமைந்த நீண்ட மண்டபம்.
அங்கு மூலமுதல்வராக மூஞ்சூறு
வாகனத்தில் கணபதி. தேரடிப்
பிள்ளையார் என்றும் அழைக்கப்
பெறும் இந்த வாசல் பிள்ளையாரைத்
தாண்டி மண்டபத்தின் நிழலில்
நடந்தால், அடுத்து வசந்த மண்டபம்.

அப்புறம் உயர்ந்த பீடத்தில் துவார
பாலகர்கள். அடுத்து -

அன்னையின் அருள்
பிரதேசத்தினுள் அடியெடுத்து
வைக்கும் முதல்வாயிலாகத் தெற்கு
ராஜகோபுரம்.

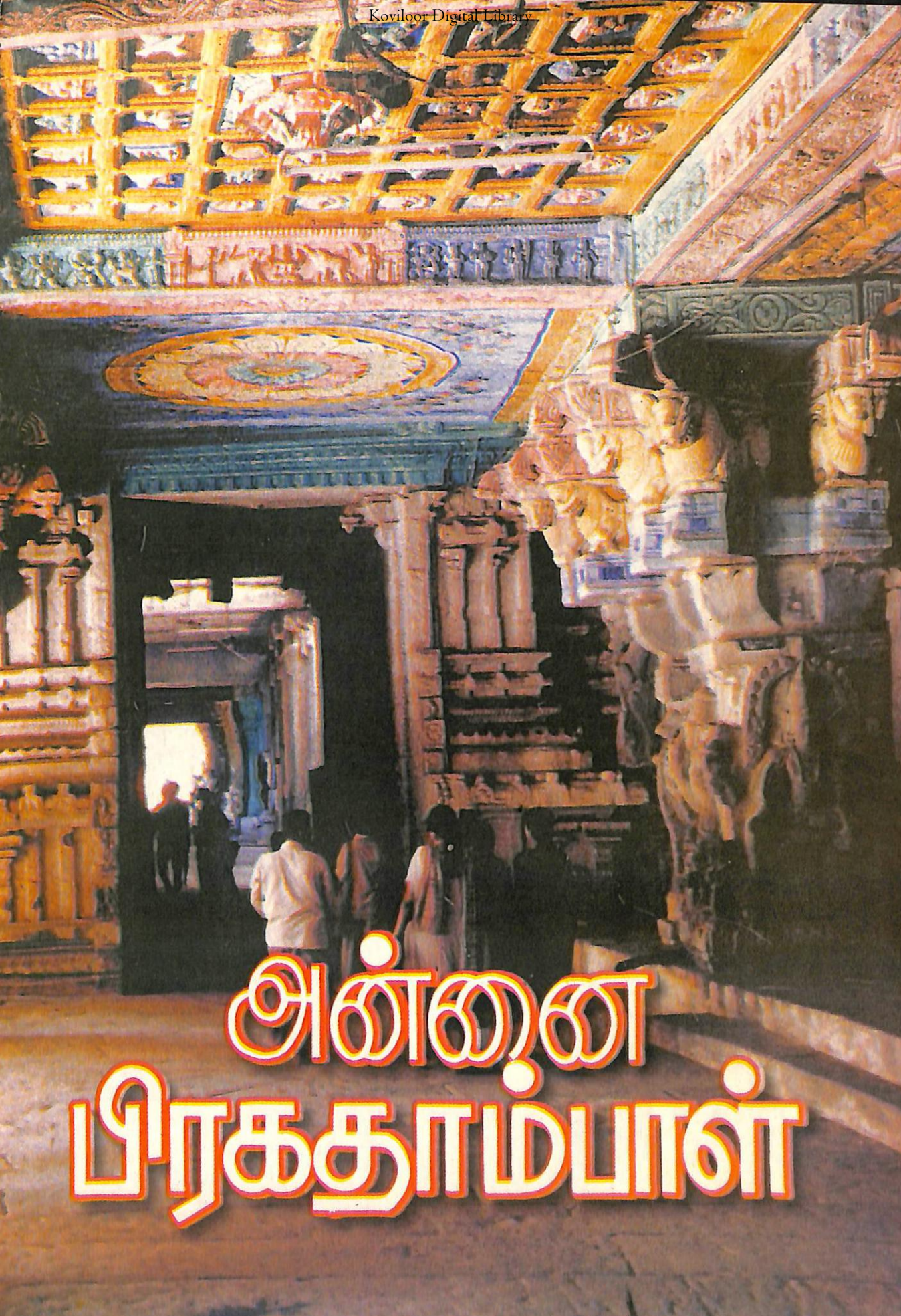
ஆலயத்தில் பாதங்கள்
பதிந்ததுமே கோயிலின் புராதனம்
நம்முள் ஆன்மீக அதிர்வுகளை
எழுப்புகிறது.

அடுத்து நாயகிக்கென்று
அமைந்த நவராத்திரி கொலு
மண்டபம். அவள் உவப்புடன்
ஊஞ்சலாடி மகிழ், ஊஞ்சல்
மண்டபம்.

குடைவரைக் கோயில் என்பதால்
குறை வெளிச்சம். மேற்கு மூலையில்
மகாகணபதி. தரிசித்து மீண்டதும்
அன்னை பிரகதாம்பாள்.

இடது - வலது என்று பாகம்
பிரித்துக் கொடுப்பதை விடுத்து
ஈசன் திருக்கோகர்ணத்தில்
அன்னையுடன் இரண்டறக்
கலந்துள்ளான். அன்னை
பிரகதாம்பாளுடன் ஐக்கியமாகி

அன்னை பிரகதாம்பாள்

சக்தியின் சந்நிதியில் சிவனும் ஒரு சூட்சுமமாகக் காட்சியளிக்கிறான் என்ற தகவல் ஆலயத்தின் அருமையைச் சொல்கிறது.

ஈசனையும் தன்னுள் இருத்திக்கொண்ட இறைவியின் சந்நிதியில் ஓர் உலோக நந்தி. அகிலத்துக்கே வெளிச்சம்தரும் அன்னையின் சந்நிதியில் அணையாது எரியும் ஒரு தூங்காவிளக்கு. பார்ப்பவரை ஈர்த்துப் பிடிக்கும் பாவைவிளக்கு.

அன்னையின் திருமுகத்தில் சுடரொளி வீசி சுகம்தேடும் சரவிளக்குகள். சாந்த சொருபியாக

முந்தையவளாக - மங்களநாயகியாக - ஆக்க சக்தி இன்னொரு சந்நிதியிலும் குடி கொண்டிருக்கிறாள்!

கண்ணுக்குக் காவலாக இமை காத்திருப்பது போல, பெண்ணுக்குப் பெரும் துணையாக நிற்பவர் மங்களநாயகி. மங்களநாயகியின் மணாளனாக மகிழவனேஸ்வரர் என்ற திருப்பெயர் கொண்டு மாண்புடன் ஆட்சி செய்கிறார் மலையரசன் நமசிவாயன்.

மகிழவனமாக ஒரு காலத்தில் மணந்திருந்த மலைப்பகுதி, திருக்கோகர்ணம் என்று பெயர்பெற்றது எப்படி?

பாருக்கு அருளும் பிரகதாம்பாளுக்கும் முந்தையவளாக மங்களம் அருளும் மங்களநாயகி இங்கு வந்திருந்தது எதனால்?

துன்பம்கொண்ட பூவையருக்கு, துயர்துடைத்துத் துணைநின்ற மங்களநாயகியின் புகழ் இங்கு எப்படி எடுத்துக் காட்டப்பட்டது?

தேவலோகத்தில் துவங்குகிறது புராணக் கதை.

அன்னையின் அருள்மழையால் அசுரர்களின் ஆர்ப்பாட்டம் ஒடுங்கி, தேவர்களின் உலகம் அமைதியுற்றிருந்த ஒரு காலம். அடங்கொணா ஆனந்தத்தில் அமரர்கள் திளைத்திருந்தனர். பூரிப்பின் மிகுதியில் புவனமெங்கும் இந்தக் களிப்பைக் கொண்டாட இந்திரன் திட்டமிட்டான். தேவர்களையும் தேர்ந்தெடுத்த சில முனிவர்களையும் இந்திரசபைக்கு வருகை தருமாறு அழைப்பு விடுத்தான்.

உறவுகள் நீக்கித் துறவறம் பூண்டவர், நான்கு வேதம் நன்கு உணர்ந்த நல்ரிஷிகள், உலகை உய்விக்கத் தவம் இயற்றி உயர்ந்ததோர் நிலைநாட்டிய முனிவர்கள், இந்திரனின் இனிய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட தேவர்கள் - என அத்தனை பேரும் குறித்த நேரத்தில் அவையில் கூடிவிட்டனர்.

“எல்லோரும் வந்தாயிற்றா?” - சபை துவங்குமுன் இந்திரன் வினவினான்.

“இல்லை ஐயனே, தங்களுடைய தவப்பசு காமதேனு இன்னும் வரவில்லை..”

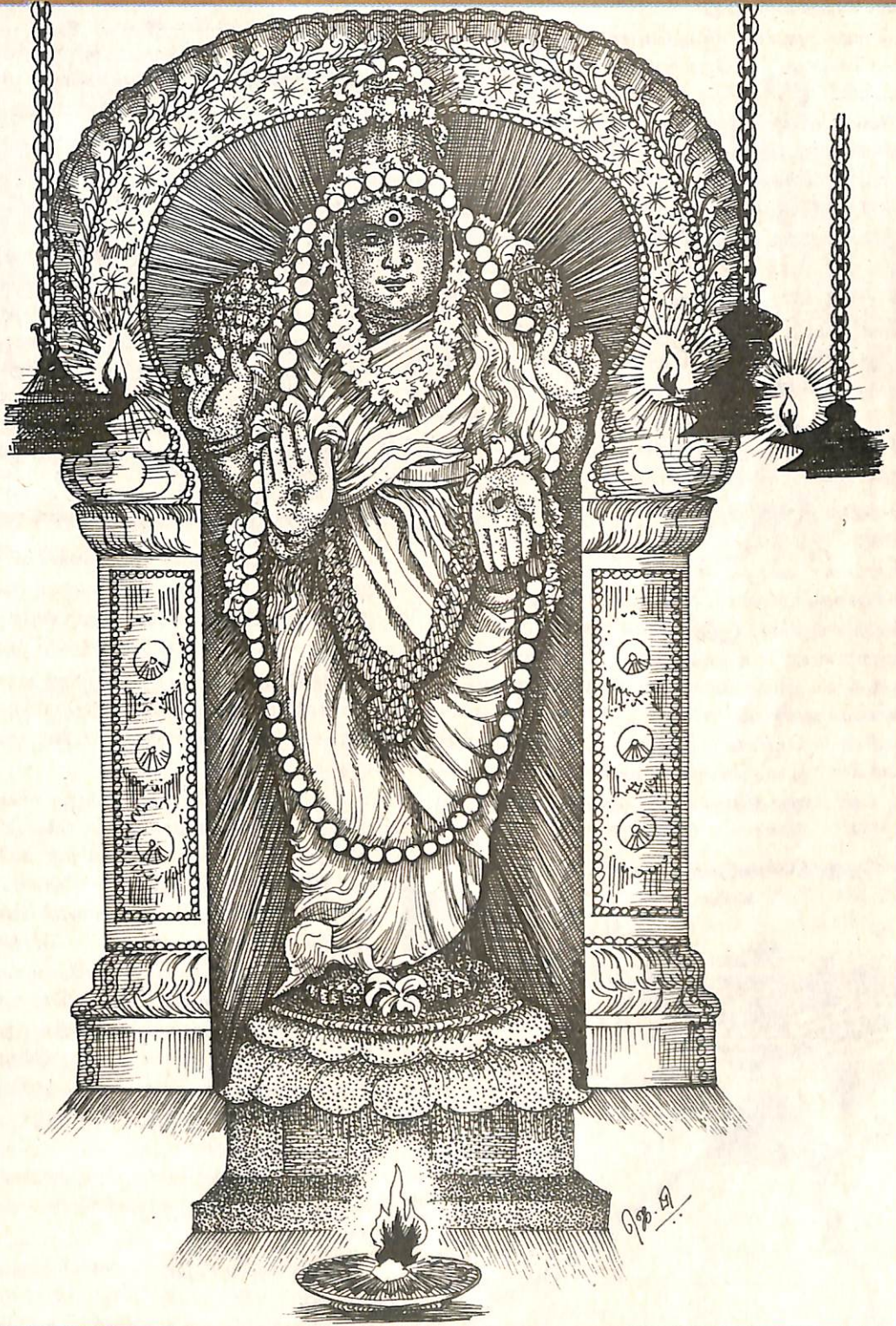
பதிலைக் கேட்டதும் படபடப்பானான் தேவர்களின் தலைவன்.

கொடிமரம்...

அருள்கரக்கும் அன்னைக்கு நான்கு திருக்கரங்கள். உயர்த்திய இருகரங்களில் மலர்ச்செண்டுகள். மற்ற இருகரங்களில் இடது கரம் அவளது திருத்தாள் பணிந்து, வேண்டும் வரம் கேட்கச் சொல்கிறது. விரும்பினவற்றை விரைந்துபெற வலது கரம் அருள்வழங்கி ஆசீர்வதிக்கிறது. அவள் திருமேனியைத் தொட்டுத் தழுவும் மலர்மாலைகள் பிறவிப் பயன்பெற்ற பெருமிதத்துடன் பூத்துச் சிரிக்கின்றன.

இந்தக் குடைவரைக் கோயிலில் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கு உற்றதுணையாக இருப்பவள் இந்தத் தாய் மட்டுமல்ல. பிரகதாம்பாளுக்கும்

பிரகதாம்பாள்

“எங்கே அந்த காமதேனு?”

அவன் சீற்றத்தில் சினந்தபோது, காமதேனு சபைக்கு வந்துசேர்ந்தது.

இந்திரன் குரல் இடியென முழங்கியது. “உனக்கென்ன நேர்ந்தது? இந்திரனின் பராமரிப்பில் இருக்கிறோம் என்கிற இறுமாப்பா? தவவலிமை மிக்க முனிவரையும் ரிஷிகளையும் காக்கவைப்பது தேவருக்குத் தகுமா? தாமதமாக வந்ததால் தேவர்கள் வாழும் இடத்தில் வசிக்கும் தகுதியை நீ இழந்தாய். இந்தக் கணமே இந்திரலோகத்தை விட்டு விலகு. இன்னல்கள் நிறைந்த பூவுலகம் சேர். கானகத்தில் அலையும் காட்டுப் பசுவாக வாழ்ந்து திரி..”

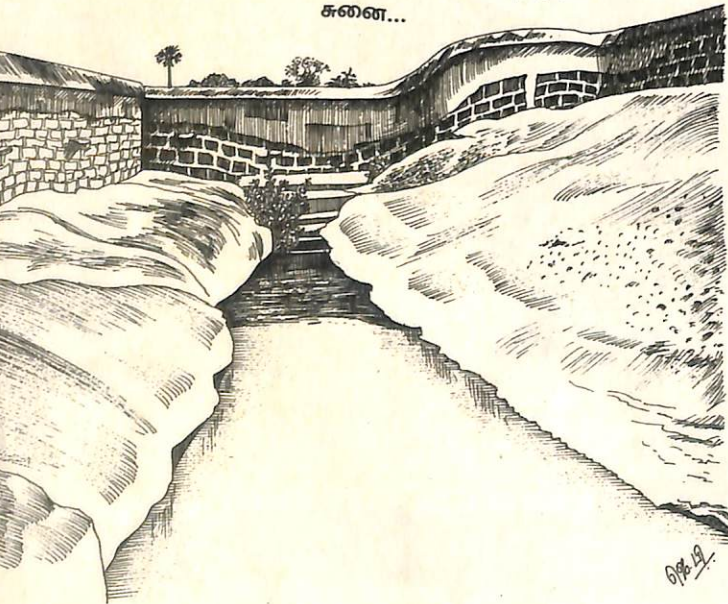
சாபமிட்ட இந்திரனைச் சரணடைந்து காமதேனு கெஞ்சியது. “தவறை மன்னிப்பது தேவகுணமல்லவா?”

இந்திரன் மசியவில்லை. “காலத்தின் அருமையை நீ உணர வேண்டுமானால் கடும் வனத்தில் பிறப்பதொன்றே வழி.”

அடுத்து, இந்திராணியிடம் முறையிட்டது காமதேனு.

“கற்பக விருட்சம்போல் நாங்கள் விரும்பியதையெல்லாம் களிப்புடன் வழங்கிவந்த காமதேனுப் பசுவே... இந்திரனின் சாபம் நீங்கும் வழிமுறையை உனக்குச் சொல்லித்தர என்னைவிட வல்லவர்கள் இருக்கிறார்களே. மறந்தாயா? அன்னை சக்தி, அமரேசன் சிவன் இருவரின் பேரன்புக்கும் பாத்திரமான முனிவர்கள் தவம்செய்யும் வனங்களை நாடு. அங்கு உன் வருத்தமெல்லாம் நீங்கும் வழிமுறை கிடைக்கும்..” என்றாள் இந்திராணி.

காமதேனு கொண்டுவந்த கங்கா தீர்த்தம்
சுனை...

மணலில் மந்திரம்!

புதுக்கோட்டையை ஆண்ட புகழ்மிகு தொண்டைமான் அரசர்கள், அன்னை பிரகதாம்பாளின் திருவுருவைத் தங்கள் நாணயங்களில் பதித்துத் தனிப் பெருமை சேர்த்தனர். இந்த நாணயம் ‘அம்மன் காச’ என்றே அழைக்கப்பெற்றது.

பிரகதாம்பாளின் பெரும்பாலான ஆபரணங்கள், தொண்டைமான் மன்னர்கள் பக்தியுடன் வழங்கியவைதாம்.

சீமார் 250 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரர், இளம் வயதிலேயே ஞானம் பெற்றவர். மௌனகுருவாக விளங்கியவர். புதுக்கோட்டை மன்னருக்கு இவர் மணலில் எழுதிக் காட்டிய ‘தட்சிணாமூர்த்தி மந்திரம்’ இன்றளவும் அரண்மனையில் பாதுகாப்பாகப் பராமரிக்கப்பட்டு, வழிபாடுகளும் நடத்தப்படுகின்றன. இவரது உருவம் சக்கிரவார மண்டபத் தூண் ஒன்றில் செதுக்கப் பட்டுள்ளது.

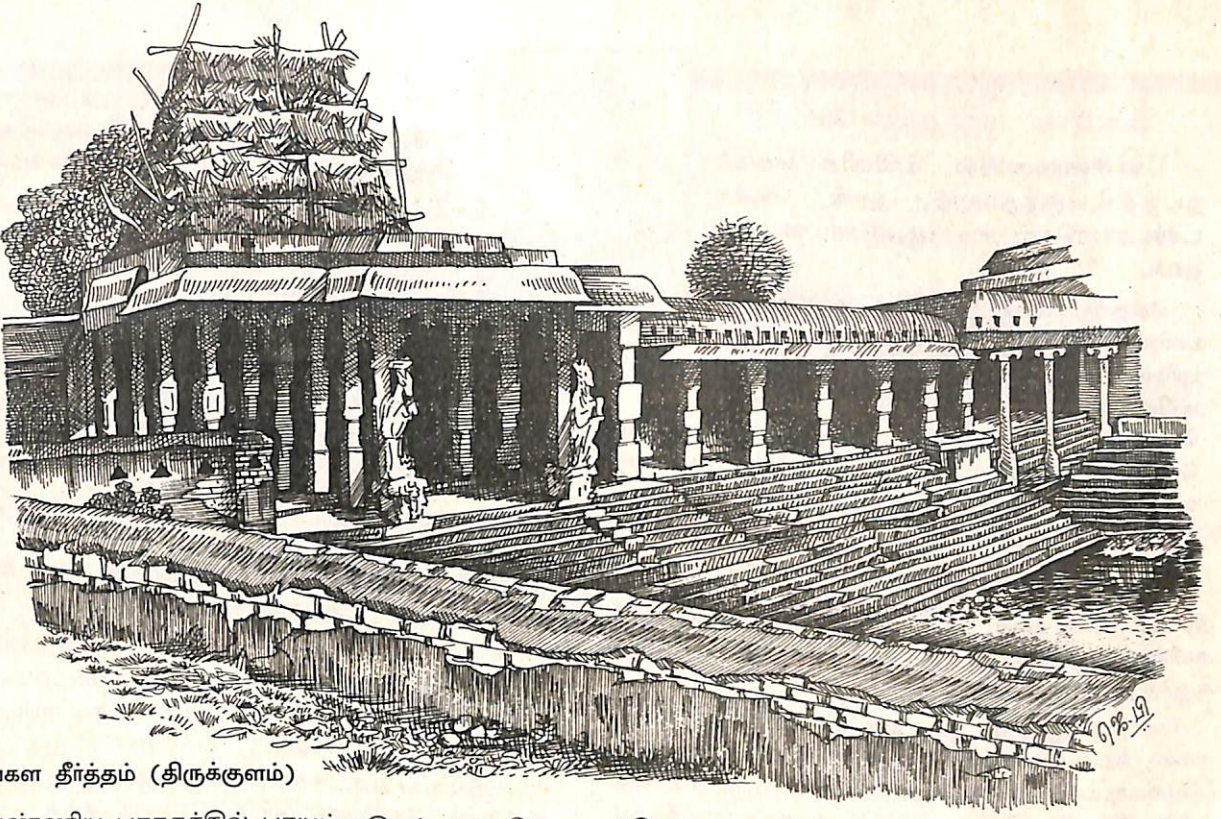
கயிலைநாதனின் கருணைவிரும்பி, கபில முனிவரும் மங்கள முனிவரும் தவம் இயற்றும் கானகம் தேடி காமதேனு வந்தது. அவர்கள் இந்திரசபைக் கூட்டத்துக்குச் செல்லாதவர்கள்.

இந்திரலோகத்துப் பசு இங்கு ஏன் வந்தது என வியந்தனர் முனிவர். இந்திரனின் சாபம்தான் காரணம் என அறிந்ததும் கபில முனிவர் கனிந்து மனம் இரங்கினார்.

“காமதேனுவே... தேவர்களின் தலைவன் விதித்த சாபத்தை மாற்றவும், நீக்கவும் அவனுக்கும் இறைவனாக விளங்கும் எங்கள் கயிலைநாதனால் மட்டுமே இயலும். மணம் மிகுந்த மகிழ்மரங்கள் அடர்ந்துள்ளதால், மகிழ்வனம் என இந்தக் கானகம் பெயர் பெற்றது. எங்கள் இறைவன் இங்கே மகிழ்வனேஸ்வரனாக எழுந்தருளியிருக்கிறான். சக்திவாய்ந்த அந்த சிவமூர்த்தியையே நான் தொழுது வருகிறேன். இந்தக் கபிலவனத்தில் நான் பூஜித்து வரும் இந்தச் சிவலிங்கத்துக்கு அன்றாடம் புனிதநீர் கொண்டு நீ அபிஷேகம் செய்து, தொழுது வா... நிச்சயம் உன் சாபம் நீங்கும்..”

கபில முனிவரின் வார்த்தைகள் காமதேனுவுக்குக் கற்கண்டாக இனித்தன. கவலைகளைக் களைந்தன.

‘பரமேஸ்வரனுக்கு பாலபிஷேகம் செய்யச் சொன்னால் என் மடி திறந்து அவனைக் குளிப்பாட்டுவேன். புனிதநீர் அல்லவா கொண்டு வரச் சொன்னார் ‘முனிவர்?’ யோசித்தது காமதேனு.

மங்கள தீர்த்தம் (திருக்குளம்)

புண்ணிய பாரதத்தில் பாயும் நதிகள் யாவுமே புனிதம்தான். ஆயினும் கங்கையைக் காட்டிலும் தெய்வநீர் வேறு ஏது?

எனவே, கங்கையைக் கொண்டு சிவலிங்கத் துக்கு அபிஷேகம் செய்யத் தீர்மானித்த காமதேனு காசியை நோக்கிப் பயணம் சென்றது. கங்கையைக் கண்டதும் திகைத்து நின்றது. கங்கை நீரை கபிலவனம் வரை சுமந்துசெல்வது எப்படி?

கலங்கி நின்றது காமதேனு.

காசி ஒரு மூலையில். கபிலவனம் இன்னொரு மூலையில். கபிலவனம் வரை இந்தக் கங்கை நீரை சுமந்துசெல்வது எப்படி?

அன்னை ஈஸ்வரியைப் பணிந்து வழிகாட்டுமாறு விண்ணப்பித்தது காமதேனுப் பசு. அன்னை அதன் முன் பிரத்யட்சமாகி,

சௌகரியங்கள்:

★ புதுக்கோட்டை ரயில்நிலையம், பேருந்துநிலையம் என எங்கு இறங்கினாலும் அங்கிருந்து மூன்றே கிலோமீட்டரில் திருக்கோகாணம்.

★ புதுக்கோட்டையில் தங்கும் விடுதிகளுக்கும் உணவு விடுதிகளுக்கும் பஞ்சமே இல்லை.

★ குடுமியான்மலை, சித்தன்னவாசல், நார்த்தாமலை போன்ற பல சுற்றுலாத்தலங்கள் அருகிலேயே இருக்கின்றன.

“சிவன் நாமத்தை சதா கேட்கும் செவிகளை விடவா சிறந்த பாத்திரம் இருக்க முடியும்?” என்று புன்னகை புரிந்தான்.

தன்னலமற்ற பசுவுக்குத் தெளிவு பிறந்தது. தன் செவி மடல்களில் கங்கையை நிரப்பிக்கொண்டு கபிலவனம் திரும்பியது. மகிழ்வனநாதனுக்கு அந்தத் தீர்த்தத்தால் மங்கள நீராட்டு செய்தது.

ஒரு நாள் அல்ல, இரு நாள் அல்ல - தினம் தினம்!

இந்தச் சமயத்தில் காமதேனு கருவுற்றது. கன்றை வயிற்றில் ஓர் இனிய பாரமாகச் சுமந்திருந்த போதும், காமதேனு களைப்பில் துவளவில்லை. கன்றை ஈன்றபின்னும் கங்கையைச் சடையில் தரித்தவனின் லிங்கத்துக்கு அந்தக் கங்கையைக் கொண்டே அபிஷேகம் செய்தது.

அகிலேஸ்வரனின் அருகிருந்து அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் அன்னை. அமரர் தேவனின் பசு தன்சொல்படி அனுதினமும் அபிஷேகம் செய்து வருவதுகண்டு அதன்பால் இரக்கம் கொண்டாள்.

“ஈசனே, இந்திரனின் சாபத்திலிருந்து காமதேனுவுக்கு விமோசனம்தர இன்னுமாயோசனை?” என்று தன் நாதனை வினவினாள்.

காமதேனுவின் பக்தியை மெச்சி, அதன் சாபம் விலக்க சக்தியே விண்ணப்பித்தபின் தாமதம் செய்வாரா?

காமதேனுவுக்குக் கடைசிமுறையாக ஒரு கடும்சோதனை வைக்க முடிவுசெய்தார்.

“என்னை மறந்துட்டியேடா!”

“சென்னையில் க்ளினிக் வெச்சு நடத்திட்டிருந்தாலும், நான் படிச்ச டாக்டரானதெல்லாம் புதுக்கோட்டையில் தான்.

எத்தனையோ பேருக்கு வைத்தியம் பாக்கிற எனக்கு ஒரு தடவை காரணம் புரியாம காய்ச்சல் வந்தது. 103 டிகிரி, 104 டிகிரின்னு அடிக்குது. நிக்காம வயித்துப் போக்கு. உடம்பு எடை குறைஞ்சு மெலிஞ்சு போயிட்டேன். யார் யாரோ ஸ்பெஷலிஸ்ட் எல்லாம் வந்துபார்த்து, என்ன நோய்னு புரியாம கையைப்

பிசையறாங்க. அப்போ திடீர்னு ‘என்னை மறந்துட்டியேடா?’னு அம்மா கேக்கற மாதிரி இருந்தது. காய்ச்சலோட புதுக்கோட்டைக்கு பஸ் ஏறிட்டேன்.

பிரகதாம்பாள் கோயிலுக்குப் பக்கத்துல குளத்துக்கிட்ட பஸ் திரும்பிண்ப உடம்புல ஒரு குலுக்கல்... என் உடம்புல இருந்த காய்ச்சல் உதிர்ந்து போச்சு.. நம்பறது கஷ்டம்தான். ஆனா, நான் சொல்றது முழுசுத்தியம்! காய்ச்சலுக்குக் காரணம் தெரியாதே தவிர, அது என்னை விட்டுப் போனதுக்குக் காரணம், அம்மா பிரகதாம்பாள்தான்.”

- டாக்டர் சேதுராமன்

காமதேனுப் பசு கங்கையைக் காதில் நிரப்பி மகிழ்வனம் திரும்பும் காட்டுப்பாதையில் கயிலைநாதன் ஒரு வேங்கை உருக்கொண்டு வழிமறித்தார்.

பசுவின்மீது பாய்ந்து அதைப் புசிக்கப் போவதாக வேங்கை அச்சுறுத்தியது. தேவர் உலகில் வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் விரும்பியதை ஈந்துவந்த காமதேனு, தன் உடலையும் அதை இயக்கும் உயிரையும் கேட்டு உறுமிநிற்கும் வேங்கைக்கா இல்லை என்று சொல்லும்?

“வீரம் கொண்ட வேங்கையே... உன் பசிக்கு உணவாகும் பேற்றை நான் தவிர்க்க விரும்ப வில்லை. ஆயினும் புண்ணிய பாரதத்தின் ஒரு கோடியிலிருந்து கங்கையைச் சுமந்து வந்திருக்கிறேன். அன்றாடம் இந்நீரால் அபிஷேகம் செய்து வரும் சிவலிங்கத்துக்கு இன்றும் அவ் வழிபாட்டைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டுத் திரும்பும் வரை நீ காத்திருப்பாயா? திரும்புமுன் என் கன்றுக்கும் பாலுரட்டிவிட்டு வந்து விடுகிறேன்.”

வேங்கை உருக்கொண்ட விடமுண்ட கண்டன், “சத்தியம் தவறாதே... நீ வரும்வரை பசியடக்கிக் ஊஞ்சல் மண்டபம்...

காத்திருக்கிறேன்...” என்று எச்சரித்து காமதேனு கடந்துசெல்ல அனுமதித்தார்.

கானகம் திரும்பிய காமதேனு, மகிழ்வனேஸ்வர லிங்கத்தை அடைந்தது. தன் செவிமடல்களால் ஏந்தி எடுத்து வந்த புனித கங்கையால் ஈசனுக்கு அபிஷேகம் செய்தது.

“இறைவனே... உன்னைத் தினம் தொழுது வந்தால் இந்திரன் இட்ட சாபம் நீங்கும் என கபில முனிவர் சொன்னார். அந்தச் சுயநலத்தால் கங்கையைச் சுமந்துவந்து அபிஷேகம் செய்து வந்ததுதான் நான் செய்த தவறு. எந்த நோக்கமும் இன்றி உண்மையான பக்தி கொண்டு உன்னைத் துதித்து வந்திருந்தால், என் பிறவி உன் காலடியிலேயே முடிந்திருக்கும். சொந்த லாபத்துக்காகத் துவக்கியதால் சொற்ப காலத்துக்குள்ளாகவே என் பிரார்த்தனை நின்று போகும் நிலையை எட்டிவிட்டது. அடுத்த பிறவியிலாவது சதாகாலமும் சாம்பசிவனுக்கே சேவைசெய்து கிடக்கும் பாக்கியத்தை எனக்கு அருள்புரி” எனக் கண்ணீர் விட்டுத் துதித்தது.

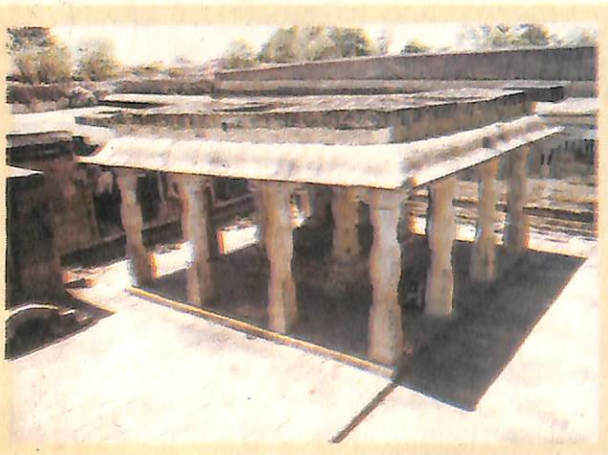
‘ஒருமுறை நேரம் தவறியதற்காகப் பெரும் சாபத்துக்குள்ளானேன். புசிக்கக் காத்திருக்கும் புலியைக் காக்கவைத்து மறுபடியும் பாவம் செய்யலாகாது’ என கன்றுக்கு பால் ஈந்துவிட்டு வேங்கைமுன் வந்துநின்றது.

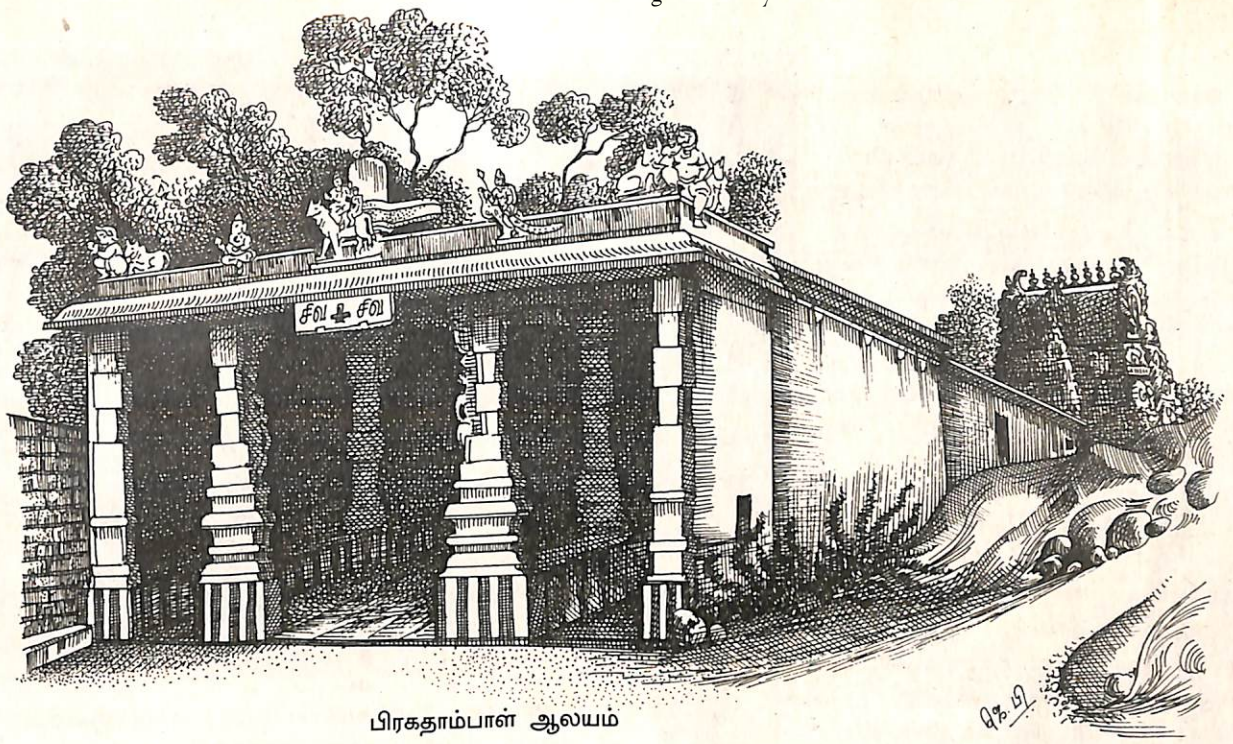
வேங்கை வடிவில் இருந்த சிவபெருமான் மனம் மகிழ்ந்தார். இன்முகம் காட்டினார்.

புலி, தன்மீது பாயும் எனக் காத்திருந்தது காமதேனு. தன் கடைசிக் கணங்களில் அன்னையின் நாமத்தை உச்சரித்தபடி பணிந்து நின்றது.

வேங்கை உருவம் நீங்கினார் நமசிவாயன்.

காமதேனுவின் பக்தியைப் போற்றி, ஈசனும் இறைவியுமாக இடப வாகனத்தில் எழுந்தருளி, பசுவுக்குத் தரிசனம் தந்தனர்.

பிரகதாம்பாள் ஆலயம்

“இந்திரப் பசுவே, இனி உனக்கு இடர்கள் இல்லை. இக்கணத்துடன் உன் சாபம் நீங்கியது. தேவர்தலைவன் இந்திரனின் சபைக்கு நீ திரும்பலாம்.”

இந்திரன் இட்ட சாபம் நீங்கி காமதேனு மோட்சம் பெற்ற தலம்தான் திருக்கோகர்ணம்.

காமதேனுப் பசு காசியில் இருந்து தன் காதுகளில் நிரப்பிவந்த கங்கைத் தீர்த்தத்தில் மகிழ்வனநாதருக்கு நீராட்டியதுபோக எஞ்சி நின்ற நீரை, மலைப் பாரையில் தன் முரட்டுக் கொம்பால் கீறிப் பள்ளம் பறித்துச் சேமித்தது.

திருக்கோகர்ணத்தில் இன்றைக்கும் அந்த ஆழமான மலைச்சுனையில் வற்றாத தீர்த்தமாக கங்கை நிரம்பியிருக்கிறது. இதை கங்கா தீர்த்தம் என்றும் கபில தீர்த்தம் என்றும் வழங்குவர்.

மேல்தளத்தில் உள்ள ருத்திராட்சலிங்கம் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது. இதேபோல ஆயிரத்தெட்டு லிங்கங்கள் சேர்ந்து ஒரே லிங்கமாக செதுக்கப் பட்டுள்ள சகஸ்ரலிங்கமும் ஓர் அற்புதச் சிற்ப வேலைப்பாடு.

புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் இருக்கிறது ‘திருவேங்கைவாசல்’.

வேங்கை வடிவத்தில் நமசிவாயன் காமதேனுப் பசுவை மறித்த இடம். அன்னையுடன் சேர்ந்து காளை வாகனத்தில் ஈசன் எழுந்தருளி காமதேனுவுக்குக் காட்சி தந்து மோட்சம் தந்த தலம். இங்கு மூலவர் வேங்கைநாதர். அம்மன் பெரியநாயகி. தலவிருட்சம் மகிழ்மரம்.

கோ என்றால் பசு. கர்ணம் என்றால் காது. தன் செவிகளில் கங்கையை பசு கொண்டு வந்து மகிழ்வனநாதருக்கு நீராட்டியதால் இத்தலம் கோகர்ணம் என்று அழைக்கப்படலாயிற்று.

கபிலர் வணங்கிய மகிழ்வனேஸ்வரரும் மங்களநாயகியும் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும்

சகஸ்ரலிங்கம்..

முந்தையவர்கள்.

காமதேனுப் பசுவால் இத்தலம் கோகர்ணம் எனப் பெயர் பெற்றதும் இங்கு திருக்கோகர்ணேஸ்வரனாகவும் நமசிவாயன் எழுந்தருளினார். பாங்குடன் ஆட்சி செய்ய பிரகதாம்பாளும் பிரியமுடன் வந்தருளினாள்.

அன்னை பிரகதாம்பாள் சந்நிதிக்கு எதிரில் கொடிமரம். இக்கோயிலின் தலவிருட்சமாக மகிழ்மரம்.

நவராத்திரி கொலுமண்டபத்தில் ஆடி மாதம் அம்மனுக்குத் திருக்கல்யாணம். ஆவணியில் காமதேனுவுக்கு மோட்சம்!

காமதேனுவுக்கு அன்னை யும் அப்பனுமாக இணைந்து தரிசனம் தந்ததைக் குறிக்க காட்சி கொடுத்த நாயனார் சிலை, காளைவாகனத்தின் மீது மங்களநாயகி சகிதம் மலையரசன் சிவன் காட்சி தரும் சிற்பம் - இந்த இரண்டும் ஒரே கல்லில் அமைக்கப் பட்ட ஒப்பற்ற சிலையாகும்.

கோகர்ணேஸ்வரர் சந்நிதியில் பெரிதும் சிறிதுமாக இரண்டு நந்திகள்.

மங்களநாயகியின் சந்நிதியில் நான்கு பெரும் தூண்கள். ஒவ்வொரு தூணிலும் உள்ளமைத்த சிறு தூண்கள் மூன்று. ஒவ்வொரு சிறு தூணும் ஒவ்வொரு வகை இசை எழுப்பி அன்னையின் புகழ் பாடும்!

மகிழவனநாதரின் லிங்கரூபத்தில் காமதேனுப் பசுவின் குளம்பு பதிந்த அடையாளம், தலத்தின் மகிமை சொல்கிறது.

மகிழவனேஸ்வரர் சந்நிதிக்கு எதிரில் மங்கள தீர்த்த மண்டபம். இங்கு தான் ஆடிப்பூரத்தில் அன்னைக்கு சிறப்பான அபிஷேகங்கள் நடத்தி ஆனந்தம் கொள்வர் பக்தர்.

ஆலயச் சுவர்களில் அற்புத ஓவியங்கள்

மங்கள தீர்த்தம் என்பது திருக்குளத்தின் பெயர். இத்தீர்த்தக் குளத்தடியில் அன்னை பிரகதாம்பாளைப் போன்ற அழகிய சிலை ஒன்று உண்டு. குளத்தில் நீர் வற்றிவிட்டால் இந்த அம்மனுக்குச் சிறப்புமிக்க அபிஷேக ஆராதனைகள் நடைபெறும். அன்னை அருள் புரிவாள். வான் பொய்க்காமல் மழை பெய்து குளம் நிரப்பும்.

இக்கோயிலின் இன்னொரு தனிச் சிறப்பு, பாறையில் வெட்டி அமைக்கப்பட்ட படிக்கட்டுகள் வழியே மேல் தளத்துக்குப் போகலாம். மலையைக் குடைந்த கோயிலில் ஒரு மேல் தளம்! ஆலயத்தின் அத்தனை கோபுரங்களையும் மேல் தளத்தில் நின்று தரிசிக்கலாம்.

மேல்தளத்திலும் மேன்மைமிகு கடவுள்களுக்குச் சில முக்கிய சந்நிதிகள்.

வள்ளி - தெய்வானையுடன் குன்றத்தின்மீது கோயில் கொண்டுள்ள

குமரன் சந்நிதிக்கு எதிரில் வில்வமரம்.

பிரம்மன், வைரவர், சமயக்குரவர் நால்வர், அப்புறம் ஜீரகரேஸ்வரர்.

மூன்று கைகளும் மூன்று கால்களும் மூன்று முகங்களும் கொண்ட ஜீரகரேஸ்வரர் திராத காய்ச்சல்களையும் குணப்படுத்த வல்லவர் என்ற புகழ் உண்டு.

ஆலயத்தின் அற்புதச் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் சிற்பிகளின் அருமை பேசுகின்றன.

கொலுமண்டபத்துக்கு எதிரிலும் சோமாஸ்கந்தர் சந்நிதிக்கு எதிரிலும் கூரைச் சிற்பங்கள், தூண் சிற்பங்கள் - பன்னிரு ராசிகளுக்கு உரியவை. நவராத்திரி கொலுமண்டபத்தின் முன் உமைமணாளனின் ஊர்த்துவ தாண்டவம் ஒப்பிலாச் சிற்பச் சிறப்பு.

தவிர ஈசனுக்கு விழிவழங்கிய கண்ணப்பனார், ரதி - மன்மதன் - காளி நடனம், வீரபத்திரர் என அத்தனையும் கண்டுரசிக்க வேண்டிய கலை அம்சங்கள்.

சிற்பங்களோடு நின்றுபோனதா சீர்மிகு சிறப்பு? இல்லை!

ஆலயத்தின் முகப்பு மண்டபத்தின் மேற்கூரையில் தீட்டப்பெற்றுள்ள ராமாயணக் காட்சிகள் மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தையவை.

இவை தவிர, சுக்கிரவார மண்டபம் என்னும் அறுகோண மண்டபத்தின் சுவர்களில் தலவரலாறும் பன்னிரு ராசிகளுக்கான அதிபதிகளும் அற்புத ஓவியங்களாகத் தீட்டப்பட்டு சிந்தை கவர்கின்றன.

‘இன்னது வேண்டும்’ என்று அன்னையிடம் வேண்டிக்கொண்டு பெளர்ணமி விரதம் இருப்பவர்கள் பலர். அன்னை பிரகதாம்பாளுக்கு உகந்த பெளர்ணமி நாட்களில் மாலை நேரத்தில் அம்மனுக்கும் மற்ற தெய்வங்களுக்கும் சிறப்பு வழிபாடுகள் மற்றும் சிறப்பு அபிஷேகங்கள் நடக்கின்றன.

பன்னிரண்டு மாதங்களிலும் திருவிழாக்கள் இருப்பதால் புதுக்கோட்டைக்கு ‘திருவிழா நகரம்’ என்ற சிறப்புப் பெயர்கூட உண்டு. இதில் சித்திரைப் பெருந்திருவிழா, ஆடிப்பூரத் திருவிழா, நவராத்திரித் திருவிழா மூன்றும் மிகச் சிறப்பான விழாக்களாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன.

இந்தக் குடைவரைக் கோயிலில் குன்றாப் புகழுடன் விளங்கும் அன்னை பிரகதாம்பாளையே தங்கள் குலதெய்வமாகக் கொண்டாடிய தொண்டைமான் மன்னர்கள்,

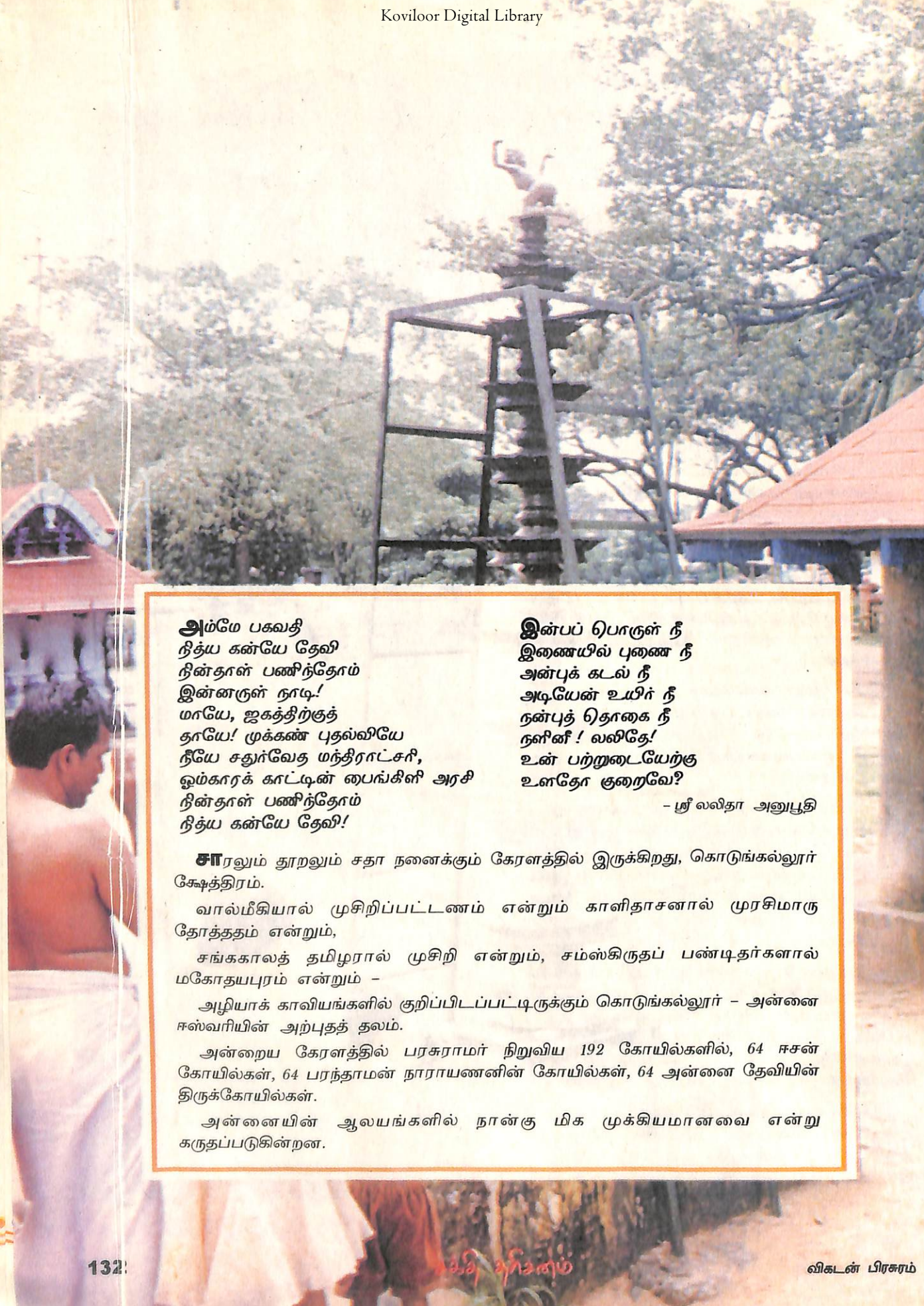
ஊர்த்துவ தாண்டவம்..

தங்கள் பெயர்களுக்கு முன்னால் பிரகதாம்பாள் தாஸ் என்று சேர்த்துக்கொண்டு தங்கள் பக்தியை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

இன்றைக்கும் இப்பகுதி மக்கள் தங்கள் இல்லங்களில் பெண்குழந்தை பிறந்தால் பிரகதாம்பாள் என்றோ, பெரியநாயகி என்றோ பெயர்கூட்டி மகிழ்கிறார்கள்.

பல சரித்திரங்களைக் கடந்து வந்த இக்குடைவரைக் கோயிலில் காலங்களைக் கடந்து அன்னை பிரகதாம்பாள் கருணைமழை பொழிந்து அருள்பாலிக்கிறாள்.

அம்மே பகவதி
நித்ய கன்யே தேவி
நின்தாள் பணிந்தோம்
இன்னருள் நாடி!
மாயே, ஐகத்திற்குத்
தாயே! முக்கண் புதல்வியே
நியே சதுர்வேத மந்திராட்சரி,
ஓம்காரக் காட்டின் பைங்கிளி அரசி
நின்தாள் பணிந்தோம்
நித்ய கன்யே தேவி!

இன்பப் பொருள் நீ
இணையில் புணை நீ
அன்புக் கடல் நீ
அடியேன் உயிர் நீ
நன்புத் தொகை நீ
நளினி! லலிதே!
உன் பற்றுடையேற்கு
உளதோ குறைவே?

- ஸ்ரீ லலிதா அனுபூதி

சாரலும் தூறலும் சதா நனைக்கும் கேரளத்தில் இருக்கிறது, கொடுங்கல்லூர்
சேஷத்திரம்.

வால்மீகியால் முசிறிப்பட்டணம் என்றும் காளிதாசனால் முரசிமாரு
தோத்ததம் என்றும்,

சங்ககாலத் தமிழரால் முசிறி என்றும், சம்ஸ்கிருதப் பண்டிதர்களால்
மகோதயபுரம் என்றும் -

அழியாக் காவியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் கொடுங்கல்லூர் - அன்னை
ஈஸ்வரியின் அற்புதத் தலம்.

அன்றைய கேரளத்தில் பரசுராமர் நிறுவிய 192 கோயில்களில், 64 ஈசன்
கோயில்கள், 64 பரந்தாமன் நாராயணனின் கோயில்கள், 64 அன்னை தேவியின்
திருக்கோயில்கள்.

அன்னையின் ஆலயங்களில் நான்கு மிக முக்கியமானவை என்று
கருதப்படுகின்றன.

கொடுங்கல்லூர்

கல்யாணகாவே

- தெற்கே - கன்யாகுமரியில் பாலாம்பிகை.
 வடக்கே - கொல்லூரில் மூகாம்பிகை.
 கிழக்கே - பாலக்காட்டில் ஹேமாம்பிகை.
 மேற்கே - கொடுங்கல்லூரில் லோகாம்பிகை.

கொடுங்கல்லூர், கடலை ஒட்டி அமைந்திருப்பதால் பரந்த மணல்பரப்பு. பசுமை சூழ்ந்த பின்னணியுடன் பரவசப்படுத்தும் அன்னை லோகாம்பிகையின் ஆலயம்.

அன்னை லோகாம்பிகை இங்கே கன்யகாதேவி என்று அன்புடன் அழைக்கப்படுகிறாள்.

ஆலய வளாகத்தில் நுழைந்ததும் பிரமிக்க வைக்கும் பதினைந்து அடுக்கு ஜோதி ஸ்தம்பம். உச்சி விளக்கு வரை எண்ணெய் நிரப்பி, திரியிட்டு தீபம் ஏற்ற வசதியாக இருபுறமும் ஏணிப்படிகள்.

ஜோதி ஸ்தம்பத்துக்குப் பின்னே கேரளப் பாரம்பரியத்துடன் எழுப்பப்பட்டிருக்கும் முகப்பு மண்டபம். சரிந்து இறங்கும் சிவந்த ஓடுகள் வேய்ந்த கூரை. கூரையைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் எட்டு மரத்தூண்கள்.

மண்டபத்தை அடுத்து சந்தனம் மணக்கும் சர்வேஸ்வரியின் சந்நிதி. அன்னையின் தரிசனத் துக்காக அலைமோதும் ஜனத்திரள். பெரிய

கல்மேடைத் திண்ணைகளில் பூக்களும் பிரசாதங்களும் அன்னைக்குப் படைக்கப்படக் காத்திருக்கின்றன.

திறந்திருக்கும் சந்நிதிக்குள் திவ்ய தரிசனம் வேண்டி பார்வை திரும்புகிறது.

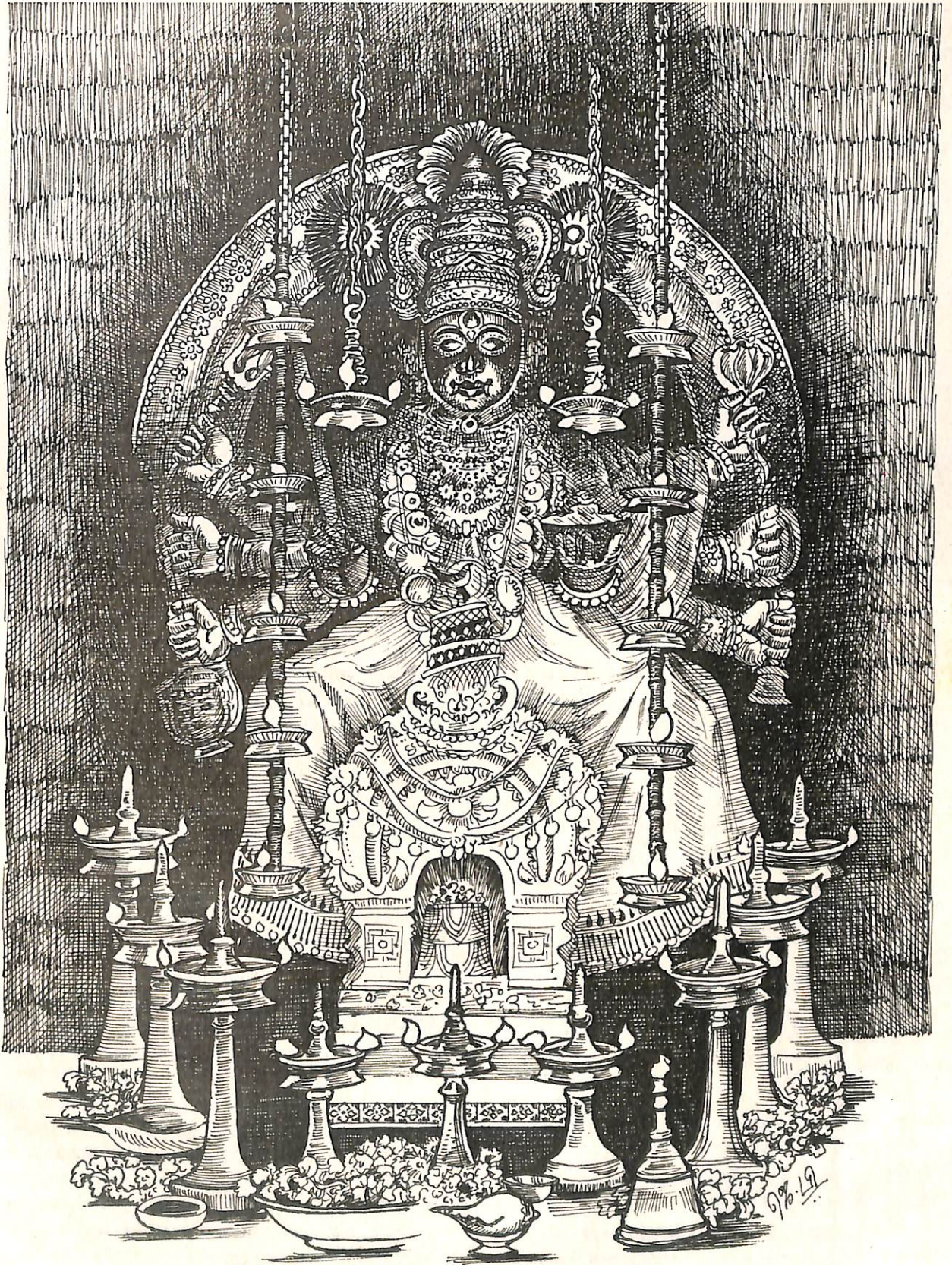
சற்றே இருள் அடர்ந்த பின்னணி. உத்தரத்தில் இருந்து தொங்கும் சரவிளக்குகள். உயரமாக நின்றிருக்கும் ஒளி விளக்குகள். இந்தத் தெய்வீகத் தீபங்களின் துடிக்கும் ஒளிச்சுடர்கள் அன்னையின் திருமேனிமீது அழகொளியை விளையாட விடுகின்றன.

அன்னையைத் தரிசித்ததும் அவளுடைய அதிர்வுகள் உடல் எங்கும் ஓடுகின்றன. நெஞ்சம் விம்மிப் பூரிக்கிறது. அவளின் கொள்ளை அழகை அள்ளிப்பருகிட ஆவல் கொள்கிறது. வலது காலை மடக்கி, இடது காலைத் தொங்க விட்டு வீற்றிருக்கும் நிலையில் அன்னை கன்யகாதேவி.

கதகளி ஆட்டங்களில் அணிவது போன்ற அமைப்பில் தங்கக் கிரீடம். தேவியை அலங்கரித்துப் பெருமைகொள்ளும் வைரமும் வைபுரியமும் இழைத்த ஆபரணங்கள். அவள் திருமேனியை முழுவதும் மூடும் பொன்கவசம்.

அரச மரத்தடி நாக தேவதை..

கன்யகா தேவி

வலது திருச்செவியில் பொன்யானை அணிகலன். இடது திருச்செவியில் சிம்மவடிவ அணிகலன்.

அருகம்புல், செவ்வரளி, செம்பருத்தி, தாமரைப் புஷ்பங்கள் அன்னையின் இந்த மரச்சிற்ப மூர்த்தியை அலங்கரித்துப் பெருமை கொள்கின்றன.

வீற்றிருக்கும் நிலையில் வரமருளும் கன்யகா தேவிக்கு எட்டுத் திருக்கரங்கள்.

இடது புறம் மடக்கிய கரத்தில் வட்ட ஆபரணம். நீட்டிய கரங்களில் முறையே நாகம், வட்டக் கேடயம், கிண்கிணி மணி.

வலது புறம் மடக்கிய திருக்கரத்தில் போர்வாளாக ஒரு கூர்வாள். நீட்டிய கரங்களில் ஆயுதங்களாகத் திரிகுலம், கட்டுவாங்கம்... அப்புறம்...

கூந்தலைப் பற்றித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் வெட்டுண்ட அசுரத் தலை!

அகிலத்தைக் காக்கும் அன்னையின் கோபத் துக்கு ஆளாகித் தலைவேறு, உடல்வேறாக அறுபட்ட இந்த அசுரன் யார்?

புராண காலத்தில் பாரதத்தின் தெற்குப் பகுதி அடர்வனமாகத் திகழ்ந்தது.

சுவை மிகுந்த சுந்தரக் கனிமரங்கள். மணம் பரப்பும் மகோன்னத மலர்ச்செடிகள். வீரியம் மிக்க விஷத்தாவரங்கள் நிறைந்திருந்த வனப்

பகுதிகளில் அசுரர் ஆட்சி தொடர்ந்தது.

தார்வதியின் மகன் தாரகாசுரன் ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்ததும் நாசநேரம் துவங்கியது.

தரணியையே தன் அடிமையாக்க தாரகன் திட்டமிட்டான். நான்முகனை நினைந்து நெடுந்தவம் இயற்றினான். அசுரனின் அரும்தவம் படைப்புக் கடவுளை அசைத்தது.

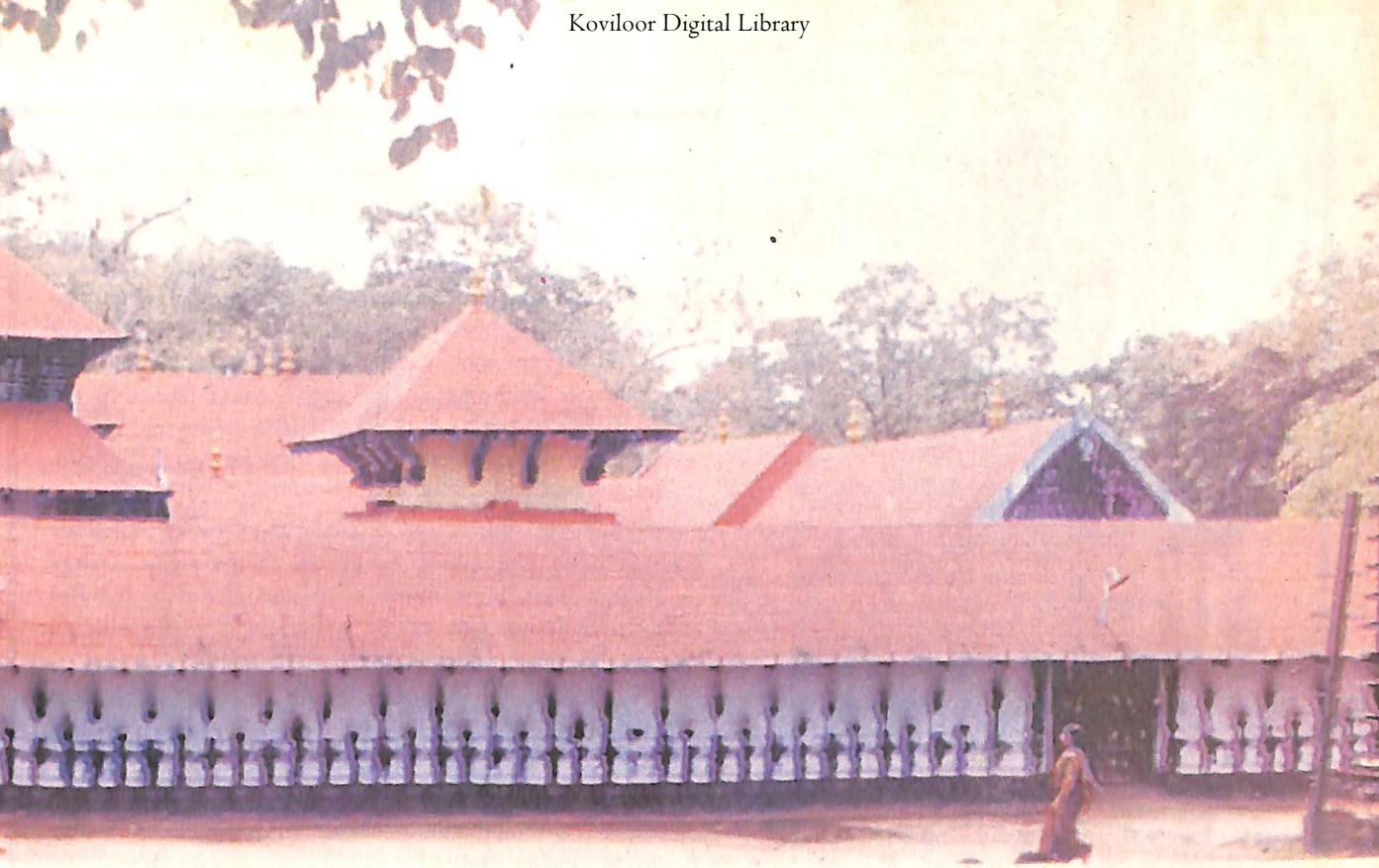
தாரகன் முன் நான்முகன் தோன்றினான். அவன் தவத்தை மெச்சினான். “வேண்டும் வரம் கேள்... விரும்பியதைத் தருவேன்!” என்றான்.

“சிருஷ்டிகர்த்தாவே, சிரம் வணங்கினேன். மரணத்தை வெல்லும் மகிமையை எனக்கருளும்” என்றான் தாரகன்.

“தாரகா, அண்டசராசரங்கள் யாவுமே கால அளவைகளுக்குள் கட்டுப்பட்டவை. கால விதியின் கட்டாயமே மரணம். அதைக் களையும் உரிமை எனக்கு இல்லை. நீ கேட்கும் வரம் என் சக்தியை மீறியது. வேறு வரம் கேள்...”

“ஐனனதேவனே! மரணத்தைத் தவிர்க்கவே என்மனம் விழைகிறது. மண்ணிலோ, விண்ணிலோ நான் மரிக்கக் கூடாது. இரவிலோ, பகலிலோ இறக்கக்கூடாது. அசுரரோ, தேவரோ ஆயுதம் கொண்டு என் உயிர்பறிக்கக்கூடாது. போரில் என்னை எதிர்த்து எந்த ஆடவனும் வெற்றி கொள்ளக்கூடாது.”

தாரகன் மேலும் தொடரும் முன்னர், “தந்தேன்

நீ கேட்ட வரம்” என்று பகர்ந்தான் நான்முகன். “தேவர்களுக்கும் தெரியாத விச்வாவதி, ஸ்வாவாவதி என்ற இரண்டு சிறப்பு மந்திரங்களை உனக்குக் கற்றுத்தருகிறேன். இவற்றை நீ ஜபிக்கும் வரை மரணம் உன்னை நெருங்காது. ஆனால், இந்த மந்திரங்கள் வெகு ரகசியமானவை. உன் மனைவியைத் தவிர வேறு யாரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடாது. மீறி மூன்றாவது நபருக்குத் தெரிந்துபோனால் மந்திரத்தின் மகத்துவம் மறைந்து போகும்..”

பிரம்மன் போதித்த மந்திரங்கள் கேட்டு உணர்ந்தான் தாரகன். தாங்கொணாக் களிப்பில் துள்ளிக் குதித்தான்.

முசிறியென்னும் இந்தக் கொடுங்கல்லூரில் தனக்கென தாமிர உலோகத்தில் ஒரு கோட்டை அமைத்துக்கொண்டான். அங்கு ஆயுதங்கள் பலவும் சேகரித்துப் பதுக்கிவைத்தான். அண்டமெங்கும் இருந்த அசுரர்களை ஒன்றுதிரட்டி அதிரடிப்

படையாக்கினான்.

தாரகனைப் பகைத்துக்கொள்ள விரும்பாமல் பக்கத்து நாட்டு மன்னன் தன் புதல்வி மனோதரியை அவனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்தான்.

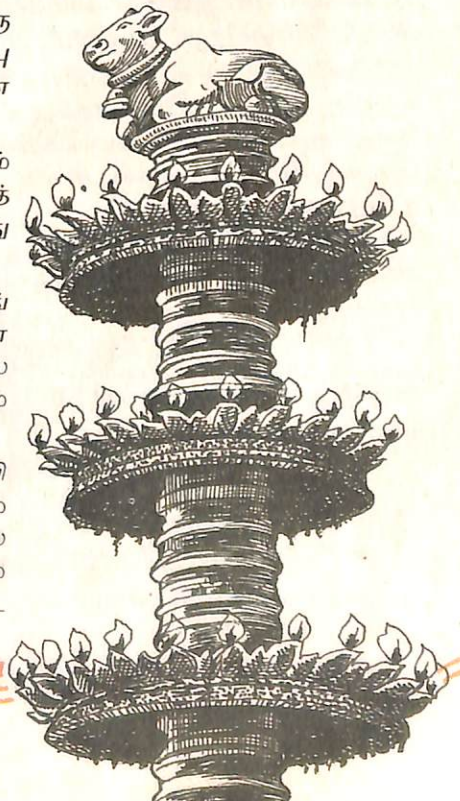
கொண்டவன் அசுரனாக இருந்தபோதிலும் குணவதி மனோதரி அவன் மனம் கோணாது நடந்துகொண்டாள். தினம்தோறும் பூஜையில் அமர்ந்து அவன் மந்திரங்கள் ஜபிக்கத் தவறுவதில்லை என்பதைக் கவனித்தான். அதுபற்றி வினவினாள்.

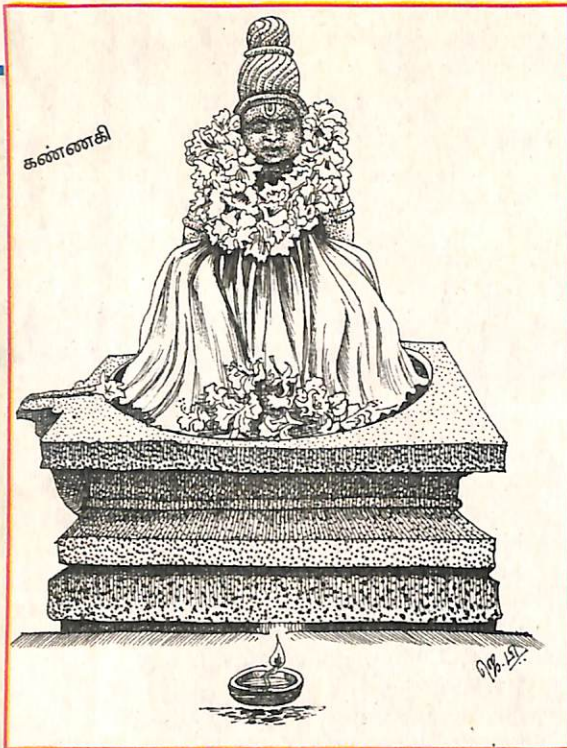
நான்முகன் போதித்த அரு மந்திரங்களை தாரகன் அன்பு மனைவியுடன் பகிர்ந்துகொண்டான்.

தாரக மந்திரம் சொல்லும் வரை தன் தலைவனுக்குத் தோல்வி இல்லை என அறிந்து மனோதரி அகமகிழ்ந்தாள்.

மகிமை கொண்ட மந்திரங்களை அறிந்த பின் தாரகனை மண்டியிடச் செய்ய யாரால் இயலும்? அசுரனின் ஆணவம் அளவு கடந்தது.

அகிலத்தில் ஆட்சி நிறுவினான். அடுத்து இந்திரலோகம் சென்று தேவர்களுக்கு இன்னல் கொடுத்தான். கைலாயத்திலும் கால்பதித்தான். எதிர்கொண்ட

ரகசிய சந்நிதி!

தாரகனுடன் போரிட்ட அன்னையின் படைவீரர்களாகத் தங்களை நினைத்து திருவிழாக்களில் வாள் போன்ற கூரான ஆயுதங்களால் தங்களைத் தாங்களே தாக்கிக்கொள்ளும் பக்தர்களும் உண்டு. குருதி வழிய ஊர்வலமாக இவர்கள் அன்னை புகழ்

பாடி நடப்பது திருவிழாவின் தனிச் சிறப்பு.

கொடுங்கல்லூர் பகவதியைத் தரிசிக்க வந்திருந்த ஆதிசங்கரர் இங்கு தியானத்தில் அமர்ந்தபோது, அன்னையின் சக்திமிக்க அதிர்வுகளை உணர்ந்திருக்கிறார். பூசக்கரம் நிறுவி ஆலயத்தைச் சிறப்பித்திருக்கிறார். தவிர, ரகசிய அறை ஒன்றில் அன்னைக்கு ஒரு சந்நிதி அமைத்து வழிபட்டார் என்றும் சொல்கிறார்கள். தினந்தோறும் நடையில் உள்ள பலிக்கல்லின் மீது அன்னையின் சக்தியை ஆவாஹனம் செய்வாராம். இரவு கோயிலை மூடும்போது பலிக்கல்லில் உள்ள சக்தி மீண்டும் ரகசிய அறையில் உள்ள அம்மனின் மூலஸ்தான சிற்பத்துக்கு ஆவாஹனம் செய்யப்படுமாம்.

இன்றைக்கும் அந்த ரகசிய அறை மிக்க மரியாதையுடன் மதிக்கப்படுகிறது. அங்கே என்ன இருக்கிறது என்று ஆராய்ச்சி செய்ய யாரும் விரும்புவதில்லை. ரகசிய அறைக்குப் போக ஒரு ரகசிய குகை வழியும் இருக்கிறது. அதையும் யாரும் பயன்படுத்த முனைவதில்லை.

அன்னை கன்யகா தேவியின் ஒரு கரத்தில் வட்டமான ஆபரணம் வைத்திருப்பதால் அதை சிலம்பு என்று நினைத்து, கன்யகா தேவியை கண்ணகி என்று சொல்பவர்களும் உண்டு. ஆனால், கண்ணகி எந்த அசுரனின் தலையையும் கொய்து எடுக்கவில்லை என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

பகவதி கோயிலிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி கண்ணகிக்கு என்று ஒரு திறந்தவெளி கோயிலும் உள்ளது.

குறும்ப தேவி, பத்தினி தேவி என்றெல்லாம் வழங்கப் பெறும் இவள் மதுரையை எரித்த கற்பரசி கண்ணகி.

நாரதரிடம், “எங்கே சென்றிருந்தீர்கள்?” என எகத்தாளமாகக் கேட்டான்.

“அகில நாயகன் ஈசனையும், அவன் துணைவியான அன்னை உமையையும் தொழுது விட்டு வருகிறேன்” என்றார் நாரதர்.

“என்னது? ஈசன் அகிலநாயகனா? அது சரித்திரம். இன்று என்னைவிட்டால் அகிலத்துக்கு வேறு நாயகன் இல்லை. கயிலைக்கு நீங்கள் சென்றுவந்தது கடைசி முறையாக இருக்கட்டும்... ஈசனைத் தொழுவதை நிறுத்திவிட்டு இனி என்னை வணங்கி நலம்பெறுவீர்... இன்னொரு முறை ஈசனைப் பணிந்தால் உங்களைக் கொன்று புசிப்பேன்..” என மிரட்டி முழக்கமிட்டான்.

அடுத்து - இறுமாப்புக் குறையாமல் ஈசனின் இருப் பிடத்தை அடைந்தான் தாரகன்.

நமசிவாயன் நானிலம்

நலமுற தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

தாரகனின் தறிகெட்ட பார்வை இறைவன் பயன்படுத்தும் பூஜாபாத்திரங்கள் மீது தாவியது. அபூர்வ ரத்தினங்களாலான அவற்றை அசுரன் ஆசையுடன் கவர்ந்துகொண்டான். தடுக்கப் பார்த்த சிவகணங்களைத் துரத்தி அடித்தான்.

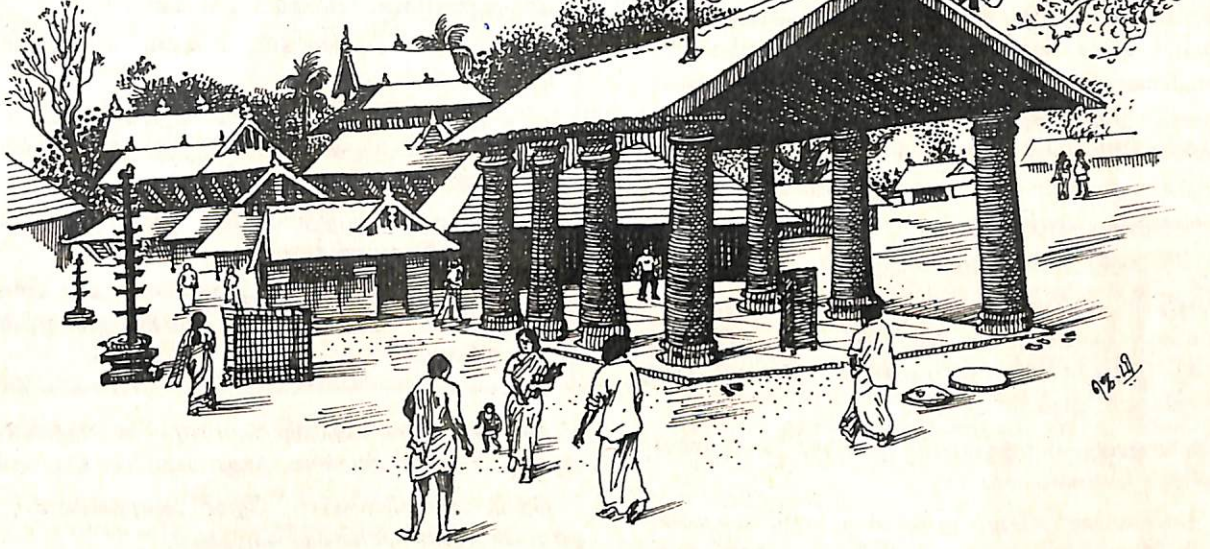
நிஷ்டையிலிருந்து மீண்டதும் நமசிவாயன்

கொடுங்கல்லூர் ஆலயம்

ஆலய முகப்பு..

92-11

விவரம் அறிந்தார். அசுரனின் அகங்காரப் பேச்சு பற்றி நாரதரும் சொல்லக் கேட்டு ஆற்றொணா சினம் கொண்டார்.

அன்னை உமையவள் ஈசனை அமைதிப்படுத்தினாள்.

“அறியா மூடனாக அசுரன் நடந்துகொண்டான். அவனுக்கு இன்னொரு வாய்ப்பு வழங்குவோம்” என்றாள்.

அதன்பின் அன்னை சப்தகன்னிகைகளை அழைத்தாள். தாரகன் எடுத்துப்போன தேவபாத்திரங்களை மீட்டு வருமாறு பணித்து அனுப்பினாள்.

தருக்கு மிக்க தாரகனின் தாமிரக் கோட்டைக்குள் திவ்யகன்னிகைகள் எழுவரும் நுழைந்தனர். ஈசனின் ரத்தினப் பாத்திரங்களைத் திருப்பித் தருமாறு கேட்டனர்.

தாரகன் தரணி அதிர்ச் சிரித்தான்.

“உங்கள் ஈசன் என்ன கோழையா? என்னைச் சந்திக்கும் வலிமை இல்லை என உங்களைத் தூது அனுப்பி ஒளிந்துகொண்டானா? துணிவிருந்தால் வந்து உங்களை மீட்டுச் செல்லட்டும்” என சப்தமாதரையும் சிறையில் அடைத்தான்.

தூது சென்றவரைச் செருக்குடன் சிறையில் அடைப்பதா? சினம் மிகக் கொண்டார் சிவபெருமான்.

தன் கண்டத்திலிருக்கும் ஆலகால விஷத்தை நெற்றிக்கண்ணில் ஆவாஹனம் செய்து,

மூன்றாவது கண்ணைத் திறந்தார்.

அகிலேஸ்வரனின் ஆவேசப் பார்வையில் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து ஆர்ப்பரித்து உருவானாள் ஒரு கன்னிகை.

“உமையே... பிரம்மனிடம் வரம் பெற்றவன் தாரகன். அந்த ஆணவத்தில் தூதுசென்ற சப்தகன்னியரைத் துன்புறுத்தி சிறையில் அடைத்திருக்கிறான் அந்த மூடன். அவர்களை மீட்டுவர இந்தக் கன்னிகையை அனுப்பப்போகிறேன்.. அவளுக்குத் தேவையான சக்தியை நீ வழங்கு.. சேனைகளை நான் வழங்குகிறேன்..”

சர்வேஸ்வரன் படைத்த கன்னிகைக்கு சக்தி வழங்கினாள் உமா மகேஸ்வரி.

கன்னிகை அவர்களைப் பணிந்தாள். படைகளுடன் புறப்பட்டாள்.

போர்முறைகளின்படி, முதலில் ஒரு தூதுவனை அனுப்பி சப்தகன்னியரை விடுவிக்கக் கோரினாள் சக்தி கன்னிகை.

அசுரன் குணம் மாறுமா? தூதுவரை அவமானம் செய்து அனுப்பினான்.

இது கண்டு தாரகன் மனைவி மனோதரி துணுக்குற்றாள்.

“நாதனே.. வந்திருப்பது நமசிவாயன் படை. தூதுவரைச் சிறைப்பிடித்தது நம் தவறுதானே..? சிவனைப் பகைத்துக் கொள்ளாமல், சப்த கன்னியரை விடுவிப்போமே..”

நாயகி நயமாக எடுத்துச் சொன்னபோதும்,

தாரகன் தருக்குடன் சிரித்தான்.

“அச்சம் கொண்டாயோ தேவி? பிரம்மன் போதித்த மந்திரத்தை நான் உச்சரிக்கும் வரை போரில் தோல்வி இல்லை என்பதை மறந்தாயா? வீண்பயம் வேண்டாம். வெற்றி எனதே!”

உன்மத்தம் பிடித்தவனிடம் உண்மைகள் எடுபடாது என்று உணர்ந்தான் மனோதரி. கணவனை வேண்டுவதைவிட, கயிலைநாதனை வேண்டுவதே உசிதம் எனத் துணிந்தான். சிவனைத் துதித்து சிறப்புப் பூஜைகள் செய்யலானான்.

இங்கே தாரகன் படையும் தேவி கன்னிகையின் படைகளும் மோதின.

பூமி அதிரப் போர்முண்டது.

தேவி கன்னிகை தலைமையில் தேவர் படைகள் துடிப்புடன் போரிட்டன. எதிர்த்து நிற்க இயலாமல் தாரகனின் தளபதிகள் எண்திக்கும் ஓடினர்.

அசுரனுக்கு நெருக்கமான தளபதி அவனைப் பணிந்து சொன்னான்:

“தலைவனே... போர்முனைக்கு வந்திருப்பவள் ஈஸ்வரியேதான். அவள் விழிகள் இரண்டும் ஆயிரம் சூரியன்களைப் போல் சுட்டெரிக்கின்றன. அவள் மூச்சில் அக்னி பறக்கிறது. எட்டுக் கரங்களிலும் எரிதழை ஒத்த ஆயுதங்கள். எதிர்த்து வெல்வது இயலாத காரியம்..”

தாரகன் தரையை உதைத்து எழுந்தான்.

“எதிர்க்கத் துணிவில்லை என்றால் எட்டிப் போ, மூடனே... தேவரும் முனிவரும் தாரகன் பெயர் கேட்டாலே நடுங்குவர். வந்திருப்பவள் ஒரு பாலகன்னிகை. அவள் பகைகண்டு என் படை மிரள்வதா? தாரகமந்திரம் என்னிடம் உள்ள வரை ஈசனே எழுந்து வந்தாலும், என்னை வெல்ல இயலாது... களத்துக்கு வந்துவிட்ட கன்னிகையை நானே களைந்தெறிகிறேன்...”

‘அம்மை போய்விட்டது..’

கொடுங்கல்லூர் கன்யகாதேவி அபார சக்தி உள்ளவள். எங்கள் தெருவில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணுக்குக் குழந்தை பிறக்கும்போதே அதற்கு அம்மை வார்த்திருந்தது. ‘குழந்தை பிழைப்பதே கடினம்... பிழைத்தாலும் அதற்குப் பார்வை போய்விடும்’ என்றெல்லாம் மருத்துவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். அந்தத் தாய் கன்யகாதேவியைத் தொழுது கதறி அழுதாள். ஆறே நாட்களில் குழந்தையின் உடம்பில் அம்மை போட்ட அடையாளமே இல்லாதபடி நோய் பூரண குணமாகிவிட்டது.

மருத்துவர்களால் முடியாததையெல்லாம் இந்த மகேஸ்வரி செய்துகாட்டுவாள்!

- சகுந்தலா

சகுந்தலா...

சௌகரியங்கள்:

★ கொடுங்கல்லூர் செல்பவர்கள் திருச்சூர் அல்லது என்னாகுளம் ரயில் நிலையங்களில் இறங்க வேண்டும். அங்கிருந்து கொடுங்கல்லூர் செல்ல பேருந்துகளுக்குப் பஞ்சமே இல்லை.

★ தங்கும் விடுதிகள், உணவு விடுதிகள் உண்டு.

★ ஆலய வளாகம் மிகப் பெரியது. கார்களையும் சுற்றுலாப் பேருந்துகளையும் நிறுத்த தாராளமான இடவசதி இருக்கிறது.

★ கூரை வேய்ந்த பெரிய மண்டபங்களில் பக்தர்கள் இரவு தங்கலாம்.

★ ஆலய வளாகத்துக்கு அருகிலேயே கட்டணக் கழிப்பிடம், கட்டணக் குளியல் அறைகள் இருக்கின்றன.

தாரகன் தொடைதட்டி போர்முனை வந்தான். அண்டம் அதிர அமர் நடந்தது. படைகள் சிதறின.

தேவி கன்னிகையின் தேவ ஆயுதங்கள்கூட தாரகன் முன் பயனற்று வீழ்ந்தன.

கன்னிகை கலக்கமுற்றாள். அன்னை சக்தியை அடிபணிந்து விவரம் சொன்னாள்.

பார்த்தாள் பராசக்தி. தாரகனை ஒடுக்க தந்திரம் தேவை என அறிந்தாள். தன் அம்சமான மாயையை அழைத்தாள்.

“மாயா... பிரம்மனின் மந்திரங்களே தாரகனுக்குப் பெரும் பாதுகாப்பு. அவற்றைக் கவர்ந்து வருவது உன் பொறுப்பு..” என்றாள்.

மகேஸ்வரனை நினைந்து மனோதரி பூஜை செய்யும் இடத்தை மாயா அடைந்தாள்.

தான் போர்முனையிலிருந்து வருவதாகவும் தாரகனின் தளபதி அனுப்பியதாகவும் சொன்னாள்.

“மனோதரி... உன் கரம்பிடித்த கணவன் பேர்க்களத்தில் காயமுற்றுக் கிடக்கிறான். பிரம்மன் கற்றுத்தந்த மந்திரங்களை மறந்து மயக்கமாகக் கிடக்கிறான். அவன் உயிர் ஊசலாடுகிறது. பிரம்ம மந்திரங்களை நினைவூட்டினால்தான், அவன் பிழைத்து எழ முடியும்..” என்றாள்.

கணவன் களத்தில் காயமுற்றதாகக் கேட்டதும்,

★ சக்தி வாய்ந்த அம்மன் என்பதால் வருடத்தின் எல்லா நாட்களிலும் கூட்டம் இருக்கும். கண்ணகி கோயில் எனப் பெயர் பெற்றிருப்பதால் தமிழகத்தைச் சார்ந்த பக்தர்கள் வருகை மிக அதிகம்.

★ விடியுமுன் திறந்து 11 மணிவரை, மாலை 5 மணியிலிருந்து இரவு 8 மணி வரை தரிசன நேரம்.

★ பிரசாதங்கள் விற்பனைக்கு உண்டு. சர்க்கரைப் பொங்கல், கடுமதுரம் என எதை வாங்கினாலும் வயிறு நிரம்பும் அளவுக்குக் கிடைக்கும்.

★ மிக அருகிலேயே குருவாயூர் அமைந்திருப்பதால் கொடுங்கல்லூர் செல்பவர்கள் குருவாயூர்ப்பணையும் தரிசித்து வரலாம்.

★ கடற்கரையை ஒட்டி இருப்பதால் அக்கம் பக்கத்தில் சுற்றுலா இடங்களும் உண்டு.

கற்பரசி மனோதரி கதிகலங்கினாள். உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் உரியவனின் எச்சரிக்கையை மறந்தாள். மதிமயங்கி மாயாவிடம் அந்த மந்திரங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டாள்.

நான்முகன் விதித்த விதியை மீறி அந்த மந்திரங்கள் மூன்றாமவரிடம் சொல்லப்பட்டதுமே -

போர்க்களத்தில் தாரகனின் சக்தி குறைந்தது. கன்னிகையின் அம்புகள் அவன் கவசத்தை எளிதில் துளைத்தன.

தாரகன் மிரண்டான். போர்க்களத்திலிருந்து பின்வாங்கினான்.

மணாளனைப் பார்த்ததும் மனோதரி மகிழ்ந்து தழுவினாள். அவன் மார்புக் காயங்கள் பார்த்து மனம் கலங்கி நின்றாள்.

“முக்கியமான போர் நேரத்தில் மந்திரங்களை மறக்கலாமா? மாயாவிடம் சொல்லி அனுப்பியதும் தான் நினைவு வந்ததா?” என்று வினவியபடி காயங்களுக்கு மருந்திட முனைந்தாள்.

சிறினான் தாரகன். “அடியே பாதகி, மாயையின் தந்திரத்துக்கு மதி மயங்கிவிட்டாயே... மூன்றாவது நபருக்குத் தெரிந்தபின் அந்த மந்திரங்களுக்கு மகத்துவம் இல்லையே! எனக்கினி ஏது பாதுகாப்பு? போர்க்களத்துக்கு நான் எப்படித் திரும்புவேன்?”

பதறிய தாரகன், பாவை கன்னிகையிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள, பாதாள உலகில் சென்று பதுங்கினான்.

“கணவனின் கவசமாக இருந்த சக்தி மந்திரங்களை வெளிப்படுத்திய பாவியானேனே...” என மனோதரி மனம் விசனித்தாள். இனி ஈசனை நம்பிப் பயனில்லை, அன்னை உமையவளாவது இரங்கமாட்டாளா என அவளை நினைந்து

தொழுதாள்.

மகேஸ்வரன் பொருட்டு மாயையை அனுப்பியிருந்தாலும், மனோதரி நெஞ்சுருக பிரார்த்தனை செய்ததும், உமாமகேஸ்வரி மனம் இரங்கினாள். அவள் முன் தோன்றினாள்.

“அன்னையே... எனக்கு மாங்கல்யப் பிச்சை வேண்டும்... என் மணாளனைக் காத்தருள வேண்டும்” என மனோதரி அழுதாள்.

அன்னை தன் உடலிலிருந்து சில வியர்வைத் துளிகளைச் சேகரித்து மனோதரியிடம் வழங்கினாள்.

“மணாளனைப் பாதுகாப்பது மனைவியின் கையில்தான் உள்ளது. இந்தத் தீர்த்தத் துளிகள் மிகுந்த சக்தி வாய்ந்தவை. உன் விருப்பப்படி பயன்படுத்திக்கொள்...”

அன்னையின் அருள்கண்டு மனோதரி நெஞ்சுருகினாள். தன் கணவனிடம் இந்தத் தீர்த்தத் துளிகளைச் சேர்ப்பித்துவிட வேண்டும் என்ற பரபரப்புடன் புறப்பட்டாள்.

அதேசமயம்...

தலைமறைவாகிவிட்ட தாரகனை கன்னிகா தேவி தேடிச் சலித்தாள்.

பிரம்மன் தந்த வரம் என்ன? பகலிலோ இரவிலோ தாரகனுக்கு மரணமில்லை. சூரியன் முழுதாகப் பிரகாசித்தாலோ, முற்றிலும் மறைந்தாலோதான் தாரகன் பாதுகாப்பாக உணர்ந்து மறைவிடத்திலிருந்து வெளிவருவான்!

தேவி ஒரு உபாயம் செய்தாள். தன் நீள்மான நாவினால் சூரியனையே மறைத்தாள். அஸ்தமன நேரத்திலேயே அன்று வையத்தில் இருள் சூழ்ந்தது.

இரவு வந்துவிட்டது என தாரகன் ஏமாந்தான். பாதாளப் பதுங்குக் குழியிலிருந்து வெளியே வந்தான். “காத்திருந்த கன்னிகை அவனைக் கைப்பற்றினாள்.

“இது பகலும் இல்லை, இரவும் இல்லை. சந்தியாகாலம்... இது பூமியும் இல்லை, வானமும் இல்லை... என் மடி...” என்று தன் மடியில் கிடத்தினாள்.

“ஆயுதங்கள்தானே கூடாது? என் கூரிய நகங்கள் போதும்” என அசுரனைக் குதறிக்கிழித்தாள். அவன் உடலினின்று தலையைக் கொய்து பிரித்தாள்.

அக்கிரமக்காரன் தாரகன் அழிவுற்றதும், அனைத்துத் தேவர்களும் பூமாரி பொழிந்தனர்.

மகேஸ்வரி வழங்கிய மகிமைகொண்ட தீர்த்தத்தோடு கணவனைத் தேடி வந்த மனோதரி இந்தக் காட்சியைக் கண்டாள்.

அவள் காதல் கணவன் உடல்வேறு, தலை வேறு என்று பிரிக்கப்பட்டு விட்டானா? அவள் மணாளன் மாண்டுவிட்டானா? இந்தக் கன்னிகாதேவி அவள் கொற்றவனைக் கொன்றுவிட்டாளா?

பதற்றமும் ஆத்திரமும் அவளைப் பந்தாடின.

இறைவி கொடுத்த இனிய தீர்த்தத்தைக் கொண்டு இறந்தவனை உயிர்ப்பிக்கலாம் என்று ஏனோ அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆத்திரத்தால் ஆளப்படுபவர்களுக்குப் புத்தி என்றைக்கு வேலை செய்தது?

“என் வயிற்றொரிச்சல் வீண்போகாது... நீயும் வெந்து போ!” என்று கோபமிகுதியில் கன்னிகாதேவி மீது அந்தத் தீர்த்தத்தை வீசினாள் மனோதரி.

அடுத்த கணம் அமர கன்னிகையின் உடல் எங்கும் அம்மைக் கொப்புளங்களாக அடர்ந்து உருவெடுத்தன.

மேனியெங்கும் வெப்பத்தின் வேட்கை. வேதனையில் துடித்தாள் தேவகன்னிகை.

பார்த்தார் பரமன். தன்னால் உருப்பெற்றவளுக்குத் தாங்கொணாத் துயரமா? தன் செவியில் இருந்து கண்டாகர்ணன் என்ற பாலகனைத் தோற்றுவித்தார்.

“உன் உமிழ்நீர்கொண்டு தேவியின் கொப்புளங்களை நீக்கு” என ஆக்ஞையிட்டார்.

பாலகன் தன் சகோதரி கன்னிகையின் உடலில் இருந்த அம்மைக் கொப்புளங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நீக்கி அவள் வேதனை தணித்தான்.

கன்னிகையின் கோபம் மனோதரியின் மீது திரும்பியது. அதற்குள் ஆத்திரம் தீர்ந்து மனோதரி அமைதியாக இருந்தாள். தன் தவறுகள் உணர்ந்து தேவியின் கால்களில் வீழ்ந்தாள். தகாத செயல்கள் செய்ததாலேயே தாரகவதம் நடந்ததை உணர்ந்து விட்டதாகத் தொழுது அழுதாள். தனக்கும் தன்

எண்ணெய் தீபம்..

கொடுங்கல்லூர் பகவதிக்கு முன்பொரு காலத்தில் கள், மீன், இறைச்சி முதலியன படைக்கப்பட்ட வழக்கம் இருந்தது. ஆனால், இப்போது கள்ளுக்குப் பதில் தேன், மீன்களுக்குப் பதில் பழங்கள், இறைச்சிக்குப் பதில் மஞ்சளும் தேனும் கலந்த தானியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன. அதேபோல வசூரிமாலாவைச் சந்தோஷப்படுத்த பலி கொடுக்கும் பழக்கம் இருந்து வந்திருக்கிறது. அது நிறுத்தப்பட்டு, இப்போது குருதிக்கு பதிலாக - மஞ்சள், கண்ணாம்பு மற்றும் குங்குமம் கலந்த செந்நீர் அவள் சந்நிதியின் மூலையில் அர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறது.

கணவனுக்கும் முக்தியருளுமாறு கன்னிகையிடம் கலங்கி உருகிப் பிரார்த்தனை செய்தாள்.

தேவியின் சீற்றம் தணிந்தது.

“இனி மக்கள் உன்னை வசூரிமாலா என்றே அழைப்பர். மஞ்சள், குங்குமம் இழந்துவிட்டதாலேயே மதிமயங்கி என்மீது நீ தீர்த்தம் தெளித்தாய். உன்னை மகிழ்விக்க அவர்கள் உன் மீது மஞ்சள் தெளித்து வேண்டுவர். என்னைக் காண வரும் பக்தர்கள் உன்னையும் வணங்கிச் செல்வர்..” என்று கன்னிகை கனிந்து அருளினாள்.

பின்பு அன்னை, கண்டாகர்ணனை வாழ்த்தினாள்.

“என் உடலிலிருந்தே அம்மைக் கொப்புளங்களை நீக்கியவன் நீ. இன்றிலிருந்து இங்கே கேஷத்திர பாலகனாக எழுந்தருளி, என் ஆலயம் நாடி வரும் பக்தர்களுக்கு ஆசி வழங்கு” என்று வேண்டினாள்.

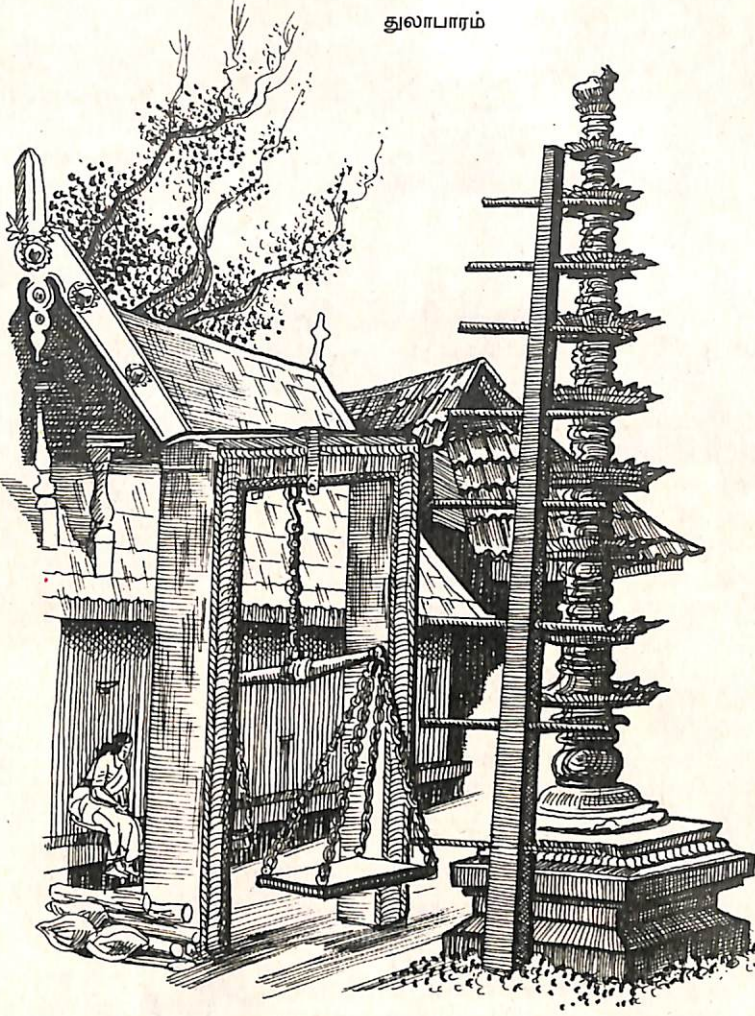
அன்றைக்குத் தாரகனின் தலையைக் கொய்து தன் திருக்கரத்தில் ஏந்திய அந்தக் கன்னிகாதேவி தான் இன்று கொடுங்கல்லூர் பகவதியாகக் காட்சியளிக்கிறாள்.

அன்னையை ‘மாக்கோட்டை முக்தேஸ்வரி’ என்றும் பக்தர்கள் அன்புடன் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவள் சந்நிதிமுன் கூடி - ‘அம்மே நாராயணா, தேவி நாராயணா’ என்று பரவசத்துடன் குரல் எழுப்புகிறார்கள்.

சந்நிதியின் இடதுபுறம் தலைமைத் தம்புரான் மட்டுமே பயன்படுத்தும் உரிமையுள்ள ஒரு வாசல் உள்ளது. தாமரை இலையில் வெள்ளிக்குடத்தில் தீர்த்தம் நிரப்பி அதில் வெள்ளிக் காசுகள் போட்டுத் தம்புரான் அன்னைக்குக் காணிக்கையாக வழங்கும் வழக்கம் உண்டு.

சந்நிதியை ஒட்டி வலதுபுறம் தவிட்டு அம்மன் சந்நிதி. ஆஸ்துமா, மூச்சிறைப்பு போன்ற சுவாச நோய்கள் இருப்பவர்கள் தங்கள் நோய் தீர்க்க தவிட்டு அம்மனிடம் பிரார்த்திக்கிறார்கள். நோய் குணமானதும், ஐயப்பனைப் போல் அமர்ந்திருக்கும் இந்த மூர்த்திக்கு வறுத்த அரிசியுடன் தவிடு,

துலாபாரம்

உமியையும் நேர்த்திக்கடனாகச் செலுத்துகிறார்கள்.

கன்யகாதேவி சந்நிதியின் இடதுபுறம் வெளியே அணிவகுத்து நிற்கும் சப்தமாதர்கள், தாரகன் சிறையிலிருந்து அன்னையால் மீட்கப்பட்டவர்கள்.

சந்நிதியைச் சுற்றி கருங்கல் தரை. கல்லிலேயே சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்வது போன்ற மனித உருவங்களின் செதுக்கல்கள் இந்தத் தரையில் காணப்படுகின்றன.

கருங்கல் பிராகாரத்தைக் கடந்தால், தென்கிழக்கு மூலையில் விநாயகர் சந்நிதி. வீற்ற நிலையில் வலம்புரி கணபதி.

கோயிலின் தென்மேற்குப் பகுதியில் 'வசூரிமாலா' என்று அன்னையால் அழைக்கப்பெற்ற மனோதரியின் சந்நிதி. வித்தியாசமான சந்நிதி. நான்கு புறமும் சுவர்கள். சதுர ஜன்னல்கள் வைத்த மரக்கதவு. ஆனால், மேலே கூரை கிடையாது.

அம்மை நோய்க்கான மூலகாரணமாக விளங்குபவள் இவள்தான் என்று கருதப்படுகிறது. அவள் கோபத்துக்கு ஆளாகி விடக்கூடாது என்று பக்தர்கள் அவள்மீது மஞ்சள் தூளும் குங்குமமும் தூவுகிறார்கள். அவள் கருணையை யாசிக்கிறார்கள்.

ஆலயத்தின் வடகிழக்குப் பகுதியில் க்ஷேத்ரபாலகன் கண்டாகர்ணனுக்கான சந்நிதி. ஆலமரப் பின்னணியில்

அமைதியான சந்நிதி. அன்னைக்கே அம்மை நோயிலிருந்து விடிவுதந்த கண்டாகர்ணனைப் பக்தர்கள் மரியாதையுடன் வணங்கி வேண்டுகின்றனர்.

ஆலய வளாகத்தில் அரசமரங்களுக்குக் கீழ் நாகங்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளன. மஞ்சள் பூசி வணங்கப் பெறும் இந்த நாக தேவதைகளுக்கு எதிரில் தீபங்களுக்கான ஜோதி பீடங்கள். குதிரை லாடம் போன்ற அமைப்பில் ஒரு பீடம். சக்கரம் போன்ற அமைப்பில் மற்றொரு பீடம்.

அன்னை கன்யகாதேவிக்கு மூன்று முக்கியமான உற்சவங்கள்.

நவராத்திரி காலத்தில் அன்னை கன்யகாதேவி சரஸ்வதியாக வழிபடப்படுகிறாள். ஒன்பது தினங்களும் கோயிலில் கோலாகலமான திருவிழா.

அடுத்தது தாலப்பொலி திருவிழா. தமிழ்நாட்டில் பொங்கல் சங்கராந்திக்கு இணையாக இங்கே தாலப்பொலி. அலங்காரங்களும் கொண்டாட்டங்களுமாக தாலப்பொலி ஒரு குதூகலத் திருவிழா. தாலப்பொலி சமயத்தில் அன்னையை மகாலக்ஷ்மியாக வழிபடுகிறார்கள்.

மூன்றாவது முக்கியமான உற்சவம் பரணித் திருவிழா.

மலையாள மீன மாதத்தில் (மார்ச் - ஏப்ரல்) தாரகனை அன்னை சம்ஹாரம் செய்த நாளாக பரணி கருதப்படுகிறது. கொடியேற்றத்துடன் பரணித் திருவிழா சீரும் சிறப்புமாகத் துவங்குகிறது. மீனபரணியின்போது பக்தர்கள் அன்னையைத் துர்கை வடிவத்தில் காண்கின்றனர். சுமார் ஒரு மாத காலத்துக்கு விழா நடக்கிறது.

இவை தவிர -

வருடத்தின் எந்த தினத்திலும் அன்னையின் அருளால் வேண்டியது கிடைக்கப்பெற்ற பக்தர்கள் அவள் ஆலயத்துக்கு வந்து துலாபாரம் செலுத்துகின்றனர்.

கொடுங்கல்லூர் கன்யகாபகவதி, கேரளத்தின் மிக சக்தி வாய்ந்த தேவியாக அருள்புரிந்து பக்தர்களை ரட்சித்து வருகிறாள்.

மீள்குளத்தி அம்மன்

மரணமும் அஞ்சேன், நோய்களை அஞ்சேன்
 மார வலம் பேயினை அஞ்சேன்
 இரணமும் சுகமும், பழியும் நற்புகழும்
 யாவுமோர் பொருளெனக் கொள்ளேன்
 சரணமென்றுனது பதமலர் பணிந்தேன்
 தாய் எனைக் காத்தல் உன் கடனே...

- மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி

அவனையறியா அமரரும் இல்லை
 அவளன்றி செய்யும் அருந்தவயில்லை
 அவளன்றி ஐவரால் ஆவத்தொன்றில்லை
 அவளன்றி ஊர்புகமறறியேனே

- திருமந்திரம்.

பரசுராமன் கோகர்ணத்தில் நின்று கோடரி எறிந்தான். பயந்து கடல் பின்வாங்கியது. அப்படி உருவான நிலப்பரப்பே கேரளம் என்பதால், அதற்குப் பரசுராமக்ஷேத்திரம் என்ற புராணப் பெயரும் உண்டு.

பனிகொஞ்சும் மலைமுகடுகள். பசுமை கொஞ்சும் தென்னந்தோப்புகள், வாழைத்தோட்டங்கள். நீர்நிரம்பிய குளங்கள். மழைநிரப்பும் ஏரிகள். வற்றாத நதிகள், வளைந்து நீண்ட கடற்கரைகள். நீரில் விரையும் நீன்படகுகள்...

இப்படி இயற்கை அமைத்துத்தந்த விடுமுறைத்தலமாக மட்டுமே கேரளா நின்றுவிடவில்லை.

'தாயிற்சிறந்த கோயிலும் இல்லை' என்கிறது தமிழ். அன்னை சக்தியை வணங்கிப் பணிந்திடும் திருக்கோயில்கள் கேரளம் முழுவதும் நிரவியிருக்கின்றன. பகவதி கோயில்கள் இல்லாத ஊரே கேரளத்தில் இல்லை.

பாலக்காட்டிலிருந்து சுமார் இருபது கிலோமீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது பல்லசேனா. அடர்ந்த தோப்புகளுக்கு நடுவே அமைந்துள்ளது 'பழையகாவு' - அதாவது, பழமையான கோயில். இந்தக் கோயிலில் குடிகொண்டு ஆட்சி செய்கிறாள் மீன்குளத்தி அம்மன்.

கோயிலையொட்டி மேகங்களும் சூரியனும் மிதக்கும் திருக்குளம். மீன்கள் துள்ளி விளையாடும் மீன்குளம். சற்றே பாசி படிந்த படிக்கட்டுகள். கரையில்

நெடிதுயர்ந்து பரந்துநிற்கும் மரங்கள். பின்னணியில் மீன்குளத்தி அம்மனின் திருக்கோயில்.

பழையகாவு என்று அழைக்கப் பெற்றபோதும் மதில்சுவர்கள் சற்றே நவீனப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஓய்வில்லாத மழையை எதிர்கொள்ள, மற்ற கேரளக் கோயில்களைப் போல இங்கேயும் நாற்புறமும் சரிந்து இறங்கும் கூரைகள். காட்டு மிருகங்கள் நுழைந்துவிடாமல் இருக்க, வாயிலில் முழங்கால் உயரத்துக்கு ஒரு குறுக்குப் பலகை.

அந்தக் குறுக்குப் பலகையைக் கவனமாகத் தாண்டி நுழைந்தால், மீன்குளத்தி அம்மனின் சந்நிதி.

சந்நிதிக்கு நெருக்கத்தில் காற்றிலேயே தெய்வீக அதிர்வுகள் நிரம்பி இருக்கின்றன. கண்கள் கருவறை நோக்கித் திரும்புகின்றன. சரவிளக்குகளின் தீபஒளியில் அன்னையின் திருமுகம் ஜொலிக்கிறது. கைகள் தாமாகவே கூப்புகின்றன.

வெற்றிலையில் பச்சைமாலை. தாமரையில் வெளிர்சிவப்புமாலை. எலுமிச்சையில் மஞ்சள் மாலை. செம்பருத்திப்பூக்கள் கோத்த சிவப்பு மாலை. சம்பங்கியில் தொடுத்த வெள்ளைமாலை. அன்னையின் திருவுருவத்துக்கு இப்படி அடுக்கடுக்காக மாலைகள் அணிவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன.

தீபங்கள் சிந்தும் வெளிச்சத்தில் இயற்கையின்

அத்தனை வர்ணங்களையும் தரித்தவள் போல் அன்னை ஜொலிக்கிறாள். சிரிக்கிறாள். அருள்பாலிக்கிறாள்.

கருவறைக்கு வெளியே உத்தரத்தில் இருந்து விதவிதமான அளவுகளில் வெண்கலமணிகள் தொங்குகின்றன. ஒலிக்கப்படக் காத்திருக்கின்றன. அவற்றுக்கு நடுவே பட்டுக்குஞ்சலங்களோடு ஒரு பெரிய உடுக்கையும் ஊசலாடுகிறது.

கருங்கல் சுவர்கள். கனமான மரத்தாலான உத்தரங்கள். உரிமை பெற்றவர்கள் மட்டுமே கருவறைக்குள் நுழைய உயரம்உயரமாக நான்கு படிகள். படிகளுக்குப் பித்தளைக் கவசம். அந்தக் கவசத்தில் அம்மனைக் குறிக்கும் மீன்களின் உருவ அமைப்புகள்.

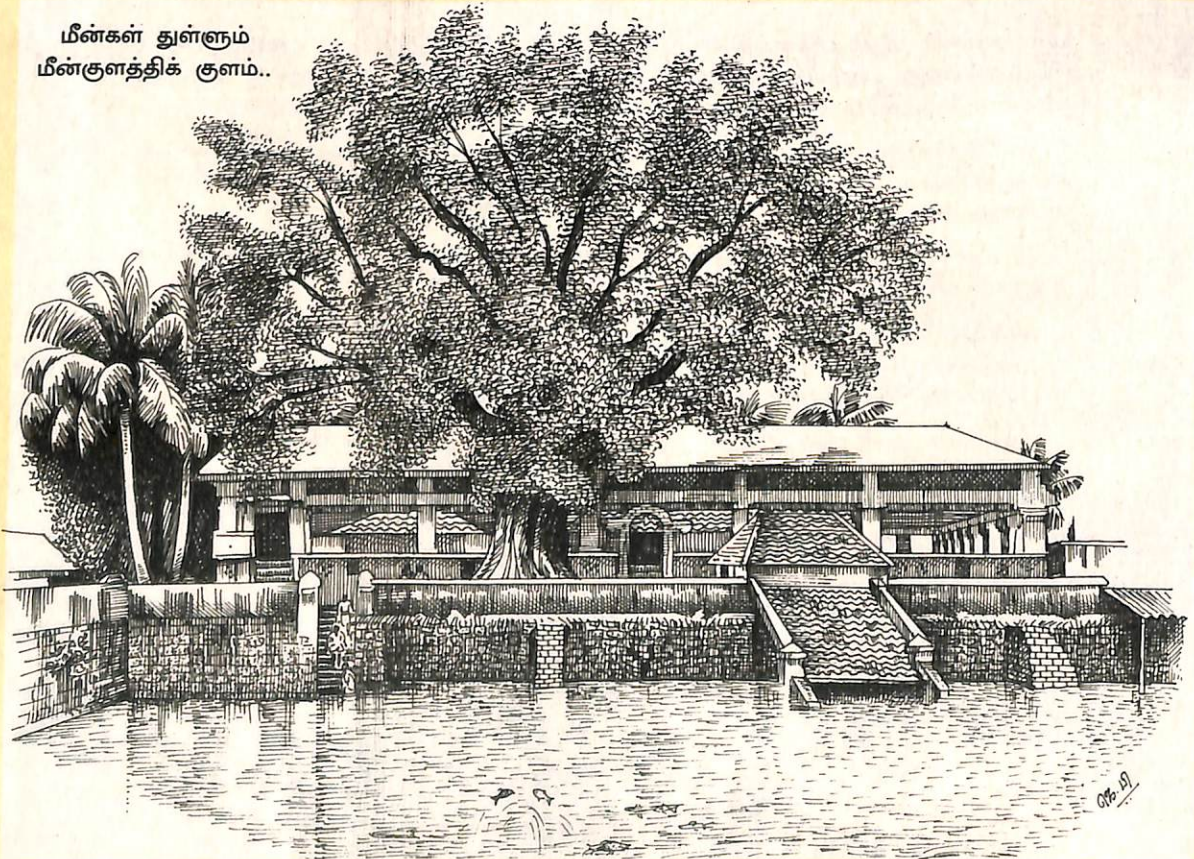
படிகளுக்கு அருகாமையில் - அன்னைக்குச் செய்யப்படும் அபிஷேக நீர் வெளியேறும் முகமாக, அபிஷேகத் தாரையாக ஒரு குள்ளமான பிம்பம்.

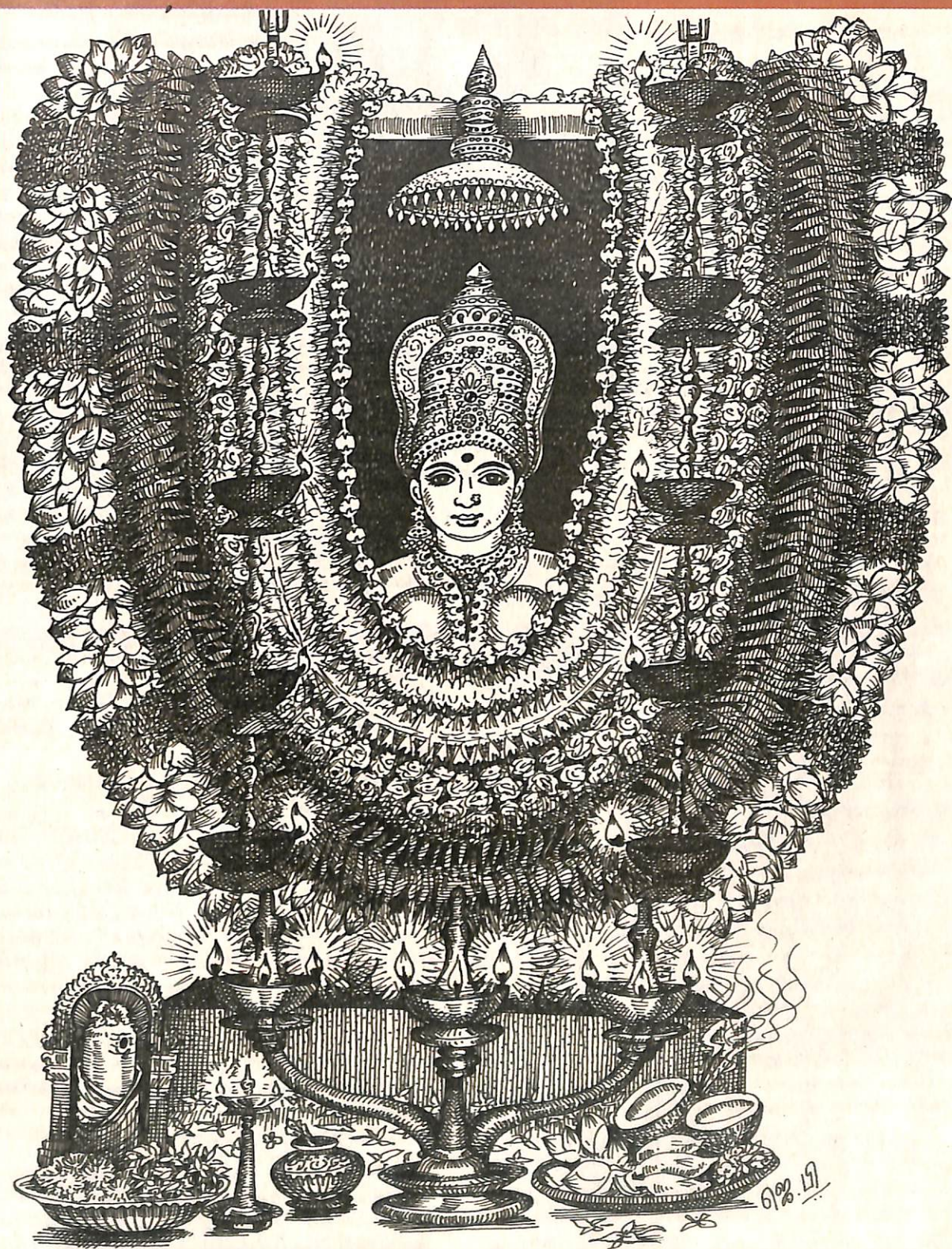
அன்னையின் திருவடிகளில் வீழ்ந்துகிடக்க மனம் தவிக்கிறது. இங்கே நின்று அவள் அடிபணிந்தால் அல்லவை அற்றுப்போகும்.. நல்லவை நாடிவரும்.

இந்த மீன்குளத்தி அம்மன், மதுரை மீனாட்சியின் ஓர் அம்சம்தான் என்று சொல்லப்படும்போது, ஆச்சரியத்தில் புருவங்கள் உயர்கின்றன.

கேரள பல்லசேனாவில் மதுரை மீனாட்சியா..?

மீன்கள் துள்ளும்
மீன்குளத்திக் குளம்..

சீரங்குலத்தினவன்

சீரங்குலத்தினவன்

நகை போனது.. ஞானம் வந்தது!

கோவை கோட்டக்கல் ஆரிய வைத்திய சாலையைச் சேர்ந்தவர், டாக்டர் ஜோதி கௌசல்யா.

மீன்குளத்தி அம்மன் மீது துதிப்பாடல்கள் எழுதி அதைப் புத்தகமாக்கி அன்னையின் திருவடிகளில் சமர்ப்பிப்பதற்கு வந்திருக்கிறார்.

அன்னையின் மகிமை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவர் கண்கள் கசிகின்றன.

“ரொம்ப நாட்களுக்கு மீன்குளத்தி அம்மன் தான் எங்கள் குலதெய்வம் என்பதே தெரியாமல் இருந்துவிட்டேன்...

எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் பக்கத்தில் நூருணியில் என் சகோதரன் திருமணம். திருமண மண்டபத்தில் நவரத்தினம், சிவப்புக்கல், பச்சைக்கல் இழைத்த என் மூன்று நெக்லஸ்கள்

ஜோதி கௌசல்யா..

களவுபோயின. துக்கம் தாக்கியது. கலங்கிப் போனேன்.

அன்றைக்கு மத்தியானம் பல்லசேனாவுக்கு மண மக்களோடு வந்திருந்தோம். பகல் நேரமாதலால் கோயில் திறக்கக் காத்திருந்தோம். நான் அவ்வப்போது பாடல்கள் எழுதுவேன். அம்மனைத் தரிசிக்கக் காத்திருந்தபோது, என் நகைகளை இழந்த துக்கத்தை ஒரு பாடலாக இயற்றி அம்மனிடம் முறையிட் டேன். பாட்டைப் பாடி முடித்ததுதான் தாமதம்.. பக்கத்திலிருந்த மரத்திலிருந்து மட்டையுடன் ஒரு தேங்காய் கீழே விழுந்தது. நூலிழை தப்பியிருந்தால் மணமகளின் மீது விழுந்து மண்டை பெயர்ந் திருக்கும். கீழே விழுந்த தேங்காய் மூன்றாகப் பிளந்து

சிதறியது. மட்டையோடு விழுந்த காய் மூன்றாகப் பிளந்த அதிசயம் கண்டு சிலிர்த்துப் போனேன். தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போயிற்று

விளக்கம் தேடியவுடன், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தைய சரிதம் புரள்கிறது.

தமிழ்நாடு.

நடனத்துக்கு இலக்கணம் வகுத்த நடராஜனின் திருத்தலம். இறைவன் சீருடன் நடனமாடிய அந்தச் சிதம்பரத்தில் இயற்கை சேற்றத்துடன் தாண்டவமாடியது.

பேரிடி... புயல்... மழை!..

பெருவெள்ளம் பயிர்களை அழித்தது.

எங்கு திரும்பினும் பசி, பட்டினி, பஞ்சம்!

மக்கள் சிதறுண்டு போனார்கள். பிழைப்புத் தேடிப் பல திசைகளில் இடம்பெயர்ந்தார்கள்.

சிதம்பரத்தைவிட்டு அப்படி வெளியேறிய குடும்பங்களில் வைர வியாபாரம் செய்துவந்த மன்றாடியார் வகுப்புக் குடும்பங்கள் மூன்று இருந் தன. வயிற்றுக்கே இல்லாத மக்கள், வைரங்களை எப்படி வாங்குவர்..? வாணிபம் தொடர வேண்டுமானால் புலம்பெயர்ந்தே ஆகவேண்டும்.

அன்றைக்கு விரையும் வாகனங்கள் கிடையாது. பயணம் என்பது நடையை மட்டுமே நம்பியிருந்தது.

மன்றாடியார் குடும்பத்தினர் சீர்மிகு மதுரை சென்றடைந்தனர். அங்கேதானே அவர்களின் குல தெய்வம் மீனாட்சி அருளோச்சிக் கொண்டிருந் தாள்..? தில்லையிலிருந்து திக்குத் தெரியாமல்

புறப்பட்டவர்கள், அன்னை மீனாட்சியின் திருவடிகளில் போய் வீழ்ந்தனர். நல்வழி காட்ட வேண்டினர். அன்னை அவர்களைக் கைவிடமாட்டாள் என்ற நம்பிக்கையை அவர்கள் கைவிடவில்லை.

மதுரையைவிட்டுப் புறப்படும் நேரம் வந்தது.

அவர்களில் இளையவராக இருந்த மன்றாடியாருக்கு, மதுரை மீனாட்சியைப் பிரிய மனமில்லை. அம்மாவையே பிரிந்தறியாத பிள்ளை, வெளியூருக்குப் போனால் என்ன செய்யும்..? அவள் உடுத்தும் புடவையை எடுத்துக்கொள்ளும். தன்னுடன் அவளையே அழைத்துப்போகும் திருப்தி யுடன் பயணம் மேற்கொள்ளும். இளைய மன்றாடியாரின் மனநிலையும் அப்போது அப்படித்தான் இருந்தது.

மதுரை பொற்றாமரைக்குளத்தில் தட்டுப்பட்ட ஒரு சிறுகல்லை எடுத்துக் கொண்டார். அன்னை மீனாட்சியின் அடையாளமாக அதைத் தன் பயண மூட்டையில் பத்திரப்படுத்தினார்.

பயணம் தொடர்ந்தது.

பசுமை நிறைந்த கேரளம் அவர்களைப் பரிவுடன் வரவேற்றது. பாலக்காடு அருகே பல்லசேனா கிராமத்தைக் கண்டதுமே பிடித்துப்போனது. குளங்களும் தோப்புகளும் நிறைந்த அந்தப் பூமியில் மண்மட்டும் நனைந்திருக்கவில்லை... மனிதர்களின்

என்று சொல்வார்களே, அதுபோல, ஒரு உயிருக்கு வரவிருந்த ஆபத்து மூன்று நகைகளோடு போயிற்று என்று புரிந்து கொண்டேன்.

என் முறையீட்டுக்கு மீள்குளத்தி அம்மன் தந்த பதில் அது. இந்தத் தெளிவு எனக்குள் வந்ததும் மனம் நிம்மதியானது. அன்று கிடைத்த ஞானத்தில் நகைகளின் மீதிருந்த பற்றை விட்டுப்போயிற்று. ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் உண்டாயிற்று. குறிப்பாக இந்த அம்மன்மேல் ஒரு தனி ஓட்டுதல் அவ்வப்போது மனநிம்மதிக்காக அம்மன் சந்நிதிக்கு வந்து அவன்மீது பாடல்கள் பாடுவேன்...

சமீபத்தில் காகி போய்த் திரும்பும்போது ஒரு விபத்து. கால் எலும்பு முறிவு ஏற்பட்டுப் படுக்கையில் கிடந்தபோது மீள்குளத்தி அம்மன் மீது இன்னும் நிறைய பாடல்கள் இயற்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது. அந்தப் பாடல்களை அம்மன் சந்நிதிமுன் மனமுருகிப் பாடிக்கொண்டிருந்தபோது, விங்கம் சின்னசாமி என்பவர் கேட்டு, பாடல்களைத் தொகுத்துப் புத்தகமாக வெளியிட அன்புடன் சம்மதித்தார்.

அந்தப் புத்தகம் வெளியிடப் படுவதற்கு முன் அன்னையின் திருப்பாதங்களில் வைத்து ஆசீர்வாதம் வாங்கத்தான் வந்திருக்கிறேன்..."

மனங்களும் ஈரமாயிருந்தன.

மன்றாடியார் குடும்பங்கள், மதுரை மீனாட்சியை வேண்டி அங்கே குடியேறின. தங்களை உணர்ந்தி கொண்டபின் வாணிபம் துவக்கினர்.

வளமான பூமி. வசதியான மனிதர்கள். வைரங்கள் விலைபோயின. வியாபாரம் செழித்தது.

இளைய மன்றாடியார் மதுரையில் இருந்து தான் எடுத்துவந்த கல்லைப் பிரியாது இருந்தார். வாணிபம் தொடர்பாக வெளியூர் போகவேண்டி இருந்தால், முதலில் மதுரை சென்று மீனாட்சியம்மனைத் தரிசித்துவிட்டுத்தான் பயணத்தைத் தொடர்வது என்று வழக்கமாக்கிக் கொண்டார்.

வாணிபம் பெருகப் பெருக, வாலிபம் தொலைந்தது. வயது கூடியது. வயோதிகத்தில் மனதில் இருந்த சக்தி உடலில் இல்லை.

இந்தச் சமயத்தில் வாணிபம் தொடர்பாக வெளியூர் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை. மதுரை வரை பயணம் செய்து மீனாட்சியம்மனைத் தரிசிக்காமல் பயணம் மேற்கொள்ள அவருக்கு விருப்பமில்லை.

மதுரை நோக்கிப் பயணம் துவங்கும் முன், அவர் குளக்கரையில் தன் பயண மூட்டையை இறக்கி வைத்தார். பக்கத்திலேயே தன் பனைஓலைக் குடையையும் இருத்தினார். மாடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு சிறுவர்களை

அழைத்தார். தன் பொருட்களைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டினார்.

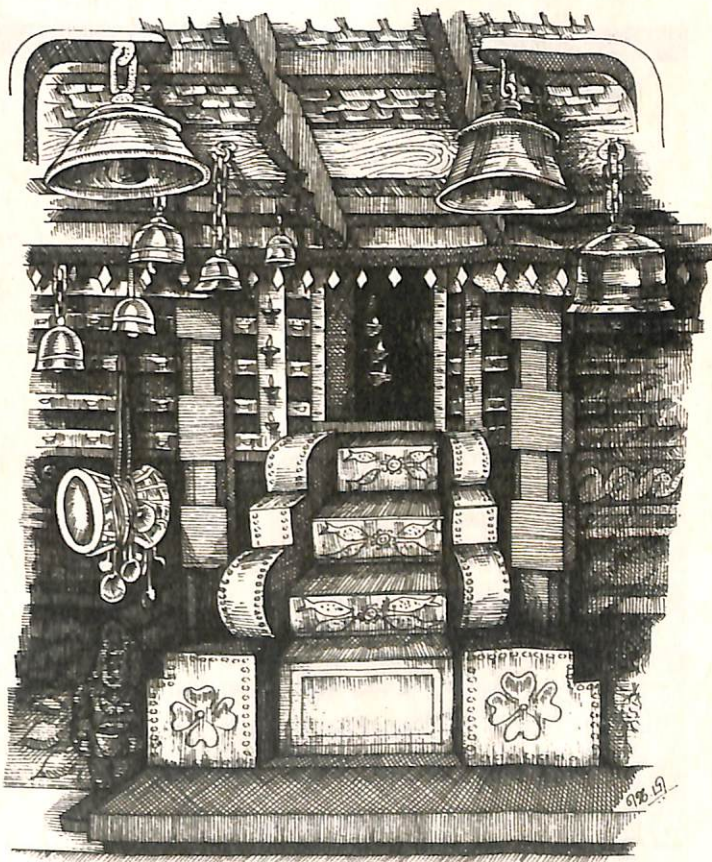
குளத்தில் இறங்கினார். குளிர்தீர் உடலைத் தழுவியது. வயோதிக உடல் நடுங்கியது. மீனாட்சியன்னையை மனதில் துதித்தார்.

‘அம்மா... ஒவ்வொரு முறையும் உன்னைத் தேடி நான் வருகிறேனே... இன்றைக்கு ஏன் உடலில் வலுவின்றிச் செய்தாய்...? என் நிலை பார்த்து, உனக்கு இரக்கம் வரவில்லையா...? என்னைத் தேடி நீ வரக்கூடாது...’ - அவரது உதடுகள் நடுங்கின. கண்களிலிருந்து நீர்புரண்டு, குளத்து நீரில் கலந்தது.

ஸ்நானம் செய்து முடித்துக் கரையேறினார். உடைமாற்றினார். குடையையும் பயண மூட்டையையும் எடுக்க முனைந்தபோது, அவருக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

மூட்டையிலிருந்த மற்ற பொருட்களை நகர்த்த முடிந்தது. ஆனால், அவர் மதுரையிலிருந்து எடுத்து வந்திருந்த அந்தச் சிறு கல், இப்போது மலைபோல் கனத்தது. புரள மறுத்தது.

அந்தக் கல்லுக்கு நிழல்காட்டி நின்ற பனைஓலைக் குடையும் பாரமாகியது. இடம்பெயர மறுத்தது.

மீள்குளத்தியம்மன்
கருவறைக்கு வெளியே

மன்றாடியார் மனம் பதைத்தார்.

இதென்ன சோதனை?

அன்னையைத் தரிசிக்க மதுரைவர் அவர் சுணக்கம் காட்டியது, அவளை ஆவேசப் படுத்திவிட்டதா..?

கேட்டதெல்லாம் கொடுத்த குலதெய்வம், இப்போது அவர்மீது கோபம்கொண்டு விட்டதா..?

‘நான்தான் ஒவ்வொரு முறையும் உன்னை நாடி வரவேண்டுமா..?’ என்னைத்தேடி நீ வரக் கூடாதா..?’ என்று வினா எழுப்பியது தெய்வக்குற்றமாகி விட்டதா..?

அவருக்குக் குலைபதறியது.

அன்னையின் மனதில் இருப்பதை அறிவது எப்படி..?

மதுரையிலிருந்து கொண்டுவந்த சிறுகல் மலை போல் ஏன் பாரமாகிப் போனது? மீனாட்சியம்மனின் மனதில் இருப்பதை அறிவது எப்படி?

மன்றாடியார் கேரளத்தின் பிரபல ஜோசியரை நாடினார். தனக்கு நேர்ந்ததை விவரித்தார். கோபம் கொண்ட அன்னைக்கு என்ன பிராயச்சித்தம்

செய்ய வேண்டும் என்று வினவியபோது கண்கள் கலங்கின.

ஜோசியரின் சோழிகள் உருண்டன.

ஆருடம் பார்த்த ஜோசியர் முகம்மலர்ந்தது. மன்றாடியாரை ஆரத் தழுவிக்கொண்டார்.

“ஐயா, உங்கள் அம்மாவுக்கு உங்கள் மீது கோபம் என்று யார் சொன்னது? மதுரை மீனாட்சி மனம் களித்திருக்கிறாள். பயணம் மேற்கொள்ள உங்கள் உடலில் வலு இல்லை என்று தெரிந்ததும் உங்களைத் தேடி அவளே வந்துவிட்டாள். நீங்கள் கொண்டுவந்த கல்லும் குடையும் இடம்பெயராததற்குக் காரணம் என்ன? மீனாட்சியம்மன் அந்தக் கல்லில் குடி வந்திருக்கிறாள். இனி நீங்கள் மதுரையைத் தேடிப்போக வேண்டாம். பல்லசேனாவில் அவளுக்கு ஒரு கோயில் எழுமப்படும். இங்கிருக்கும் மக்கள் எல்லோரும் அவளைத் தொழுது அருள் பெறும்..”

மன்றாடியார் நெகிழ்ந்து போனார். பிள்ளையின் கஷ்டம் அன்னையைத் தவிர வேறு யாருக்கு விளங்கும்?

கல்லிலும் குடையிலும் குடிவந்த காரணத்தால்

செளகரியங்கள்

★ தமிழ்நாட்டுக்கு மிக அருகில் இருக்கும் கோயில் என்பதால், இங்கு இருக்கும் கேரள மக்கள் அனைவருக்கும் தமிழ் நன்றாகப் புரிகிறது. தமிழிலேயே பேசலாம்.

★ பொள்ளாச்சி, கோவை போன்ற ஊர்களிலிருந்து பக்தர்கள் வருகைபுரிவதால் கோயில் பிரதேசத்தில் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் உணர்வே ஏற்படும்.

★ பாலக்காடு, ஷோரனூர், கோழிக்கோடு, கொல்லங்கோடு, நெம்மாறை, வடக்காஞ்சேரி ஆகிய இடங்களில் இருந்து ஏராளமான பஸ் வசதி உண்டு. பாலக்காட்டிலிருந்து ஆட்டோ, டாக்ஸி ஆகியவற்றிலும் வந்துபோகலாம்.

★ ஆட்டோக்களில் பயமின்றி ஏறலாம். நியாயமான வாடகைதான் வசூலிக்கிறார்கள். ஆட்டோ ஓட்டுநர்கள் பணிவாக நடந்துகொள்கிறார்கள். வெளியூர்க்காரர்கள் என்று ஏமாற்றுவது இல்லை.

★ பயணியர் விடுதிகள் இருக்கின்றன. அருகில் உள்ள பாலக்காட்டிலும் நிறைய உணவு விடுதிகள், தங்கும் லாட்ஜ்கள் உள்ளன.

★ கோயில் அருகே ஆண்களும் பெண்களும் இளைப்பாறவும் உடை

மாற்றிக்கொள்ளவும் தனித்தனியாக அறைகள் உள்ளன.

★ பெண்கள் எந்தத் தொந்தரவும் இன்றி குளத்தில் குளித்துவிட்டு உடைமாற்றும் இடத்துக்குச் செல்ல தனியான, மறைவான பாதை உண்டு.

★ கேரளக் கோயில்களின் சிறப்பு நைவேத்தியங்களான கடுமதுரம், கூட்டுப்பாயசம் போன்ற பிரசாதங்கள் விற்பனைக்கு உண்டு.

★ காலை ஐந்து மணிக்கே அன்னையைத் தரிசிக்கலாம்.

அசௌகரியங்கள்

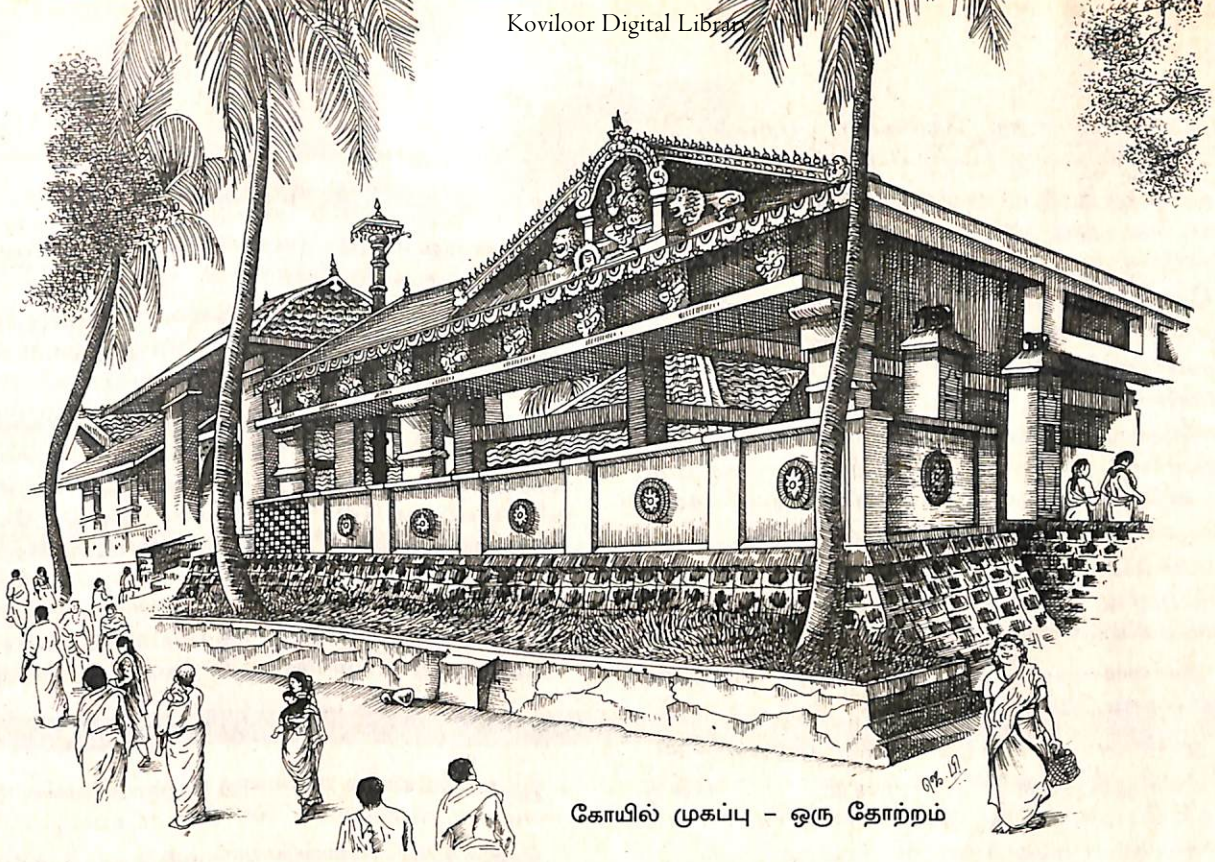
★ கோயில் விதிமுறைகள் பற்றித் தெரியாமல் வேட்டி மற்றும் புடவை எடுத்துக் கொள்ளாமல் போனால் கோயிலுக்குள் அனுமதி கிடைக்காது.

★ வெள்ளி, ஞாயிறு, செவ்வாய் ஆகிய மூன்று தினங்களில் மட்டும் கோயில் பகல் பன்னிரண்டு மணி வரை திறந்திருக்கும். மற்ற தினங்களில் காலை பத்தரை மணிக்கே நடையை அடைத்துவிடுவார்கள். மாலை ஐந்து மணிக்குத்தான் திறப்பார்கள்.

★ எப்போது வேண்டுமானாலும் மழைவரும் என்பதால் கையோடு ஆளுக்கொரு குடை கொண்டு போய்விடுவது நல்லது.

★ தமிழ்நாட்டு அரிசிச்சோற்றுக்குப் பழக்கப் பட்டவர்கள், மொக்குமொக்காக இருக்கும் கேரள அரிசிச் சோற்றைக் கண்டு மிரளக்கூடாது. கொஞ்சம் அனுசரித்துதான் போகவேண்டும்.

கோயில் முகப்பு - ஒரு தோற்றம்

அந்த இடத்துக்கு குடமந்து என்று பெயர் வந்தது.

மீனாட்சியின் அம்சமாக வந்தவள், மீன்கள் துள்ளி விளையாடும் மீன்குளத்தின் சொந்தக்காரி ஆனாள்.

அப்படி எழுந்ததுதான் மீன்குளத்தி அம்மன் கோயில். பல்லசேனாவுக்கே பெருமை சேர்த்தது தேவியின் திருக்கோயில்.

சித்திரை மாதம் ஹஸ்தம் நட்சத்திரத்தில் அம்மனைப் பிரதிஷ்டை செய்ததால், இன்றைக்கும் அந்தத் தினம் அன்னையின் பிறந்தநாளாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

அன்று பல்லசேனாவுக்குக் குடிபெயர்ந்த மன்றாடியார் குடும்பங்கள் மூன்று. அதுவே இன்றைக்கு எண்பத்தைந்து வீடுகளாகப் பெருகியுள்ளது. முக்கியமான பல பூஜைகளை இன்றைக்கும் இவர்கள் நடத்தி வருகின்றனர். இவர்களை தேசக்காரர் என்று அழைக்கின்றனர்.

அன்றைக்குக் கல்லையும் குடையையும் குளக்கரையில் காவல்காத்த சிறுவர்களின் குடும்பத்தவர்தான் இன்றைக்கு தேவியை ஊர்வலமாக எடுத்து வரும்போது அன்னையின் வாளையும் விளக்கையும் சுமந்து வருகிறார்கள். இவர்களைப் பொய்யத்துக் குளங்கரையினர் என்று அழைக்கிறார்கள்.

பல்லசேனா மீன்குளத்தி அம்மன் மிகுந்த சக்தி வாய்ந்த தெய்வமாகவே எல்லோராலும் உணரப்பட்டு வருகிறாள்.

அகிலத்துக்கே அன்னமூட்டும் அன்னைக்கு

அறுவடை முடிந்ததும் முதல்படி நெல் காணிக்கையாக வழங்கப்படும் வழக்கம் பல்லசேனாவில் இருக்கிறது. 'நிறப்பற பணம்' என்ற இந்த வேண்டுதலை ஏற்று, அமோக விளைச்சலுக்கு அன்னை அருள்வழங்குகிறாள் என்று நம்பப்படுகிறது.

பல நாட்கள் திருமணம் ஆகாதவர்கள் சுயம்வர புஷ்பாஞ்சலி செய்து விரைவில் திருமணம் நடக்க வரம் கேட்கிறார்கள்.

இப்படித் தள்ளிப்போன திருமணங்கள் நடந்தாலும் கொடிய நோயிலிருந்து கணவன் உயிர் பிழைத்தாலும் அன்னைக்குத் தங்கத் தாலி கட்டுவதாக நேர்ந்து கொள்பவர்களும் உண்டு.

சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்புதரும் கல்வி வேண்டுமோர் அம்மனுக்கு சரஸ்வதி அர்ச்சனை செய்து அருள் வேண்டுகின்றனர்.

கணவன் மனைவிக்குள் மனஸ்தாபம், குடும்ப உறுப்பினர்களிடையே குழப்பமான வேறுபாடு நீங்க வேண்டுமானால், மீன்குளத்தி அம்மனுக்கு ஐக்யமத்ய பூஜை செய்யப்படுகிறது.

ஆடி அடங்கும் வரை ஆரோக்கியம் அவசியம். நோய்களின்றி உடல்நலத்துடன் வாழ சகஸ்ரநாம புஷ்பாஞ்சலி.

எழுந்திருக்க விடாமல் எதிரிகள் தாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்களா? அவர்களைச் செயலிழக்கச் செய்ய ரத்தப் புஷ்பாஞ்சலி. சிவப்புச் சந்தனத்தில் சிவப்புநிற தெச்சிப்பூக்களைத் தோய்த்து செய்யப்படும் இந்த ரத்தப் புஷ்பாஞ்சலி,

சத்ருக்களால் எந்த தோஷமும் ஏற்படாமல் பாதுகாக்கும் என்று நம்பப்படுகிறது.

நினைத்த காரியம் நடந்து முடிந்ததும் கோயிலில் வெடிவெடித்து நன்றி சொல்லும் பழக்கமும் பல்லசேனாவில் உண்டு.

வேண்டி வந்தோருக்கு வேண்டும் வரம் ஈந்து விளக்கொளியில் அன்னை வள்ளலாக நிற்கிறாள். கருவறையில் அவளைச் சுற்றி சப்தமாதரின் பிரதிஷ்டைகள்.

பிரம்மாணி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவி, இந்திராணி, சாமுண்டி, வாராஹி என்ற இந்த ஏழு பெண்தெய்வங்களும் அன்னையின் அம்சங்களாகவே விளங்குகின்றன.

காலையில் முதல் பூஜைக்கு மீன்களுக்குப் பிரியமான பொரி நைவேத்தியமாகப் படைக்கப்படுகிறது.

அன்னையைக் குளிர்விக்க பாலும் இளநீரும் அபிஷேகம் செய்யப்படுகின்றன.

இரண்டாம் பூஜைக்குத் தேன், சர்க்கரை, நெய்.

உச்சிபூஜைக்கு மூன்று பங்கு தித்திப்புடன் இருக்கும் கடுமதுரம் என்ற மலையாள நாட்டுப் பாயசம்.

செவ்வாய், வெள்ளி, ஞாயிறுகளில் கூடுதலாக பனப்பாயசம், கூட்டுப் பாயசம்.

அன்னைக்குப் படைக்கும் நைவேத்தியங்கள் தயாராகும் இடத்திலிருந்து எழும் வாசனையை முகர்ந்து பார்ப்பது அபசாரம் என்பதால், கருவறையைப் பிரதட்சணம் செய்வதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. வெளிப் பிராகாரத்தில்தான் சுற்றிவர வேண்டும்.

பூஜை புஷ்பங்கள்

அம்மன் நடத்திய அதிசயம்!

தன்னை நாடி வருபவர்களுக்கு நன்மை கோடி தருபவள் மீன்குளத்தி அம்மன்.

கோயிலுக்கு வேண்டுதலை நிறைவேற்ற வந்திருந்த திருமதி சாவித்திரியின் வார்த்தைகளில்:

“நாங்க சண்டிகர்ல இருக்கோம். எனக்கும் என் வீட்டுக்காரருக்கும் பாங்கல் வேலை. எங்க குடும்பத்துல எத்தனையோ தொந்தரவு, என்னென்னவோ தடங்கல் வந்துட்டே இருந்தது. எங்க ஜோசியர்தான் மீன்குளத்தி அம்மனைப் பத்திச் சொன்னார். நாங்களும் எவ்வளவோ பூஜை, புனஸ்காரமெல்லாம் பண்ணியாச்சு. ‘சரி, ஜோசியர் சொன்ன மீன்குளத்தி அம்மனையும் வந்து பார்த்து

இந்தக் கோயிலில் ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு பண்டிகை. விதவிதமான கொண்டாட்டம்.

சித்திரையில் கண்ணியார் களி என்ற கதகளி ஆட்டம்.

வைகாசியில் ராமாயணக் கூத்து. இந்தக் கூத்தில் கம்பராமாயணம் முழுமையாகப் பாடப்பெறும். தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த அம்மன் என்பதால் தமிழில் கூத்து. பத்துநாள் கூத்தின் முடிவில் ராமர் பட்டாபிஷேகம்.

ஆடி, கார்த்திகை, பங்குனி மாதங்களில் பிரதிஷ்டா பிம்பத்தின் உறுதிக்கும் தூய்மைக்கும் வேண்டி சாந்துகொண்டு அபிஷேகம். இதைத் ‘சாந்தாட்டம்’ என்கிறார்கள்.

புரட்டாசியில் முதல் அறுவடை முடிந்ததும் பக்தர்களுக்கு அன்னதானம்.

நவராத்திரி ஒன்பது நாளும் தேசக்காரரின் வேண்டுதலாக நிறமாலை அலங்காரம். சரஸ்வதி பூஜையன்று பஞ்சவாத்தியங்கள் முழங்க, அன்னை யானை மீது வீற்று பவனி வருகிறாள்.

தை மாதம் முதல் வெள்ளிக்கிழமை ‘அடை வெள்ள நிவேதியம்’ (வெண்பொங்கல்). பூஜை முடிந்து பொங்கல் படைத்த இலையை மடக்கி அதன் கீழ் பணம் வைப்பார்கள். தேசக்காரர்களின் குடும்பத்தினர் அந்தப் பணத்தை அன்னையே ஆசீர்வதித்ததாகக் கருதி தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொள்வர்.

மாசியில் எட்டு நாள் திருவிழா. கொடியேற்றம் தந்திரிகளால் நடத்தப்படும். புகழ்பெற்ற கலைஞர்களின் கதகளி, ஓட்டம் துள்ளல். ஐந்துவிளக்கு பூஜை. காலையும் மாலையும் தேவியின் ஊர்வலம். ஊர்வலத்தின் போது

டலாமே'னு இங்கே வந்தோம்.

அம்மனைப் பார்த்தவுடனேயே மனசுல இருந்த பாரம் நீங்கினாப்ல இருந்தது. மனசார வேண்டிக்கிட்டேன். சொன்னா நம்பமாட்டங்க... அம்மனை வேண்டிக்கிட்டப்புறம், ஒரே மாசத்துல அத்தனை தடங்களும் நீங்கிடுச்சு. அதுக்கப்புறம் எங்க வீட்ல நடக்கிற ஒவ்வொரு நல்ல விஷயத்துக்கும் பின்னால இந்த அம்மன்தான் இருக்கா!

சாவித்திரி

சமீபத்துல இன்னொரு அதிசயமும் நடந்தது. என் பையனுக்கு மெடிக்கல் ஸீட் வேணும்னு ஒரே பிடிவாதம். மெடிக்கலுக்கு அப்னை பண்ணியாச்சு. ரிசல்ட்டும் வந்தாச்சு. அதுல பையன் பேரு இல்லை. 'இன்னும் ஒரே ஒரு ஸீட்டுக்கு மட்டும் ரிசல்ட் வரணும்.

கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க'னு சொல்லிட்டாங்க. என் பையனுக்கு மெடிக்கல் ஸீட் கிடைக்குமா, கிடைக்காதானு ஒரே கவலை.

இந்த அம்மனைத்தான் மனசார வேண்டிக்கிட்டேன். 'கைவிட்டுராதே.. கைவிட்டுராதே'னு ராத்திரியெல்லாம் ஒரே புலம்பல்!.. மறுநாள் - அதாவது, அம்மனுக்கு வேண்டிக்கிட்ட அடுத்த நாளே அந்த ஒரு ஸீட்டுக்கு ரிசல்ட் வந்துடுச்சு.

ஆல் இண்டியா லெவல்ல எம் பையன் மொரிட்ல செலக்ட் ஆகி, இப்ப கோயம்புத்தூர் மெடிக்கல் காலேஜ்ல சேர்ந்திருக்கான். அம்மனோட அனுக்கிரகம் இல்லைன்னா, இது நடந்திருக்கவே நடந்திருக்காது..!"

பஞ்சவாத்தியங்கள் முழங்க, யானைகள் இடம் பெறும்.

தேவி பன்றிவேட்டைக்குப் போவதாகச் சொல்லி, வைக்கோல்போரினால் செய்த பன்றியை, யானை மீது வீற்று வரும் தேவியின் கையிலிருந்து அம்பெடுத்து வீழ்த்துவார்கள்.

அதிகாலையில் சங்கு ஊதி அன்னைக்குத் திருப்பள்ளி எழுச்சி. மாங்குலைகள், பல்வேறு பழவகைகள், வெள்ளி நாணயங்கள் வைப்பார்கள். பசுவின் கன்றுக்குட்டிக்குத்தான் தேவி முதல் தரிசனம் தருவாள். இதைக் கனிகாணுதல் என்று அழைக்கிறார்கள்.

மாலையில் மீன்குளத்தில் அன்னைக்குத் திருநீராட்டம். பாசிப்பயறு பொடி, மஞ்சள் பொடி பூசி அன்னை மேனி நனைப்பாள். அதன்பின் அஞ்சனக்கல்லால் கண்ணெழுதி, கண்ணில் மை எழுதி பஞ்சவாத்தியங்கள் முழங்க அன்னை யானை மீது திருவுலா வருவாள். இதை ஆறாட்டு என்று சொல்கிறார்கள்.

வரம் வேண்டி வந்தவர்களை அன்னை ஏமாற்றுவதில்லை. தொழுது, கேட்டது கிடைத்ததும் பக்தர்கள் நன்றியுணர்வுடன் காணிக்கைகளைச் சமர்ப்பிக்கிறார்கள். தேவியின் கருவறைக்கு வெளியே இந்தக் காணிக்கைகளைக் காண முடிகிறது.

தடைகள் இல்லாமல் வீடுகட்டி முடித்தவர்கள் வழங்கிய வெள்ளி வீடு பிம்பம். குழந்தைப் பேறு பெற்றவர்கள் கட்டித் தொங்கவிட்ட வெள்ளித் தொட்டில்.

கருவறைக்கு வெகு அருகில் சென்று அன்னையைத் தரிசிக்க பக்தர்கள் அனுமதிக்கப்

படுவதால் சில நியமனங்கள் கண்டிப்பாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன.

ஜீன்ஸ், சுடிதார் போன்ற நவீன உடைகளில் கோயிலுக்குள் நுழைய பெண்களுக்கு அனுமதி இல்லை. ஆண்கள் மேல்சட்டை அணிந்திருக்கக்கூடாது. வேட்டிதான் கட்டியிருக்க வேண்டும்.

மீன்குளத்தியம்மன் சந்திதி தவிர, கோயிலில் கணபதி, துர்கை, சிவன், பைரவன், பிரம்மாக்கூலர், ஐயப்பன் மற்றும் காவல்தெய்வமாக வீரபத்திரன் இவர்களின் பிரதிஷ்டைகளும் உள்ளன.

கயல்கள் விளையாடித் திரியும் மீன்குளத்துக்கும் தனிச் சிறப்புகள் உண்டு. குளத்தைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ள மதில்சுவரின் நிழல் கீழே விழுவதில்லை. வற்றாத ஊற்றாக கந்தகம் கலந்த நீர் குளத்தை நிரப்புகிறது. தீராத நோய்களையும் தீர்க்கும் மகத்தான மருத்துவக் குணம் இந்த நீருக்கு உண்டு. இங்கு மங்கள நீராடி அன்னையைப் பிரார்த்தித்தால் ஆரோக்கியம் கைகூடும். மீன் ஆட்சி செய்யும் இத்திருக்குளத்தில் வளையவரும் மீன்களுக்கு பக்தர்கள் பொரியை அள்ளி வீசுகின்றனர். மீன்களுக்கு உணவு கொடுக்கப்படும் நிகழ்ச்சிக்கு மீனாட்டு என்று பெயர்.

தமிழ்நாட்டுக்கும் கேரளத்துக்கும் ஒரு இணைப்புப் பாலமாக விளங்கும் மீன்குளத்தி அம்மனின் சக்தி இரு மாநிலங்களிலும் பரவியுள்ளது.

மலையாள பகவதியே, மங்களங்கள் தருபவளே, மருதநில நாயகியே, மலைநாடு உறைந்தவளே, மதுரையை ஆண்டவளே, மதுரமான மீன்குளத்தியே சரணம்.

ஹே தேவி,

உன் கைகள் தம் விரல்களில் உள்ள நகங்களின்
காந்தியால் காலையில் மலர்ந்த தாமரை மலர்களின்
ஒளியையும் பரிகரிக்கின்றன. அத்தகைய உன்
கைகளின் அழகை நான் எப்படி வர்ணிப்பேன்?
செந்தாமரை மலருக்குக்கூட தன்னுள் வசிக்கும்
மகாலக்ஷ்மியின் உள்ளங்களில் விளங்கும்
மருதாணியால் அல்லவா அவ்வளவு ஒளி வந்தது?
உன் நக சோபைக்கு எதிரில் அந்த செயற்கை ஒளி
கூட பதினாறில் ஒரு பங்குதான் கூடாகும்.

- ஸௌந்தர்ய லஹரி

நேரிழையாவாள் நிரதிசயானந்தப்
பேருடையாடுளென் பிறப்பறுத் தாண்டவள்
சீருடையாள் சிவ னாவரு தண்டுறை
சீருடையாள் பதம் சேர்ந்திருந்தேனே

- திருமூலர்

அன்னை சக்தியானவள், அன்னை அன்பானவள் என ஒவ்வொரு கணமும்
உலகுக்கு உணர்த்திக்கொண்டே இருக்கிறாள்.

தாகம் தீர்ப்பது தாயின் கடமையென மழையாகப் பொழிந்து, நதியாக
விரைகிறாள்.

பிராணவாயு அளிப்பது பெற்றவள் கடனெனக் காலம் முழுக்கக் காற்றாகத்

ஏழு

ஹோமம்ஸ்ஸைக்

தவழ்கிறாள்.

கொத்தி வந்த இரையைப் பசித்திருக்கும் குஞ்சுகளுக்குக் கொடுக்கும் பறவை... உரிமையாளன் ஒட்டக் கறந்துவிட்டுப்போன பின்பும் கன்றுக்கென ஒளித்துவைத்து, அது முட்டிமுட்டி, குடிக்கக் குடிக்கப் பாலைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும் பசு...

குலைதள்ளிய பின் தன் அருகாமைக் கன்று கொழுத்துச் சிறக்க வேண்டும் எனத் தன்னையே சாய்த்துகொள்ளச் சம்மதிக்கும் வாழை...

அம்மா என்றால் அன்பு என்பதை அறிய வைக்க ஆதிசக்தி அன்றாடம் காட்டும் அன்னை வடிவங்கள் இவை.

இத்தனை அன்னைகள் அகிலத்தில் இருந்தும் 'தமக்கே தமக்கென ஒரு தாய் எங்கே, எங்கே?' என ஏங்கிய இரு குழந்தைகளுக்காக 'இதோ அம்மா, இங்கே, இங்கே!' என ஆதி சக்தியானவள், அன்னை வடிவெடுத்து வந்த வரலாறுதான் ஏழார் பகவதி ஹேமாம்பிகையின் வரலாறு.

கேரளத்துக் காற்று எப்போதுமே சில்லென்று இருக்கிறது. காற்று தன் கர்ப்பத்திலேயே பனிநீர்த்திவலைகளை நிறைத்து வைத்திருக்கிறது!

கொழுத்துக் குலைதள்ளிய வாழைகள் எனவும், ஓங்கி உலகளந்த தென்னைகள் எனவும் காட்சி தரும் கேரளாவில் - பாலக்காடு.

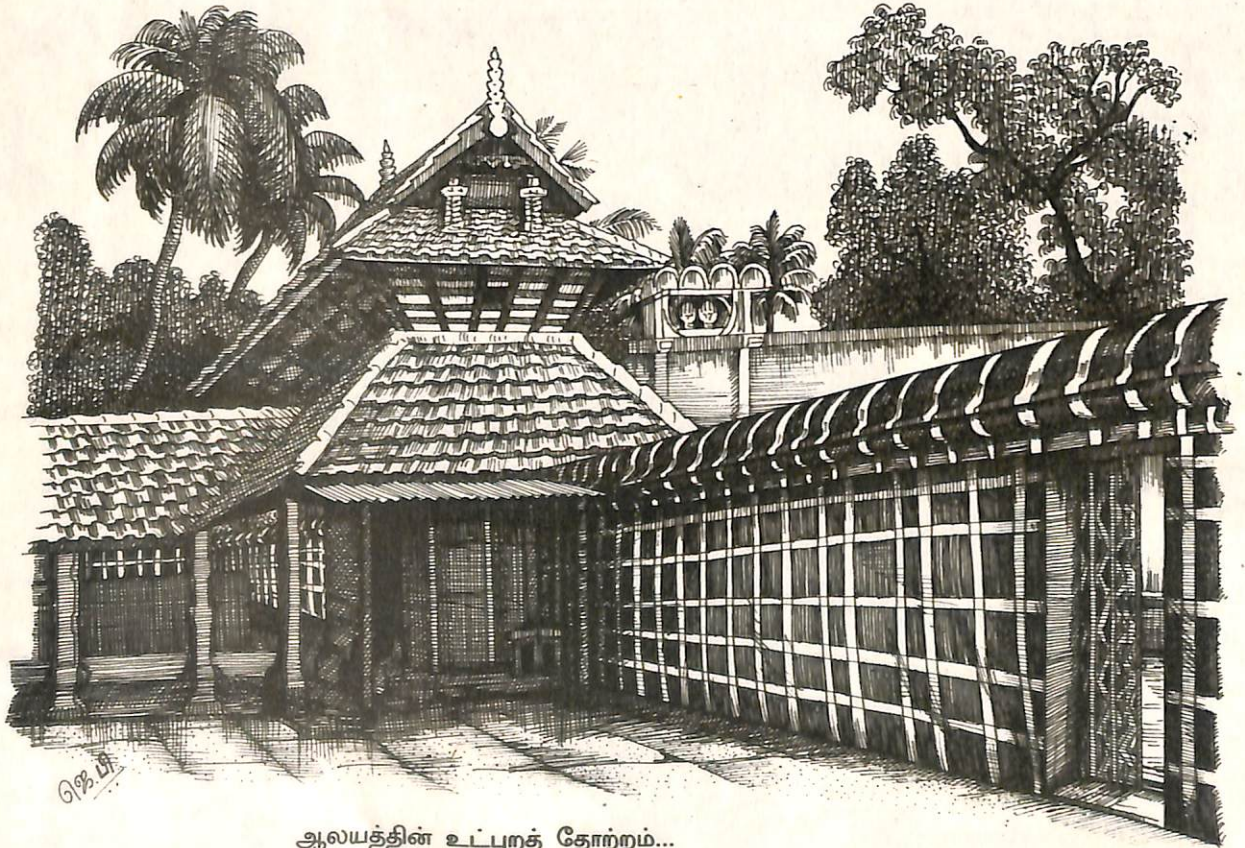
பாலக்காட்டிலிருந்து ஏழார் ஐந்து கிலோ மீட்டர் தூரம். மலம்புழா செல்லும் பாதையில் இருக்கிறது. பயணத்தின் ஊடே சின்னச் சின்னக் கிராமங்கள். குறுகலான திருப்பங்கள். தாழங்குடை முதியவர்கள். சந்தனக்கீற்று துலங்க முண்டு அணிந்த மூதாட்டிகள்.

சிறிதும் பெரிதுமாகத் தூறல் போடும் ஆகாயம். மழைத்தூறல்களினூடே சிரித்தபடி புகுந்து புறப்படும் சூரியக்கதிர்கள்.

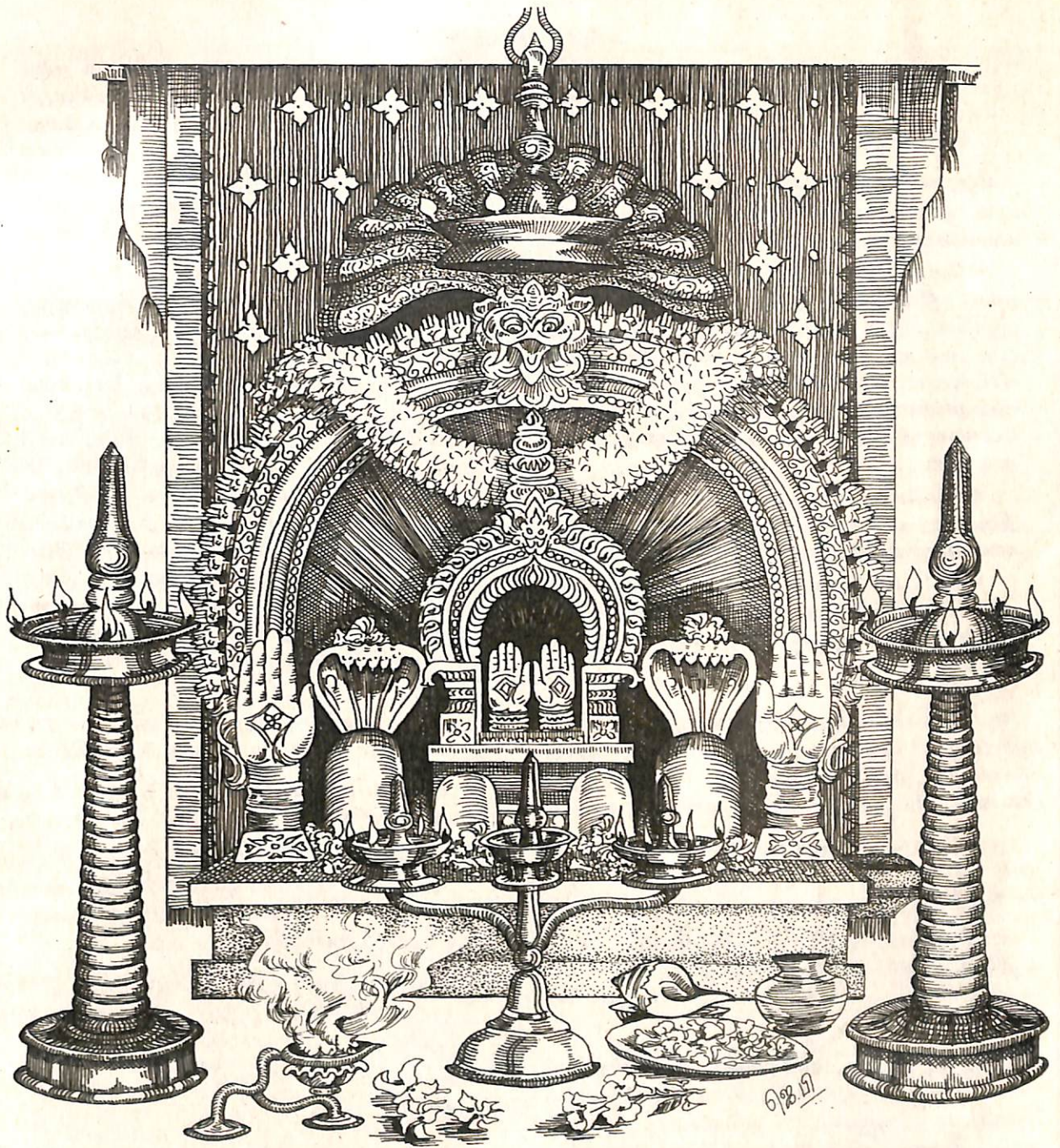
இயற்கையழகை ரசித்துக் கண்மூடித் திறப்பதற்குள் ஏழார். கோயிலை நோக்கிச் செல்லும் பாதையின் முகப்பில் ஒரு வளைவு. அதில் ஏழார் பகவதி அம்பலம் என்னும் எழுத்துக்கள்.

உள்ளே பரந்துவிரிந்த மைதானம். இரு புறங்களிலும் அடர்ந்த மரங்கள். உயர்ந்த தென்னைகள்.

இருநூறடி சென்றதும் இடப்பக்கம் ஒரு பெரிய குளம். அதில் நீராடும் ஊர்மக்கள். குளத்தை

ஆலயத்தின் உட்புறத் தோற்றம்...

ஏழார் பகவதி

ஒட்டியிருக்கும் தோப்பில் கம்பீரமான இரு கோயில் யானைகள் கரும்புத் தழைகளையும் புற்களையும் அசைந்து மெல்லுகின்றன.

எதிரே திருக்கோயில். மிக எளிமையான தோற்றம் - எத்தனை உயரத்தை எட்டிப் பிடித்தாலும் எளிமையைத் துறக்கலாகாது என உரைப்பது போல.

முகப்பில் ஒரு விஸ்தாரமான மண்டபம். அதன்

மையத்தில் நெடிதுயர்ந்து நிற்கும் கோயில் குத்துவிளக்கு.

மண்டபத்தின் இடப்பக்கத்தில் கோயில் நிர்வாகக் கட்டடம். அதனுள் சென்றால் அதையொட்டி அமைந்திருக்கும் இன்னொரு குளம். அங்கேயும் மக்கள் நீராடுகிறார்கள்.

மண்டபத்தின் வலப்பக்கம் சற்றுப் பின்தள்ளி அமைந்திருக்கும் இன்னுமொரு பெரிய குளம்.

சோழி போட்டுப் பார்த்ததில் பலன்!

ஹேமாம்பிகை கோயிலின் காரியக்காரரான நாராயணசாமி தெரிவித்த சில சுவாரஸ்யமான தகவல்கள்:

★ ஹேமாம்பிகை கோயிலுக்கு 27,000 ஏக்கர் நிலம் இருந்தது. ஒவ்வொரு அறுவடைக்கும் 40,000 பறநெல்லுக்கு (பற என்பது தமிழ்நாட்டின் கலத்தைக் காட்டிலும் பெரியதொரு அளவு) குறைவில்லாமல் காணும். வருகிறவர் போகிறவருக்கெல்லாம் அன்னதானம் நடந்தது ஒரு காலத்தில்.

★ இப்போது கோயிலுக்கு 7,000 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. பாலக்காட்டிலிருந்து கல்லாணி என்னும் ஊர்வரைக்கும் இப்போதும் கோயில் நிலம்தான்.

★ 13.12.1982 அன்று இந்தக் கோயிலுக்கு வந்து அம்மனைத் தரிசித்த வி.ஐ.பி. இந்நிராகாந்தி. வருகையாளர் பதிவேட்டில் கையெழுத்தும் இட்டிருக்கிறார்.

நாராயணசாமி

★ வயோதிகத்தின் காரணமாக குரூர் தடுமாறி விழுந்த மரத்தடி, மலம்புழா அணைக்கட்டுக்கு அருகில் உள்ளது. அங்கே சிறியதாக ஒரு ஹேமாம்பிகை கோயில் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில்தான் அன்னை ஹேமாம்பிகை தங்க நிறத்தில் குரூருக்கும், கைமுக்குக்கும் காட்சி அளித்தாள்.

★ பக்தர் ஒருவர் தன் குழந்தைக்கு இங்கே அன்னப் பிரசம் (அமுதூட்டல்) கொடுப்பதாக வேண்டிக்கொண்டு மறந்துபோய், இன்னொரு கோயிலில் அதைச் செய்துவிட்டு வந்தார்.

அதன்பின் அந்தக் குழந்தை சாதத்தைக் கண்டாலே ஓடத் தொடங்கியது. சாப்பிடவே சாப்பிடாது. டாக்டர்களிடம் காண்பித்தும் பலனில்லை. கடைசியில் சோழி போட்டுப் பார்த்ததில், ஹேமாம்பிகைக்கு அந்த வேண்டுதல் நிறைவேற்றப்படாமல் இருந்தது தெரிந்தது. பிறகு குழந்தைக்கு ஐந்தாவது வயதில் மீண்டும் அன்னப் பிரசம் இங்கே நிகழ்ந்தது. அதன்பின் குழந்தை ஒழுங்காகச் சோறு சாப்பிடத் தொடங்கியது.

கோயில் பிராகாரத்தில் நுழைந்து நடந்தால் எதிர்ப்படும் ஒரு தேக்குக் கதவு. அதில் நுழைந்து வெளிப்பட்டுப் பார்த்தால் கோயிலுக்குப் பின்னால் மேலும் இரண்டு குளங்கள்.

ஆக மொத்தம் ஐந்து குளங்கள். அத்தனையிலும் தெளிந்த நீர். அந்த நீரில் உலாப்போகும் சிறிதும் பெரிதுமான திரள் மீன்கள்.

கை, கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வந்த வழியே திரும்பிவந்து கோயில் முகப்பை அடைந்தால், கர்ப்பக்கிரகத்தை நோக்கிச் செல்லும் நடை.

அந்தக் கருவறையில்தான், ஹேமாம்பிகா மலை-மடுக்களையும், ஆழச் சுனைகளையும், அலைபுரளும் ஆக்ரோஷ நதிகளையும் கடந்து வந்து, இசைவுடன் எழுந்தருளி இருக்கிறாள்.

சந்திதியை அடைந்து, கண்களை மூடி, அங்கே நிலவும் தெய்வீக அதிர்வுகளை அனுபவித்து ஆனந்தம் பொங்கக் கண்களைத் திறந்தால், திறக்கும் கண்கள் வியப்பில் விரிகின்றன.

காரணம், சந்திதியில் உலகாளுபவனின் உருவச்சிலை இல்லை. ஏழார் பகவதி ஹேமாம்பிகை கருணைக்கண்களும் குவிந்த புருவங்களும் கொவ்வைச் செவ்வாயுமாக எழுந்தருளியிருக்கவில்லை.

மாறாக மேல்நோக்கி உயர்ந்த காக்கும் கரங்கள் இரண்டுடன் மட்டுமே எழுந்தளியிருக்கிறாள்.

அனவரதமும் அபயமளிக்கும் அபயஹஸ்தங்களை மட்டுமே வெளிப்படுத்தி அன்னை அருள்பாலிக்கிறாள்.

அடர்த்தியாகத் தொடுக்கப்பட்ட அன்றலர்ந்த மலர்மாலை அன்னையின் அலங்கார வளைவில் தான் ஆடி அசைகிறது.

நறுமணம் கமழும் தூபப்புகை. நின்று எரியும் நேர்த்தியான நெய்விளக்குகள். வந்து முழங்கென்று அழைக்கும் வலம்புரிச்சங்கு.

எல்லா மரியாதைகளும் அந்த அபயஹஸ்தங்களுக்கே!

இந்த அபயஹஸ்த ஹேமாம்பிகைதான் மானுடத்தாயாக மாறிவந்தவள் என்று அறிய நேரும்போது, ஆச்சரியத்தில் புருவம் உயர்கிறது.

அந்த அன்னையின் கதை அறிய, இதயத்தில் இச்சை எழுகிறது.

செழிப்புடன் இருந்த இரண்டு நம்பூதிரிக் குடும்பங்கள் விதியின் விளையாட்டால் சீரழிந்து சிறுமைப்பட்டுப் போயின.

சொந்த ஊரில் இருக்க வெட்கப்பட்டு, புலம் பெயர்ந்து - வறுமையிலும் செம்மையுடன்

வாழ்க்கையைத் தொடரலாம் என இரு குடும்பங்களும் இடம்பெயர்ந்தன.

கணவன், மனைவி மற்றும் குரூர் எனப்

தன் வாழ்வில் அன்னை நிகழ்த்திய அதிசயம் ஒன்றை சாந்தம்மா என்னும் பக்தை விவரிக்கிறார் -

“என் தம்பி பெண்ணுக்கு இரண்டரை வயசு. இருக்கும்போது திடீரென்று கைகாலெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டு விட்டது. வாயில் நுரைதள்ளியது. டாக்டர்கள் கைவிரித்து விட்டார்கள். ‘என் சாந்தம்மா அம்மா என்னைக் கைவிட மாட்டாள்!’ என்று நம்பிக்கையோடு அந்தக் குழந்தையை அப்படியே கைகளில் தூக்கிவந்து சந்திமுன் கிடத்தி வேண்டி னேன். விறைத்திருந்த குழந்தையின் உடலில் ஒரு சின்ன அசைவு. பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே குழந்தை உடலை அசைத்து, கைகால்களை அசைத்து எழுந்து உட்கார்ந்துவிட்டாள். சாவின் வாசலைத் தொட்ட என் தம்பி மகளை என் அம்மா ஹேமாம்பிகாதான் மீட்டுத் தந்தாள்.”

பெயரிடப்பட்ட பச்சிளம்பாலகன் கொண்ட குடும்பம் ஒன்று; கணவன், மனைவி மற்றும் கைமுக்கு என பெயரிடப்பட்ட பச்சிளம் பாலகனைக் கொண்ட குடும்பம் மற்றொன்று.

அவர்கள் நடந்துசென்ற காட்டுப்பாதையில் எதிர்ப்பட்டதோர் எளிய ஆறு. அதன் கரையோரம் வளர்ந்திருந்த அடர்ந்த மரத்தடியில் பாலகர் இருவரையும் படுக்கவைத்தார்கள்.

நதிநீராடி, நடந்த களைப்பைக் களைய இரண்டு ஆண்களும் தத்தம் துணையோடு ஆற்றில் அமிழ்ந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் அது நிகழ்ந்தது.

காட்டு நதியில் திடீர் வெள்ளம். அது காற்றை விட வேகமாகச் சீறி வந்தது.

வெள்ளம் கண்டு மருண்டு, படுக்கவைத்திருந்த பாலகர்களை நோக்கிப் பாய்வதற்குள் ஆற்று நீர் அவர்களை அடித்துச் சென்றது. நதிநீராட இறங்கிய நால்வரும் மூச்சுத்திணறி மூழ்கினார்கள்.

இறக்கும் நேரத்தில் அவர்கள் பாலகர்களை நினைத்துப் பரிதவித்து, ‘அம்மே பகவதீஈ’ என்று அலறினார்கள். அத்துடன் அடங்கினார்கள்.

ஈந்தவர்களை இமைப்பொழுதில் இழந்த குழவிகள் இரண்டும் நித்திரை வசப்பட்டிருந்தன.

மரத்தடிப் பொந்தில் இருந்த பாம்பொன்று

சென்னமங்கலேஸ்வரர் கோயில் பிரகாரம்

பாலகர்களை நோக்கி ஊர்ந்து வந்தது.

படம்எடுத்து நின்றது. பிளந்த நாக்குகள் நீண்டுநீண்டு உள்வாங்கின.

இன்னும் ஒரு கணம் கடந்திருந்தால் பாம்பு கொத்தியிருக்கும். பாலகர் உடலில் பற்களைப் பதித்து விஷத்தைப் பீய்ச்சி இருக்கும்.

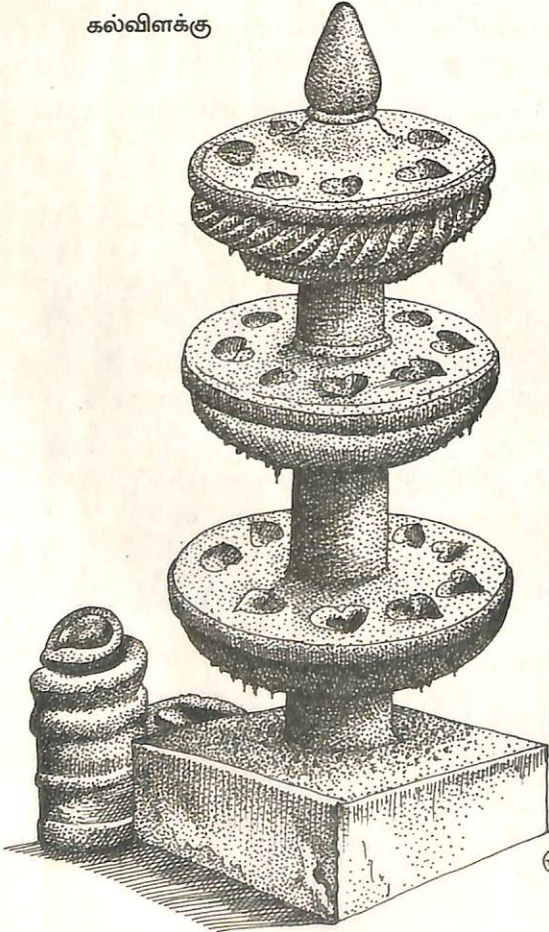
ஆழத்தில் அமிழ்ந்தபோது 'அம்மே பகவதீஈ...' என்று பெற்றவர்கள் எழுப்பிய அபய அலறல், வெற்றுக்காற்றில் கலந்து வீண்போகவில்லை.

ஆகாயத்தில் அந்நேரத்தில் கருடன் ஒன்று வட்டமிட்டது. அதன் விரிந்த இரு இறக்கைகளின் நிழல்கள் இரு குழவிகள் மீதும் இரு கரங்களாகப் படர்ந்தன.

கருடனின் நிழல் கண்டதும் அரவம் அதிர்ந்தது. விரித்த படத்தைச் சுருக்கியது. சரசரவென ஊர்ந்து, வளைக்குள் நுழைந்து வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டது.

படுத்திருந்த பாலகர் இருவரையும் காட்டுவழி

கல்விளக்கு

சென்ற கருணை உள்ளம் கொண்ட சிலர் கண்டனர். கைகளில் ஏந்திவந்து சென்னமங்கலேஸ்வரர் கோயில் முகப்பில் விட்டுச் சென்றனர். குழந்தைகள் இருவரும் கோயிலில் வளர்ந்தனர்.

கூர், கைமுக்கு என்றழைக்கப்பட்ட இருவரும் வளர்ந்து இளைஞராயினர். அவர்கள் இருந்த சென்னமங்கலேஸ்வரர் கோயிலுக்கு அருகே ஒரு பெரிய ஏரி இருந்தது. அந்த ஏரிக்கரையில் இளைஞர் இருவரும் தங்களுக்கென ஒரு எளிய இல்லம் அமைத்து இருந்து வந்தனர்.

பாலபருவத்தில் தங்களுக்கு நேர்ந்ததை அறிந்து, கேரளத்துக் காவல் தெய்வமான ஹேமாம்பிகை தான் கருடன் வடிவில் வந்து தங்களைக் காத்தருளியவன் என உணர்ந்து, அந்த அன்னையின் முகம்தேடி அலைந்தனர்.

அவர்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் வடமலைக்காடு தொடங்கியது. வானுயர வளர்ந்த மலைச்சார விலும், அடர்ந்த காடு. திடீரெனச் சரிந்த பள்ளத்தாக்கு முழுவதும் பயங்கரக் காடு.

அந்த வனத்தில்தான் எங்கோ ஓரிடத்தில் ஒளிந்து, ஹேமாம்பிகை தங்கள் இருவரையும் தவிக்கவைக்கிறான் என்று அவர்களுக்குத் தோன்றியது.

மலைவனத்தில் புகுந்து புறப்பட்டனர். வளைந்து நெளிந்து, இறங்கி ஏறி இறுதியில் ஏழூரில் இருந்து பத்துக்கல் தொலைவில் பூங்காவனம் எனப் பெயர்பெற்றிருந்த புண்ணியப் பகுதியில் அன்னை ஹேமாம்பிகையின் அம்சமான உருவச்சிலை ஒன்று ஒளிந்திருந்ததைக் கண்ணுற்றனர்.

தங்களை வளர்த்த தாயை அடையாளங்கண்ட ஆனந்தம் அவர்களை ஆட்கொண்டது.

அன்றிலிருந்து அனுதினமும் சென்னமங்கலத்தில் இருந்து பூங்காவனம் வரை தளர்விலா நடை நடந்து அன்னையை அடைந்து, அவள் அடிபணிந்து ஆரண்யத்து அரளிகளால் ஆராதனை செய்து திரும்பி வருவது, அவர்களின் தினப்படி திருத்தொண்டாக மாறியது.

ஆதவன் உதிக்க மறந்தாலும் அவர்கள் அன்னையைக் காணப்போவது தடைப்பட வில்லை. நிலவின் உலா நின்று போனாலும் அவர்களின் நித்தியபூஜை நிற்கவில்லை.

இளைஞர்களாக இருந்த இருவரும் முதுமை எய்தினர். அப்போதும் அவர்தம் பணியை அயர்ச்சி காரணமாக விட்டுவிடவில்லை.

சந்திதியின் முன் மண்டபம்...

தருவனத்துத் தாயைக் காணச்செல்லும் அவர்கள் பயணம் தடைப்படவில்லை.

ஒரு நாள் அன்னையின் தரிசனம் முடித்துத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்த நேரத்தில், முதுமையின் தளர்ச்சி காரணமாக குரூர் - ஒரு பெருமரத்தின் கீழே நிலைதடுமாறிச் சாய்ந்தார்.

உற்ற நண்பரான கைமுக்கு, அவரருகில் அமர்ந்து ஆசுவாசப்படுத்தினார்.

குரூரின் நாக்கு வறண்டிருந்தது. தொண்டையை நனைத்தால்தான் நடக்கச் சக்தி கிடைக்கும் என்ற நிலை. 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்று முன்கினார் குரூர்.

நீரற்ற அந்த இடத்தில் என்ன செய்வதெனத் தெரியாமல் திகைத்துப் போனார் கைமுக்கு.

சற்றுத் தொலைவில் சென்றுகொண்டிருந்த காட்டுப் பெண்ணொருத்தி அவர்கள் இருவரின் நிலைகண்டு பதறிப் பக்கத்தில் வந்தாள்.

இடுப்புக் கூடையில் இருந்து இனிப்பான காட்டுக் கனிகளை எடுத்து ஈந்தாள்.

யாரோ ஒரு காட்டுப் பெண்ணின் கைபட்ட கனியைப் புசிப்பதா என குரூர் தயங்கினார்.

காட்டம்மை கருணை பொங்கக் கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

'என்ன தாத்தா... நீ செத்தபின் உன் உடல் கொத்திப்போக காட்மேக வண்ணனின் கருடனா வரப்போகிறது? உன் சடலத்தைச் சுட சுடலைமடனா சுயம்புவாக எழுந்தருளுவான்? தாயின் கர்ப்பத்துக்குத் தாழ்வேது, உயர்வேது?' என்று சம்மட்டிச் சொற்களால் சாட்டினாள்.

குரூரின் உள்ளம் தெளிந்தது. கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன.

அந்தக் காட்டுப்பெண் அளித்த கனிகளை ஆசைஆசையாக விண்டு உண்டார். கைமுக்குவுக்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்தார்.

அடுத்த கணம் அவர்கள் இருவரிடமும் இருந்த களைப்பு காணாமல் போனது. புத்துணர்ச்சி பூத்தது.

வாழ்த்துக் கூற வாயெழாமல், நன்றிகூற நாவசையாமல், குரூர் நடுங்கும் கரங்கள் இரண்டையும் உயர்த்திக் கும்பிட்டார்.

காட்டுப்பெண் கலகல சிரிப்புடன் காட்டினுள் ஓடிமறைந்தாள்.

அடுத்த நாள். அன்னை தரிசனத்துக்காக குரூரும் கைமுக்கும் புறப்பட்டனர். முதல் நாள் அவர்கள் இருவரும் இருந்து கனிஉண்ட மரத்தடியை அணுகினர்.

இன்றும் அந்தக் காட்டுப் பெண்ணைக் காண இயலாமோ என்ற நப்பாசை இருவரிடமும்.

ஆனால், அவர்கள் அங்கே கண்ட காட்சி?

ஒற்றைக்கொம்பன் ஒன்று மரத்தடியில் நின்று. குரூரையும் கைமுக்கையும் கண்டதும் களிறு பிளிறியது. அவர்களை நோக்கி நிலம் அதிர வந்தது.

குரூரும் கைமுக்கும் அன்னையைத் தரிசிக்கு முன்னரே அகிலத்திலிருந்து அகற்றப்படப் போகிறோம் என்ற அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றனர்.

யானை அருகில் வந்ததும் ஆகாயத்தில் தூக்கிப் போட்டு மிதிப்பதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் இருவரையும் வலம் வந்தது. பின் அந்த மரத்தடிக்கு அவர்களை வழிநடத்திச் சென்றது.

எந்த அன்னையின் தரிசனத்துக்காக அவர்கள் பூங்காவனம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்களோ, அந்த அன்னை ஹேமாம்பிகை அங்கே தங்க நிறத்தில் தகதகவெனக் காட்சி தந்தாள்.

“குழந்தாய் குரூர், குழந்தாய் கைமுக்கு! நேற்று காட்டுப்பெண்ணாக வந்து கனி அளித்து உங்கள் களைப்புத் தீர்த்தவள் நானே! இனி அன்னைக் காணப் பூங்காவனம் போக வேண்டியது இல்லை. இங்கேயே அன்னை ஆசைதீரத் தொழுதுவிட்டுப் போகலாம்...” என்று தேன்குரலில் திருவாய் மலர்ந்தாள்.

யானையும் அன்னையும் மறைந்து, அந்த இடத்தில் அகிலாண்ட நாயகியின் உருவச்சிலை மட்டும் ஓய்யாரமாக நின்றது.

குரூரும் கைமுக்கும் மூர்ச்சித்து விழுந்தனர்.

அன்றிலிருந்து அவர்கள் மரத்தடி வரை சென்று அன்னையின் திருமுக தரிசனம் பெற்றுத் திரும்பினர்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன.

குரூருக்கும் கைமுக்குக்கும் முதுமை முற்றியது. முதுகில் கூனேறியது. கால்களில் பஞ்சடைந்தது.

ஐந்து கல் தொலைவில் இருக்கும் அன்னையைக் காண மனம்விழைந்தும் சுமையாகிப் போன உடல் ஒத்துழைக்க மறுத்தது.

குரூர் கதறினார். கண்ணீர் விட்டார். தாயைக் காண இயலாமல் தவித்தார்.

“என் அம்மா, உன்னை இன்னொருமுறை பார்ப்பேனா?” என்று பரிதவித்தார்.

அந்த நிலையில், அவருக்கு ஒரு கனவு தோன்றியது. கனவில் கருணைத்தாய் காட்சி தந்தாள்.

“மகனே, கலங்காதே... உன் இல்லத்தை ஒட்டியிருக்கும் ஏரியில் எழுந்தருளப் போகிறேன். என்னை நாடி நீ வருவதற்குப் பதில், உன்னைத் தேடி நான் வருகிறேன். இனி எங்கும் அலையாமல், இருக்கும் இடத்திலேயே நீ என்னைக் கண்குளிரக் காண்பாயாக...” என்று வரமளித்தாள்.

குரூர் கண்விழித்தார். கைமுக்கை எழுப்பிக் கனவை விவரித்தார்.

இருவரும் ஏரிக்கரையை ஏகினர்.

ஆச்சரியம்! அதிசயம்! அற்புதம்!

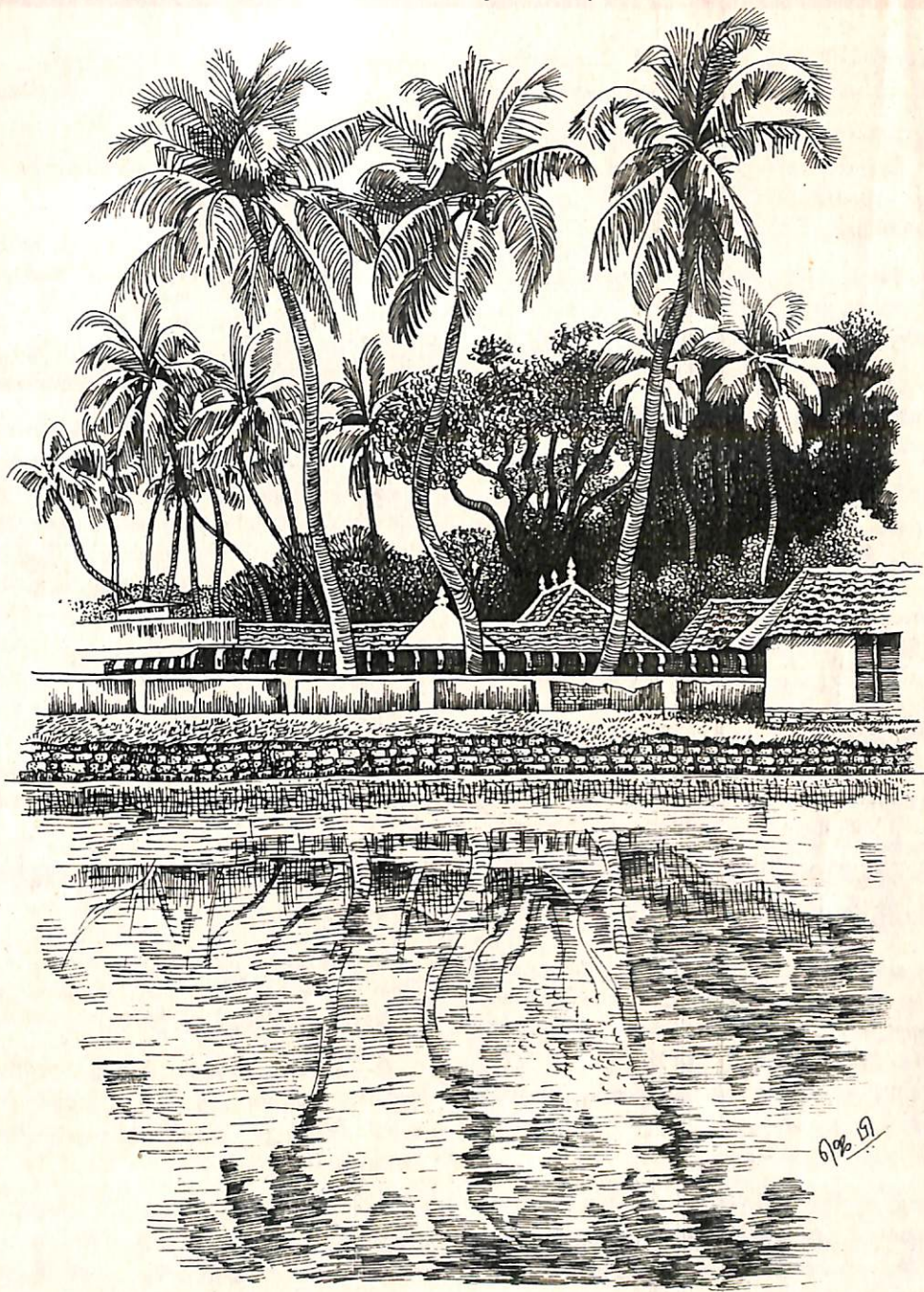
சென்டை அதிர்ந்தது. துந்துபி முழங்கியது.

ஏரியின் மையத்தில் இரண்டு வளைக்கரங்கள் வானோக்கி உயர்ந்தன. அவற்றைக் கண்ணுற்ற குரூரால் பரவசத்தைத் தாளமுடியவில்லை. சட்டென்று ஏரியில் பாய்ந்தார்.

அன்னையின் கைகளை அதிவேகமாக நீந்தி அடைந்தார். வளைக்கரங்கள் இரண்டையும் இறுக்கமாகப் பற்றினார்.

அவர் அந்தக் கைகளைப் பற்றியதுதான் தாமதம். எழுந்து கொண்டிருந்த கரங்கள் தங்கள் இயக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டன. இயக்கமற்ற கற்களாக மாறின.

“மகனே... என் திருமுகம் தெரியவில்லையெனக் கலங்காதே. எந்த உருவில் இருந்தாலும் அன்னை, அன்னைதான் என உலகுக்கு உணர்த்தவே நான் இப்படி அபயஹஸ்தங்களாகக் காட்சி தருகிறேன். இந்த அன்னையின் கரங்கள் இனி எப்போதும் உன்னையும் உலகையும் அரவணைத்து ஆட்கொள்ளும்!” என்று அசரீரி ஒன்று எழுந்து அடங்கியது.

பகவதி ஆலய அழகுத் தோற்றம் - புனிதக்குளம்

ஆறுதலடைந்த குருர், அபயஹஸ்தங்களையே அன்னையாகக் கண்டு வழிபடத் தொடங்கினார்.

அந்த அன்னையை அனைவரும் அருகில் வந்து கண்குளிரக் காணவேண்டும் என்ற அவா காரணமாக, அந்த நாளில் பாலக்காட்டை அரசாண்ட கேசரி வர்மா வலியராஜனிடம் அன்னைக்கோர் ஆலயம் எழுப்பித் தருமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

அரசனும் அதற்கிசைந்து, அன்னையின்

கரங்கள் ஆர்த்தெழுந்திருந்த ஏரியை ஐந்து குளங்களாகப் பிரித்து, அன்னை இருந்த இடத்தின் முன்பகுதியில் மண்நிரப்பி ஆலயம் எழுப்பினான். அன்றுமுதல் ஆலயத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பு அரசனுக்கே அளிக்கப் பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டது.

இன்றைக்கு ஏழார் ஹேமாம்பிகை கோயில் கேரள தேவஸ்வத்தைச் சார்ந்தது என்றாலும், பாலக்காட்டு அரசனாக அன்றிருந்த கேசரி

வர்மா வலியராஜனின் வழிவந்தவரே கோயிலின் அறங்காப்பாளராக இன்றும் இருந்து வருகிறார்.

குளத்து நடுவில் கோயில்கொண்டு கல்வடிவம் கண்டதால், ஹேமாம்பிகை வந்தமர்ந்த இடம் இன்றைக்கு 'கல்லை குளங்கரா' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஹேமாம்பிகை கோயிலில் பிரதட்சணம் பண்ண இயலாது. காரணம், பின்புறம் அமைந்திருக்கும் குளங்கள்.

பகவதி சந்நிதியைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் குளங்கள், ஹேமாம்பிகை கோயிலுக்கு ஒரு வித்தியாசமான அழகை அளிக்கின்றன.

ஆதிசங்கரர் வந்து வழிபட்ட கோயில் இது. அவர் இந்தத் தாயைத் தரிசித்தபோது, ஹேமாம்பிகை அவருக்குக் காலையில் சரஸ்வதியாகவும் உச்சிப்பொழுதில் விஷ்ணுமாயையான லக்ஷ்மி தேவியாகவும், இராக்காலத்தில் துர்கையாகவும் காட்சி தந்ததால், ஹேமாம்பிகைக்கு பூஜைபுனஸ்காரங்களை எந்த நியதியுடன் செய்ய வேண்டுமென ஆதிசங்கரர் அறுதியிட்டுக் கூறினார். அந்த நியதிப்படிதான் ஹேமாம்பிகைக்கு நித்திய பூஜைகள் நடைபெறுகின்றன.

அதிகாலையில் சங்கு ஊதி அன்னைக்குத்

திருப்பள்ளி எழுச்சி. காலை அபிஷேகம் முடிந்தவுடன் திருமதுரம் நைவேத்தியமாகப் படைக்கப்படுகிறது.

உச்சிப்போதில் லக்ஷ்மிக்குப் பிரியமான பால்பாயசம்.

இரவில் நெய்யப்பமும் நெய்ப்பாயசமும் நைவேத்தியமாகப் படைக்கப்படுகின்றன.

ஹேமாம்பிகையின் ஒவ்வொரு திருநீராட்டத்துக்கும் குளத்து நீர்தான். ஐந்து குளங்களிலும் மீன்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன.

நன்றாகக் கொழுத்த மீன்களாக இருப்பது கண்டு ஊர்க்காரர்கள் சிலர் அந்த மீன்களை வலையில் பிடித்து, வீடு சென்று அரிந்தார்கள். சதைப்பற்றே இன்றி வெறும் குங்குமச் சிவப்பில் ரத்தமாகக் கொட்டியது. இதைக் கண்டு, பகவதியே அந்த மீன்களிலும் வாசம் புரிவதாகக் கருதி, அன்றிலிருந்து ஹேமாம்பிகை கோயில் குளங்களில் யாரும் மீன்பிடிப்பது இல்லை. தங்கள் செயலுக்குப் பிராயச்சித்தமாக மீன்களுக்குப் பொரி போடத் துவங்கினார்கள். இன்றும் கோயிலுக்கு வருபவர் எவராயிருப்பினும் மீன்களுக்குப் பொரி போட்டுவிட்டுத்தான் அன்னையின் சந்நிதி நோக்கிச் செல்கின்றனர்.

சுற்றுவட்டாரத்து விவசாயிகள், இந்தக் கோயில்

சௌகரியங்கள்

★ ஹேமாம்பிகா கோயில் இருக்கும் ஏழர், கேரளாவின் பாலக்காட்டிலிருந்து ஐந்து கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ளது. பாலக்காட்டிலிருந்து ஆட்டோவில் சென்று வரலாம். தவிர, பாலக்காட்டில் இருந்து மலம்புழா அணைக்கட்டு வரை செல்லும் டவுன் பஸ்கள் ஏழர் வழியாகச் செல்கின்றன. பதினைந்து நிமிடத்துக்கொரு டவுன் பஸ்.

★ கோயிலின் முகப்பு மண்டபத்தில் இளைப்பாறலாம். ஓய்வெடுக்கலாம். ஆண்களும், பெண்களும் உடை மாற்றிக்கொள்ள தனித்தனியாக மறைவிடங்கள் உள்ளன.

★ கோயிலைச் சுற்றி ஐந்து குளங்கள் உள்ளன. ஐந்து குளங்களிலும் நீர் நிரம்பிவழிகின்றது. தெளிவான, சுவையான நீர். இந்தக் குளங்களில் குளிக்கலாம்.

★ ஏழர் பகவதி கோயிலை ஒட்டி புராதனமான சென்னமங்கலம் சிவன் கோயில் இருக்கிறது. அங்கேயும் சென்று சென்னமங்கலேஸ்வரரைத் தரிசித்துவிட்டு வரலாம். தமிழ்நாட்டு வி.ஐ.பி-க்கள் பலர் இங்கு வந்து, மிருத்யுஞ்ஜ ஹோமம் செய்வது

வழக்கம்.

★ கோயில் பிரசாதங்களான கடுமதுரம், நெய்ப்பாயசம், கூட்டுப்பாயசம் ஆகியவை விற்பனைக்குக் கிடைக்கின்றன.

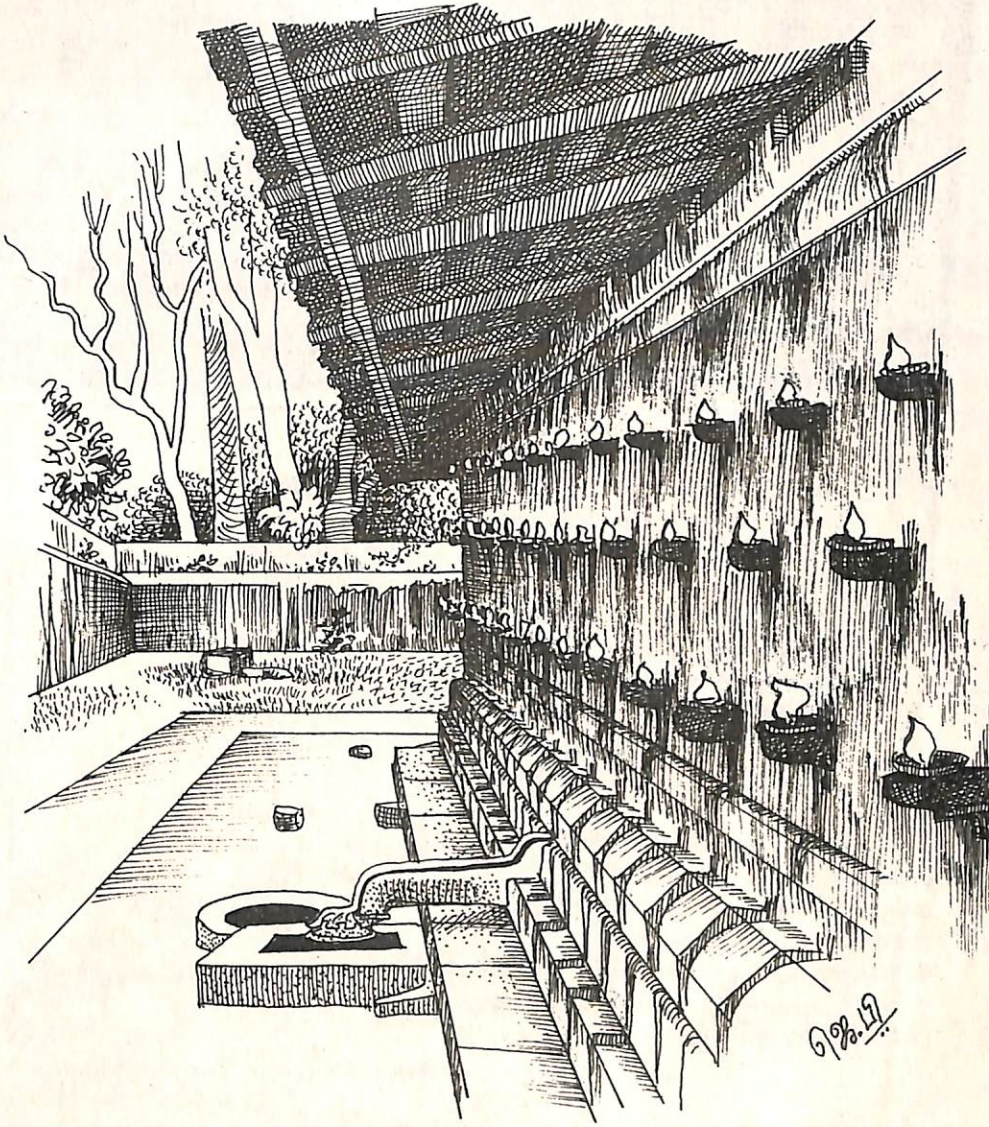
★ கோயில் காலை ஐந்து மணியிலிருந்து முற்பகல் பதினொன்றரை வரையிலும் மாலை ஐந்து மணியிலிருந்து இரவு எட்டரை வரையிலும் திறந்திருக்கும்.

★ உணவுப் பொருட்களின் விலை, ஆட்டோ கட்டணம், தங்கும் விடுதிகளின் வாடகைக் கட்டணம் என எல்லாமே கைக்கு அடக்கமான வகையில்தான் உள்ளன.

அசௌகரியங்கள்

★ சட்டையின்றி வேட்டி மட்டுமே அணிந்த ஆண்களும் - நாகரிக உடைகள் இன்றி புடவை அணிந்த பெண்களும் கோயிலுக்குள் அனுமதிக்கப்படுவார்கள். வேட்டி, புடவைகள் வாடகைக்கும் கிடைக்காது.

★ ஏழரில் உணவு விடுதிகளோ, தங்கும் லாட்ஜ்களோ கிடையாது.

ஆலயத்தைச் சுற்றி அற்புத ஜோதி

வளாகத்தில் இருக்கும் மண்ணை அள்ளிப் போய்த் தங்கள் வயலில் இட்டுத்தான் வயலை உழும் பணியைத் தொடங்குகிறார்கள். அப்போது தான் பயிர்கள் வாடாமல் வளர்ந்து செழிக்கும் என்பது அவர்களின் மாறா நம்பிக்கை.

நவராத்திரி சமயத்தில் கோயில் உற்சவக் கோலம் பூணுகிறது.

ஒன்பது நாட்களும் ஒன்பது விதமான கொண்டாட்டம். ஒட்டந்துள்ளல், பாடகம், பஞ்சவாத்தியம் என்று கோயிலில் தினமும் திருவிழா.

வரம்வேண்டி வருபவர்களை அன்னை

ஒருபோதும் கைவிடுவதில்லை. உலகுக்கே அன்னையான அகிலாண்டநாயகி, கல்லை குளங்கரை எனவும், ஏழர் எனவும் அழைக்கப்படும் அந்த ஊர்மக்களுக்கு அன்னையாக இருந்து அருள்பாலிக்கிறாள்.

‘எனக்கொரு தாய் இங்கில்லையே’ என ஏங்கித்தவிக்கும் உள்ளங்கள் எல்லாம் ஏழர் சென்று ஹேமாம்பிகையைத் தரிசித்தால் அவர்களை அரவணைத்துக் கொள்ள, அவர்களுக்கே அவர்களுக்கான தாய், அங்கே காலம்காலமாகக் காத்திருப்பது தெரியவரும்.

காலம் என்பதன் தெய்வீக வடிவமே காளி.
 அழிப்பதற்கு காளி ரூபம். புதிதாய் தோற்றுவிக்க
 சக்தி வடிவம் கொள்பவள் ஒரே அன்னையே!
 கோரமும் இறைவன் செயலே என்று எடுத்துக்
 காட்டவே,
 சௌந்தர்யமான அன்னை சக்தி,
 குரூரமான காளி உருவும் கொள்கிறாள்.
 அழிவு இல்லாமல் ஆக்கம் ஏது?
 இரவை அழித்து பகலையும்,
 பகலை அழித்து இரவையும்
 உண்டு பண்ணுபவள் அன்னையே!

- சாக்தம்

மாயவன் தங்கை நீ, மரகதவல்லி நீ
 மணி மந்திரக் காசி நீயே,
 மாயா சொரூபி நீ, மகேசுவரியுமான நீ
 மலையரசன் மகளுமான நீ
 பேய்களுடனாடிநீ, அத்தனிட பாகம் அதில் பேர் பெற வளர்ந்தவளும் நீ
 பிரணவ சொரூபி நீ, பிரசன்ன வல்லி நீ
 பிரிய வுண்ணா மலையும் நீயே

- மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்

தான் ஈன்ற கன்று வளம்பெற வேண்டுமென்பதற்காக, தன் வாழ்வையே
 சரித்துக்கொள்ளும் வாழைத்தாய்கள் நிறைந்த நிலம் இது.

மதுகெட்ட மைந்தன் ஒருவன் கேட்டான் என்று தன் இதயத்தையே அரிந்து
 எடுத்துத் தனயனிடம் கொடுத்தாள் ஒரு தாய். இதயத்தை ஏந்திச் செல்லும் வழியில்
 கல் தடுக்கி விழுந்து காயப்பட்டுக் கொண்டான் அவன். அப்போது அந்த அன்பு
 அன்னையின் இதயம் பதறித் துடித்து, 'வலிக்கிறதாடா மகனே?' என்று வினவியதாம்.

அப்படிப்பட்ட அன்னையர் அவதரித்திருக்கும் நாடு இது.

இந்தப் புண்ணிய பூமியில், செல்லம் கொடுத்து சீராட்டி வளர்த்த மகனிடமே
 அகப்பட்டு, அவதிப்பட்டு, செய்வதறியாது திகைத்து நின்ற ஓர் அன்புத் தாயை

சிறுவாச்சூர்

மதுரகாளி

மதுரகாளியம்மன் ஆலயம்

அவனிக்கு அடையாளம் காட்டிய ஊர் சிறுவாச்சூர்.

சென்னை-திருச்சி நெடுஞ்சாலையில், பெரம்பலூருக்கு அருகில் அமைந்துள்ள சிறிய ஊர்.

வாரத்தில் திங்கள், வெள்ளி என்று இரண்டு நாட்கள் மட்டுமே சந்தி திறந்திருக்கும் தனிச் சிறப்பு இந்த ஆலயத்துக்கு உண்டு.

கோயிலில் நுழையும் முன், திருக்கோபுரத்துக்கு வெளியே திறந்தவெளியில் காவல்தெய்வம் கொரபுள்ளியானின் சந்திதி. ஊருக்கே காவல் இருக்கும் இந்தத் தெய்வம், இந்தக் கோயிலுக்கும் காவலாக இருக்கிறது.

கோயிலில் நுழைந்து வலம் வரும்போது வித்தியாசமான பல விஷயங்கள் கவனத்தைக் கவருகின்றன. கேள்விகளாகக் கிளைக்கின்றன.

மூலவர் சந்திதியின் முன்னால் இதென்ன சதுரமான பள்ளம்? மஞ்சளும்

குங்குமமும் மாலையும் இதனருகே பொலிவதற்குக் காரணம் என்ன?

சந்தியை அடுத்துள்ள முற்றத்தில் இத்தனை உரல் களும் உலக்கைகளும் யாருக்காகக் காத்திருக்கின்றன?

தீபாராதனையை அழகுற அமர்ந்திருக்கும் அம்மனுக்குக் காட்டுமுன் எதற்காக மேலே உயர்த்தி எங்கோ காட்டுகிறார்கள்?

வாரத்தில் இரு தினங்கள் தவிர மற்ற நாட்களில் கோயில் மூடப்பட்டிருப்பது ஏன்?

இங்கு இருக்கும் இறைச்சந்தியில் இருந்த அம்மன் வேறு, வந்து அமர்ந்து வரம் அருளும் அம்மன் வேறு என்கிறார்களே... அதற்கு என்ன பின்னணி?

சிறுவாச்சூர் கோயிலில் முன்பு குடி கொண்டிருந்த குங்குமநாயகி, செல்லியம்மன். அன்பு வடிவானவள். அருள் வடிவானவள். அவள் மைந்தர்கள் யாரும் மனம் நோகக்கூடாது என்பதற்காக அவர்கள் வேண்டும் வரங்களை எல்லாம் விரைந்து தந்தவள்.

அப்படிப்பட்ட செல்லியம்மனிடம் பக்தனாகத் தன்னை அடையாளம் காட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான் மந்திரவாதி ஒருவன். அவன் நெஞ்சில் வஞ்சமெனும் நஞ்சிருப்பதை அன்னை அறியவில்லை.

வந்து சேர்ந்த மந்திரவாதி செல்லியம்மனைச் சீராட்டிப் பாராட்டினான்.

எலுமிச்சைகளைக் கோத்து மாலையாக்கி அவளது சங்குக்கழுத்தில் சாத்தினான்.

வேப்பிலையால் சாமரம் வீசி அவளது அகமும் புறமும் குளிரச் செய்தான். மஞ்சளரைத்துக் காப்பு அணிவித்தான். குங்குமத்தைக் குழைத்து இட்டான்.

பம்பையும் உடுக்கையும் அதிர அடித்து அன்னைக்கே தாலாட்டுப் பாடினான்.

செல்லியம்மன் உள்ளம் உருகினாள். இதயம் இளகினாள்.

மந்திரவாதி முன்பாக மனமகிழ்வுடன் காட்சி தந்தான்.

மந்திரவாதி அவளைப் பேராசையுடன் பாதாதி கேசம் பார்த்தான்.

“என்ன பார்க்கிறாய் மகனே? உன் உபசரிப்பில் உள்ளம் உருகி உன்முன் வந்து நிற்கும் உன் தாயை

சீட்டு எழுதிக் காட்டும் இடம்..

உனக்குத் தெரியவில்லையா? என்ன வேண்டும் என்று கேள். எதுவாயினும் அள்ளித் தருகிறேன்” என்றாள் செல்லியம்மன்.

தனது கபட நாடகத்தில் அன்னை செல்லியம்மன் மதிமயங்கிவிட்டாள் என்பதை அறிந்து அவன் மனம் மகிழ்ந்தான்.

“அம்மா.. நீ எனக்கு மட்டுமே அம்மாவாக இருக்க வேண்டும்..”

“அவ்வளவுதானே.. அப்படியே ஆகட்டும்.. அப்புறம்?”

“நான் அழைக்கும்போதெல்லாம் நீ என்னை நாடி ஓடி வரவேண்டும்..” என்று தனது இரண்டாவது கோரிக்கையை கண்களில் கபடநீருடன் சமர்ப்பித்தான் அந்தக் கடைமகன்.

“இதென்ன பிரமாதம்.. அப்புறம்?”

“தாய் சொல்வதைத் தட்டாமல் தனயன் கேட்பது போல, நான் சொல்வதையெல்லாம் தட்டாமல், என் தாயாகிய நீ எனக்கு ஏவல் செய்ய வேண்டும்” என்று மூன்றாவது கோரிக்கையையும் முன்வைத்தான்.

வஞ்சக வலை ஒன்று கண்ணுக்குத் தெரியாமல் விரிக்கப்பட்டிருப்பதை அறியாமல் அன்னை அதில் வீழ்ந்தாள்.

“தனயனுக்கு ஏவல் செய்வதைவிட தாய்க்கு வேறென்ன மகிழ்ச்சி இருந்துவிட முடியும். தந்தேன் அந்த வரத்தையும், நீ சொல்வது எதையும் தட்டாமல் செய்கிறேன்...” என்றாள் செல்லியம்மன்.

“என் மந்திரங்களுக்கு இனி நீ கட்டுப்பட வேண்டும்” என்ற இறுதி கோரிக்கையை வைத்தான் இழியவன்.

மந்திரவாதியின் மந்திரங்களுக்குக் கட்டுப்படுவதா?

செல்லியம்மன் திகைத்தாள். இருப்பினும் ‘தனயன் சொல்லைத் தட்டமாட்டேன்’ என்று வாக்களித்த பின் அந்த வாக்கை எப்படி மீறுவது என்று சத்தியதேவதை சதியில் சிக்கி, கட்டுப்படுவதாக வரமளித்தாள்.

அவ்வளவுதான்... அந்த மந்திரவாதி ஆனந்தக் கூத்தாடினான். செல்லியம்மனைக் கண்டு சீற்றச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

தீவிர்மான மந்திரங்களைச் சொல்லிச் சொல்லி, செல்லியம்மனைத் தனக்கு அடிமையாக்கினான்.

“செல்லி, இங்கே வாடி” என்று கை சொடுக்கிக் கூப்பிட்டால் பதறியடித்துக் கொண்டு அவள் ஓடிவரும் அளவுக்கு அவள் மீது தன் மந்திர

வலிமையைப் பயன்படுத்தினான்.

ஆன்றோர்கள் வசம் பதவியும் சக்தியும் இருந்தால் அது உலக நன்மைக்காகப் பயன்படும்.

அதே சக்தி தீயவனிடம் கிடைத்தால்?

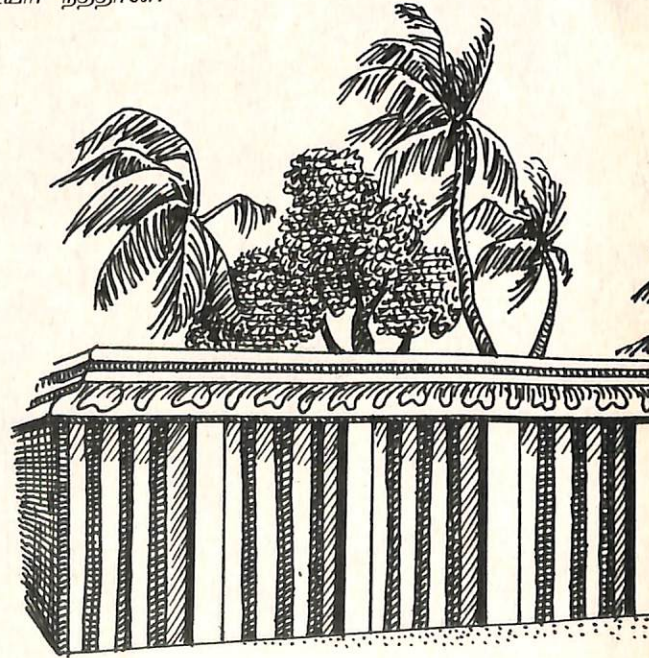
செல்லியம்மனை ஏவி தனக்கு வேண்டாதவர்களைப் பயங்கர சங்கடங்களுக்குள்ளாக்கினான் மந்திரவாதி. அவர்களின் நிம்மதியைப் பறித்தான். நிலைகுலையச் செய்தான். அவனைப் போற்றிப் பணிந்த தீயவர்களின் கைகளை ஒங்கச்செய்தான்.

சிறுவாச்சூரில் செல்லியம்மன் இப்படி இன்னல் பட்டுக்கொண்டிருந்த நேரத்தில்தான், அருகில் உள்ள, சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மதுரை மாநகரில் ஓர் அவலம் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது.

பொய்க்குற்றம் சாட்டப்பட்டு பஞ்சம் பிழைக்க வந்த கோவலனின் உயிர் பறிக்கப்பட்டது. பொங்கி எழுந்து, புரவலன் முன் ‘என் கணவன் கள்வனல்லன்’ என்பதை நிரூபித்தாள் கற்பரசி கண்ணகி.

தன் அவசரத் தீர்ப்பு, நிரபராதியைத் தண்டித்து விட்டதை அறிந்ததும் பாண்டியன் பதறினான்.

‘யானோ அரசன், யானே கள்வன்’ என்று தன் உயிர் நீத்தான்.

சௌகரியங்கள்:

★ திருச்சி - சென்னை பிரதான நெடுஞ்சாலையை ஒட்டி ஊர் அமைந்துள்ளதால், வருடத்தின் எந்த தினத்திலும் பஸ் வசதிக்குக் குறைவே இல்லை.

★ திருச்சியிலிருந்து பெரம்பலூர் செல்லும் பஸ்கள் எல்லாம் சிறுவாச்சுரைத் தொட்டுச் செல்லும். பெரம்பலூருக்கு எட்டு கிலோ மீட்டர் முன்பாக அமைந்துள்ள ஊர் சிறுவாச்சூர்.

★ பிரதான சாலையிலிருந்து கோயிலுக்கு அழைத்துப்போக ஆட்டோக்கள் தயாராக காத்திருக்கின்றன (கட்டணம் பத்து ரூபாய்). மினி பஸ்களும் உண்டு (கட்டணம் ஒரு நபருக்கு இரண்டு ரூபாய்).

★ கோயில் திறந்திருக்கும் நாட்களில் காலை எட்டு மணி முதல் இரவு எட்டு மணிவரை இடையறாது மதுரகாளியம்மனை மனம்குளிரத் தரிசிக்கலாம்.

★ தெலுங்கு, தமிழ், ஆங்கிலப் புத்தாண்டு தினங்கள், ஆடி பதினெட்டாம் பெருக்கு, நவராத்திரி ஒன்பது நாட்கள், தீபாவளித் திருநாள், கார்த்திகை தீபத் திருநாள், மார்கழி மாதப் பிறப்பு, வைகுண்ட

ஆனால், அபலைப்பெண்களின் கோபம் அவ்வளவு எளிதில் தணிவதில்லை.

தன் கணவனைத் தன்னிடமிருந்து பறித்த மதுரை மாநகரையே எரிக்கத் துணிந்தாள் கண்ணகி. தான் வணங்கும் காளியம்மனைத் துணைக்கு அழைத்தாள்.

எரிதழல் கொண்டு நகரைச் சாம்பல் மேடாக்க,

ஏகாதசி, தைப்பொங்கல், தைப்பூசம், மாசி சிவராத்திரி ஆகிய தினங்களிலும் திருக்கோயில் திறக்கப்பட்டிருக்கும்.

★ சித்திரை அமாவாசை தொடங்கிப் பத்து நாட்களுக்குக் கோலாகலமான திருவிழா கொண்டாடப்படுகிறது. இந்தப் பத்து நாட்களும் திருக்கோயில் திறந்திருக்கும்.

★ உணவுவிடுதிகள், காபி - டீக்கடைகள், மருந்துக் கடைகள், குளிப்பானக் கடைகள் எல்லாம் சிறுவாச்சூர் பிரதான சாலையிலேயே இருக்கின்றன.

அசௌகரியங்கள்:

★ திங்கள் மற்றும் வெள்ளி - இரு தினங்களில் மட்டுமே கோயில் திறந்திருக்கும் என்ற விவரம் தெரியாமல் வெளியூரில் இருந்து அன்னை மதுர காளியம்மனைத் தரிசிக்க, மற்ற நாட்களில் பக்தர்கள் வந்தால் ஏமாற்றத்துடன் திரும்ப வேண்டியிருக்கும்.

★ பெரம்பலூர் அல்லது திருச்சியில் தங்கிக் கொண்டு, கோயில் இருக்கும் சிறுவாச்சூர் வருவது உத்தமம். சிறுவாச்சூர் சிற்றூர் என்பதால், தங்குவதற்கு வசதியான விடுதிகள் இருக்குமா என்பது சந்தேகமே.

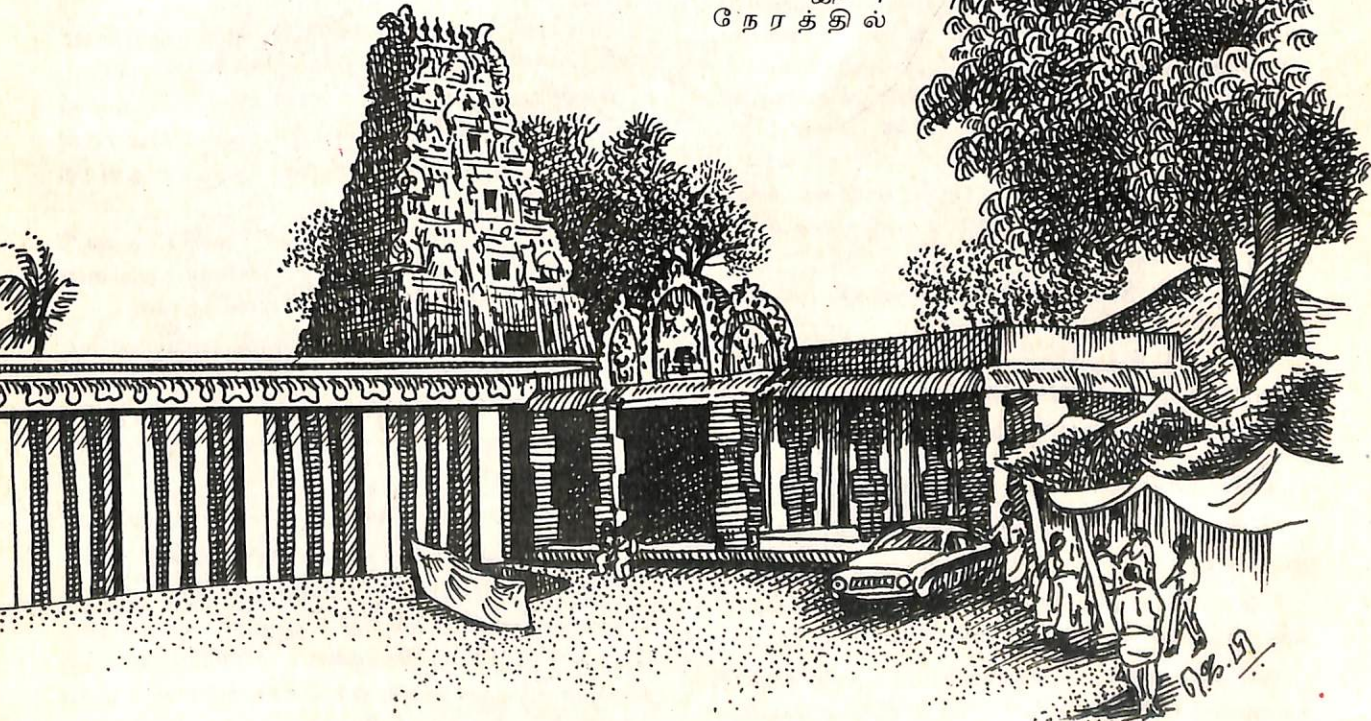
★ குரங்குகள் ஜாக்கிரதை.

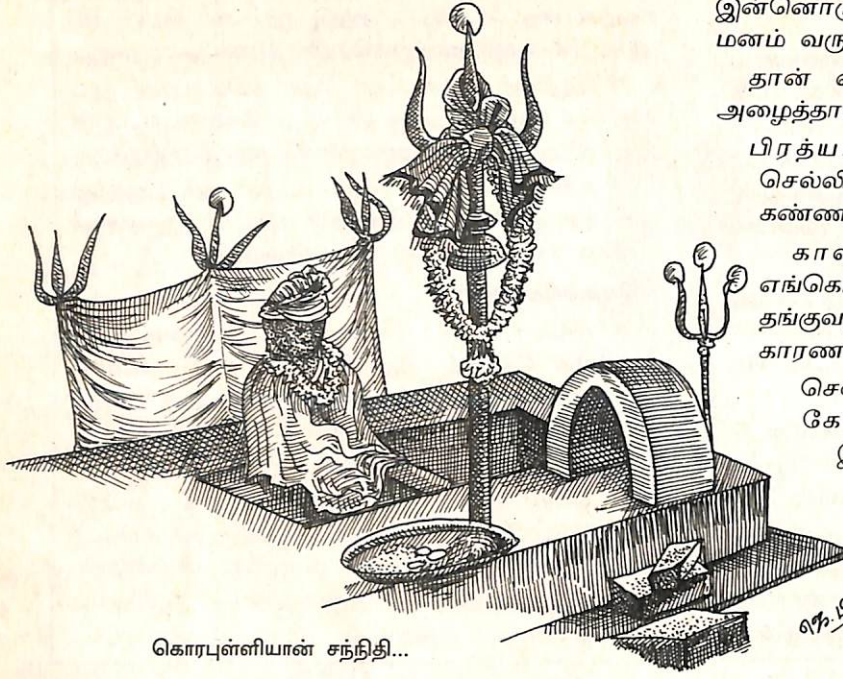
அவளுக்கு உறுதுணையாக வந்தாள் காளியம்மன்.

நகரம் எரிந்தது. ஆனாலும் கண்ணகியின் பதற்றம் அடங்கவில்லை.

மதுரையை நீத்து அவள் அமைதியின்றி அலைந்தாள்.

வெள்ளிக்கிழமை
யின் இரவு
நேரத்தில்

கொரபுள்ளியான் சந்திதி...

சிறுவாச்சூர் வந்து சேர்ந்தான். கோயில் சந்திதியை அடைந்து அங்கே குடிகொண்டிருந்த செல்லியம்மனைக் கண்டு அந்தக் கோயிலில் இரவு தங்கியிருப்பதற்கு இடம் கேட்டான்.

செல்லியம்மன் கலங்கினாள்.

“மண்ணே போற்றும் மாதரசி நீ இந்த இடம் உனக்கு உகந்ததல்ல. இன்னும் சற்று நேரத்தில் என்னை அடக்கியாளும் மந்திரவாதி வந்துவிடுவான். உன்னைக் கண்டால் அவன் உனக்கும் ஏதாவது தீங்கு செய்யத் துணிந்திருவான். என்னையே ஏவி உனக்கு இன்னல் விளைவிக்க முற்படுவான். வேண்டாம்... இங்கே வேண்டாம். நீ வேறு இடம் போய்விடு... போ.. போ!” என்று செல்லியம்மன் பரபரப்பும் பதற்றமுமாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே கோட்டான்கள் கூவின. ஆந்தைகள் அலறின.

‘தும், தும், துதும், தும், தும்’ என்று பம்பை அதிர அதிர ஒலித்தது.

தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பிரதேசத்தைக் கண்டுகளிக்க வெளியில் போயிருந்த மந்திரவாதி கோயிலுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்!

செல்லியம்மன் செய்வதறியாது திகைத்தாள்.

“போ.. போ.. போய்விடு கண்ணகி” என்று துடித்தாள்.

செல்லியம்மனின் நிலையைக் கண்ட கண்ணகியின் கயல் கண்களில் கனல் பூத்தது.

தன் கணவனுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி கண்டு, வெகுண்டெழுந்த கற்பரசிக்கு, சிறுவாச்சூரில்

இன்னொரு அந்திக்கு சாட்சியாக நிற்க எப்படி மனம் வரும்?

தான் வணங்கும் காளியம்மனை வணங்கி அழைத்தாள்.

பிரத்யட்சமான மதுரை காளியிடம், செல்லியம்மனின் கதையைச் சொன்னாள் கண்ணகி.

காளியம்மன் புன்னகை புரிந்தாள். எங்கெங்கோ சுற்றியலைந்த கண்ணகி இரவு தங்குவதற்கு சிறுவாச்சூரைத் தேர்ந்தெடுத்த காரணம் அவளுக்குப் புரியாதா என்ன?

செல்லியம்மனிடம், “இன்றிரவு நீ இந்தக் கோயிலில் தங்க வேண்டாம். உன் இடத்தில் நான் இருக்கிறேன். அந்த மந்திரவாதி என்னைக் கட்டுப்படுத்தும் பார்க்கலாம்” என்றாள்.

செல்லியம்மன் அருகில் உள்ள பெரியசாமி மலைக்கோயிலில் தஞ்சம் புகுந்தாள்.

இமைப்பொழுதில் இத்தனையும் நடந்து முடிந்துவிட, மந்திரவாதி செருக்குடன் உள்ளே நுழைந்தான்.

காளியம்மன் இருந்த இடம் பார்த்து, “ஏய்... இங்கே வாடி” என்றாள்.

அவன் அழைத்த அழைப்பை எதிர்கொண்டு அங்கு பிரத்யட்சமானது செல்லியம்மன் இல்லை, காளியம்மன் என்பதைக் கண்டதும் மந்திரவாதி மருண்டான்.

பதற்றத்தில் கை கால்கள் உதறின. நா குழியது. மந்திரங்கள் ஏறுக்கு மாறாக வெளிப்பட்டன.

காளியம்மன் ஒரே கணத்தில் அவனது மந்திரசக்திகளையெல்லாம் மாயமாக்கி மந்திரவாதியை ஒன்றுக்கும் உதவாத பதராக்கினாள்.

காளியின் அபரிமிதமான சக்தி கண்டு மந்திரவாதி நடுநடுங்கினான். அவள் அவனை அழிக்கும் முன் அவள் தான் பணிந்தான்.

“எனக்கு ஒரே ஒரு வரம் கொடு அன்னையே” என இறைஞ்சினான்.

“செல்லியம்மனை ஏமாற்றி வரம் பெற்றது போல் என்னிடமும் வரம் கிடைக்குமென்று பேராசையா?”

“ஐயோ.. அந்தத் தவறு இனி நேராது அம்மா.”

“வேறென்ன வரம் வேண்டும் உனக்கு?”

“இதே கோயிலில் எனக்கும் ஓர் இடம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் அம்மா. என்னைப் போன்ற மந்திரவாதிகளுக்கும், சூனியம் வைத்து விளையாடுபவர்களும் ஓர் எச்சரிக்கையாக இந்த சந்திதியிலேயே நான் விழுந்து கிடக்க வேண்டும்.”

அதனை ஏற்று காளியம்மன் அவனை சம்ஹாரம் செய்தாள்.

செல்லியம்மனை அழைத்தாள். இனி மந்திரவாதியால் தொல்லை இல்லை என்றாள்.

காளியம்மன் திறன் கண்ட செல்லியம்மன் அவளுக்கு நன்றி கூறினாள்.

“இந்தக் கோயிலில் நீ குடியேறியதும் தான் தீமை ஒழிந்தது. நன்மை பிறந்தது. இந்தக் கோயிலில் துதிக்கப்பட வேண்டிய தகுதி உனக்கு இருக்கிறதே தவிர எனக்கு இல்லை. நீ இங்கேயே தங்கியிருந்து என் ஊர் மக்களுக்கு அருள்பாலிக்க வேண்டும். நான் பெரியசாமி மலையில் உள்ள கோயிலிலேயே தங்கிக் கொள்கிறேன்” என்றாள்.

காளியம்மன் அவள் கோரிக்கையை ஏற்று சிறுவாச்சூரில் குடியேறினாள்.

செல்லியம்மனை ஆட்டிப் படைத்த மந்திரவாதியையும் அவன் சக்திகளையும் தன் சந்நிதியின் முன்னிலையில் பூமிக்குள் ஆழப் புதைத்தாள்.

அப்படிப் புதைக்கப்பட்ட இடம்தான், சந்நிதிக்கு முன்பாக, சிறு சதுரப் பள்ளமாக இன்றைக்கும் காணப்படுகிறது. இந்தப்

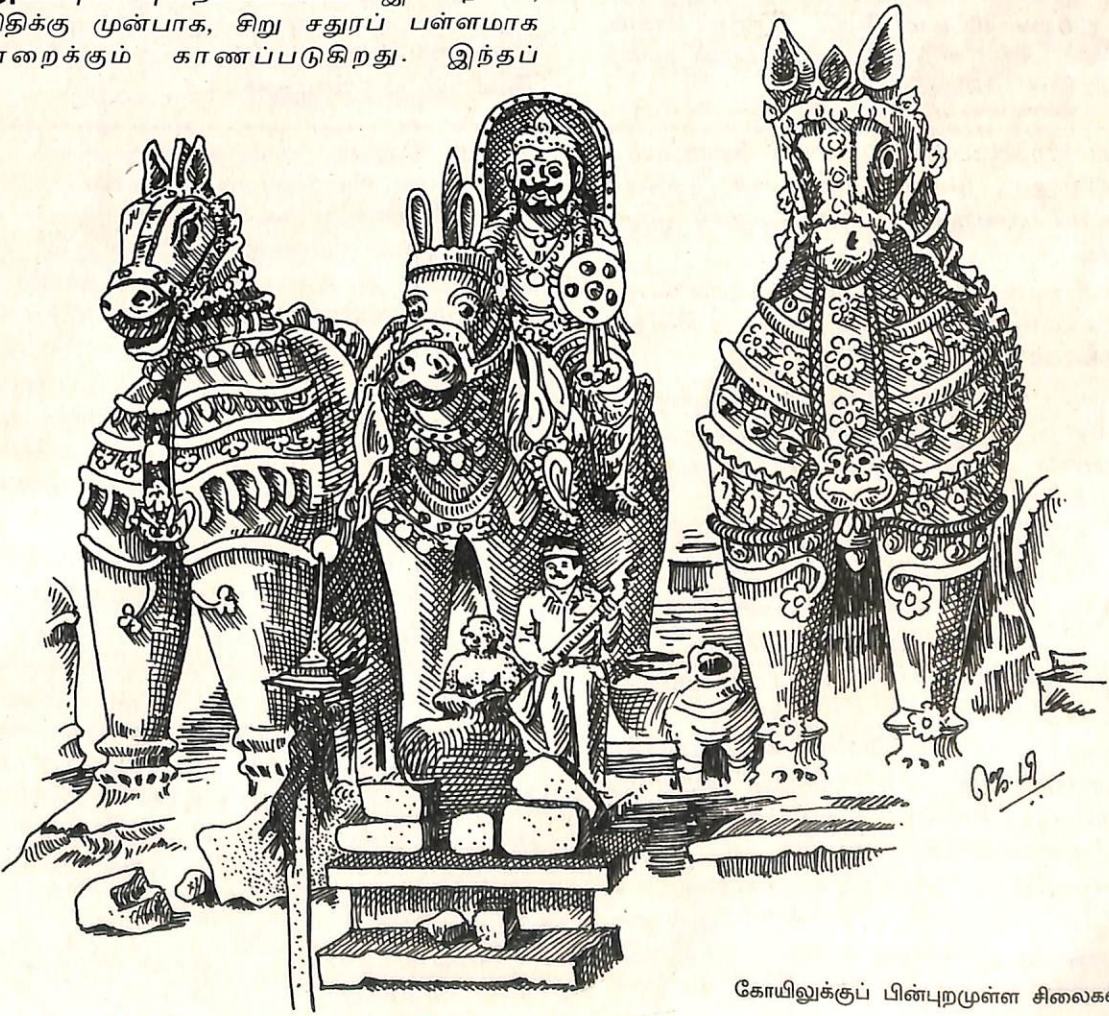
பள்ளத்துக்கும் அபிஷேகம், பூஜைகள் அனைத்தும் உண்டு.

சந்நிதியில் காளியம்மனுக்கே பூஜை முதலான மரியாதைகள் செய்யப்பட்டாலும், அந்தக் கோயிலில் முதலில் குடிகொண்டிருந்த செல்லியம்மனுக்கு முதல் மரியாதை செலுத்தும் வகையில் இன்றைக்கும் தீபாராதனை காட்டும்போது, முதலில் மேலே பெரியசாமி மலை இருக்கும் திசைக்குக் காட்டிவிட்டே காளியம்மனுக்குக் காட்டுகிறார்கள்.

வெள்ளியன்று அந்தக் கோயிலில் குடியேறிய காளியம்மன், கண்ணகி பூ விமானத்தில் வானுலகுக்குப் பயணம் செய்தபின் திங்களன்று ஊர் மக்களுக்குக் காட்சியளித்தாள்.

அவள் குடிகொண்ட தினத்திலும், பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் தந்த தினத்திலும் மட்டுமே கோயிலைத் திறந்து வைப்பது என்பது வழக்கமானது.

அதனால்தான் வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் திங்கட்கிழமைகளிலும் மட்டும் சிறுவாச்சூர்

கோயிலுக்குப் பின்புறமுள்ள சிலைகள்...

சீட்டு எழுதி... சேர்ந்தார்கள்!

திருச்சியில் எட்டடிக்கு எட்டடி என்னும் சிறிய இடத்தில் தங்க நகைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த மணிவாசகம் என்னும் பக்தருக்கு 1983-ம் ஆண்டு திருமணம் நடந்தது. மனைவி பெயர் கோமளவல்லி. சொந்த ஊர் பெரம்பலூர்.

இரண்டு பெண் குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். ஞானம் பிகை (வயது 16), கலைவாணி (வயது 10). இல்லறம் அமைதியாகத்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது.

மணிவாசகத்துக்குத் தொழிலில் தேக்க நிலை உருவானது. காரணம் - புதிதாக திறக்கப்பட்ட பெரிய பெரிய நகைக் கடைகள். அவற்றில் மஞ்சள் வெளிச்சத்தில் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்ட விதவிதமான தங்க ஆபரணங்கள்.

மணிவாசகத்தைத் தேடி வரும் வாடிக்கையாளர் கூட்டம் குறைந்துவிட்டது. வருமானம் இல்லை. பசி, வறுமை மனைவியுடன் தினம் தினம் சண்டை, சச்சரவு.

முடிவு... மணிவாசகம் மனைவி மீது வீண்பழி சுமத்தித் தள்ளி வைத்துவிட்டார். கருரில் இருக்கும் தனது தங்கை வீட்டில் போய் இருந்து மானம், அவமானம் பற்றிக் கவலைப்படாமல் காலம் தள்ளத் தொடங்கினார் மணிவாசகம்.

சிறுவாசுர் மதுரகாளியம்மன் சந்திதியை அடைந்து மனமுருக வேண்டினாள் கோமளவல்லி. விட்டுச் சென்ற கணவன் மறுபடி வீடுதிரும்பி இணைந்து வாழ வேண்டும் என்று இறைஞ்சினாள். தன் வேண்டுகோளை சீட்டில் எழுதி, கோயில் முகப்பில் அதற்கென இருக்கும் இடத்தில் கட்டித் தொங்க விட்டாள்.

அங்கே கருரில் இருந்த மணிவாசகத்துக்கு விதவிதமான கணவுகள் வரத் தொடங்கின. மஞ்சள் குங்குமத்துடன் அவர் மனைவி மாண்டுபோனதைப் போல் ஒரு கணவு. ஞானம்பிகையுடனும் கலைவாணியுடனும் மனைவி கோமளவல்லி பிச்சை எடுப்பது போல் ஒரு கணவு. வஞ்சகர் சிலர் வலையில் விழுந்து அவர் மனைவியும் மூத்த மகளும் மும்பை செல்லும் ரயிலில் பரிதவிப்புடன் பயணப்படுவது போல் ஒரு கணவு.

இதற்கிடையில் அவருக்கு அம்மை போட்டுவிட்டது. உடம்பெல்லாம் அன்னை அருளிய முத்துக்கள். ஆடை எதையும் அணிய முடியவில்லை. வேப்பிலை விரித்து வெற்றுடம்புடன் படுத்துக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு கட்டாயம்.

ஆலயம் திறக்கப்படுகிறது. மற்ற தினங்களில் காளியம்மனும் செல்லியம்மனைச் சந்திக்க பெரியசாமி மலைக்குப் போய்விடுவதாக நம்பப் படுகிறது.

மதுரை காளியம்மன் என்று அழைக்கப் பெற்ற அன்னை பின்னாளில் மதுரகாளியம்மன் என்றும் அழைக்கப்படலானாள்.

தன்னை நம்பி வேண்டி வந்தவர்களுக்கு இனியவளாய் இருக்கும் அன்னையை 'மதுர' காளியம்மன் என்று அழைப்பதிலும் அர்த்தம் இருக்கிறது.

மலைக் குன்றங்கள்... பசுமைத் தோட்டங்கள்... தோப்புகள்... இங்கு கூட்டம் கூட்டமாக சுதந்திர மாக விளையாடும் குரங்குகள்... ஆனந்தமான காற்று.

இந்தப் பின்னணியில் சிறுவாசுர் ஆலயம் கம்பீரமாக நிற்கிறது.

திங்கள், வெள்ளிகளில் காலை எட்டு மணிக்கு அன்னையின் சந்தி திறக்கப்படுகிறது. பதினோரு மணியளவில் அபிஷேகம். அது முடிந்ததும் தங்கக் கவசம் அணிவிக்கப்படுகிறது.

அன்னையின் முகத்தில் மதுரையை எரித்தபோது இருந்த ரௌத்ரம் இல்லை. மந்திரவாதியை மண்ணுக்குள் அனுப்பிய திருப்தி. பக்தர்களுக்கு வேண்டும் வரம் தரும் சாந்த முகம்.

இடது திருவடி மடித்த நிலையில், வலது திருவடியை சிம்மத்தின் மீது ஊன்றி அன்னை வீற்றிருக்கிறாள். உடுக்கை, பாசம், சூலம் என்று ஆயுதங்களை மூன்று திருக்கரங்களிலும், அள்ளி வழங்கும் அட்சயபாத்திரத்தை நான்காவது திருக்கரத்திலும் தாங்கியிருக்கிறாள்.

அபிஷேகம் முடிந்து தங்கக் கவசம் அணிவித்தவுடன் உடுக்கை அடிப்பவர்கள் இருவர் அன்னையை வணங்கி, அவள் பெருமையைப் பாடுகின்றனர்.

இந்த நேரத்தில்தான் பெரியசாமி மலையில் இருந்து அன்னை புறப்பட்டு, இந்தத் திருக் கோயிலுக்குள் பிரவேசிப்பதாக நம்பப்படுகிறது.

பின்னர் இரவு எட்டு வரை அன்னையின் தரிசனம் தொடர்கிறது.

சிறுவாசுர் மதுரகாளியம்மன், கண்ணகிக்கு உறுதுணையாக இருந்த தாய். மிகுந்த சக்திவாய்ந்த அன்னை. தன் பக்தர்கள்பால் பெரிதும் கருணை மழை பொழியும் நாயகி. குறிப்பாக, கணவன் - மனைவி உறவுகளில் பிரச்சனை இருந்தால், அன்னையின் சந்திதிக்கு வந்து சீட்டு எழுதிப் போடுகிறார்கள். முப்பது நாட்களுக்குள் அதற்குத் தீர்வு கிடைத்துவிடும் என்று கோயில் பூசாரி சொல்கிறார்.

அதேபோல் பில்லி - சூன்யம், ஏவல் போன்ற தீய சக்திகளைப் பயன்படுத்துவோருக்கு

தங்கையால் பணிவிடைகள் எதையும் செய்ய முடியாத நிலை. பெரம்பலாருக்கு ஆள் போய் சேதி சொன்னவுடன் கோமளவல்லி அலறி அடித்துக் கொண்டு வந்தாள்.

வேப்பிலை அரைத்துப் பூசினாள். இளநீர் வெட்டிப் புகட்டினாள். வேப்பிலையால் விசிறி போல் செய்து வீசி கணவரின் உடல் எரிச்சல் தணிவித்தாள்.

மணிவாசகத்திடம் விளையாடிய அன்னை, கோமளவல்லியின் பணிவிடையில் மனம் மகிழ்ந்து, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகினாள். மூன்றாவது முறை

சிறுவாச்சூரில் இடம் இல்லை. எத்தனை பெரிய மந்திரவாதியாக இருந்தாலும், சிறுவாச்சூர் எல்லைக்குள் காலெடுத்து வைத்தபின், அவன் தன் மந்திர தந்திரங்களை மூட்டைகட்டி வைத்தாக வேண்டும். மீறி அவற்றை ஏவ நினைத்தால், அது அவனையே தாக்கிவிடும் என்று அனுபவங்கள் சொல்கின்றன.

திருமணம், குழந்தைப்பேறு, கணவன் - மனைவி நல்லுறவு, தீயசக்திகளிடமிருந்து விடுதலை என்று பக்தர்கள், அன்னை மதுர காளியம்மனிடம் கோரிக்கைகளை வைக்கிறார்கள்.

அவர்கள் நம்பிக் கேட்பது தட்டாமல் கிடைக்கிறது.

தமிழ்நாடு மட்டுமல்லாது, இந்தியாவின் பல்வேறு மூலைகளிலிருந்தும் பக்தர்கள் வருகிறார்கள். முடிகாணிக்கை செலுத்துகிறார்கள். அடிப்பிரதட்சணம் செய்கிறார்கள். அங்கப்பிரதட்சணம் செய்கிறார்கள். அன்னைக்கு அபிஷேகம் செய்ய ஐம்பது லிட்டர், நூறு லிட்டர் எனப் பால் வாங்கி அளித்துப் பரவசம் கொள்கிறார்கள்.

இவற்றைத் தவிர, மதுரகாளியம்மனுக்கு மாவிளக்கு ஏற்றினால் மனமுருகி மன்றாடிக் கேட்டதெல்லாம் கிடைக்கும் என்பது இங்கே

தலைக்கு நீர் விடப்பட்டவுடன், மனம் நெகிழ்ந்திருந்த மணிவாசகம் மனைவியைக் கட்டிப்பிடித்துக் கண்ணீர் விட்டார்.

இனி சாகும் வரை அவளைவிட்டுப் பிரிவதில்லை என்று சத்தியம் பண்ணிக் கொடுத்தார்.

இன்றைக்கு மணிவாசகம் நகைக் கடைகளுக்கு நகைகள் செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதுதவிர, பழைய வாடிக்கையாளர்களும் 'பெண்ணுக்குக் கல்யாணம், பேத்திக்குக் கல்யாணம்' என்று அவரை நாடி வரத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

எல்லாம் மதுரகாளியம்மனின் மகிமை என்று மணிவாசகமும் கோமளவல்லியும் மனமார் அவளுக்கு ஒவ்வொரு வெள்ளியன்றும் வந்திருந்து நன்றி செலுத்திவிட்டுப் போகிறார்கள்.

(மனைவியைப் பிரிந்து இருந்த மணிவாசகம் நான்தான் என்று தன் முகத்தை உலகுக்குக் காட்ட அவருக்கும் வெட்கம். கணவரைப் பிரிந்து வாழாவெட்டியாக இருந்தவன் என தன் முகம் காட்ட அவரது மனைவி கோமளவல்லிக்கும் நாணம் - எனவே புகைப்படம் இடம்பெறவில்லை)

கண்கூடு.

பக்தர்களின் வசதிக்காகக் கோயிலிலேயே நிறைய உரல்களும் உலக்கைகளும் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

வெளியில் எங்கும் மாவு தயாரிப்பதில்லை. ஆலய வளாகத்துக்குள்ளேயே அரிசியைக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஊறவைக்கிறார்கள். கோயில் உரல்களிலேயே இடித்து மாவு தயாரித்து, மாவிளக்கு ஏற்றி அன்னையை மகிழ்ச்சி செய்கிறார்கள்.

மதுரையை எரித்துக் கோபம் அடங்கி, காளியம்மன் அமைதி கொண்ட இடம் சிறுவாச்சூர்.

பீடித்த தீமைகள் எல்லாம் விலகி, அன்னையின் அருள் தங்குதடையின்றிக் கிடைக்கும் ஆலயம் சிறுவாச்சூர் மதுர காளியம்மன் ஆலயம்.

சீர் மதுர காளிதனைச் சிந்தையில் வைத்திடப்

பேர் விளங்கும் நற்பேறும்

பெற்றிடலாம் - யார்க்கும்

கருணை புரிவாள் கழல் பற்ற

நெஞ்சே

சிறுவாச்சூர் ஆலயமே சேர்.

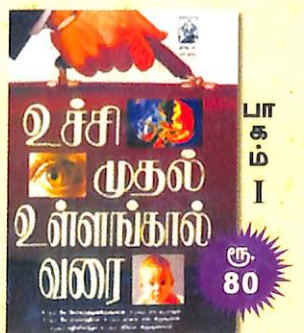
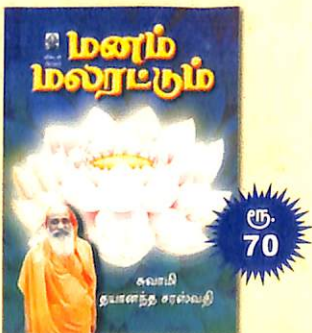
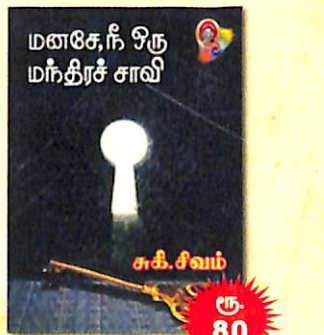
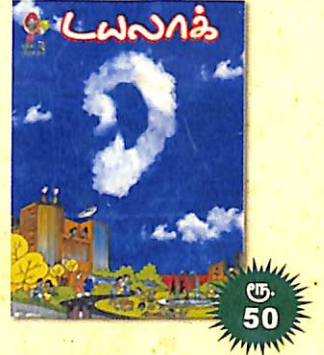

Printed Books

விகடன் பிரசுரம்

சூப்பர் ஹிட் வெளியீடுகள்

இந்தப் புத்தகங்கள் அனைத்தும் உங்கள் அருகில் உள்ள புத்தகக் கடைகளில் கிடைக்கும்.